

Adrian Ebens

Únik
z Pentagonu
lží

Únik z Pentagonu lží

*Já jsem ta Cesta, Pravda i Život.
Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.
Jan 14:6*

Věnováno těm, kdo právě utíkají z města

Verze 6

Adrian Ebens

29. října 2020

Do češtiny přeložila Anna Jirásková v roce 2023

Obsah

1. Denní snění	6
2. Mám práci!.....	9
3. Příští generace.....	13
4. Fontána v Centrálním parku	19
5. Nový světový řád	23
6. Přelouskávání čísel.....	26
7. Citlivá záležitost.....	34
8. Milovaný syn	38
9. Kovová postava z proroctví.....	45
10. Požehnání.....	51
11. Soud určený pro čas konce	57
12. Věrní i maličkostech	66
13. Nebe jako mosaz a země jako železo	71
14. Leo.....	78
15. Na všem zlém něco dobrého	82
16. Totéž cítím já k tobě.....	88
17. Když se zastavila Země.....	91
18. Můj milý je můj a já jeho.....	98
19. Klíč Božského vzorce v zrcadle	103
20. Králičí nora	111
21. Jistě nezemřete.....	117
22. Tvůrce nicotnosti.....	124
23. Dvě království	131
24. Přejít	139
25. Zvyšování frekvence.....	144
26. Základní kámen klamu.....	148
27. Vyměněný základní kámen	152
28. Velký posun paradigmatu	162
29. Principy Božského vzorce.....	168
30. Základy města Kostnice.....	173
31. Otcův dopis plný lásky.....	180

32. Od mosazi ke zlatu	185
33. Zářný vrch	193
34. Vyhnán ze synagogy	198
35. Zlatá jablka na stříbrných mísách	209
36. Matematika pentagonu.....	213
37. Pokus o únik.....	219
38. V náruči Otce.....	227
39. Sladkokyselé kadidlo Sára y Hagar	233
40. Požehnané sémě svobody	244
41. Do Svatyně svatých.....	250
42. Oběť a obětní dar jsi nechtěl	256
43. Bílý kamének	261
44. Pomyslná hranice.....	267
45. Upevnění	275
46. Nepředstavitelná láska	280
47. Náročné otázky	284
48. Půlnoční volání.....	287
49. Živý chléb z nebes.....	290
50. Kdo uvěří naší zprávě?	299
51. Boj s Goliášem	303
52. Odsouzení.....	310
53. Klíč zrcadla nalezený v lese.....	314
54. Proklet od země	318
55. Strojovna	324
56. Budování chrámu.....	338
57. Chronos poražen	345
58. Poslední přípravy	356
59. Exodus	365
60. Svátek stánků.....	371
Doslov.....	373

1. Denní snění

Zhluboka se nadechnout čerstvého vzduchu je nesmírně dobrý pocit. Po nějaké době výstupu na Mount Victoria a v určité vzdálenosti od města začali Maatan se Stellou nasazovat stabilní tempo, takže nechávali město za sebou tak rychle, jak jen to šlo.

„Jak daleko je to ještě na vrchol?“ zeptala se Stella, Maatanova manželka.

„Řekl bych, že bychom tam měli dojít do dvou hodin,“ odpověděl Maatan a vzápětí začal zpívat žalm díky za to, jak úžasně se jim povedlo z města uniknout. Stella se k němu připojila, načež společně zpívali písně chvály nebeskému Otci za svou spásu.

Poblíž vrcholu stezka začala být příkřejší a Maatan se Stellou začali v důsledku větší námahy ztěžka dýchat. Vědomí, že už jsou blízko, je pohánělo jít dál.

Na vrcholu Mount Victoria se rozhlédli po městě rozkládajícím se v údolí pod nimi. Na celý problém, ohledně něhož se točil jejich boj, bylo teď přehledně vidět. Kolem města stálo rozmístěných pět velkých, železných sloupů. Tato pětice sloupů představovala elektrické silové pole, které tvořilo bariéru obepínající městské hranice. Tento systém měl město chránit proti vnějším hrozbám, avšak jeho obyvatelé si neuvědomovali, že silové pole má zároveň udržet uvnitř ty, kdo ve městě žijí.

Jak si tak Maatan vychutnával radost a vděčnost pramenící z nově nabyté svobody, pocítil nutkavou touhu vrátit se k okraji města a podnitit alespoň některé z těch lidí, ať vyjdou ven a přidají se k nim. Ze všeho nejdříve si založili tábor u potoka pramenícího poblíž vrcholu hory. Maatan se rozhodl, že se vrátí hned ráno, jakmile si svůj nový domov dostavějí.

Když usedli k táborovému ohni, pozvedli Maatan se Stellou své hlasy v písní, v níž děkovali svému nebeskému Otci a jeho Synovi za to, že je

z města Kostnice¹ zachránil. Cesta, po níž unikali, se ukázala být mnohem obtížnější, než by se dalo čekat. Při pohledu na oblohu plnou hvězd Stella poděkovala Maatanovi, že vložil svou důvěru v Otce, který je z města vyvedl a zachránil jim tak život. Ohledně výpravy zpět k městu jej však nabádala k obezřetnosti.

„Musíme se jim alespoň pokusit pomoci, když teď lépe známe cestu ven,“ prohlásil Maatan. Stella se i přes určité znepokojení rozhodla Maatanovu úsudku věřit a svěřila se do rukou Božích.

Jakmile se pohodlně a dosyta vyspali a posnídali, vyrazili Maatan a Stella z tábora. Cesta dolů byla oproti výstupu do kopce mnohem rychlejší. Čím blíže se nacházeli od okraje města, tím nápadnější bylo bzučení silového pole, i když pokud o něm člověk nevěděl, nemusel si ho vůbec všimnout.

Když Maatan přišel k silovému poli, pocítil mírnou únavu. Frekvence silového pole se pohybovaly na nižších úrovních než ty na Mount Victoria. Stella zopakovala žalm: „Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek,“ a poté se zeptala: „Co máš v úmyslu dělat, Maatane?“

„Pomodlíme se, Stello,“ odpověděl Maatan. „Otče na nebesích, prosím, pomoz nám kontaktovat obyvatele tohoto města. Víme, že je chováš v lásce a toužíš, aby měli věčný život. Pošli své anděly, aby nám pomohli se k nim dostat. Ve jménu Ježíše, amen.“

Zanedlouho zahlédli kohosi na opačné straně bariéry. Maatan a Stella na něj začali mávat a gesty mu naznačovat, ať přijde k nim. Ten člověk však jako by si jich ani nevšimnul a pokračoval v cestě. Maatan se pokusil získat si jeho pozornost o to usilovněji. V tom se ten muž otočil

---

¹ Město Kostnice: Ženský tvar původního názvu Konstanz znamená konstantní či neustálý. Jeho jméno je tedy odvozeno od neustálé vzpoury proti Bohu. Nazývá se tak rovněž na počest císaře Konstantina, jednoho z nejslavnějších vůdců města v uplynulých stoletích. Při hlubším pohledu by se v něm dala nalézt anglická slova „conned-stance“, která by znamenala, že obyvatelé města jsou obětí klamu či podvodu skrze právní systém města, jemuž podléhají.

a zahlédl je. Věnoval jim tázavý a poněkud znepokojený pohled. Poté rychle odběhl pryč a vzápětí se vrátil s několika dalšími.

Maatan a Stella jim pokynuli, ať přijdou blíž, aby je slyšeli. Skupinka lidí došla tak blízko, jak jen si troufala.

„Slyšíte mě?“ křiknul na ně Maatan. Jeden si ve snaze o to přiložil dlaň k uchu, ale bylo to marné.

Jiný se začal nahlas smát. Při pohledu na to, jak se s nimi Maatan a Stella snaží dorozumět, zjevně brzy ztratil trpělivost. „Ti dva jsou nějací blázni. Mávají na nás a přitom nemají co říct. Na takovou šarádu mě neužije,“ utrousil a odešel. Ostatní se rozhodli následovat jeho příkladu a také se vydali pryč.

„Vraťte se!“ volal na ně Maatan, ale marně.

„Určitě to nějak souvisí s tím silovým polem,“ přemítala Stella. „To kvůli němu se nemůžeme dorozumět.“ Maatan se ještě několikrát pokusil přivolat někoho a promluvit s ním, ale nikdo jej neslyšel nebo ani nechtěl. Nakonec Maatan padl na kolena a zvolal k Bohu:

„Oni nás neslyší; oni nás neslyší.

Jsou v tom městě uvěznění!“

2. Mám práci!

Město Kostnice, 1993

V tom se Maatan probudil. *Kde to jsem?* říkal si. Sluneční paprsky pronikaly oknem vlaku, který právě překračoval největší řeku v Centrální obchodní čtvrti. *Aha, nejspíš jsem usnul*, pomyslel si Maatan a tep jeho srdce, zjitřený těmi zážitky v živoucím snu, se začal uklidňovat.

Oba, Maatan i Stella měli vzdělání dokončené již pár let. Maatan si po intenzivním studiu dal na rok volno, zatímco Stella se chtěla rovnou vrhnout do práce zdravotní sestry. Teď, když bylo již oběma hodně přes dvacet, Maatan se Stellou začali přemýšlet o založení rodiny a do popředí zájmu vzešla potřeba stabilnějšího příjmu. Právě cestoval městem na pracovní pohovor pro neziskovou organizaci, která se věnovala pomoci při nouzových a rozvojových situacích. Zatímco vlak vyjížděl ze železniční stanice, přemýšlel, jaký význam mohl mít jeho sen.

Kontrast mezi horským obzorem v jeho snu a temnými stíny, které vrhaly mrakodrapy kolem něj, byl až palčivý. Maatan uprostřed toho hlučného, znečištěného velkoměstského prostředí pocítil záchvěv neklidu. Příležitost práce pro tuto křesťanskou organizaci se přela s jeho touhou uniknout z toho uspěchaného a překotného tempa života ve městě.

Tak jsem tady, roh Třinácté ulice a Sedmé třídy – ano, to bude to místo. Maatan se ucházel o místo u Spojené metodistické církve. Ve městě provozovali hned několik programů, které měly napomoci chudým a potřebným. Náboženská organizace sháněla počítačového programátora/účetního, který by pomáhal tvořit rozpočet a kontrolovat prospěšnost nových projektů organizace v porovnání s náklady.

Při pohledu z pátého patra, kde čekal na schůzku s manažerem, Maatan viděl, jak po hladině blízké řeky tančí paprsky slunce.

„Martine, já se jmenuji David. Rád vás poznávám, pojd'te prosím do mé kanceláře. Aha, jak se teď dívám do vašeho životopisu, jmenujete se Maatan – říkám to správně?“

„Když se to řekne dost rychle, zní to jako Martin,“ usmál se Maatan a oba se tomu zasmáli.

„To je nezvyklé jméno, Maatan – to jsem ještě neslyšel.“

„Tak mě pojmenoval otec. Je to kombinace dvou hebrejských slov – Maajan znamená *vodní pramen* a Nathan znamená *dar*.“

„Takže vy jste Žid, Maatane?“ zajímal se David.

„Ne, ale stejně jako Židé zachovávám šabat,“ odpověděl Maatan sebevědomě.

Ještě pár minut si takto povídali, až se David zeptal: „Takže proč myslíte, že jste tím pravým pro tuto práci?“

„Toužím svými schopnostmi pomáhat lidem a vaše organizace v tomto světě odvádí skvělou práci. Viděl jsem vaše kontejnery na oblečení a vaše dobrovolnické polévkárny v dolní východní čtvrti.“

„Á, takže s tímto jste seznámen,“ zareagoval potěšeně David.

„Ano, a mám za to, že díky svým schopnostem bych dokázal zlepšit a zefektivnit vaše pracovní procedury v kancelářské sféře.“

Po pár dalších dotazech se David na Maatana zadíval a pevným hlasem mu řekl: „Inu, Maatane, váš životopis se zdá vyhovující ve všech oblastech. Kdy myslíte, že byste mohl nastoupit?“

„Mohu nastoupit v pondělí, ale měl bych jednu prosbu,“ odvětil Maatan zamyšleně. „Potřeboval bych v pátek během zimních měsíců odcházet o dvě hodiny dříve, protože tehdy šabat nastává ještě před koncem pracovní doby. Mohl bych si to nadělávat v průběhu týdne, pokud nevádí.“

„Myslím, že to se dá zařídit,“ řekl David, byť se tím zdál trochu zaskočen. Potřásli si rukama a Maatan zamířil domů.

„Chvála Hospodinovi!“ zvolal Maatan, jakmile kvapně vystoupil z výtahu. Spěšně se vydal k vlakovému nádraží a cestou zavolal Stelle. „Tu práci mám! Nastupuji v pondělí.“

„Tak to jsem ohromně ráda! Hospodin zjevně vyslyšel naše modlitby. Jsem si jistá, že budou s tvou prací spokojeni.“

„Díky, miláčku. Ano, máme za co být vděční. Až přijdu domů, musíme to oslavit! Kde bys chtěla večeřet?“ ptal se nadšeně Maatan.

„Zašla bych do thajské!“ zaštěbetala Stella.

„Skvěle! Brzy na viděnou, drahá.“

Cesta zpátky na Hlohové předměstí na okraji města vlakem trvala skoro dvě hodiny. Maatan si na cestu pořídil noviny. Hned na první stránce stál nadpis: „Clinton nařídil útok na Irák.“ *Co to ty Spojené státy zase tropí*, pomyslel si Maatan. Poté, co slyšel proslov bývalého prezidenta Bushe, v němž mluvil o tisíci světelných bodech, choval Maatan vůči pojmu *Nový světový řád* podezření.

Co je vede pokračovat v téhle válce na Středním východě? Vždyť to jen rozdmýchá napětí v muslimském světě a způsobí chaos, přemítal Maatan.

„Napětí vzrůstá,“ hlásal další nadpis. „Křesťanští vůdci reagují na nadcházející městský pochod gayů Mardi Gras.“ Při čtení tohoto článku měl Maatan smíšené pocity. Věděl, co o tom říká Bible, ale cítil se nesvůj z toho, jak odsuzující postoj zastávali někteří z předních představitelů církve. O pár stránek dál na něj vyskočil nadpis: „Nenávist a pohrdání“ s podtitulem „Homosexuální mladík kvůli neustálé šikaně spáchal sebevraždu.“ Maatan pocítil zármutek nad smrtí toho mladého muže a spolu s ním se mu v mysli rozhostil pocit odsouzenosti. *Takové jsou následky toho, když někdo poruší Boží zákon – mzdou hříchu je smrt*, pomyslel si Maatan. Ty dva pocity se však v jeho duši ne a ne sladit. Cosi tomu scházelo; cosi, co však nedokázal rozklíčovat.

Aniž by sám věděl proč, frustrovaně přeskočil na další stranu a tam narazil na fotku ženy v bikinách. Pocítil nutkavé pokušení hledět na ni

dál, ale rozpomněl se na přikázání: „Nebudeš hledět na ženu s vášní.“ *Pomoz mi, Pane, zachovat věrnost.* Myšlenky mu zbloudily k několika jeho přátelům, kteří se potýkali s pornografií. Tato závislost se pomalu prožírala celou společností. Přístup k ní byl poslední dobou díky rozvoji internetu tak snadný – člověk ani nemusel vyjít z domu, stačilo si jen postahovat vše, co se mu zachce. Maatan se pravidelně modlil o to, aby se dokázal vyhnout těmto sladkým pastem, které už tolika manželstvím přivodily záhubu. *Tak rád bych se z tohoto města odstěhoval, Pane, říkal si v duchu, ale teď tu mám práci. Pomoz mi zachovat věrnost a nalézt největší útěchu v tobě, abych neupadl a nezpůsobil tobě i Stelle bolest a trápení.*²

Dost už čtení těch novin, rozhodl se Maatan. Čas rozjímat nad tím, jaká požehnání dnešek přinesl, a nad naší večerní oslavou. Bůh je k nám laskavý!

---

² Více o tomto tématu lze nalézt v knize *Utěšitel* na fatheroflove.info

3. Příští generace

Maatan a Stella si na internetu vyhledali thajskou restauraci a zamířili slavit. Jakmile vešli, uviděli, že se v prostoru nachází několik thajských model.

„S těmihle modlami kolem se tu moc pohodlně necítím,“ špitla Stella.

„Je mi jasné, že samy o sobě nic neznamenaají, ale umožňují lepší přístup různým duchům a v takovém prostředí se mi nechce jíst,“ souhlasil Maatan. Honem si tedy našli k sezení stůl, kolem nějž tyto obrazy nebyly tak zjevné.

„Jsem opravdu vděčný, jak nás nebeský Otec svedl dohromady, Stello,“ začal Maatan. „Děkuji, že se mnou kráčíš na této cestě životem.“ Se Stellou byli manželé už druhým rokem a rozmlouvat o společných nadějích a plánech jim přinášelo veliké potěšení.

„Vím, že naše cesty vzájemně propojil náš Otec, a věřím, že máš jeho vedení. Když jsem s tebou, cítím klid a mír.“

„Děkuji, drahá, to pro mě hodně znamená.“

„Když teď máme stálý příjem, možná bychom mohli začít přemýšlet o dětech,“ vyjádřila své přání Stella.

„To ano, ale co tvoje práce ve zdravotnictví? Jsi připravená ji v tuto chvíli odložit, Stello? Chceme přece vychovávat naše děti tak, abychom je nemuseli svěřovat do péče někoho jiného, když jsme oba v práci,“ namítl Maatan.

„Asi bych svou práci musela na pár let odložit. Skutečně bych ráda vzdělávala děti v klidu domova a vychovávala je k Božím způsobům.“

„Díky, Stello, že to taky vnímáš jako důležité.“

„Však víme, že je to oběť. Ale děti jsou cenným darem od Hospodina a my se hodláme ze všech sil snažit o to, abychom je vychovali k jeho slávě,“ ujistila ho Stella.

„Jedno vegetariánské Pad Thai a jedno Pad See Ew,“ přerušil je hlas číšníka.

„Děkujeme!“ řekl Maatan. „Pomodlíme se. Otče, děkujeme ti za to všechno, co nám poskytuješ. Požehnej nám v našem soužitím a požehnej i personálu této restaurace. Ve jménu Ježíše, amen.“

Poté Maatan znovu navázal na diskuzi o dětech. „Taky bych si přál, abychom děti vzdělávali sami, protože spousta školních prostředí má problematický vliv. Víím, že by bylo snazší je prostě poslat do školy, ale naše děti se musí naučit přemýšlet samy za sebe a být schopny informace analyzovat, ne jen si je zapamatovávat a odříkávat. Takhle si skutečné učení nepředstavuji.“ Maatana toto téma zjevně velice zajímalo, a tak mluvil čím dál rychleji. „Považuji za důležité, aby se moje děti dokázaly zastat samy sebe, ne jen aby odrážely postoje ostatních lidí.“

„Přijde mi jako požehnání, že máš takový zájem na budoucím vzdělávání našich dětí,“ řekla Stella. „Nebude mi vadit trávit s nimi čas doma, když víím, že tento postup plně podporuješ. A možná bych ještě dva nebo tři roky strávila v práci, než tu rodinu založíme,“ dodala.

„Díky tomu budu mít zase já čas se v nové práci řádně zabydlet a stihneme pro děti připravit vše, co by mohly potřebovat,“ souhlasil Maatan.

„A aspoň si užijeme ještě nějaký čas spolu, než se budeme kvůli dětem probouzet uprostřed noci,“ ušklíbla se Stella. „Však víš, jak je to v Bibli – , všichni nebudeme spát, ale všichni budeme změněni.“ Se smíchem se chytli za ruce, radostní z představy, že budou mít vlastní děti.

„Stejně Bůh vytvořil lidskou rodinu úžasným způsobem. Ta představa, že můžeme zplodit děti, které budou k našemu obrazu... To je tak nesmírný dar,“ zasníl se Maatan.

„Pamatuji si ten večer, kdy jsi mě požádal o ruku, jako by to bylo dnes, Maatane. Už nějaký čas jsem tou dobou doufala, že nás Bůh svede na společnou cestu.“

„Děkuji, drahá. Přitahovalo mě to, jak mluvíš o své lásce k pravdě, a líbilo se mi, s jakou zálibou jsi mluvila o biblických tématech a duchovních věcech, spíše než aby ses zabývala povrchnostmi.“

„Často jsem si oproti jiným ženám připadala nedostatečná, protože mě nevychovali v domácnosti, kde by se kladl příliš velký důraz na krásu, módu a zdobení,“ svěřila se Stella. „Říkala jsem si, zda vůbec najdu dobrého manžela.“

„Inu, Pán Ježíš mi rozhodně jasně ukázal, že ty jsi pro mě ta pravá, Stello. Bible učí, že to nejdůležitější, nač se soustředit, je povaha. Rozhodně bychom měli mít vystupování upravené a příjemné, ale nikoliv na úkor charakteru.“

„To jsem vděčná, že to vidíš takhle, Maatane. A taky za to, že ses na rozdíl od mnohých jiných mužů nezaměřil jen na vnější vzhled. Jsou dny, kdy si prostě nepřipadám až tak krásná, ale ty jsi nikdy neměl připomínky k mým neupraveným vlasům, nikdy jsi mě nenutil oblékat se tak nebo onak. S takovými věcmi už tak dost zápolím ve své vlastní mysli. Takže děkuji, že mě s něžností doprovázíš a jsi ke mně v těchto věcech citlivý.“

„Víš,“ začal zase Maatan, „v dospívání mě ohledně toho, jak by žena měla vypadat, hodně kazily všechny ty filmy. Doted' mě zarmucuje, že jsem se na takové nesmysly díval a nechával se jimi ovlivnit. Když jsem zaslíbil svůj život Ježíšovi, on moje hodnoty přeměnil. Změna to nebyla lehká, ale Ježíš jasně říká, že muž by se na ženu neměl dívat s vášní. To by se pak zaměřoval jenom na vnější vzhled, a to vede ke smutku a ničení.“

„Ani nedovedu vyjádřit, jaká úleva to pro mě je. Vnímám, že mě chceš milovat pro to, kdo jsem jakožto člověk se vším všudy, a ne jen pro povrchní věci. Občas se zdá lákavé přitahovat na sebe pozornost tím, co si vezmu na sebe, ale z toho žádný trvalý klid ani radost nepramení. Taky je vyčerpávající snažit se vypadat dokonale být jen před zrcadlem – naše životy přece znamenají mnohem víc než jen ten viditelný svět, ve kterém žijeme.“

„Toužím po tom, abys klid našla v mojí lásce, Stello. Prosím Ježíše, aby mi v jednání s tebou pomohl být jako On. Manželství je tak jemně vyladěná věc. Bible po ženě chce, aby se svému manželovi podřizovala, a já si říkám, jak bych se asi cítil v takové situaci já. Jak by mi bylo, kdybych měl něco udělat nebo se vydat směrem, o němž si sám nejsem jistý? Vždycky se to snažím mít na paměti, když přemýšlím o tom, co bychom měli dělat nebo kam bychom se na své cestě měli vydat. Snažím se přemýšlet o tom, jaký vliv to bude mít na tebe. Víím, že na to nejsem dostatečně moudrý, a prosím Ježíše o to, aby mi pomáhal starat se o tebe tak, jako by se o tebe staral On. Jsi především jeho dcera a jako takovou bych tě nikdy nechtěl jakkoliv znectít.“

„Proto pro mě bylo tak snadné říct ti své ano, když jsi mě požádal o ruku,“ usmála se Stella. „Viděla jsem, že Ježíše miluješ celým svým srdcem. Chtěla jsem být ve spojení s tebou, kráčet po tvém boku.“

„Pravda, v tu chvíli jsi rozhodně nijak nezaváhala,“ zasmál se šťastně Maatan. „Děkuji, že v tomto životě kráčíš se mnou. Tenhle svět je chladný a temný, a když se můžu držet tebe, je mi to neustálým zdrojem útěchy a radosti. Víím, že budeš úžasná matka.“

„A ty zase skvělý otec,“ špitla polohlasem Stella a v očích se jí zaleskly slzy radosti.

Několik minut si Maatan se Stellou jen vychutnávali tu chvíli, jako by měla trvat věčnost, a těšili se ze vzácného daru, který jim Bůh navzájem dal v podobě toho druhého. Neříkali nic, jen si užívali vzájemné společnosti.

Pak se Stella rozhodla promluvit o něčem, co ji napadlo. „Mám jednoduše problém pochopit, jak může žena souhlasit s potratem svého vzácného dítěte,“ řekla posmutněle.

„Co tě k té myšlence přivedlo?“ podivil se Maatan.

„To když dnes ráno přišla do práce jedna z mladších kolegyň, nad kterou jsem měla dohled. Vypadala hrozně, jako skořápka sebe sama. Vzala jsem si ji stranou a zeptala se, co se děje. Její přítel po ní chce

potrat, protože nechce skončit na vysoké a hledat si práci, a protože by to vrhlo špatné světlo na jeho rodinu. Chudák malá. Připadalo mi, jako by umřela část samotné její duše.“

„To musí být vážně těžké. Neumím si ani představit, jak jí musí být. Je zvláštní, že některé jiné ženy jako by to takto vůbec nevnímaly,“ zamýšlel se Maatan nahlas.

„Jakou cenu pro nás má lidský život? Kdybych měla vzít život vlastnímu dítěti, zahubila bych tím i vlastní pocit hodnoty. Dala bych tím najevo jen svou vlastní nicotnost,“ prohlásila přesvědčeně Stella.

„Miluju tě, miláčku,“ usmál se hrdě Maatan. „Dobře řečeno. Ale co když se žena stane obětí znásilnění? Měla by porodit dítě k obrazu muže, který si ji násilím podmanil? Není pak v takovém případě možné o potratu uvažovat? Přinejmenším to spousta lidí radí. Mně se ta představa nelíbí, ale tak trochu chápu, proč to tak berou,“ řekl váhavě Maatan.

„Moje dítě by bylo moje dítě. I tak bych si připadala méně jako člověk, pokud bych měla něco takového udělat.“

„Přemýšlíš dobře, Stello. Je zajímavé, kolik lidí tohle přehlíží. Dítě je vždy i dítětem matky, nejen dítětem otce. Stello, ty jsi chytrá a krásná jako vždy,“ rozplýval se Maatan.

„Kdybych se v takové situaci měla ocitnout, musela bych mít důvěru, že mě skrz ni Bůh provede,“ dodala přesvědčeně Stella.

„Víra rozhodně zmůže mnohé! Pro ty, kdo víru nemají, to asi musí být obzvlášť obtížné.“

„Nic nemůže být obtížnější než vědomí, že sis zabil vlastní dítě. S takovou myšlenkou bych se nikdy nedokázala sžít... Měl jsi vidět, s jakým výrazem ta mladá slečna přišla,“ řekla plačtivě Stella.

„Určitě je vděčná, že má takovou pozornou vedoucí, Stello. Patří ti požehnání za to, s jakou péčí se staráš o své podřízené.“

Postupně dojedli svůj hlavní chod. Jako dezert se rozhodli dát si kokosovou lepkavou rýži, kterou měli oba rádi.

„Stello, zahlédla jsi dnes ty zvěsti o tom, že Clinton bude bombardovat Irák? Jsem z toho neklidný. Myslím, že to povede k extrémismu a do budoucna jen k dalším konfliktům.“

„No, nebylo by lepší nekazit si jídlo temnými myšlenkami na budoucnost?“

„Ano, Stello, to máš nejspíš pravdu,“ řekl s úsměvem Maatan.

4. Fontána v Centrálním parku

„Dobré ráno, Maatane,“ uvítal ho David ve své kanceláři, kam se Maatan přišel dozvědět, jaké úkoly ho v jeho práci čekají.

„V této organizaci se věnujeme mnoha různým aktivitám,“ začal David. „Každá vyžaduje vlastní rozpočet. Mnohé naše činnosti financuje vláda, takže vůči poskytovanému financování běží v deficitu. Každý z manažerů nám ročně představuje svůj rozpočet nebo rozpočty podle toho, kolik nákladových center pod něj spadá. To pak všechno sečteme do jednoho kompletního rozpočtu, kdy chceme zajistit, aby se zafinancovalo veškeré fungování. Tvoje práce bude sběr veškerých dat z jednotlivých nákladových center a jejich zadávání do terminálu. Až to budeš mít hotové, dáme jednotlivým centrům vědět, kterým rozpočtovým požadavkům můžeme vyhovět a kterým ne.“

„To mi přijde celkem jasné,“ prohlásil Maatan sebevědomě.

David pokračoval. „Taky budeš muset udělat pár analýz podle tabulek, co se týče jednotlivých projektů a potenciálních nákupů jiných organizací, které podle nás souvisí s cíli naší misie. Uvedu tě tedy do tvé kanceláře.“

Davidova kancelář měla skleněné stěny a elegantní, velký ředitelský stůl. Nacházela se hned vedle kanceláře vedoucího pro lidské zdroje, který zase sídlil vedle hlavního ředitele. Opustili Davidovu kancelář a ocitli se na otevřeném podlaží, kde bylo po obvodu rozeseto několik krychlových oddělení.

„Dobré ráno, Marjorie. Představuji ti Maatana, našeho nového vedoucího účetnictví. Marjorie je naše mzdová vedoucí. Radím s ní dobře vycházet,“ mrknul David a vedl Maatana dál k jeho vyhrazenému místu.

„Tak tady máš stůl ty, Maatane. Nejnovější počítač Pentium, lokálně se systémem Windows 3.1 a v módu terminálu přístup k našemu účetnímu síťovému systému Unix. Ted' ti představím Stephena, našeho

vedoucího počítačových systémů, který má místo tamhle vzadu v rohu.“

„Vítej mezi námi, Martine. Rád tě poznávám,“ oslovil ho Stephen.

„Pozor na to, Stephene – on se jmenuje Maatan,“ upozornil ho s uchichtnutím David.

„Popravdě v tom neslyším rozdíl,“ přiznal Stephen a podal Maatanovi ruku.

„Spíš se to jinak píše. Díky za milé uvítání, Stephene,“ odpověděl Maatan s úsměvem.

„Když budeš mít jakýkoliv problém s počítačem nebo se systémem sítě Unix, prakticky cokoliv ohledně software nebo hardware, ozvi se mi. Když nebudeš moct sehnat mě, zkus mého asistenta Derricka.“

Derrick vykoukl zpoza zástěny oddělení a představil se také. „Vítej na palubě, Maatane, moc mě těší.“

„Dobrá snaha ohledně té výslovnosti, Derricku. Taky vás všechny rád poznávám,“ odvětil Maatan.

„Nechám tě se zabydlet a dnes odpoledne tě ještě představím Keithovi, našemu vedoucímu pro strategické plánování. Ten tě vezme k pár operačním vedoucím, se kterými se budeš bavit o jejich rozpočtových požadavcích,“ sdělil mu David.

„To zní dobře, Davide. Moc ti děkuji.“

Sotva se Maatan stačil seznámit se svým počítačem a prostředím kanceláře, nadešel čas oběda. Rozhodl se zamířit ven a projít se přes pár bloků do Centrálního parku, kde se mohl na chvíli načerpat sluneční světlo a tolik čerstvého vzduchu, kolik jen bylo v prostředí města možné. Cestou minul skupinku lidí, kteří hráli obří šachy, a několik přihlížejících diváků.

Když Maatan došel na nejvyšší bod parku, ocitl se u velké fontány. Uprostřed se tyčila obrovská zlatá socha Apollóna s nataženou paží. Jeho dominantní pozici na fontáně ještě podtrhoval oblouk jemně

rozprášené vody proudící za jeho zády. O něco níže, vlevo a vpravo od něj, se nacházely další dvě postavy – mladá žena a mladý muž. Tyto dvě postavy Maatan nepoznával. Z druhé strany stála socha muže bojujícího s Minotaurem, do jehož zad měl vražené koleno a v ruce držel velký meč. Zbytek fontány tvořila velká kruhová kašna, v jejíž hladině se mohli návštěvníci za bezvětří vidět jako v zrcadle. Delfíni a želvy rozmístění ve vodě kolem hlavního sousoší stříkali vodu směrem do středu fontány.

Od fontány dál vedla dlouhá alej stromů, která sváděla pohled diváka k válečnému památníku zhruba kilometr odtud. Napravo od Apollóna, na straně s klečící sochou mladé ženy, vedla stezka směřující ke katedrále Panny Marie náležící římskokatolické církvi. Maatan se začal zamýšlet nad tím, jakou spojitost mají všechny tyto věci v parku vyjadřovat. Šlo o krásnou fontánu na počest starověké řecké kultuře, v níž se snoubily duchovní, komerční, sociální i obětní prvky společnosti. To vše mělo svůj střed v centrální soše bronzového Apollóna, který měl představovat dárce života.

Připomnělo mu to popis levhartu podobného zvířete v sedmé kapitole Daniela, kterou četl před pár lety. Tento levhart tam představoval vzestup Řecka jakožto světové velmoci. Vliv Řecka na zbytek světa se odrážel také ve zvířeti, které vystoupilo z moře ve Zjevení 13. I toto zvíře mělo tělo levharta a symbolizovalo řecký vliv na svět až do doby moderní éry.

Tady mám přímo před sebou plody proroctví z Daniela a Zjevení, napadlo Maatana, zatímco jedl svoje sendviče. Kolem nohou mu mezitím pobíhalo několik holubů. Je fascinující, že Apollón je v tomto městě uctíván jako pramen a dárce života, přestože dneska už to tak asi nikomu nepřipadá.

Maatan si otevřel Bibli a začal rozjímat nad vším, co mělo nějakou spojitost s obrazem fontány. Vzpomněl si na tento verš v Žalmech:

Neboť u tebe je pramen života; díky tvému světlu vidíme světlo. Žalmy 36:10 (CSP)

Maatan si uvědomil spojitost výrazů *pramen* a *světlo*, což ho přimělo podívat se na jiné texty v Novém zákoně:

Já [Ježíš] jsem světlo světa. Kdo mne následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života. Jan 8:12 (CSP)

V něm byl život a ten život byl světlo lidí. Jan 1:4 (CSP)

Ježíš je světlo světla a pramen života. Řecké smýšlení naopak vyzdvihovalo lidskou filozofii nad jakéhokoliv stvořitele, čímž za světlo světa a pramen života vydávalo lidský rozum. To lidstvu lichotí a je proto snáze přijímáno – na rozdíl od zkoumání Stvořitele, kdy čím více o něm víme, tím pokornějšími se stáváme. Lidská moudrost a učenlivost jsou darem od Boha, ale pokud za to nevzdáváme hold jemu, naše společnost se ve svých základech stává nestabilní a nejistou. Při tomto svém rozjímání si Maatan vzpomněl na další biblický verš:

Neboť Židé žádají znamení a Řekové hledají moudrost, my však hlásáme Krista ukřižovaného: Židům pohoršení, pohanům bláznovství. 1. Korintským 1:22-23 (CSP)

Apollón znázorňuje odmítnutí Ježíše jakožto světla a života světa, napadlo Maatana. Mám to tu přímo před očima – vzpouru proti Stvořiteli vyvedenou v bronzu. Celá naše společnost se točí kolem tohoto principu založeného na lži, že člověk má život sám od sebe a ne od Stvořitele, ať už je tato lež zosobněná Apollónem nebo kýmkoliv a čímkoliv jiným.

„No ne, to už je hodin!“ zvolal Maatan. „Raději bych se měl vrátit do práce!“

5. Nový světový řád

S Keithem se Maatan seznámil v jeho kanceláři na opačné straně téhož patra budovy. Jakožto strategický projektant byl Keith zvláštním rádcem hlavního výkonného ředitele a zastával tak v organizaci jedinečnou a vlivnou pozici.

„Ahoj Maatane, rád tě poznávám,“ řekl Keith s uhlazeným britským přízvukem. „Jmenuji se Keith Miles.“

„Taky tě rád poznávám, Keith. Co jsem tak pochopil, měli bychom se zastavit za nějakými operačními vedoucími a promluvit si s nimi o rozpočtech. Je to tak?“

„Ano, Maatane. Mám domluvený taxík, který nás ve 13:30 vyzvedne.“

Jakmile nastoupili do taxíku, Maatan se zeptal: „Viděl jsi ty zprávy o tom, jak Clinton bombarduje Irák? Vypadá to, že ten mír po pádu berlínské zdi dlouho nevydržel.“

„Já se na zprávy nedívám, Maatane, nemám televizi. Příliš to odvádí pozornost. Zajímá mě jen to, jak světu napomoci dostat se do lepšího stavu. Všechny tyto války mezi jednotlivými národy neskončí, dokud nepřijdeme s celosvětovým řešením,“ prohlásil přesvědčeně Keith.

„Jediné celosvětové řešení, které vidím jako možné, je druhý příchod Krista,“ opáčil nevinně Maatan.

Keith se pomalu otočil a prohlédl si Maatana od hlavy k patě. „Co je za ten odznak, který máš na vestě?“

„Představuje Poselství tří andělů ze Zjevení 14,“ odpověděl Maatan.

„A o čem podle tebe to poselství vypovídá?“ vyptával se Keith poněkud obezřetným tónem – zjevně ho překvapila přímočarost Maatanovy odpovědi.

„Má představovat nekončící evangelium v kontrastu se znamením šelmy. A taky varování pro svět, aby uctíval Stvořitele, který stvořil nebe a zemi, skrze pamatování na jeho svátek Šabat neboli Sobotu,“ vysvětlil horlivě Maatan.

„Ach vy sobotáři,“ povzdechl si frustrovaně Keith. „Jakožto křesťané máme přinést reformu tomuto světu a to lze udělat pouze skrze globalismus,“ řekl Keith s upřímným nadšením v hlase.

„To je vznešený záměr, ale v mojí Bibli se píše, že jediný globalismus se v tomto ohledu odehraje v souvislosti se znamením šelmy,“ ušklíbl se Maatan, jakmile z něj ta slova vypadla. *Mírni se trochu, Maatane!*, napomenul se v duchu.

Atmosféra uvnitř taxíku se v tu chvíli stala poněkud trapnou. Keith změnil téma a začal vysvětlovat, v jakém duchu provozuje organizace Spojených metodistů svou pracovní agenturu a jak pomáhá lidem vrátit se do zaměstnání. „Představím ti pak Kathy, naši dozorčí, a ta tě krátce provede po našem provozu,“ oznámil Keith.

„Ahoj, Keithe,“ pozdravila ho Kathy, jakmile se Keith s Maatanem objevili v její kanceláři. „Tady mám seznam cílů, kterých doufám s letošním rozpočtem dosáhneme,“ řekla optimistickým tónem.

„Seznam se tady s Maatanem. Bude nám to všechno počítat a posuzovat, jestli naplníme všechny vaše požadavky nebo ne.“

„Ahoj Maatane, tak doufám, že pro nás ta čísla vyjdou dobře. Moc ráda bych chtěla příští rok rozšířit naše podnikání a spojit se s více klienty.“

„Těší mě, Kathy. Inu, zadám to všechno do systému a pak se ti ozvu.“

„Díky, Maatane, vážím si toho.“

Maatan a Keith spolu ten den navštívili ještě dvě další taková centra. Když se Maatan měl kodchodu, Keith ho zastavil a oslovil ho: „Maatane, nedávno jsem napsal novou knihu a rád bych ti jeden výtisk věnoval.“

„Děkuji, Keithe, to je od tebe milé.“ Maatan shlédl na obálku knihy, kde se nacházel obrázek drátěného modelu glóbu a nápis *Světový mandát*. Dal si ji do tašky, potřásl Keithovi rukou a vydal se na metro, aby chytil vlak domů.

Cestou si vzal knihu do ruky a začal si číst popis, který Keith napsal na zadní stranu obálky. Psalo se tam, že je členem Římského klubu.

Zajímavé, pomyslel si Maatan. O tomhle Římském klubu už jsem slyšel, je to nějaká nadměrná elitní organizace. Když je Keith takhle vysoce postavený člověk, proč se asi přidal k náboženské organizaci? Dává smysl, že nesleduje zprávy, pokud je jedním z vůdců, kteří ty zprávy způsobují. Určitě má upřímnou víru v to, co dělá, uvažoval Maatan. Kdo by taky nechtěl změnit svět k lepšimu? Kdyby jen chápal prorocství v Danielovi a Zjevení, kde se píše, že svět nelze znovu sjednotit tak, jak si představuje... kromě té kratičké chvíle těsně předtím, než přijde náhlé zničení! (Zjevení 17:12).

Maatan se podíval, jak může někdo tak významný mít tolik zkušeností a napojení na křesťanství, ale přesto odmítat základní biblickou diagnózu lidského stavu – že hříšnost nikdo nevyhlídí a že mír nastane na světě až poté, co jej Bůh přetvoří v nový. Na druhou stranu možná si tito mocní muži myslí, že konají dílo Boží a tak si i vykládají křesťanskou tradiční ideu o novém světě. Přimělo ho to k zamyšlení nad tím, jak snadné je mylně si vyložit Boží vůli. V důsledku těchto úvah Maatan ztratil chuť se do knihy začíst hlouběji. V mysli mu vytanul verš:

Jestliže se někdo domnívá, že něco poznal, nepoznal ještě tak, jak je třeba poznat. 1. Korintským 8:2 (CSP)

Maatana to přinutilo v duchu se zeptat: *Je něco, co bych měl poznat, Otče?*

6. Přelouskávání čísel

O pár měsíců později, kdy se už se svou novou rolí sžil, měl Maatan pocit, že celý proces tvorby rozpočtů začíná chápat. *Musí existovat i nějaký rychlejší způsob, jak všechna ta data zadávat do systému, pomyslel si. Každý z těch vedoucích v centrech napíše všechny své položky rozpočtu do počítače, vytiskne je a pošle do hlavní kanceláře, jen abych já všechna ta čísla přepisoval do systému znovu. Určitě existuje nějaký lepší způsob, jak to dělat.*

Stačí, když tu část serverového účetního systému, která se vztahuje k procesu tvorby rozpočtů, vytvořím i v systému své místní databáze, kterou jsem si vytvořil v Microsoft Access. Potom můžu tento software se systémem lokální databáze nainstalovat do počítačů těch centrálních vedoucích. Budou moci všechna svoje čísla vzít, exportovat je na 3,5palcovou disketu a tu mi poslat do hlavní kanceláře. Mně pak postačí disketu vložit do počítače a importovat si částky během okamžiku, místo abych je všechna znovu přepisoval.

Maatan nad tím ještě chvíli přemýšlel. *Opravdu se mi to může povést?* V modlitbě požádal Hospodina, aby mu pomohl tento proces zadávání dat učinit efektivnějším.

„Pojď dál, Maatane,“ vyzval ho David. „Copak?“

„Napadlo mě, jak urychlit proces zadávání dat pro letošní rozpočty. Běžně to trvá 8 týdnů, ale takhle bych tu dobu mohl násobně zkrátit.“

„Dobře, Maatane. V tomhle tvém plánu na zrychlení práce tě podpořím,“ souhlasil David.

„Paráda! Díky, Davide. Hned se na to vrhnu!“

O tři týdny později si o tom Maatan u snídaně povídal se Stellou. „Myslím, že už mám ten projekt skoro hotový!“

„To je skvělé, Maatane. Však jsme se modlili o to, abys byl pro tuto organizaci požehnáním, a doufám, že tímhle se vážně všechno usnadní,“ řekla s úsměvem Stella.

„Počkej si na Davidův výraz, až to rozběhneme. Skrze systém Unix trvala analýza těch číselných údajů 40 minut. Celý systém jsem vytvořil znovu na svém lokálním počítači a podle testů, které jsem zatím provedl, teď všechno proběhne za necelou minutu,“ líčil nadšeně Maatan.

„Jé, tak to je skvělé, Maatane. Chvála Bohu!“

„Díky, Stello. Jsem moc vděčný, že jsem to mohl udělat. Byly dny, kdy jsem si nebyl jistý... některé technikálie spojené s využíváním SQL, což je nástroj pro databáze, mi daly docela zabrat, ale zvládnuli jsme to,“ pokračoval Maatan vděčně.

„Stoprocentně Kvalitní Logikou,“ zavtipkovala Stella a z legrace ho šťouchla.

Maatan se té slovní hříčce na použitou zkratku vesele zasmál. „Lépe bych to neřekl. Nu nic, Stello, asi už raději půjdu na vlak. Miluju tě, miláčku, uvidíme se večer.“ Maatan spěšně vyrazil ven a zamířil na nádraží.

Jen co dorazil do práce, cestou do své kanceláře nejdřív nakoukl k Davidovi. „Dobré ráno, Davide!“

„Dobré i tobě, Maatane! Můžeš mi dodat aktuální součet za ty částky, co jsme přidávali? Je super, že s tím novým systémem zadávání dat máme časové náklady snížené z osmi týdnů na osm dní. To fakt není špatné,“ poznamenal pochvalně David.

„Jasně, šéfe. Hned ti ten součet pošlu.“

O pár minut později se do Davidovy kanceláře vrátil.

„Ano, Maatane, s čím ti můžu pomoci?“

„Myslím, že spíš pomůžu já tobě. Mám ten součet, jak jsi chtěl,“ oznámil s úsměvem Maatan.

„Co, už? Jak se ti to povedlo?!“ nechápal David.

„To ten nový systém, který jsme si vytvořili. Aktuální součet mi vyhodí za méně než minutu, místo aby to trvalo čtyřicet.“

„No tak to se nám bude rozhodně hodit, Maatane!“

„Vždy k službám, šéfe,“ utrousil s úsměvem Maatan. Cestou ke svému stolu vzdal v modlitbě rychlý dík Bohu, že mu pomohl stát se požehnáním pro svého vedoucího i organizaci.

Za tu nedlouhou dobu, co pro něj pracoval, si Maatan začal Davida skutečně vážit. Tu a tam si krátce povídali o věcech z Bible. Maatan měl pocit, že s Davidem by si možná dokázal o něco hlouběji pohovořit o věcech, které mu připadaly důležité.

Cestou domů se tedy zastavil v Davidově kanceláři a počkal, až David zvedne hlavu na znamení toho, že o něm ví. „Davide, měl bych pár věcí, které bych s tebou někdy po práci opravdu rád probral, týká se to biblických proroctví.“

„To jsem tedy zvědavý,“ odpověděl David opatrně. „Kolik času bude potřeba?“

„Asi tak hodina,“ řekl Maatan.

„Co třeba ve středu odpoledne?“

„Dobrá. Díky, že mi věnuješ svůj čas.“

*****

Příští středu se Maatan po práci zastavil do Davidovy kanceláře. „Dnešní odpoledne pořád platí?“

„Určitě, Maatane, dej mi pět minut. Prostě zajdi o dveře dál do vedlejší kanceláře a připrav si, co potřebuješ, já tam hned budu.“

Maatan se v duchu pomodlil. *Otče, pomoz mi vysvětlit to Davidovi správně, aby pochopil, že je to důležité. Ve jménu Ježíše, amen.*

Chvilku poté David vešel do místnosti a přitáhl si židli. „Tak jo, máš mou úplnou pozornost,“ vyzval ho.

„Chtěl bych se s tebou podělit o pár myšlenek z knihy Daniel, které naznačují, že žijeme v posledních dnech pozemských dějin a že příchod Krista se rychle blíží,“ začal Maatan. „Nebude ti vadit, když se nejdřív pomodlím?“

„Bez problému,“ odpověděl David.

„Otče na nebesích, děkujeme ti za ujišťující slova proroctví, která nám dodávají důvěru a vědomí, kde v historii se nacházíme a že tvůj příchod je již blízko. Nyní nás prosím ved' ve jménu Ježíše, amen.“

Oba věříme, že Ježíš přišel na tento svět, aby zachránil hříšníky jako my,“ pokračoval Maatan. „A oba věříme, že Kristus zemřel a byl znovu vzkříšen za naše hříchy a znovu se zjeví při svém druhém příchodu.“

„Ano, to je pravda,“ souhlasil David.

„Otázka, kterou bych chtěl položit, je tato – jak dlouho ještě potrvá, než se Ježíš vrátí?“

„Může to ještě nějaký čas trvat, protože nikdo nezná den ani hodinu jeho příchodu.“ (Matouš 24:36).

„To je pravda, ale Ježíš říká, že poznáme, když se bude blížit, dokonce i když už bude přede dveřmi.“ (Matouš 24:33). Maatan se začínal rozpovídat. „Na začátku Matouše 24 se Ježíše jeho učedníci ptají: ‚Jaké je znamení tvého příchodu a konce světa?‘ Ježíš jim vyjmenuje několik věcí souvisejících s válkami, hladomory a nemocemi (Matouš 24:6-7). Říká nám, že povstanou falešní proroci a že bude mnoho bezzákonného jednání, takže mnozí ve své víře ochladnou (Matouš 24:9-12). Pak mluví o tom, že se evangelia budou kázat po celém světě a potom přijde konec. Hned poté se Ježíš zmíní o pár věcech, které prorok Daniel řekl o takzvané pustošící ohavnosti. (Matouš 24:14,15).

Vysvětlení této pustošící ohavnosti bude chvilku trvat, ale podle mě je to důležité k pochopení událostí, které se odehrají těsně před Kristovým příchodem,“ vyprávěl Maatan horlivě.

„Není to zrovna oblast, kterou bych se nějak dlouhodobě zabýval, ale klidně si to poslechnu.“

„Dobře, Davide, díky. Myslím, že pokud Ježíš nabádá čtenáře Daniela k pochopení, potom i pro nás je důležité snažit se porozumět významu.

Starý zákon nám představuje myšlenku, že uctívání model a falešných božstev je ohavnost. Čteme tak ve verších jako 1. Královská 11:5-7 a 2. Královská 23:13. Vede nás to tedy k závěru, že tato pustošící ohavnost znamená falešné chápání Boha, které vede národy světa k sebezničení skrze sebeklam. K tomuto zpustošení neboli zničení dojde také proto, že když se nějaký národ odvrátí od pravého biblického Boha, jeho lid se stane mnohem náchylnějším vůči Satanovým klamům, kterými je pak může přivést ke zničení.“

„Zatím tvoji logiku chápu, Maatane. Jak to tedy souvisí s knihou Daniel a Ježíšovým příkazem, ať se snažíme o porozumění?“ zajímal se David.

„To je moc dobrá otázka, Davide. Podívejme se tedy na tři místa v knize Daniel, kde se tato pustošící ohavnost zmiňuje:

A prosadí smlouvu mnohým jednoho sedmiletí, leč uprostřed onoho sedmiletí ukončí obětní hod i přidavnou obět'. **Tedy na křídle ohavností bude pustošící, dokud se zkáza i rozhodnutí nebude vylévat na pustošenou.**
Daniel 9:27

Tedy z něho povstanou síly a znesvěťí svatyni — pevnost. **Odstraní také soustavnou bohoslužbu a dají tam tu pustošící ohavnost.** Daniel 11:31

A od *doby* odstranění soustavné *bohoslužby* a **k dání pustošící ohavnosti uplyne tisíc dvě stě devadesát dnů.**
Daniel 12:11

“První z těchto textů se vztahuje k tomu, co se stalo izraelskému národu, když odmítl pravého Mesiáše. Když Izraelité provolávali, že nemají jiného krále než císaře (Jan 19:15), plně tak přijali falešné

náboženství a vystavili se modlářské nadvládě Říma, načež o čtyřicet let později Římané přišli a zničili město Jeruzalém. O život přišlo téměř milion lidí a při tom zabíjení tekla ulicemi krev. Kniha Lukáš spojuje tuto událost s následujícími slovy:

Když uvidíte, že Jeruzalém je obkličován vojsky, **tehdy vězte, že se přiblížilo jeho zpusťošení**. Lukáš 21:20

Vidíme tedy, že první pustošitel – tedy národ Židů, kteří ukřižovali Božího Syna – byl o čtyřicet let později zpusťošěn velmocí římskou. Co zaseli Židé svým odmítnutím Krista, to také sklidili. (Galatským 6:8). Tím se naplňuje tento text z Daniela 9:27:

...tehdy na křídle ohavností bude pustošící, dokud se zkáza i rozhodnutí nebude vylévat na pustošenou [nebo pustošitele] (YLT)

Zajímavé je na tom to, že tato posloupnost událostí se vztahovala k časovému prorocství, které je zmíněno v předchozím verši:

Ale po těch šedesáti a dvou sedmiletích bude vyhlazen Pomazaný a nebude mít nic, a to město i tu svatyni bude ničit lid jednoho vůdce, který přichází. Ale jeho konec *bude* v záplavě. A až do konce bude odhodlaný boj po místech zpusťošěných. Daniel 9:26

Tímto vůdcem (vévodou) je Mesiáš, vůdce zmiňovaný i ve verši 25. Lid vévody Mesiáše jsou Židé a jejich odmítnutí Mesiáše povede ke zpusťošení národa jinou pustošící silou.

Zajímavé je, že když Ježíš vypráví učedníkům o zničení svatyně, oni se jej v návaznosti na to ptají na konec světa. To proto, že si obojí spojují do jedné události:

Ale on jim na to řekl: „Vidíte to všechno? Amen, pravím vám, jistě zde nezůstane kámen na kameni, který *nebude* stržen.“ Když seděl na Olivové hoře, v soukromí k němu

přistoupili učedníci a říkali: „Řekni nám, kdy to bude a jaké bude znamení tvého příchodu a skonání věku?“ Matouš 24:2-3

To, že se Ježíš nesnaží poučit je o rozdílnosti jejich otázek a naopak je zodpoví, jako by šlo o tutéž událost, vypovídá o tom, že příběh o zničení Jeruzaléma je ve skutečnosti předobrazem toho, co se stane při konci světa. Pokud se zaměříme na další dva verše spojené s pustošící ohavností, osvojíme si tak mnohem větší porozumění tomu, co se tehdy stane,“ dořekl přesvědčeně Maatan a doufal, že jej David pochopil.

„No, no... Počkej, Maatane. Snažím se dávat pozor, ale točí se mi z toho všeho hlava. Musím si na chvíli dát pauzu a ještě jednou si projít to, co jsi právě řekl, protože tohle je pro mě novinka.“

„Ano, to chápu. Je toho hodně ke vstřebání. Snažil jsem se za účelem pochopení knihy Daniel brát slova Ježíše vážně. Řeknu k tomu tohle: ta zmínka o dvanácti stech devadesáti dnech v Danielovi 12 nám dává náповědu ohledně načasování. Ale k úplnému pochopení je nutno přiřadit si k tomu ještě proroctví zapsaná v Danielovi 2, Danielovi 7 a Danielovi 8. Vzhledem k tomu, co říkáš teď, bychom to asi měli nechat na jindy.“

„Ještě otázka, než skončíme. Odkud všechny tyhle informace máš? To, co tu popisuješ, je docela slušný výzkum,“ řekl udiveně David.

„Byl jsem vychován jako Adventista sedmého dne. Jejich nauky založené na proroctvích v Danielovi a Zjevení mi připadají pozoruhodné. Jedním ze základních kamenů, co se týče literatury, je pro ně *Daniel a Zjevení* od Uriaha Smithe. Tuhle knihu vřele doporučuji každému, kdo se snaží pochopit základy toho, jak ke knihám Daniel a Zjevení přistupovat. Vzhledem k tomu, jak detailně se těmito proroctvími zabývá, je to náročné čtivo, ale rozhodně jedno z nejlepších pojednání na toto téma, které si podle mě zaslouhuje důkladnou pozornost. Tahle kniha analyzuje prorocké verše z Bible na úplně jiné úrovni než to, jak si v rámci dostupného rozpočtu počínáme my,“ odpověděl Maatan s úsměvem.

„Jo, máme dva týdny na to, abychom připravili finální rozpočet na předání generálnímu řediteli.

„Žádný problém,“ odvětil Maatan. „To bude mnohem lehčí než se pokoušet vysvětlovat ti knihu Daniel.“ Oba se zasmáli a rozhodli se pro dnešek skončit. „Nebude ti vadit, Davide, když se na závěr pomodlím?“ dodal Maatan.

„Jistě že ne, do toho.“

„Otče na nebesích, děkuji ti za ujišťující slova proroctví, k jehož pochopení nás Ježíš vybídnul. Sešli nám prosím svého Ducha, abychom porozuměli znamením příchodu tvého Syna a konce světa. Ve jménu Ježíše, amen.“

7. Citlivá záležitost

O několik měsíců později se Maatan se Stellou věnovali své večerní pobožnosti. Přečetli si úryvek z Bible, o kterém pak spolu hovořili:

Henoch žil šedesát pět let a zplodil Metúšelacha. Po zplodění Metúšelacha chodil Henoch s Bohem tři sta let a zplodil syny a dcery. Genesis 5:21-22

„Stello, představ si žít pětadesát let a teprve pak mít děti!“

„No, myslím, že v pětadesáti letech by se moje tělo na děti už nezmohlo,“ zasmála se Stella.

„Sára si taky myslela, že v devadesáti už dítě mít nemůže,“ uchichtl se Maatan.

„Takže ty hodláš vstávat k dítěti ve tři ráno, i když už ti bude táhnout na stovku?“

„Hmmm, no asi bychom měli začít trochu dříve...“

„Pořídit si děti není žádná legrace ani po třicítce!“ nadhodila Stella. „Bohužel se zdá, že naše těla nejsou tak schopná jako dřív.“

„Podívej, jak se tady píše, že Henoch chodil s Bohem po narození svého Syna. Proč myslíš, že tomu tak je?“

„No, náš Bůh je také Otec, a když se člověk stane otcem, podle mě tím dostane příležitost o to více chápat, jaké city Otec ke svým dětem chová,“ odpověděla Stella.

„Přesně to napadlo i mě! Je to nesmírná výsada, že můžeme mít děti stvořené k našemu obrazu a podle naší podoby a díky tomu dosáhnout ještě hlubšího vztahu s naším nebeským Otcem.“

„Maatane, kdy myslíš, že budeme moci založit rodinu?“

„Bylo by krásné založit ji už teď, miláčku, vím, že po tom oba toužíme. Modlil jsem se a přemýšlel o tom všem, o čem jsme se bavili, a myslím, že bychom měli být připravení tak zhruba do dvou let.“

„To máš asi pravdu, Maatane. Víím, že by bylo skvělé mít ji už teď, ale moudřejší bude na nic nespěchat.“

„Opravdu bych chtěl, abychom měli čas vzrůst ve své vzájemné lásce, než k ní přidáme zodpovědnost rodičovství. Také jsem objevil v Bibli tenhle zajímavý verš, který s tím souvisí. Víím, že se v něm mluví o stromech, ale mám za to, že se v tom skrývá jistá zásada:

Až přijdete do země a vysadíte všelijaké ovocné stromoví, necháte jeho ovoce nesklizené, **po tři roky bude pro vás nejdle**, nebude se jíst. Čtvrtého roku bude všechno jeho ovoce svaté *ke slavnosti*¹⁴ pro Hospodina. Leviticus 19:23-24 (CSP)

¹⁴ n.: radostným svatým darem; (\$) ; srv. Sd.9:27; Nu.18:12n

Pokud si nějaký pár pořídí dítě příliš brzy, je možné, že nebudou mít dost času se ve svém vztahu usadit nebo se dostat k tomu, aby se o dítě dokázali postarat. Mám tedy pocit, že toto tříleté čekání předtím, než má člověk děti, dává naprostý smysl.“

„To mi taky připadá smysluplné. Tuhle spojitost jsem v Bibli dosud neviděla, děkuji, že ses o ni se mnou podělil. Vidím, že máš vedení našeho Otce a že ti dává moudrost z Písma,“ prohlásila s poklidnou jistotou Stella.

„Děkuji. Ty modlitby jsou potřeba, protože bez moudrosti od Boha bych nevěděl, jak si počínat správně. Mít děti s sebou nese tolik nejistot... Co si myslíš o očkování? Víím, že my oba očkovaní jsme,“ nadhodil Maatan.

„Když v práci vidím sestřičky na pediatrii, jak děti očkují kvůli imunitě, není mi příjemné dívat se na to, jak dítě trpí. Nemyslím si, že nás Bůh stvořil k tomu, abychom si do těla nechali píchat jehlami ještě dříve, než se vůbec naučíme mluvit. Zdá se mi to hrozně nepřírozené.“

„A to, jak jim dávají do lebky těch pět mosazných mikrošroubků, to mi taky přijde nepřírozené,“ dodal Maatan. Všechny děti ve městě

Kostnice dostávaly v rámci pediatrické rutiny pět mosazných mikroskopických šroubků do čela.

„Prý ty šroubky slouží jako antény, které kolem člověka vytváří speciální magnetické pole a chrání ho tak před chorobami. Jsou tak malinké, že jdou sotva poznat, pokud je člověk vyloženě nehledá,“ navázala na téma Stella.

„Doktoři tvrdí, že touto technikou pro zvýšení imunity uchránili lidskou rasu od spousty nemocí. Existují důkazy, které to potvrzují. V některých případech, kdy se tělo naučilo vyvíjet si protilátky proti nějaké chorobě, to ještě neznamená, že se s danou chorobou lépe vypořádává,“ řekl Maatan. „Na druhou stranu máme důkazy i o tom, že ne všechny děti snáší očkování dobře. Celá ta filozofie jako by se řídila zásadou ‚přežítí nejsilnějšího‘. Když dítě podědí silné zdraví, pak to jeho tělo snáší v pořádku, ale když ne, může tím utrpět nebo dokonce umřít.“

„V minulosti to většina lidí brala prostě tak, že jejich děti určitě budou zdravé a silné, ale zajímalo by mě, jestli tomu tak bude i do budoucna. Lidská rasa slábne v důsledku všech těch dnešních problémů se životním prostředím možná rychleji, než si uvědomujeme,“ řekla Stella.

„Vím, že spousta lidí má v tomhle ohledu skálopevné názory, ale celé tohle tlačení na kolektivní imunitu znamená, že ji člověku někdo nutí v zájmu údajného dobra pro všechny. Počet těch očkovaní navíc pořád jenom stoupá...“ Maatan se nechtěl projevit jako společensky nezodpovědný, ale těžko snášel pocit, že se ohledně svého dítěte nebude moci svobodně rozhodnout. „Na základě svého výzkumu myslím, že bychom měli imunitu našich dětí podporovat přírodnějšími způsoby. Ale na druhou stranu mám za to, že bychom svoje názory neměli nikde šířit, protože to zkrátka způsobuje konflikt s lidmi, kteří se horlivě zastávají opaku.“

„Však ti, kdo jsou proti očkování, umějí být ve svých názorech také dost zapálení. Chápu jejich pocity, ale nechci se kvůli této otázce dostat do nějakého sporu,“ odvětila Stella.

„Měli bychom se prostě snažit, jak to jde, a mít důvěru v Hospodina. Každý člověk by měl mít právo beztretně se řídit svým přesvědčením, ale těžko říct, jak dlouho to potrvá, než se tenhle problém přestane řešit.“

„Já jenom doufám, že nebudu muset podstoupit žádné další očkování v rámci požadavků na zdravotní sestry,“ povzdechla si Stella. „Musela jsem se nechat očkovat už při nástupu a ty si pamatuješ, jak jsem ti vyprávěla, že jsem hned potom omdlela.“

„Ano, vzpomínám si, že jsi mi to říkala. Člověk neví přesně, co se do těch vakcín dává. Někteří mluví o nanočásticích, které je pak velice těžké z těla dostat. Opravdu si nemyslím, že bychom tomuhle měli vystavit naše děti, ale taky jsem toho názoru, že bychom z toho neměli dělat předmět nějaké kontroverze, která by popudila ty, kdo to upřímně podporují. Každý by si měl zjistit své a rozhodnout se sám.“

Stella přikývla na znamení souhlasu. „Dokážu pochopit všechny rodiče, kteří před takovým náročným rozhodnutím stojí. Přestože máme v těchto časech konce spoustu výhod, přináší to i spoustu komplikací.“

„To ano. Každopádně... už je docela pozdě a já musím brzy ráno stihnout vlak. Tak asi čas jít spát,“ usoudil Maatan. „Důvěřuji Pánu, že nám umožní chodit s ním tak jako Henoch, a až přijde čas mít děti, že nás Otec naučí lépe mu rozumět.“

„Amen, Maatane. O to se modlím taky,“ řekla Stella.

8. Milovaný syn

V průběhu následujících dvou let se Maatanovi v práci dařilo. Podařilo se mu nejen vyladit proces tvorby rozpočtů, ale i ušetřit na pojistných náhradách, které organizace vyplácela zaměstnancům – snížil jejich výši v případě těch nákladových center, která vykazovala nejmenší snahu o školení zaměstnanců ohledně zdraví na pracovišti a bezpečnostních postupů.

Během oběda často chodil do parku, vysedával u fontány a přemýšlel nad historií světa i vším, co přijde v budoucnu. Parkem procházelo velké množství lidí – vlivní ředitelé v běžeckých dresech, kteří si místo oběda vyrazili zacvičit, turisté přicházející obdivovat místní fontánu, mladí milenci v objetí polehávající na trávě i bezdomovci, kteří se šourali kolem a z odpadkových košů vyhrabávali, co se dalo. Pár bezdomovců takhle přišlo i k Maatanovi s prosbou o pár dolarů nebo o cigaretu. Někdy vzal takového ubožáka raději do bistra a koupil mu oběd, protože mu nevěřil, že by peníze neutratil za drogy.

Park tudíž navštěvovaly všechny možné vrstvy společnosti. Maatan si prohlížel tváře kolemjdoucích a přemýšlel, odkud asi jsou a kam míří. Mnohdy se za ně i modlil, aby našli Krista, pokud se tak již nestalo.

Náhle mu začal zvonit telefon. „Ahoj zlato, tak mám dobrou zprávu. Právě jsem se dozvěděla výsledek toho těhotenského testu – bude z tebe táta!“

Maatan na okamžik jen zůstal sedět jako zkoprnělý. Potom však s výkřikem „Jo!“ radostně vyskočil, až se okolní holubi rozlétli všemi směry, jako by tu zprávu chtěli donést až do nebe. „Stello, to je úžasné!“ Kolik týdnů už to podle doktora je?“

„Šest týdnů,“ ozvalo se nadšeně.

„Miluju tě, miláčku. To je ale skvělý den! Chvála Bohu za jeho nesmírnou přízeň, že nám dopřál potomka,“ rozplýval se rozzářeně Maatan. „Uvidíme se doma, lásko. Už teď se nemůžu dočkat. Miluju tě!“

„Taky tě miluju, Maatane!“ odpověděla rozradostněná Stella.

Tak já budu otcem!, pomyslel si Maatan. Seskočil z okraje fontány a spíš se roztančil, než rozešel; měl sto chutí skočit dovnitř a s těmi delfíny a želvami si zaplavat. Nakonec si našel tichou lavičku v koutě parku a zastavil se tam, aby poděkoval Hospodinovi modlitbou za to, že mu z hojnosti své lásky a přízně dopřál zplodit dítě.

Následující týdny se nesly ve znamení překotného plánování dětského pokoje, přijímání spousty blahopřání a poplácávání po zádech od příbuzných a přátel, navštěvování předporodních lekcí a učení se správně dýchat mezi stahy – to tedy v případě Stelly. Maatan občas něžně promlouval k jejímu břichu a vyprávěl milovanému plodu, jak se nemůže dočkat jeho příchodu na svět.

Stella zase svému dítěti zpívala krásné písně a s radostí se těšila, až přijde čas porodu. Velice si užívala, jaké nadšení z dítěte projevuje Maatan. Vnímala to jako svou čest a štěstí, že v ní může růst tento vzácný uzlíček radosti právě pro něj.

„Stello, co myslíš, bude to chlapec nebo děvče?“

„No, můžeme jít na ultrazvuk a zjistit to.“

„Já bych se nechal překvapit až v den porodu. Souhlasíš?“

„Ano, jsem pro. Stejně to dítě budeme milovat, ať už to bude kluk nebo holka. Je naším darem od nebeského Otce. Jak by se mohlo jmenovat, pokud to bude kluk?“ zajímala se Stella.

„Napadlo mě třeba ‚C-H-Í‘.“

„Cože? Jak jsi na to přišel?“

„Dalo by se to psát i Chi, Kye nebo Kí, jako to řecké písmeno *chí*, které v zápisu vypadá jako X. Tohle písmeno se používalo jako symbol svatého kříže v dobách raného křesťanství.“

„Aha. To je hezká myšlenka, Maatane.“

„A co když to bude děvče, jak bychom jí říkali?“ Maatan tušil, že Stella by zase mohla mít nějaké jméno pro dívku.

„Třeba Amy, jako Amélie,“ odpověděla Stella.

„To se mi líbí. Moc se mi to líbí. Tak jo, domluveno. Když to bude kluk, tak Chí, a když to bude děvče, tak Amy.“

*****

Uplynulo několik měsíců a Stella začala mít pocit, že bude rodit co nevidět. Bolela ji záda, občas nemohla spát a pálení žáhy taky nebylo nic příjemného. Těhotenské břicho měla kulaté a oblé – zbývalo už jen posledních pár dní, než se jejich životy měly navždy změnit. Maatan se ze všech sil snažil Stellu v tomto náročném období podporovat.

„Můžu ti něco přinést, drahá?“ zeptal se jí starostlivě.

„Možná si spíš dojdi pro klíče od auta a zavez mě do nemocnice.“

„Fakt?!“ Maatan popadl klíče a běžel do garáže připravit auto, aby Stellu mohl odvézt. *Hlavně klid, Maatane*, napomínal se, když vyjížděl před dům. *Musíš si zachovat klid už v zájmu Stelly*. Srdce mu zběsile tlouklo, jak se snažil rozpomenout na všechno, co by jakožto pečující manžel měl udělat.

Stella si vzala tašku s věcmi do nemocnice, která tam tiše ležela připravená už několik týdnů. Ted' byl čas uvést veškeré plány do reality. Maatan se musel přemáhat, aby neporušil předepsanou rychlost – chtěl ji prostě mít v nemocnici co nejdříve. „Jak se ti vede, zlato? Jsi v pořádku?“

„Ano, jsem v pohodě, ty stahy ještě nejsou tak silné.“

Jakmile zastavili před nemocnicí, Maatan se vřítel dovnitř požádat o pomoc. „Moje žena bude co nevidět rodit,“ oznámil pyšně. Následně byli posláni do porodního oddělení, kde si je prohlédla hlavní sestra. Na Stellu se jen krátce podívala a řekla: „S tím nadšením to trochu přeháníte. Doporučuji jít se ještě projít a přijít za chvíli.“

Maatan i Stella se zasmáli. „Dobrá tedy, chtěli jsme jen mít jistotu, že jsme nepřišli pozdě,“ vysvětlil Maatan.

„No, v tom jste rozhodně uspěli. Gratuluji,“ usmála se na ně vedoucí se sestra.

Cestou Maatan a Stella hovořili o požehnání, které jim Bůh dopřál. Ke konci cesty se však Stella už musela zastavit, aby popadla dech. „Mám pocit, že ty stahy jsou teď silnější,“ řekla.

Maatan jen nervózně přihlížel. *Otče na nebesích, pomoz prosím Stelle v tomto procesu. Jsi dárcem života a já ti důvěřuji, že se o ni v této náročné a těžké době postaráš. Ve jménu Ježíše, Amen.*

Stella došla zpět do porodního oddělení a opět se ocitla u sestry, která jí řekla: „Teď už to vypadá mnohem lépe. Tak vás připravíme a dítě půjde na svět.“

S každým stahem se Stella soustředila na své dýchání, zatímco Maatan ji držel za ruku a hladil po zádech. „Správně to děláš, miláčku, tenhle stah jsi zvládla obzvláště dobře,“ říkal jí ve snaze co nejvíce ji povzbudit a dát jí najevo, jak je na ni hrdý.

„Jaké je rozšíření?“ zeptala se Stella, ztěžka dýchaje.

„Podívám se,“ odpověděla sestra. „Tak zatím jen dva centimetry, milá zlatá... ještě máte co dělat.“

Stella se rozplakala. „Tak já už tu ležím čtyři hodiny a rozšíření je jen dvacetiprocentní...“

„Pomodlíme se, drahá,“ navrhl Maatan, zatímco ji stále pevně držel za ruku. „Mrzí mě, že si tímhle musíš projít. Bolí mě srdce, když vidím, jak moc tě to bolí,“ řekl.

„Však to bude nakonec stát za to,“ prohlásila odhodlaně Stella.

„Správný přístup. Jsem na tebe moc pyšný, miláčku,“ ujišťoval ji Maatan láskyplně. Děložní stahy sílily a stávaly se pro Stellu čím dál těžšími.

„A co to rozšíření teď?“ ptala se úpěnlivě.

„Šest centimetrů,“ oznámila sestra. „Vedete si dobře, ale ještě trochu je potřeba.“

Maatan se začal modlit a prosit Boha o to, aby Stelle pomohl. Po tvářích mu tekly slzy, jak Stella úpěla bolestí, a stahy nabíraly na intenzitě. *Pane, já vím, že podle Bible má žena přivádět děti na svět v zármutku, ale v tuhle chvíli nechápu, nač je tolik bolesti třeba. Každopádně ti důvěřuji, že Stelle pomůžeš, přestože je to teď tak těžké.* Ve své snaze o absolutní důvěru vůči Bohu měl Maatan v tu chvíli co dělat. Rozhodl se pamatovat na Boží příslib, že ho nikdy neopustí ani nezanechá, a hodlal věřit, že je Bůh ochrání.

Krátce na to k nim přišel porodní asistent, aby se podíval, jak se matce a dítěti daří. „Dobrý den, doktore Simonsi,“ pozdravil ho Maatan v obavách.

„Jak dlouho už trvá porod?“ zeptal se doktor.

„Asi sedm hodin,“ odpověděla sestra.

„Dítě už plně sestoupilo do potřebné pozice. Můžeme vám poskytnout epidural proti bolesti, protože dilataci ještě úplně nemáte.

„Ano!“ souhlasila bez váhání Stella.

„Dobře, zavolám specialistu, který to zařídí.“ Do pěti minut byl zpátky u Stelly. „Tak se ukázalo, že byl hned vedle a poskytoval tuto proceduru jiné matce,“ oznámil potěšeně.

Do deseti minut se Stella začínala uvolňovat a Maatan spolu s ní. „Teď vás necháme hodinku odpočívat, abyste popadla dech. Potom už snad budete mít dilataci kompletní. Teď jsou dvě hodiny ráno, tak já se vrátím za hodinu a podívám se na vás.“

„Díky, doktore,“ odpověděl Maatan vděčně.

Netrvalo ani patnáct minut a Maatan i Stella uprostřed celého porodu usnuli. Náhle Maatana vzbudil dětský křik, takže ho v první chvíli zaplavila úleva. Vzápětí se však ukázalo, že to jen porodila žena ve vedlejším sále.

Krátce na to se přišel doktor podívat i na Stellu. „Tak, dilatace už je kompletní, jdeme na to! Stello, jakmile ucítíte nutkání, tak tlačte. Tlačte

ze všech sil," nabádal ji doktor. Stella tlačila a v porodním kanále se objevila hlavička.

„Myslím, že ještě jednou a máme to,“ povzbuzoval ji doktor. Stella tlačila ze všech sil a náhle bylo dítě na světě.

„Gratuluji,“ oznámil doktor Simons. „Máte chlapečka, a navíc přesně úderem páté ranní!“

Jakmile Stella dostala dítě na svou hrud', celá se rozzářila mateřskou radostí. Maatan si jen s úžasem poprvé prohlížel svého syna.

„Chceš si svého syna pochovat, Maatane?“ zeptala se ho radostně Stella. Maatan co nejopatrněji vzal syna do náruče. Při pohledu do očí malého Chía jej naplnil úžas. „Tohle je náš milovaný synáček,“ řekla a po tvářích se mu v tu chvíli rozlily slzy. Stella zase plakala radostí, že dokázala svému manželovi dát tak vzácný dar. To požehnání, které právě svému muži dala, v ní vzbuzovalo pocit štěstí a naplnění a jeho radost a požehnání ji zase laskalo jako něžná přikrývka. V tu chvíli nemohla být spokojnější.

„Miluju tě, miláčku. Děkuji za ten dar, za našeho nejcennějšího syna.“

„Rádo se stalo, Maatane. Bylo mi potěšením našeho syna porodit. Myslím, že má oči po tobě a rozhodně i bradu,“ ušklíbla se potutelně.

„To máš asi pravdu, Stello. Ten dolík na bradě je dost zjevný.“ Maatan se odmlčel a začal se modlit. „Otče, děkuji ti za tento vzácný dar v podobě našeho syna, Chía. Dopřej nám moudrost, abychom ho vychovali ke tvé slávě a cti. Modlím se, aby mezi nás a naše dítě nic nevstoupilo a aby nás poznal jako rodiče, kteří ho milují a váží si jej nehledě na cokoliv, co by se mohlo stát. Ve jménu Ježíše, amen.“

Po porodu Maatan chodil do nemocnice každý den, nosil Stelle květiny a ujišťoval se, že je v pořádku. Největší radost nastala, když o pár dní později dorazili domů už jako šťastná tříčlenná rodina.

Uplynulo několik týdnů. Maatan zrovna choval svého syna a poslouchal u toho jednu ze svých oblíbených skladeb jménem *Natanova píseň*.

Zpíval si spolu s ní a v očích měl slzy radosti z toho daru, kterým jeho syn byl.

Tak vítej, malý poutníku
Ve světě plném divů
Světě plném sladkých vůní
Z kytice jménem Život
Ale drahý, na paměti měj,
Že zrod je jako ráno
Života, jenž uteče
Jak jeden pouhý den

Nasaj jako houba
Vše radostné a skvělé
A vymačkej se pro ty,
Kdo požehnání mají
Pro dar přímo od Boha
Jsi ty dárkové balení
Máš v sobě více z Něho,
Než kdy tě naučím

Nelze slovy poděkovat
Za vidoucí srdce
A za pohled do tváře
Té malé záhady
Spolu se zaplétat
Na místě nejtajnějším
Nejjasnější znamení
Tvé přízně úžasné

Tak vítej, malý poutníku
Ve světě plném divů
Ve světě rozervaném
Ve světě bolesti
Synku, život je bitva
Tak něžnosti se uč
Stůj připravený k boji
A světlo rád vždy měj³

---

³ Mírně uzpůsobeno, původní text napsal Michael Card

9. Kovová postava z proroctví

„Gratuluji k narození syna, Maatane,“ popřál mu David a natáhl ruku, aby mu poblahopřál.

„Díky, Davide. Mít děti, to je tak úžasná věc. Je to dar od našeho nebeského Otce,“ odvětil Maatan zasněně. „Nevím, kolik let můj syn na tomto světě prožije, ale chci ho naučit milovat Boha celou svou myslí, srdcem a duší.“

„Maatane, to mi připomíná – onehdy jsi se mnou mluvil o svých postřezích ohledně knihy Daniel a o důvodech, proč si myslíš, že Kristus přijde brzy. Nevadilo by mi dozvědět se zase něco víc o té struktuře či rámci, kterou jsi zmiňoval s ohledem na kapitoly před Danielem 9, když jsme se o tom předtím bavili.“

„Naprosto rád to s tebou proberu, Davide. Co třeba dnes večer po práci?“

„To zní dobře,“ souhlasil s úsměvem David. „Chápu, že jakožto novopečený otec budeš mít možná trochu problém se soustředěním, každopádně musíme vyřešit náklady ohledně možného nákupu radiostanice pro naši organizaci.“

„Jdu na to, Davide. Předběžné výpočty ti dodám co nejdříve.“

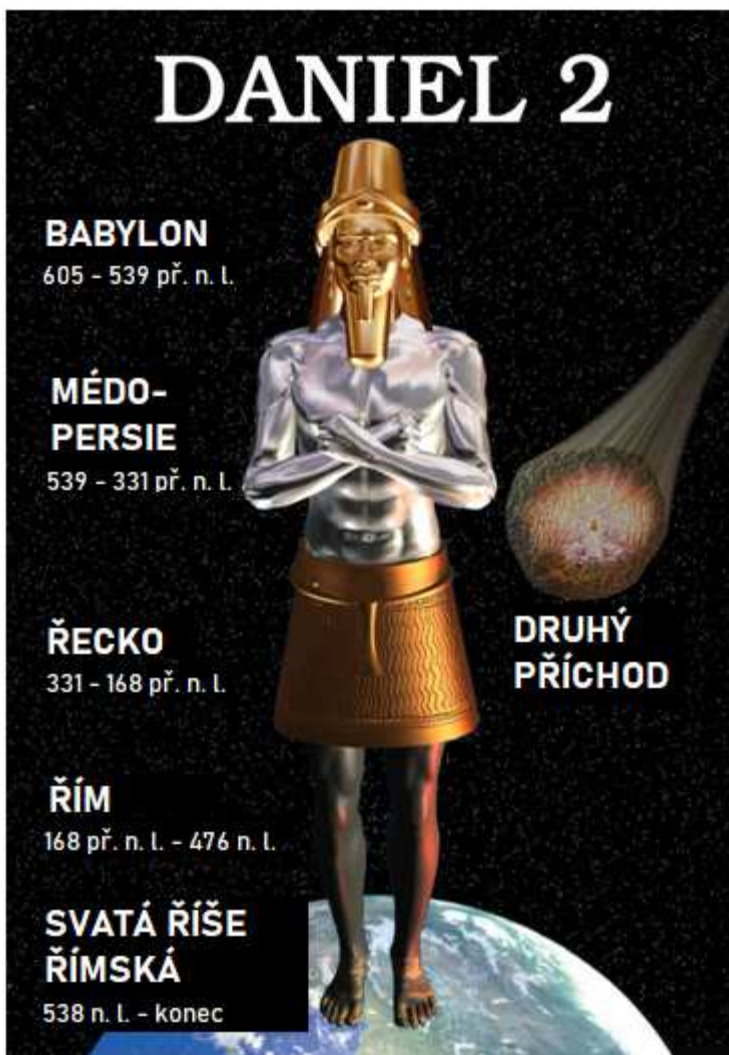
„To od tebe bude hezké. Tak se uvidíme večer,“ řekl David a vytratil se do své kanceláře.

Večer si Maatan vzal do jedné ruky fixu na bílou tabuli a Bibli do druhé. „Takže abychom porozuměli kapitolám Daniela 9-12, musíme si načrtnout strukturu předchozích kapitol, Daniel 1-8. Můžeš se za nás pomodlit, Davide?“

„Otče na nebesích, pokud je světlo v tom, co Maatan říká, pak ať prosím z Písma zazáří jasně. O to tě žádám ve jménu Ježíše. Amen.“

„Takže... Daniel 2 nám předkládá základní přehled lidské historie zhruba od roku 600 př. n. l. až po druhý příchod Krista. V této kapitole se babylonskému králi zdá o velké kovové soše vyrobené z různých

kovů od zlata až po železo a pak ze směsice železa a hlíny. Ten král se na svůj sen nemohl rozpomenout, a tak si povolal moudré muže, kteří mu měli říct, o čem snil a co ten sen znamená. Tito muži však nedokázali sen králi vyložit, takže se rozzlobil a všem jim začal hrozit smrtí. Jeden z těchto moudrých mužů, Daniel, nebyl při jejich původní rozmluvě s králem přítomen a jen o ní slyšel, když vyšel příkaz všechny mudrce pobít. Daniel požádal o více času, aby mohl získat potřebné odpovědi. S přáteli se pak vroucně modlil k Bohu, načež mu Bůh sdělil králův sen i jeho výklad.

Na konci kapitoly 2 Daniel píše toto:

Neboť jsi viděl, jak se bez rukou z té hory vylomil kámen a rozdrtil železo, bronz, keramiku, stříbro i zlato. Veliký Bůh oznámil králi, co se stane potom. **Ten sen je pravdivý a jeho výklad spolehlivý.** Daniel 2:45

Připadá mi úžasné, že tento králův sen, který mu Daniel vykládal, se dokonale splnil přesně podle jeho slov. Čtyři mocné biblické velmoci přišly a odešly přesně tak, jak Daniel předpověděl. Římská říše se rozdělila v jednotlivé evropské národy představované deseti prsty na nohou. Evropské národy pak Římská říše opanovala skrze své císaře Svaté říše římské, jako byl například v devátém století Karel Veliký. Jak vidíme dále v kapitole 7, tato Svatá říše římská byla svržena, když papežský stolec utrpěl zjevně smrtelný úder těsně po francouzské revoluci roku 1798. Králové země se pokoušeli udržet si moc nad Evropou spojováním různých národnostních celků, ale svých cílů nedosáhli. Evropu nikdo sjednocenou udržet nedokázal.“

Pak ty prsty chodidel částečně železné a částečně keramické: To království bude z jedné strany silné a z druhé strany bude křehké. Že jsi viděl železo promíšené s hliněnou keramikou — lidé se budou mísit, ale držet jeden s druhým nebudou, právě tak jako se železo nemísí s keramikou. Daniel 2:42-43

„Tento nový duch sekulárního humanismu, který se začal projevat ve Francii, na zemi způsobil, že se jednotná světová vláda stala téměř nemožnou.“

„Proč *téměř* nemožnou?“

„Duch vzpoury, který se v té době zvedl, učinil vedení národů vyjma pár krátkých období mnohem těžší. Ve Zjevení se píše, že králové země budou vládnout jednu hodinu spolu se šelmou, a to těsně před úplným koncem. Jakmile začnou provolávat pokoj a bezpečí, potom přijde náhlá zkáza.“ (1. Tesalonickým 5:3). „Ale to bych předbíhal. Cílem 2. kapitoly z Daniela je poukázat na moc Danielovi předpovědi v rozsahu od 600 let před narozením Krista na zem až po dva tisíce let poté. My žijeme v prstech té sochy z Daniela 2. V tomto proroctví už se má odehrát jen jedno dějství:

Za dnů oněch králů ale Bůh nebes nastolí království, jež nebude zničeno navěky ani to království nebude přenecháno jinému lidu. Ono rozdrtí a ukončí všechna tato království, ale samo bude stát navěky. Daniel 2:44

A právě tato posloupnost událostí v Danielovi 2 nám dokazuje, že příchod Krista je blízko.“

„Dobře, Maatane, chápu, kam tím míříš. Zdá se mi ale zvláštní, že od času hlavy po začátek nohou je to zhruba 1100 let, ale čas týkající se nohou a prstů nohou se táhne přes 1500 let. Jak bys to vysvětlil?

„Dobrá otázka, Davide. Pokud bychom to brali z Danielovy pozice v rámci dějin, perspektiva času se v tomto proroctví zužuje tím více, čím dále je od něj. Jde o přehled hlavních milníků historie až po příchod Krista. Časové období, které tu máme vtěsnané do nohou a prstů nohou, se mnohem detailněji rozebírá v Danielovi 7-12. Ale neprobrali jsme toho dnes už dost?“

„Pravda, Maatane. Musím si to nějaký čas nechat projít hlavou, než se ke kapitole 7 vrátím. Ale musím říct, že tohle proroctví v Danielovi 2 je docela zajímavé. Vážně to dodává Bibli dojem věrohodnosti jakožto přesného zdroje informací. Jaký jiný spis na téhle planetě taky přesně předpověděl vzestup a pád světových velmocí v průběhu 2500 let, že? Je to až ohromující,“ přemítal David.

„Připomíná mi to příběh německého vojenského inženýra jménem Frank Hasel, který sloužil v německé armádě během druhé světové války.⁴ Když se blížil konec války, Frank, který právě sloužil na ruské frontě, ukázal svým nadřízeným důstojníkům důvod, proč Hitler nemohl válku vyhrát. Odkázal je na druhou kapitolu Daniela a konkrétně na verš 43. Sdělil jim, že Hitler ani nemůže dokázat navzájem sjednotit národy do jediné slavné Říše. Ti ostatní důstojníci pak nařídili ponechat něco ze zásob benzínu na cestu zpět do Německa, aby se mohli vyhnout odvetě ze strany postupujících Rusů. Díky

---

⁴ Susy Hasel Mundy, *I kdyby jich tisíc padlo*, (Review and Herald) 2001.

Danielovi 2 byl tak Frank jedním ze šesti inženýrů, kteří válku přežili, z původního tisíce inženýrů, s nimiž sloužil.

A stejně jako Frankovi Haselovi, který věděl, že kvůli těmto proroctvím v Danielovi 2 Hitler válku nevyhraje, může znalost tohoto proroctví zachránit život i nám," prohlásil Maatan.

„Dost působivé. Rozhodně mám nad čím přemýšlet, Maatane. Teď se na závěr pomodlím, protože už musím jít domů. Otče na nebesích, děkujeme ti za tuto příležitost zabývat se proroctvím v Danielovi 2 a s jistotou tak vědět, že tvůj příchod je blízko. Doprovod' nás bezpečně domů jak dnes večer, tak i v budoucnu, zatímco se tvůj příchod blíží. Ve jménu Ježíše, amen.“

10. Požehnání

Maatan se neustále díval na hodiny. Do třetí hodiny pátečního odpoledne zbývalo dvacet minut. *Určitě tu zprávu do té doby dopíšu,* říkal si v duchu. Přesně úderem třetí si všechno sbalil a zamířil domů. „Hezké odpoledne všem. A pěkný víkend,“ popřál jim s úsměvem.

„Co že odcházíš dvě hodiny před koncem?“ zajímal se jeden z nových členů kancelářského týmu.

„Mám šabat, Simone, takže musím být doma před západem slunce,“ vysvětlil Maatan.

„Šabat, aha,“ uchichl se Simon. „Kde se takhle můžu hlásit o zkrácení svých dvou pátečních hodin?“

Maatan se zasmál. „Stačí věřit v to, že šabat neboli sobota je svátkem Hospodina a je v samém středu Otcových přikázání.“

„Ale však to je jenom jeden den ze sedmi, záleží na tom vůbec?“ namítl Simon.

Maatan se už chystal mu jako odpověď ocitovat nějaký verš z Písma, ale rozmyslel si to. Bylo už pět minut po třetí a on se chtěl na šabat dostat domů. „Rád si o tom s tebou kdykoliv promluvíme, Simone, a klidně ti vysvětlím, jak to podle Písma chápu já.“

Simon se na chvíli zamyslel, načež řekl: „Ježíš je můj Šabat.“

“Přesně, Ježíš je totiž Pánem i nad sobotou (Matouš 12:8) a já mám v úmyslu strávit jí bohoslužbou spolu s ním,“ dodal Maatan nadšeně.

*****

„Unabomber přiznal vinu – čeká ho doživotní vězení bez podmínky.“ *Tak toho Unabombera konečně chytili,* říkal si Maatan, zatímco si cestou z práce pročítal noviny. *Je to už pár let, co jsem četl nějaká jeho prohlášení. Chytrý chlápek. Co ho přimělo k dojmům, že násilí může nějak změnit svět k lepšímu? Každopádně je pro nás jeho existence varováním ohledně toho, kam tato společnost směřuje.*

Tomuto Unabomberovi se nelíbilo, že staré způsoby života mizí. Rozhodně se dalo říct, že rodiny i celé komunity čelí mnoha různým a novým společenským tlakům. Rozmach technologie, masmédií a všudypřítomného dozoru vedl k násobně vyššímu propojení celého světa, takže se střety názorů a ideologií stávaly nevyhnutelnými a pro ty, jejichž smýšlení se pohybovalo mimo parametry obecného světonázoru, byla nezávislost čím dál obtížnější.

Maatan pohlédl na svůj telefon Nokia a pomyslel si, jak snadné by bylo lidi skrze tato zařízení sledovat na každém kroku. V mysli mu vířila spousta otázek na téma toho, kam přesně tento svět svěruje. Ze svého studia knih Daniel a Zjevení usuzoval, že se lidstvo ubírá k jednomu světovému řádu, nicméně setká se s různými tlaky přicházejícími z protijdoucích směrů. Navenek je ukazován konflikt, ale uvnitř vše ovládá jasná agenda. Připomnělo mu to úryvek z Daniela 11, kde se psalo o konfliktu mezi Oktaviánem a Antoniem, kteří bojovali o titul následníka Julia Caesara jakožto římského císaře:

Srdce obou králů *budou* nakloněna ke zlu, i u jednoho stolu budou mluvit lež, ale bez úspěchu, neboť konec *nastane* teprve určenou dobou. Daniel 11:27 (CSP)

Od dob francouzské revoluce byl svět vystaven vlivu sekulárního humanismu. Toto „víno“ nyní pilo mnoho zemí po celém světě. Vzestup feminismu a vyzdvihování práv menšin byly často využívány ke svržení pravidel společenské struktury a nastolení nové morální roviny pro lidské pokolení. V kinech i hudbě docházelo k neustálému napadání „křesťanských hodnot“ mnoha národů a uhlazování cesty pro bezbožnou sekulární realitu, která se nejnvýstižněji dala popsat jako uctívání bohyně rozumu – tak nestoudně zbožňované již během francouzské revoluce.

Technologické pokroky lidstvu dodávaly pocit nezávislosti na Bohu. Obyvatelé moderního světa napodobovali víru úspěšných, která kázala, že si člověk má vytvářet vlastní zásady natolik, jak jen je přijatelné v prostředí, v němž se člověk nachází. S podporou Darwinovy evoluční

teorie a takzvaného vědeckého smýšlení začala tato nová humanistická meritokracie západní kulturu skutečně ovládat. Ti, kdo v tomto systému neuspěli (neboť není možné, aby uspěl každý), však mohli přičítat vinu pouze sobě nebo tomuto systému, čímž přispívali k šíření toho, co Unabomber označil za „pocity méněcennosti“ pramenící z tzv. levicového světonázoru.⁵

Maatan zároveň uvažoval nad vzestupem radikálního Islámu a na to, jak nedávno v roce 1993 došlo k bombovému útoku na Světové obchodní centrum. Vstup amerických vojáků na území Středního východu během Války v Zálivu mohlo vést jedině k agresivní reakci islámských extremistů. Převaha Západu nutně vedla příslušníky arabského a muslimského smýšlení k touze po převaze Islámu. Přední osobnosti v této zeměpisné oblasti dozajista snili o slávě, jakou by si zajistili v očích Alláha i budoucích historiků, kdyby právě oni byli těmi, kdo sjednotí islámský svět a vytlačí Izrael a Západ stejně, jako jejich předkové obsadili Konstantinopol a odrazili útok křižáků. Bylo zajímavé, že staré země biblických patriarchů ležely ve středobodu všech abrahamských náboženství posledních dní – ať už šlo o Židy, muslimy či křesťany.

Větší sekularismus a islamismus způsobí odezvu křesťanstějšího extremismu. Konzervativní prvky katolických a protestantských církví se budou čím dál více snažit uplatnit svůj vliv do politiky, aby tak uchránili křesťanské hodnoty volně se zakládající na desateru přikázání – samozřejmě vyjma Šabatu, pomyslel si Maatan s lehkým nádechem sarkasmu. Rozjímal nad prorockou předpovědí ze Zjevení, podle něhož měla protestantská moc zaujmout obraz podobný římskokatolickému církevně-státnímu systému vlády, kdy církev vládne nad státem a vynucuje si svá dogmata. Tyto své myšlenky si Maatan ještě oživil, když nalistoval Zjevení 13.

---

⁵ <https://www.washingtonpost.com/wp-srv/national/longterm/unabomber/manifesto.text.htm>

A svádí obyvatele země znameními, která jí bylo dáno učinit před očima šelmy. Říká obyvatelům země, aby učinili obraz šelmě, která měla ránu od meče a ožila. A bylo jí dáno, aby vložila ducha do obrazu té šelmy, takže obraz šelmy promluvil a způsobil, aby byli zabiti všichni, kteří se nepokloní obrazu šelmy. A působí, aby všem, malým i velkým, bohatým i chudým, svobodným i otrokům, byl dán cejch na pravou ruku nebo na čelo. Zjevení 13:14-16

V současnosti se zdálo nemožné, že by si tato „křesťanská konzervativní vláda“ dokázala svůj morální systém ve světě vynutit. Vypadalo to, že sekulární humanisté mají svět pevně v rukou a že islámská frakce je skutečně využívána jen jako terč, proti němuž mohou sekularisté o to více vyzdvihovat své důvody, proč budovat a udržovat vojenský průmyslový komplex. Potřebovali společného nepřítele, proti němuž se mohou srovnávat. Zdálo se, že levice svého cíle v podobě Nového světového řádu dosáhne, jenže podle proroctví čekalo svět překvapení v podobě nenadálého obratu doprava... to když se nevěstce ze Zjevení 17 nějakým způsobem podaří přesvědčit krále země, že to ona je nejlepší volbou pro nastolení celosvětové vlády a kontroly nad naší společností.

Maatan odložil noviny a začal se pouze modlit o přízeň, aby dokázal čelit onomu nadcházejícímu konfliktu, o němž se píše v proroctví. Modlil se o to, ať dokáže moudře vést svou rodinu a vychovávat svého syna Chía k lásce a bázni vůči Bohu, jenž stvořil nebe a zemi, moře a prameny živých vod. Když vystoupil z vlaku a ubíral se přes těch několik bloků domů, pozoroval tenký srpek měsíce těsně nad obzorem. Srdcem se mu rozlilo teplo z pomýšlení, že zase uvidí svou milovanou ženu a syna. *Jakým nedocentelným darem pro mne jsou,* říkal si tiše v modlitbě. *Těším se, až jim to budu moci připomenout při zahájení soboty a požehnat jim, stejně jako nebeský Otec připomněl svému Synovi při jeho křtu:*

Toto je můj Syn, Milovaný, v němž jsem našel zalíbení. Matouš 3:17

Sotva Maatan otevřel dveře, malý Chí mu vyběhl vstříc. „Tati, tati, ty už jsi doma. Budeš si se mnou hrát?“

„Zrovna začíná šabat, Chí. Přečteme si příběh z Bible, budeme si spolu zpívat a modlit se a pak třeba budeme moci vyndat zvířátka a zahrát si na Noemovu archu. Co ty na to?“

„Jupí!“ vypískl potěšeně Chí a utíkal ke své krabici z hračkami, aby odtud vyndal zvířátka.

„Ahoj zlato, už jsem doma,“ zavolal Maatan.

„Vítej doma a požehnanou Sobotu, miláčku. Měla jsem trochu co dělat, abych všechno připravila včas, ale už mám víceméně hotovo,“ odpověděla Stella a v jejím hlase byl slyšet náznak stresu.

„Děkuji, milovaná, že sis s tím dala tolik práce. Moc si vážím toho, že toužíš po tom, aby nám Šabat byl požehnaním. A o to ostatní se nestarej, to je v pořádku. Pojd'me se věnovat bohoslužbě. Chí, přines ty zvířátka do obýváku, ať můžeme začít!“ Malý Chí přitáhl do místnosti celou svou velkou sbírku hraček. Všichni tři poklekli do kruhu, aby zahájili šabatní večer.

„Otče, děkujeme ti za tvůj dar v podobě soboty. Děkujeme ti, že nám připomínáš svou lásku a vše, co jsi vytvořil pro naše potěšení. Otče, děkuji ti tady za maminku, protože ta je mi skutečně cennější než rubíny. Je pro mě vzácná a já ti děkuji, že jsi mi ji dal jakožto celoživotní partnerku, která kráčí po mém boku a ještě zesiluje radost v mém srdci, kterou díky tobě mám.“ Stella, která poslouchala se skloněnou hlavou, ucítila vlhkost v zavřených očích.

„Děkujeme ti i za našeho milovaného syna Chía. Je naší pýchou a radostí, jaké se nemůžeme nabažít. Nauč nás vést ho s tvou láskou a chraň ho před temnotou, která vládne kolem. Dej, ať vyroste v Božího muže, tak, jak jsi jej povolal. Dej, ať je silný a přesto něžný, pevný ve své víře a přesto jemný v srdci. Ať ctí a poslouchá svůj matku a naučí se tě milovat, Otče, za všechny tvé úžasné dary. O to se modlím ve jménu Ježíše, amen.“

Maatan pevně objal Stellu i Chía a oba je políbil na čelo, aby jim připomněl, jak moc si jich váží.

„Můžu si přečíst něco ze Žalmů?“ zeptala se Stella.

„Ano, miláčku, to by bylo hezké,“ odpověděl Maatan nadšeně.

Blahoslavený je každý, kdo se bojí Hospodina, ten, kdo chodí po jeho cestách. Jistě budeš jíst výtěžek svých rukou, *bude* ti blaze, *bude* ti dobře. Tvá žena *bude* jako úrodná réva uvnitř tvého domu, tví synové jako výhonky oliv kolem tvého stolu. Hle, takto bude požehnáno muži, který se bojí Hospodina. Kéž ti požehná Hospodin ze Sijónu — pak budeš hledět na dobro Jeruzaléma po všechny dny svého života a uvidíš syny svých synů. Pokoj nad Izraelem!
Žalmy 128:1-6

„To je krásné, Stello, děkuji. Žehnám ti ve jménu Pána Ježíše. Ať tě vždy provází jeho mír a ať mi Hospodin dodá moudrost, s níž tě mohu věrně vést,“ řekl Maatan a při těch slovech se mu trochu zadrhl hlas.

Stella chtěla svého muže povzbudit k tomu, aby se řídil Božím vedením, a tak odpověděla: „Já se zase modlím za tebe, Maatane, abys nás vedl tak, jak si Hospodin přeje. Chí a já se za tebe modlíme každý den s důvěrou, že ti Bůh pomůže být dobrým manželem a otcem a že díky němu budeš za naši rodinu rozhodovat tak, jak je správné.“ Láskyplně se svému manželovi zadívala hluboko do očí. Maatan ji něžně objal a políbil na tvář, ale neříkal nic. Srdce mu tak překypovalo vděčností za ten dar v podobě ženy a syna, že ani neměl slov.

Je to nebeská řeč, kterou nelze vyjádřit slovy, avšak které rozumí ti, kdo kráčí dle zákona Hospodinova v Duchu a v pravdě. Taková rodina je střípkem nebe – nechť se bezpečnost a jistota, které se v ní nacházejí, odrážejí i v Božím církvi.

11. Soud určený pro čas konce

„Stello, rád bych vyrazil do sboru o něco dříve, pokud nevadí.“

„Ano, miláčku, v pohodě – a proč vlastně?“

„Pozval jsem Davida, svého šéfa, aby se přišel podívat na mou přednášku z knihy Daniel, a on souhlasil. Probíral jsem s ním přehled historie světa z Daniela 2 a chtěl jsem mu ukázat, co se v Danielovi 7 píše o soudu v odpověď na malý roh,“ vysvětlil Maatan nadšeně.

„Tak to se budu modlit, drahý, aby ti Hospodin vložil do úst ta správná slova, která tvému nadřícenému přinesou požehnání.“

*****

Maatan se před sborem nervózně rozhlížel v naději, že zahlédne Davida.

„Čekáš na někoho, Maatane?“

„Dobré ráno, pastore Bruci. Ano, pozval jsem na svou přednášku z Daniela 7 svého šéfa.“

„Inu, tak to se budu modlit, ať přijde.“

„Díky, pastore.“

Zanedlouho se objevil David ve slušivém třídičném obleku.

„To jsem rád, že jsi přišel, Davide.“

„Je to sem k vám z města docela kus cesty. Ale máte to tu pěkné. Zajímá mě, co za myšlenky budeš mít k Danielovi 7. Přeci jen už je to docela dlouho, co jsme to spolu naposledy rozebírali – v životě je pořád co dělat.“

„Ano, to rozhodně,“ souhlasil Maatan. „Držím ti místo vedle Stelly a Chía.“

„Rád tě zase vidím, Stello.“

„Díky, že jsi přišel, Davide. Maatan si moc váží toho, že sis ho přišel poslechnout.“

„Potěšení na mé straně, Stello. Je milé na chvíli odjet mimo město a přidat se o Šabatou k vaší bohoslužbě,“ opáčil s úsměvem David.

Když dozněla píseň i veškerá oznámení pro sbor, Maatan se postavil, aby převzal slovo. „Požehnanou sobotu všem. Zejména bych rád přivítal svého vedoucího ze Spojené metodistické církve, se kterým pracuji ve Wesleyově misii.“ David na ta slova odpověděl kývnutím a gestem pozdravil zbytek shromáždění.

„Dnes ráno bych chtěl obrátit naši pozornost ke klíčovému biblickému textu, který se nachází v Danielovi 7, verších 9 a 10:

Přihlížel jsem, jak byly potom rozloženy trůny, a usedl Věkovitý. Roucho *měl* jako sníh bílé a vlasy jeho hlavy čisté jak vlna, jeho trůn — plamen ohně, jeho kola — oheň hořící. Proudí a od něho vychází ohnivá řeka. Tisíců na tisíc mu slouží a myriády myriád stojí před ním. Soud zasedl a byly otevřeny knihy. Daniel 7:9-10

Musíme si položit následující otázku – kdy se odehrává tento soud, kde Bůh otevře knihy a zasedne k soudu? Daniel 7 nás ohledně doby tohoto soudu nenechává na pochybách. Na počátku Danielova vidění čteme, že z moře vycházejí čtyři šelmy. Tato čtyři zvířata představují čtyři velká království, která budou panovat nad zemí během různých období dějin. To vše se popisuje ve verších Daniel 7:2-7, které vám teď přečtu:

Daniel promluvil: Ve vidění jsem během noci přihlížel tomu, jak hle, čtyři nebeské větry vzdouvají Veliké moře a z moře vystupují čtyři veliké šelmy, každá jiná. První *byla* jako lev, ale měla orlí křídla. Přihlížel jsem, jak jí byla potom ta křídla utržena, šelma byla zvednuta ze země, postavena na nohy jako člověk a bylo jí dáno lidské srdce. A hle, další šelma, druhá, podobná medvědu. Byla postavena k jedné straně, mezi zuby *měla* v tlamě tři žebra a takto k ní hovořili: Vstaň, sežer hodně masa. Po tomto jsem přihlížel dále a hle, další. Byla jako levhart a na bocích

měla čtyři ptačí křídla. Ta šelma měla čtyři hlavy a byla jí dána vláda. Po tomto jsem v oněch nočních viděních přihlížel dále a hle, čtvrtá šelma strašlivá, úděsná a neobyčejně silná. Měla veliké železné zuby. Požírala, drtila a to ostatní svýma nohama pošlapávala. Ta *byla* ale odlišná ode všech šelem, které *byly* před ní, a měla deset rohů. Daniel 7:2-7

Ve verši 17 Daniel píše, že tyto šelmy představují čtyři krále neboli králoství, která opanují zemi. Verš 18 naznačuje, že se jedná spíše o království než o samotné krále, a to tím, že kralování obdrží svatí. Toto vidění, které Daniel obdržel, je pokračováním a rozšířením snu představeného v druhé kapitole Daniela. Obraz z Daniela 2 představuje historii lidstva od roku 600 př. n. l. jakožto posloupnost čtyřech království, po nichž následuje rozdělení do deseti království a následně druhý příchod Krista.

Když se obrátíme k Danielovi 7, čteme o posloupnosti čtyřech šelem neboli království, kdy poslednímu království naroste deset rohů. Tato čtyři zvířata představují tutéž dějinnou posloupnost, ale tento výčet dějin lidské rasy doplňuje další podrobnosti, jež nebyly obsaženy v Danielovi 2. kapitole. Těmito čtyřmi významnými královstvími světových dějin byly 1) Babylon, 2) Médo-Persie, 3) Řecko a 4) Řím.

Deset rohů je předobrazem rozpadu Římské říše na desatero evropských vlád, což se stalo koncem 5. století. Potom nám Daniel vypráví o vzestupu další říše, která se lišila od prvních deseti a dokonce tři z těchto deseti národů vykořenila, neboli zničila.

Sledoval jsem ty rohy a hle, mezi nimi vyrostl další roh, nepatrný, ale tři z dřívějších rohů byly před ním vykořeněny. A hle, na tomto rohu *byly* oči jako oči lidské a ústa mluvící velké věci. Daniel 7:8

Existuje pouze jediná vláda, která odpovídá všem kritériím popsaným v Danielovi 7, a tou je papežská moc římské církve.“ Maatan ukázal na

obrazovku s prezentací v Powerpointu, kde měl tato kritéria vypsána podle klíčových bodů. „Nebudeme věnovat příliš mnoho času rozebírání vlády tohoto malého rohu, protože nás zajímá soud zmiňovaný ve verších 9 a 10 kapitoly 7. Důležitý je zde výklad tohoto vidění, které Daniel obdržel, ohledně toho, jak dlouho bude malý roh vládnout, než nadejde soud:

A těch deset rohů, to deset králů *povstane* z toho království a po nich povstane jiný, jenž se od *předešlých* bude lišit a tři krále pokoří. Bude pronášet *slova* proti Nejvyššímu a *svatým* Nejvyššího nedá pokoj. Bude také uvažovat, že změní doby a právo, a budou mu *do ruky* vydány až do času a časů a půl času. Zasedne však soud a vládu mu odejmou. Bude zničen a úplně zahlazen. Daniel 7:24-26

Tady je zmínka o období nazvaném jako čas, časy a půl času, kdy budou svatí Nejvyššího podrobeni moci tohoto malého rohu, dokud nezasedne soud v nebesích. Abychom pochopili, co tento čas, časy a půl času znamená ve smyslu délky období, musíme zapátrat na jiném místě v Bibli. V knize Zjevení se totiž píše o témže časovém období, pouze z jiného úhlu pohledu, a to skrze obraz ženy, která unikla na poušť před mocí malého rohu. Tato žena představuje církev, která se před papežskou mocí ukryla v horách a lesích, aby se mohla svobodně věnovat uctívání tak, jak jí káže vlastní svědomí:

A žena utekla do pustiny, kde měla od Boha připravené místo, **aby ji tam živilí tisíc dvě stě šedesát dní.** Zjevení 12:6

Ale té ženě byla dána dvě křídla velikého orla, aby mohla letět do pustiny na své místo, **kde skryta před hadem bude živena čas a časy a půl času.** Zjevení 12:14

Bible srovnává pojem čas, časy a půl času s dobou 1260 dní. Jeden čas se tedy rovná jednomu roku neboli 360 dnům, jak platí v hebrejském

prorockém kalendáři. ‚Časy‘ pak znamená dva roky.
 $360+720+180=1260$.

Bible využívá principu dne předznamenávajícího rok hned na několika místech v Písmu. Ohledně výkladu musíme spoléhat na Bibli samotnou a definovat si její pojmy:

Až tyto dny dovršíš, ulehneš podruhé, a to na pravý bok, a poneseš zvrácenost domu judského čtyřicet dnů: **Jeden den za každý rok; vložil jsem ji na tebe.** Ezechiel 4:6

Pak si můžeme položit otázku – vládla papežská moc nad světem od 6. století po dobu 1260 let? Skutečně vládla. Císař Justinián udělil papeži jeho trůn a autoritu v roce 533 n. l., avšak tento výnos vešel v platnost až tehdy, kdy byl odstraněn jeden z rohů – Ostrogótové, kteří vládli nad Itálií a bránili tak papežské nadvládě. To se stalo roku 538 n. l.

Přesně o 1260 let později nařídil Napoleon svému hugenotskému generálovi Berthierovi, aby papeže uvěznil, a to v roce 1798. Tak skončila schopnost papežství využívat stát k vynucování toho, aby lidé věřili v jeho dogmata. Soud zmiňovaný v Danielovi 7 tedy zasedá až v době po roce 1798. Nemáme nyní čas podrobněji se zabývat soudem v Danielovi 8, a tak si pouze zmíníme, že tento soud se odehrál několik desetiletí po roce 1798 n. l.

Daniel uvádí, že po skončení tohoto soudu bude kralování darováno svatým Nejvyššího. To znamená příchod Krista zmiňovaný v Danielovi 2:34-35 a 44-45 (kámen vylomený bez rukou). Obě tyto zmínky se vztahují k téže události.

Zatímco království a vláda i velikost všech království pod nebesy bude dána lidu svatých Nejvyššího. Jeho království je království věčné a všechny vlády jej budou uctívat a poslouchat. Daniel 7:27

Toto období od roku 1798 až do soudu se nazývá doba nebo čas konce:

Já jsem to sice slyšel, ale nechápal, a proto jsem řekl: Pane můj, co *přijde* koncem těch *věcí*? Nato mi odpověděl: *Běž, Danieli, neboť ta slova jsou uzavřena a zapečetěna až do času konce.* Daniel 12:8-9

Pokud jste nepochytili všechny podrobnosti, nevadí. Klíčové je pamatovat si, že od doby Daniela přijdou čtyři království následovaná rozdělením čtvrtého království, Říma, do deseti národů. Tři z nich budou zničeny a uvolní tak cestu malému rohu, který bude vládnout po 1260 let do roku 1798 n. l. A jak se píše v Danielovi 8, soud se odehraje krátce poté.

Tento přechod od pohanské vlády Říma k papežské vládě Říma je zmiňován jakožto ustanovení pustošící ohavnosti.

Setkají se s ním totiž kitejské lodě. Dá se odradit a vrátí se, ale bude rozhněván a bude jednat *proti* svaté smlouvě. Vráť se tedy a zaměří na ty, kdo opouštějí svatou smlouvu. Tehdy z něho povstanou síly a znesvěť svatyni — pevnost. Odstraní také soustavnou *bohoslužbu* a dají *tam* tu pustošící ohavnost. Daniel 11:30-31

To proto, že základní pohanské zásady dodržované Římem v jeho pohanské říši, kde se při bohoslužbách vzdávaly oběti pohanským božstvům (Jupiter, Mars atd.), byly přeneseny i do křesťanského Říma. Jehova byl uctíván na základě mnoha pohanských způsobů upravených do křesťanské podoby. Důvod, proč je taková vláda pustošící, je to, že hlásá šíření evangelia skrze hmotná díla, přestože to ve skutečnosti k záchraně duše nevede, a tím pustoší schopnost lidských srdcí přijmout spásu od Ježíše Krista.“

Maatan se na chvíli odmlčel, načež pokračoval: „Uvědomuji si, že touto přednáškou jsme probrali opravdu hodně látky. Může to budit dojem, že se částečně ani nevztahuje ke spáse, kterou od Ježíše máme. Ale Ježíš sám nám řekl, že bychom měli knihu Daniel znát. Bez této knihy nemáme jak rozeznat vládu malého rohu skrze evangelia

prosycená pohanskými principy. Nemluvíme teď o jednotlivcích v tomto systému, protože mnozí jsou Bohu oddaní tak, jak jen na základě svého povědomí dovedou, ale nic to nemění na skutečnosti, že evangelium šířené tímto systémem duši nezachrání, ale naopak ji spíše pustoší.

A právě z tohoto důvodu nám Bůh v době evangelií posílá v tomto čase soudu zvláštní poselství, které zahrnuje kázání věčného evangelia:

Tu jsem uviděl jiného anděla, majícího věčné evangelium, jak letí prostředkem nebe, aby je zvěstoval těm, kteří přebývají na zemi, každému národu, kmenu, jazyku a lidu. Volal mocným hlasem: „Bojte se Boha a vzdejte mu slávu, neboť přišla hodina jeho soudu; pokloňte se tomu, který učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.“ Zjevení 14:6-7

My žijeme právě v této době. Žijeme v době soudu těsně před druhým příchodem Krista. Vyzývám vás všechny, abyste si jasně zvolili své poslání a svou stranu. Čas se nachýlil a hodina konce se blíží. Čiňme pokání a buďme připraveni na brzký příchod Ježíše Krista.“ Těmito slovy Maatan zakončil svůj proslov a v duchu se modlil, ať si je vezme k srdci i David.

Když si s ním podával ruku cestou ven, David se zastavil. „Spousta materiálu k zamyšlení, Maatane. Rozhodně mám o čem přemítat v modlitbách,“ sdělil mu přesvědčeně.

„Právě proto máme z Kristova příchodu pocit naléhavosti. Mnoho času už nám nezbyvá a kniha Daniel to jen potvrzuje.“

„Chápu, jak to myslíš, Maatane, i to s tou naléhavostí... ale k čemu nám ten pocit naléhavosti je, pokud jde po smrti člověk rovnou do nebe? Však se druhý příchod odehraje prakticky pro každého nehledě na to, kdy zemřel, ne?“

„To je výborná otázka, Davide. Možná bychom mohli někdy v Centrálním parku navštívit našeho přítele Apollóna a pobavit se o téhle

problematice nesmrtelnosti a toho, jak ji získat,“ nabídnul s úsměvem Maatan.

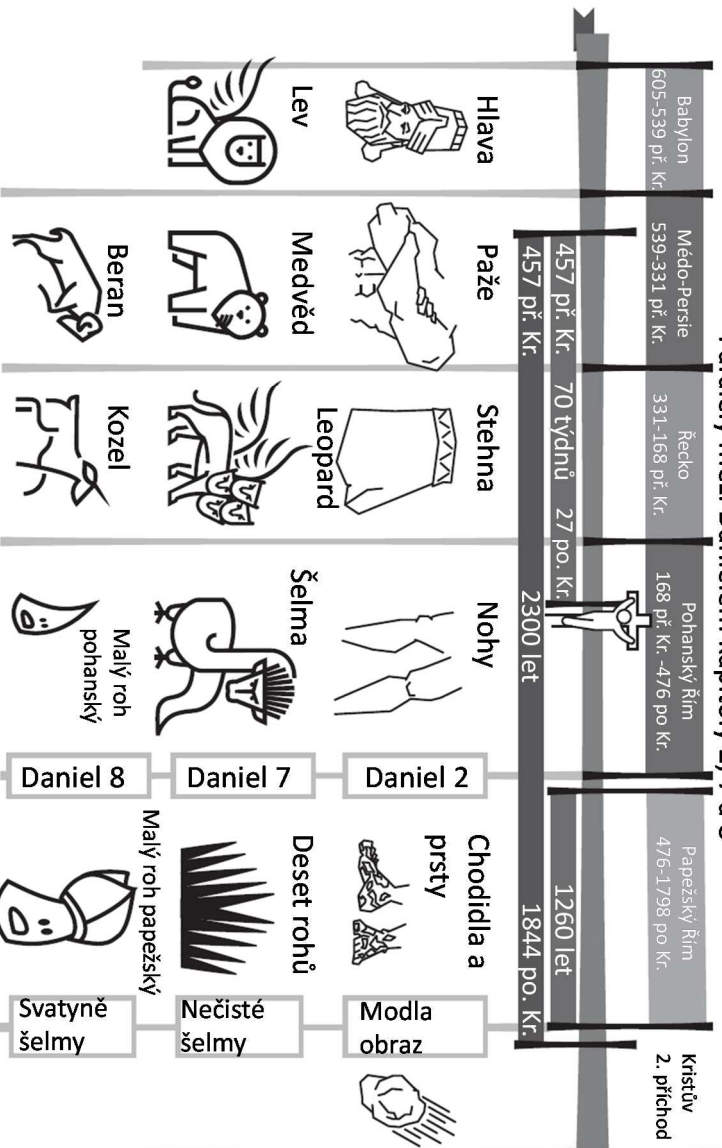
„Tak jo, Maatane. Zajímá mě, co si o tom myslíš. Nech mi nějaký čas na vstřebání toho všeho a já se ti pak ozvu.“

„V pohodě, Davide. Počkám, až mi zavoláš.“

VIDĚNÍ O BUDOUCÍCH KRÁLOVSTVÍCH

Paralely mezi Danielem kapitoly 2, 7 a 8

12. Věrní i maličkostech

Pár týdnů na to přišel všem kancelářským zaměstnancům v Maatanově křídle interní email. „Srdečně vás zveme, abyste přišli na naši každoroční zaměstnaneckou párty ve čtvrtek 12:00 v restauraci Oliver.“ *Tak to se budu těšit*, pomyslel si Maatan.

Čtvrteční dopoledne uteklo jako voda a všichni zamířili na oběd. Maatan zrovna seděl vedle Stephena, manažera počítačových systémů, a svého šéfa Davida.

Maatanovi chvilku trvalo, než obsluze vysvětlil, co by chtěl jíst, ale zanedlouho už byla všechna jídla na stole.

„Tak co, Maatane, ty jsi vegetarián? Koukám, že ses ze všech sil snažil vyhnout se v jídle veškerému masu,“ poznamenal Stephen.

„Ano, jsem vegetarián už od osmnácti,“ odpověděl Maatan.

„To by mě zajímalo, jaké máš pro to důvody, pokud tedy nevdí,“ projevil zvědavost David.

„Slyšel jsem, že spousta Adventistů sedmého dne jsou vegetariáni,“ prohodil Stephen. „Je to tak, Maatane?“

„Ano, co mi tak lidé říkali, platí to pro nejméně polovinu církve,“ řekl Maatan.

„Jak vidno, do nebe se člověk neprojí!“ zasmál se David.

„Pravda. Království nebeské není o jídle a pití. Ale jak už víš, mám moc rád knihu Daniel a uchvacuje mě ten příběh v první kapitole – jak Danielovi dali to nejlepší z králova stolu a on si mohl vybrat, co chce. Daniel požádal králova rádce, aby mohl po deset dní jíst jen prosté vegetariánské jídlo s tím, že se po této době ukáže, zda mu to prospělo nebo uškodilo. Po deseti dnech byl Daniel předveden před krále, a když ho vyšetřili, zjistili, že on i ti, kdo se k němu přidali, jsou desetkrát moudřejší než ostatní. Danielův příklad na mě udělal takový dojem, že jsem se rozhodl jím řídit,“ vysvětlil odhodlaně Maatan.

„Fascinující příběh, Maatane. Jenom jsem trochu zmatený – vím o tom, že tamhleten pán taky chodí do stejné církve jako ty, ale zjevně nezastává stejné přesvědčení. Nepřijde ti, že je to možná trochu přehnané? Ne že bych na tebe chtěl nějak tlačit. Jenom jsem částečně zvědavý a částečně mám starost,“ podotknul s úsměvem David.

„Davide, tvé starosti si vážím. Nehodlám nijak zasahovat do svědomí druhých, každý by se měl rozhodovat sám za sebe. Já chci prostě jen být jako Daniel a následovat jeho příkladu. V Bibli se píše, že všechny tyto příběhy byly sepsány pro nás, kdo žijeme v posledních dnech (1. Korintským 10:11), a kvůli tomu mi ten příběh připadá důležitý.“

„Nejedl Ježíš náhodou ryby a jehněčí, když byl na zemi?“ nadhodil Stephen.

„Ano, jedl, a díky za připomínku. Ježíš podle mě dělal mnoho věcí proto, aby se přiblížil těm, kdo byli s ním. Kristus je léčitel a obnovitel a Satan zase ničitel. Mám za to, že pro Ježíše nebylo lehké přihlížet, jak ta rozkošná jehňata, která vytvořil, končí na jatkách a talířích. Ježíš byl však ochotný toto jedení masa snést, aby tak krácel s námi a porozuměl nám. Nelze tedy odsuzovat ty, kdo to dělají, ale já osobně chci jednat co nejsprávněji ve všech ohledech a řídit se tím, co mi přijde nejlepší.“

„Takže proto místo čaje, kávy nebo vína piješ vodu?“ zauvažoval David, když se rozhlédl, co mají jednotliví lidé v restauraci za jídlo a pití.

„Přesně tak, Davide. Bible nám říká, že víno působí stud a silné pití vztek. Beru to vážně. Znáš ten příběh o tom, jak Ježíš proměnil vodu ve víno, ale biblický výraz pro víno může znamenat víno kvašené i nekvašené. Na základě výzkumu, který jsem si dělal ohledně účinků alkoholu a kofeinu, jsem usoudil, že by Ježíš nevytvořil nic, co škodí lidskému tělu. Takové je moje osobní přesvědčení.“

V knize Daniel je i příběh o třech mladých Hebrejcích na babylonských pláních Dura, kterým bylo přikázáno při zaznění hudby pokleknout před sochou krále. Připomnělo mi to vyobrazení šelmy, které bude vztyčeno v posledních dnech, jak se píše ve Zjevení 13. Všichni se před ní budou muset klanět, jinak je čeká bolest a smrt. Pokud chci mít

takovou víru jako ti Danielovi tři přátelé, kteří se neklaněli, mám za to, že bych měl napodobovat i jejich stravovací návyky. Prostě mi to dává smysl.“

„Takže to znamená, že nejíš vůbec žádné maso?“

„Kdybych se ocitl v nouzi a měl k dispozici nezávadné maso, tak bych to možná zvážil. Například nedávno jsem navštívil kamaráda, který si dal ohromnou práci s přípravou jídla pro mě, a ono to bylo skoro samé maso. Nechtěl jsem ranit city jeho ženy, která tomu věnovala veškeré úsilí, a to maso bylo čisté, takže jsem se rozhodl v tomto případě udělat výjimku – nechtěl jsem se zachovat bezcitně. Ale kdyby to bylo vepřové, nemohl bych ho pozřít za žádných okolností.“

„Tohle rozdělení na čisté a nečisté... není to součást nějakého židovského zákona, který po Ježíšově smrti přibili na kříž?“, zeptal se Stephen.

„Křesťanství o tom má své nauky, ale rozdíl mezi čistým a nečistým lze vystopovat nejméně do doby Noema. Tyto zásady jsou tedy ještě starší než Mojžíš. Zastávám názor, že Mojžíšův zákon ohledně masa byl napsán pro naše požehnání – byl napsán s láskou, abychom si zachovali své zdraví. Je pravda, že někteří lidé v této otázce jdou až do extrému, ale když se člověk zabývá tím, jak nečistá zvířata tráví potravu a jak mořští mrchožrouti vstřebávají kovy a toxiny, aby oceán očistili... jíst takové věci mi nepříjde nijak moudré.“

„Fascinující, Maatane. Obdivuji tvoje odhodlání i přesto, že s ním nesouhlasím. Přejde mi to prostě až příliš omezující,“ poznamenal David.

„Naprosto chápu, proč to tak vidíš. Záleží to na úhlu pohledu. Mohlo by se třeba zdát omezující jezdit jenom po jedné straně silnice a zastavovat před semaforem. Ale taková omezení mě nijak neobtěžují, jsou to spíše nápomocná pravidla, která mě udržují v bezpečí. Dodržuji je tudíž naprosto rád. Produkce masa navíc znamená neefektivní využívání energie i půdy, získat byt' jen celkem malý kousek hovězího zabere ohromné množství obilí a vody. Kdybychom tu vodu vypili a

obilí snědli rovnou, nakrmilo by se mnohem více lidí a o dost levněji. Výroba potravy k uživení člověka, který se stravuje masem, zabere tři a tři čtvrtě akru půdy, zatímco u vegetariánů je to jen půl akru a u veganů dokonce šestina. Znamená to tedy i šetření ve smyslu využití půdy.“

„Nu tak dobrá, Maatane. Možná pomáháš světu, ale my o tebe máme starost, jak tak chroupeš jen samou mrkev a salát. Přeci nám nesmíš vyhladovět. Příště bychom mohli jít radši do nějaké asijské restaurace, kde budeš mít větší výběr. Co ty na to?“ zasmál se David a ohlédl se přitom na Maatana.

„Davide, když budu křoupat mrkev, aspoň lépe uvidím na ty rozpočty,“ mrknul na něj Maatan a všichni se zasmáli.

*****

Po práci si Maatan vzpomněl, že musí zajít za doktorem a nechat si zkontrolovat imunizační znaménka. Šlo zkrátka o to, že doktor prohlédne jeho pěti drobných mosazných šroubků vsazených do lebky, kterými byl připojen k elektrickému poli. Měli je všichni, aby se tak chránili před onemocněním.

„Pojďte dál, Maatane. Jak se daří?“ pozdravil ho doktor Sweeny.

„Na kancelářskou krysou věčně sedící u klávesnice docela pohoda,“ zasmál se Maatan.

„Tak to je dobře. Hmm, teď jsem si všimnul něčeho zvláštního...“

„Nějaký problém, doktore?“

„No, nepříjde mi to jako zásadní problém, ale minimálně jeden z těch vašich šroubků se očividně změnil z mosazného na stříbrný, což se jen tak často nevidí. Mohlo by to znamenat, že občas budete mít vadné připojení k silovému poli. Stříbro funguje na vyšší frekvenci oproti všemu, s čím systém běžně počítá, i když je to ještě těsně v limitu. Pokud zaznamenáte jakékoliv potíže, dejte mi prosím vědět. Můžu vám

to vyměnit a dostat vás tak zpátky do centra frekvence,“ řekl poněkud znejistěle doktor Sweeny.

„To zní jako změna k lepšímu,“ pronesl Maatan se šibalským úsměvem. „Zajímalo by mě, jak se to mohlo stát. Proč vlastně máme těch šroubků patero, doktore? Někdo mi to kdysi vysvětloval, ale už si to nevybavuji.“

„Každý z těch šroubečků je napojený na jeden z pěti tělesných smyslů. Pět smyslů znamená pět vstupů, přičemž my chceme tyto vstupy chránit před jakýmkoliv škodlivým vlivem, který by mohl mít na člověka negativní dopad. Obzvláště vysokofrekvenční signály, ty dokážou ledasco pořádně rozhodit.“

„V jakém smyslu?“

„No, klidně by mohl nastat chaos v celém městě. Příliš intenzivní vystavování se velice vysokým frekvencím může v lidech vyvolat zkreslené myšlenkové procesy, které by mohly vést k násilí a nepokojům a zároveň větší zátěži pro nervovou soustavu.“

Zajímavé, řekl si Maatan. „A ještě, doktore...“

„Ano, Maatane?“

„No, ale nic, to vlastně není důležité.“

Cestou domů Maatan hloubal nad tím, proč je to znaménko propojené s pěti smysly a jak se mu mohlo částečně změnit na stříbrné.

Budu si o tom muset ještě něco najít, usoudil Maatan. *Z nějakého důvodu jsem se nad tím nikdy příliš nezamýšlel. Říkal jsem si, že když mi nikdo nedává injekce a zjevně to má jen samé výhody, nic na tom není... ale ta záležitost se stříbrem je zvláštní. Jak se to mohlo stát? A co znamenají ty vyšší frekvence? O co tady vlastně jde? Mám se hodně co učit. Otče, doved' mě k celé pravdě, o to se modlím ve jménu Ježíše.*

13. Nebe jako mosaz a země jako železo

„Ahoj zlato, jsem doma,“ zahlásil Maatan cestou do kuchyně, kde Stellu políbil na tvář.

„Vypadáš, jako bys nad něčím přemýšlel, drahý,“ zajímala se zvědavě Stella.

„Měl jsem dost zajímavou návštěvu u doktora. Jeden z pěti bodů toho lebečního znaménka se očividně změnil na stříbrný, takže teď prostě přemýšlím, co to může znamenat. Ptal jsem se doktora, proč je jich vlastně zrovna pět, a prý to znamená propojení s pěti smysly – zrakem, sluchem, čichem, chutí a hmatem.“

„Ano, to nás učili ve zdravotnických kurzech taky. Jednotlivé body chrání naše smysly před elektromagnetickými turbulencemi kolem města.“

„Pokud dovolíš, podíval bych se na ta znaménka na tvou hlavě, Stello.“

„A proč, Maatane?“

„Chci se podívat, jestli máš všechny mosazné, nebo jestli se i tobě nějaký změnil na stříbrný. Hmm, je to těžko poznat... počkej minutku.“ Maatan odběhl do své kanceláře a vrátil se s lupou. „Zajímavé. Jeden rozhodně vypadá, že má jinou barvu, ale u ostatních si nejsem jistý.“

„Zvláštní... Když ses dotknul toho prvního bodu, ucítila jsem to na jazyku. Říkám si, že ten by mohl být spojený s chuťovým vnímáním.“

„Hmm, to máš asi pravdu. Ale proč by se měla změnit skladba kovů zrovna u tvé chuti? Musíme se nad tím pomodlit!“

Maatan a Stella společně poklekli v obývacím pokoji a modlili se: „Otče na nebesích, pomoz nám prosím pochopit, co to znamená. V Písmu jsi přislíbil, že když bude komukoliv chybět moudrost, může tě požádat a ty mu pomůžeš. Děkujeme ti za vyslyšení naší modlitby. Ve jménu Ježíše, amen.“

„Maatane, teď mě tak napadlo – mohli bychom si ty kovy vyhledat v Bibli a podívat se, co se píše v ní.“

„Skvělý nápad. Věřím, že tě k němu inspiroval náš Pán.“

Maatan zapnul počítač, otevřel si program s Biblií a do vyhledávače zadal *mosaz*. „První takový verš je už v Genesis,“ zahlásil Maatan. „Podívej, co se tam píše!“

A Cillá - i ona porodila, Túvál-Kajina, kováře všech nástrojů z mosazi ¹⁶¹ a železa; a Túvál-Kajinova sestra *byla* Naamá.
Genesis 4:22 (MPCZ)

[161] N. „mědi“, „bronzu“, tak i všude dále.

„Víš, Stello, kdo byl Túbal-kain? To byl potomek Kaina, a on tedy vynalezl mosaz.“

„Z nějakého důvodu máš ale v Českém studijním překladu *bronz* a překlad B21 se také zmiňuje o bronzu. Má ta rozdílnost nějaký důvod?“

Maatan zadal tento rozdíl do Googlu. „Mosaz i bronz se vyrábějí z mědi, jenže mosaz má jako příměs zinek a bronz povětšinou cín, ale i další prvky jako fosfor, mangan, hliník nebo silikon. Tady jde, hádám, o to, že obojí je lidmi vyrobená slitina. Ale rozhodně je to zajímavé. Budeme se tedy zatím držet Pavlíkova překladu a sledovat zmínky o mosazi.“

„Tak co se píše v dalších verších?“

„V knize Exodus je několik veršů, které popisují vybavení na nádvoří Svatyně jako vyrobené z mosazi, stejně jako Obětní oltář a Umývadlo,“ odpověděl s nadšením v hlase Maatan.

„Proč by Bůh ve své Svatyni využíval lidmi vyrobenou slitinu?“

„Dobrá otázka. Sám nevím... Já, Stello, podívej na tenhle verš v Deuteronomiu!“

A tvá nebesa, jež *jsou* nad tvou hlavou, se stanou mosazí a země, jež *je* pod tebou, železem. Deuteronomium 28:23
(MPCZ)

„Proč tohle Bůh řekl? Jaký k tomu měl důvod?“

„Podívám se do předchozích veršů v té kapitole. Třeba tohle se píše ve verši 15:

I stane se, jestliže neuposlechneš Hospodina, svého Boha, abys zachovával a plnil všechny jeho příkazy a ustanovení, která ti dnes přikazuji, že na tebe přijdou všechny tyto kletby a dostihnou tě. Deuteronomium 28:15 (CSP)

Takže když Boží lid neplnil jeho příkazy a ustanovení, znamenalo to, že se nebe stane mosazí a země pod jejich nohama železem. To tím pádem nasvědčuje něco negativního. Je to kletba vložená na ty, kdo nekráčí v Božích příkazech a zákonech!“

„Zas máš na tváři ten samý výraz, Maatane. Nad čím dumáš?“

„Ach, ty mě doopravdy znáš, miláčku. Nápad je to nejspíš trochu šilný, ale co ty stožáry z ocele po hranicích města, které využívá telekomunikační síť – ty jsou vyrobeny z oceli, což je z větší části železo.“

„A kam tím míříš?“ vyptávala se znejistěle Stella.

„Znáš to rčení, že kdo má příliš hlavu v oblacích, na zemi užitek nezpůsobí?“

„Znám, ale nevím, jak by to mělo souviset.“

„Přeci jen žijeme ve světě, který povětšinou Božím přikázáním odporuje. Křesťanské církve odmítají Boží Šabat a ani zbytek světla zjevně nemá zájem na tom, aby se Božími zákony řídil, pokud to zrovna neprospívá jejich vlastním záměrům.“ Maatan se na chvíli odmlčel a přešel místnost tam a zpět, zatímco Stella trpělivě čekala, co řekne dál.

„Občas jsem takhle šel do parku dívat se na tu fontánu v hlavní části. Sochy na té fontáně jsou vyrobené z mosazi. Hlavní postavu tvoří Apollón, od něhož fontána života vyvěrá. To je syn Dia a jeden z nejmocnějších řeckých bohů. O Apollónovi se říká, že má moc vidět do budoucnosti a dokáže ovládat světlo. Když se podíváš na to, jak je postaveno centrum našeho města, uvidíš, že obchodní čtvrt, kostel i

válečný památník všechny stojí kolem téhle mosazné fontány – Apollón se nachází v úplném středu a natahuje paži, čímž vyjadřuje svou vládu nad obyvateli. A teď ještě trochu strpení, pokusím se propojit souvislosti...

Když člověk studuje druhou kapitolu Daniela, řecké království je v ní symbolizováno mosazí a římské zase železem. Římané převzali filozofický systém Řecka a prakticky z něj udělali všeobecný standard. Celý tenhle systém si přizpůsobila a převzala i římská církev, která nad světem vládla dalších 1260 let.“

„Dobrá, ale souvislost pořád nevidím,“ zasmála se Stella.

„Ty mosazné články, které máme vsazené do hlavy, jsou elektromagneticky napojené na ty ocelové stožáry kolem města. Tenhle systém tak ovlivňuje i naše smysly, ovlivňuje náš světobzor po vzoru řeckého filozofického životního stylu... Nebe nad námi neboli to, když naše myšlenky směřují k duchovní sféře, je mosazné a země pod našima nohama se podřizuje těm ocelovým/železným věžím, které stojí kolem města.“

„Ale pokud vím, ta znaménka napojená na ony pilíře nás má chránit před onemocněním a bludy. Jakou to má souvislost s řeckou filozofií?“

„Ti, kdo tohle město stavěli, byli tak přesvědčení, že řecká filozofie zděděná po našich předcích je dobrá, že každý jiný názor začali označovat za ‚bludy‘. Možná si vybavíš, že první města stavěli potomci Kaina se smýšlením Satana, kdy Nimrod jako první ovládal obyvatelstvo nějakého státu a už ne jen rodiny nebo kmene. Stavitelé našeho moderního velkoměsta vytvořili systém, který je podle nich měl chránit, ale ve skutečnosti všem bránil v přístupu k vyšším duchovním frekvencím!“ Maatan byl v tu chvíli sám ohromen slovy, která se mu vylínula z úst.

Stella však svou intuicí tušila, že má pravdu. Nikdy jí nepřipadalo, že by to mosazné znamínko skutečně mělo zdravotní opodstatnění... a rozhodně se zdálo, že jsou obyvatelé města duchovně poněkud otupělí. „Tak teď už to smysl dává. No ne! Kolik těch věží tedy kolem města je?“

„Kromě pěti hlavních tam jsou ještě menší rezonační věže, které jsou rozmístěné po celém světě. To znamená, že na nás tento systém má stále značný vliv.“

„Ale co pak to stříbro? Co to znamená?“ přemítala s rozšířenýma očima Stella.

„O tom musí být něco v Bibli. Určitě tam nějakou odpověď najdeme... Podívej tady!“ ukázal Maatan.

Pokoření k tobě půjdou synové těch, kdo pokořovali tebe, a **budou se sklánět k chodidlům tvých nohou všichni, kdo tebou pohrdali. A nazvou tě Městem Hospodinovým**, Sijónem Svatého Izraele. Místo toho, abys byl opuštěný a nenáviděný a nikdo *tebou* neprocházel, **proměním tě ve věčnou vznešenost, ve veselí z generace na generaci. A budeš sát mléko národů, budeš sát z královských prsů a poznáš, že já jsem Hospodin, tvůj zachránce a tvůj vykupitel, Mocný Jákobův. Místo bronzu přinesu zlato a místo železa přinesu stříbro, místo dřeva bronz a místo kamení železo.** Izaiáš 60:14-17 (CSP)

„Chápeš tu spojitost, Stello?“

„Vypadá to, že když k Božímu lidu přijde jeho Duch, všechny prvky jsou vylepšeny na vyšší verzi.“

„Přesně tak!“

„Ale proč se nám tedy mosaz neproměnila na zlato? Proč zrovna na stříbro?“

„Dobrá otázka. Když se podíváš do Daniela 2. kap., stříbro je mezistupněm mezi mosazí a zlatem. Podle mě to znamená, že sice ještě nevíme všechno potřebné, ale že Bůh začíná plnit svá zaslíbení vůči nám. Podívej se na kontext téhle kapitoly:

Povstaň, rozjasni se, protože přišlo tvé světlo a vzešla nad tebou Hospodinova sláva. Neboť hle, tma přikryje zemi a hustá temnota národy, ale nad tebou zazáří Hospodin a bude nad tebou vidět jeho sláva. A národy půjdou ke tvému světlu a králové k záři tvého svítání. Izaiáš 60:1-3 (CSP)

Je to ta kapitola o tom, jak ve Zjevení 18 hlasitě volá čtvrtý anděl. Celou zemi má naplnit Hospodinova sláva. Znamená to, že jsme tomu čím dál blíže. Musí tady o tom být víc...“ Maatan přelétl očima další tři verše ve snaze najít další vodítko. „Hele, podívej, další zmínka o mosazi (resp. mědi) je v Ezechielovi 22:

Synu člověka, dům Isráélův, *ti* se mi stali struskou, oni všichni *jsou* měď³⁹ a cín a železo a olovo vprostřed tavicí pece, stali se struskami stříbra. Ezechiel 22:18 (MPCZ)

[39] Viz [Gn.4:22](#), pozn. 161.

„Tady se mluví o domě izraelském, tedy o Božím vyvoleném lidu. Stali se mědí neboli mosazí, cínem, železem a struskou ze stříbra, tedy symbolicky všemi nižšími kovy,“ podotkla Stella, které to právě všechno došlo. „Očividně tedy Boží lid odpadl od pravdy, ale v Izaiášovi Bůh říká, že je přivede zpět. Jednotlivé kvality kovů symbolizují to, zda se k Bohu blíží, nebo se od něj vzdalují.“

„Dobrá práce, Stello. Chvalme Hospodina, myslím, že jsi na to kápala!“

„To ale znamená, že tohle město musíme opustit, nebo ne?“ poznamenala.

„To asi ano, ale pokud bychom se pokusili odejít a to mosazné znaménko dosud měli v hlavě, nejspíš by to mělo nějaké následky. Musíme najít způsob, jak si ty články proměnit na zlaté,“ přemítal zamyšleně Maatan. *Jak silné ty pilíře můžou být?*, ptal se v duchu sám sebe. Pak pokračoval:

„Ted' jsem si vzpomněl na jeden film ze začátku osmdesátých let, který se jmenoval *Večeře s Andréem*. Během večeře tam André začne svým

přátelům naznačovat, že se město New York stalo vězením sobě samému, kde obyvatelé města jsou zároveň vězni i strážnými. Z města se nelze dostat a i když se o to někdo pokusí, pocítí potřebu ochraňovat to, co je v něm zbudované. Obyvatelé se s tímto vězením ztotožnili. Mám dojem, že teď prožíváme něco podobného. Otázka je, jak se z tohoto města dostaneme?“

Maatan vzal Stellu za ruku a oba tiše přešli do dětského pokoje, kde poklidně spal malý Chí. Maatan pocítil hlubokou touhu vzít svou rodinu a dostat je z města pryč. V slzách začal zpívat jednu ze svých oblíbených písní a Stella se k němu přidala.

Otevři mi oči, ať vidím
Záblesky pravdy, kterou pro mě máš
Do rukou mi vlož ten zázračný klíč
Který odemkne mi okovy a osvobodí mě

Tiše nyní čekám na tebe
Dej, můj Bože, na vědomí svou vůli
Otevři mi oči, osviť mě, Spasiteli božský!

Otevři mi uši, ať slyším
Hlasy pravdy jasné, jež sesíláš;
A až se ty tóny dotknou mého ucha
Vše falešné vymizí

Tiše nyní čekám na tebe
Dej, můj Bože, na vědomí svou vůli
Otevři mi uši, osviť mě, Spasiteli božský!

Otevři mi ústa, ať roznáším
S radostí tu vřelou pravdu do všech stran
Otevři mi srdce, ať připravím
Lásku, o níž se podělím s dětmi tvými

Tiše nyní čekám na tebe
Dej, můj Bože, na vědomí svou vůli
Otevři mi srdce, osviť mě, Spasiteli božský!

14. Leo

Uběhlo pár měsíců a Stella se náhle vřítla do dveří. „Zlato, že nevíš, co se stalo!“

„Miláčku, s takovou bych skoro hádal, že jsi opět těhotná!“

„Jsem, Maatane! Osmý týden.“

„Co tě přimělo jít na test?“

„Začala jsem po ránu pociťovat menší nevolnost, tak jsem si řekla, že si to raději zkontroluji – a test se ukázal jako pozitivní.“

„To je úžasné, miláčku. Chvála Hospodinovi, je čas oslavovat,“ řekl Maatan, vyskočil ze židle a pokusil se o jakéhosi radostného kozáčka, načež se smíchem upadl. „Tak to bude mít Chí malého kamaráda. Jsem neskutečně rád.“ Odběhl za Chíem, vzal ho do náruče a zvedl ho vysoko do vzduchu. „Slyšel jsi to, Chí? Budeš mít malého bratříčka nebo sestřičku!“

Chí, kterému teď byly dva roky, se to zjevně pokoušel nějak vstřebat. „Bratříček by byl fajn,“ vysoukal ze sebe nakonec.

„Nu, tak to můžeme zkusit předložit našemu nebeskému Otci v modlitbě. My s maminkou budeme rádi za cokoliv, co nám náš Otec dopřeje.“

Chí radostně zvedl ruce. „Jupí, Jupí! Budu mít bratříčka!“ Začal pobíhat po obýváku čím dál rychleji, až nakonec samým nadšením spadnul.

„Tak co, Stello, jaká jména máme tentokrát?“

„Jestli to bude holčička, tak to samozřejmě musí být Amy, a jestli kluk, tak mě napadl Leonard, což znamená lví srdce.“

„Malý Leo, hmm. Jako lev kmene Juda,“ odvětil Maatan. „To se mi líbí. Jestli se narodí chlapec, dostane tedy jméno Leo.“

Vím, že Bůh nám dá vše potřebné, přestože se musíme z tohoto města nějak dostat pryč. V Bibli se píše, že *Můj Bůh naplní všechnu vaši potřebu*“ dodal Maatan.

„Rozhodla jsem se důvěřovat, že Ten, kdo nám dopřál tento vzácný život, nám také poskytne způsob, jak si jej uchovat a uchránit.“

„Amen, Stello.“

„Tak co, jak dnes trávíš den?“ zajímala se Stella.

„Zrovna jsem si opakoval biblické texty, které se zmiňují o lidské přirozenosti či podstatě. David se mě posledně, když jsme se o tom bavili, zeptal, nač ta naléhavost ohledně druhého příchodu, pokud zemřelí jdou přímo do nebe. To nás přivádí zpátky k té fontáně s Apollónem v parku. Řekové věřili v nesmrtelnost duše a tato myšlenka se ze své řecké podoby dostala i do křesťanství. Platón věřil, že duše může žít i po smrti a že je schopna uvažování. Taky ji chápal tak, že se může znovuzrodit v novém těle. A s tímto názorem rozhodně nebyl sám. Právě vliv řecké filozofie na církev měl největší dopad na to, jak lidé smýšlejí v dnešní době. John Calvin, jeden z Reformátorů, se proti nesmrtelnosti duše zasazoval obzvláště horlivě a většina protestantismu se řídí jeho příkladem.“

„Tak to se budu modlit, aby vše dobře vyšlo. Víím, že ti Hospodin pomůže, Maatane.“

„Děkuji, Stello. V to mám důvěru i já.“

Následující den Maatan nakouknul do Davidovy kanceláře a zeptal se ho: „Máš dnes volný čas během oběda, že bychom probrali tu otázku o druhém příchodu, na kterou ses mě tuhle ptal?“

„To popravdě bude muset počkat až do příštího týdne, Maatane. Ještě musím něco řešit.“

„V klidu, šéfe. Jo a hádej co – Stella je zase těhotná! Zjevně nás Jacobsonových bude zase o jednoho víc a všichni jsme z toho vysmátí.“

„Tak to gratuluji, Maatane, to je skvělá zpráva. Stellu ode mě pozdravuj, prosím.“

„Děkuji, provedu.“

Večer během cesty domů se Maatan opět začal zamýšlet nad tou pěticí mosazných článků ve své hlavě a nad tím, jak ten, kterého se dotknul v případě Stelly, jí způsobil vjem v ústech. Proč se na stříbrný změnil ten, který byl spojený s chutí? Maatan se modlil k Hospodinovi: *Co to znamená, Otče, a čemu na tom nerozumíme? Ukaž mi prosím ve svém Písmu, jakou v tom hledat spojitost. Vzápětí si vzpomněl na úryvek ze Žalmů, který si čítával jako dítě:*

Jak příjemné jsou mému patru tvé řeči, mým ústům jsou
sladší než med. Žalmy 119:103

Je možné, aby ty mosazné články vsazené v hlavě skutečně ředily naši schopnost číst Boží Slovo? Maatan si vybavil, jak seděl v Centrálním parku a jak je celé město zbudováno kolem mosazné fontány a uctívání Apollóna. Boží Slovo je filtrováno, takže pravý Bůh je skrytý. Celá naše kultura nás podněcuje číst si Bibli nesprávně. Bůh ale zaslíbil, že přemění mosaz na zlato. Jelikož žijeme v řeckém způsobu uvažování, pochopitelně to muselo mít vliv i na mě. Ale jaký?

Maatan si vzpomněl, že vynálezcem mosazi měl být Túbal-kain. Šlo o lidmi vyrobenou slitinu, ne něco, co stvořil sám Bůh. Mosaz je tedy předobrazem toho, jak se člověk snaží slít Boží Slovo se svými vlastními představami, a tím je převrací. Maatanovi se vybavila slova písně, kterou zpíval Chíovi, a tak je zopakoval ve vroucné modlitbě:

Otevři mi oči, ať vidím
Záblesky pravdy, kterou pro mě máš
Do rukou mi vlož ten zázračný klíč
Který odemkne mi okovy a osvobodí mě

*****

Čas rychle plynul a co se před dvěma lety zdálo jako nevídané dobrodružství, nyní už pro Maatana a Stellu bylo čímsi povědomým. Právě jeli do nemocnice, kde se měl narodit nový přírůstek do jejich rodiny. Stella si nepřipadala tak připravená jako posledně, protože se musela starat o Chía, k němuž občas vstávala i uprostřed noci. Když už

člověk nemá život jen pro sebe, umí to dát zabrat! O malého Chía se teď starala babička, přestože se vzpouzel a chtěl jet s maminkou a tatínkem.

Leo se narodil tři hodiny poté. Maatan opět pocítil tu radost z toho, že v náruči drží svého syna, a děkoval Otcí, že mu dopřál chlapce. „Vítej na světě, malý Leo. Ať tě provází Duch lva z Judy a ať jsi pro svět požehnáním.“

Stella byla vděčná, že se tentokrát celý proces odehrál mnohem rychleji. Pociťovala spojenost. Přinesla svému manželovi požehnání v podobě dvou synů. Když viděla, jak Maatan chová Lea v náruči, působilo jí to velkou radost.

„Děkuji, Stello, za tenhle vzácný uzlíček radosti.“

„Mám za to, že jste v tom taky měl co do činění, pane Jacobson,“ zasmála se Stella.

„To zajisté, ale tys odvedla tu těžší práci – nechat ho vyrůst a porodit ho,“ podotkl Maatan vděčně. „Vrátím se za Chíem a zítra ráno ho přivedu, aby taky mohl přivítat svého bratříčka. Bude mít radost. Uvidíme se zítra, miláčku. Miluju tě,“ řekl Maatan, lehce Stellu políbil a radostným krokem odešel.

15. Na všem zlém něco dobrého

Během následujících let se Maatan a Stella soustředili na to, aby své milované syny vychovávali v Boží lásce. Mnohdy se museli obrátit na Hospodina pro radu, jak se vypořádat s rozvíjející se povahou svých dětí a jak je láskyplně ukázněvat. Trpělivost! Jak jen si udržet křesťanského ducha, když děti nedělají, co se po nich žádá?

Zároveň však měli radost z toho, jak jejich synové reagují na svět kolem sebe. Byla radost vzít je do přírody a vidět jejich odezvu na tu krásu kolem nich. Obzvláště při šabatech nacházeli útěchu a pokoj v kráse Božího stvoření.

Jednoho rána Maatan rozjímal nad biblickým veršem a uvažoval nad důsledky slov v něm uvedených:

Jak je napsáno: „Není spravedlivého, není ani jednoho, není, kdo by rozuměl, není, kdo by horlivě hledal Boha. Všichni se odchýlili, společně se stali nepotřebnými, není, kdo by činil dobro, není ani jeden. Římanům 3:10-12 (CSP)

Skutečně, Pane? Nikdo tě nehledá? Ani já sám? To se těžko chápe. Maatanovi to připomnělo verš v knize Jeremiáš, který měl podobnou souvislost:

Zpovzdálí se mi ukázal Hospodin a řekl: Miluji tě věčnou láskou, proto ti stále zachovávám milosrdenství. Jeremiáš 31:3

Když tedy po tobě toužím, Pane, je to proto, že to ty se snažíš komunikovat se mnou? Nad tím se Maatan dosud nikdy nezamyslel. Z očí mu začaly kanout slzy. Takže chceš říct, že jsem po tobě nikdy netoužil ze své vlastní vůle? Vždy ta touha vycházela od tebe? Maatanovi se v mysli vybavila slova z Písma:

Já jsem ta vinná réva, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic. Jan 15:5

Moje touha konat, co je správné, pramení od Ježíše. Každá myšlenka na blahobyt mé ženy a synů pramení od Ježíše. Naprosto na Ježíšovi závisím, ve všem – nejen v ohledu mého fyzického dýchání a mé ochrany před Satanem a jeho anděly, ale i v samotné mé touze konat dobro. To vše pramení jen od tebe, Hospodine.

Maatana k těmto úvahám přivedlo uvědomění, že on ani jeho manželka nechovají ke svým synům dokonalou lásku. Občas se cítili podrážděně a otráveně, když museli stále dokola dělat věci, které jim připadaly jako ztráta času. Takové myšlenky vyjádřili nahlas jen málokdy, pokud vůbec. Měli dojem, že taková výchova dětí prostě je, a že stěžovat si na ni se zdá nesprávné.

Přesto si však Maatan stále živě pamatoval, když řekl Chíovi, ať něco udělá, a on tak nepokrytě odpověděl: „NE!“ Maatana z toho tehdy byl v šoku. Kdykoliv docházelo k takovým projevům svévolnosti, v Maatanovi a Stelle vzrůstala frustrace.

Maatan mohl vinu za špatné chování jednoduše svalit na své syny a potrestat je za to. Boží Duch jej však vedl k přesvědčení, že děti tím odrážejí jeho vlastní povahu, aby tak i on sám sebe lépe poznal, a s tím nebylo lehké se smířit.

Stella často kvůli synům trávila noci vzhůru, přičemž nedostatek spánku odhalil nové povahové stránky jak u Maatana, tak u Stelly. Oba je zraňovalo být jen pomyšlení, že se k sobě navzájem dokážou chovat sobecky. Lze nedostatkem spánku odůvodňovat to, když někdo řekne něco špatného? A jaký vliv to bude mít na děti? Maatan podvědomě dostával odpovědi na otázky, které měl ohledně zbývajících mosazných článků ve své hlavě.

Byl v pokušení soudit a odsuzovat, když Stella nebo chlapci nebrali jeho rady vážně. Uvažoval nad tímto duchem vzdorovitosti z jejich strany. Proč mu jeho synové občas tak ostře odmlouvají? Proč ho Stella občas zpochybní takovým způsobem, že se cítí zneváženě? Občas sám pochyboval, zda vůbec je mužem Božím a zda je této vůdčí pozice v podobě hlavy rodiny hoden.

Věděl, že ho manželka a synové mají rádi, ale občas se vyskytly jisté prvky, které měly na jejich vzájemný vztah neblahý vliv.

Přemýšlel také nad několika svými vztahy ze sboru a z práce. Uvažoval nad tím, kolik se v nich vyskytuje sarkasmu a žertovnosti, a jak mají lidé sklon o ostatních mluvit za jejich zády a soudit je. Na mysl mu vytanula spousta takových vzpomínek a pocit vlastní hříšnosti jej začal přemáhat.

Během následujících týdnů se pak Maatan ve své duchovní dráze začal ocitát na scestí. Hlodaly v něm pochyby, zda skutečně miluje Boha a zda je dobrým člověkem. Změnit se mu připadalo nemožné. Byl si vědom Boží lásky a důvěřoval v Boží přízeň, kterou mu milosrdně projevil darem svého Syna, ale stále se sám sebe ptal – proč on sám se nemění tak, jak očekává?

Někteří kazatelé slibovali vítězství v křesťanském životě, ale to mu připadalo vzdálenější než kdy dřív. Jiní zase opakovaně tvrdili, že neustálý úpadek do hříšnosti je v životě nevyhnutelný, čímž daný zákon spíše podceňovali, než aby vkládali důvěru v Boží přízeň. Zprvu mu to připadalo jako útěcha, ale ve skutečnosti jej to vědomí jen podněcovalo přehlížet své charakterové vady a stále dokola prosit o přízeň, zatímco touhu se změnit neměl. Jednoduše mu to nedávalo žádný smysl. Maatan chtěl přestat svým blízkým ubližovat tím, co dělá, a Bibli měl načtenou dostatečně na to, aby znal Ježíšův příslib, že jakmile nám vstoupí do života, změní nás:

Proto *je-li* kdo v Kristu, *je* nové stvoření. Staré věci pominuly, hle, je tu všechno nové. 2. Korintským 5:17

Nyní tomu, kdo je mocen *vás* zachovat bez klopýtnutí a postavit bezúhonné s veselím před svou slávou. Judův 1:24

V tom dosáhla láska při nás cíle, že máme naprostou důvěru pro den soudu, neboť jaký je on, takoví jsme i my v tomto světě. 1. Janův 4:17 (CSP)

Tím, jak se jeho děti narodily, Maatan sám sebe začal vnímat v podobě, jež ho hluboce znepokojovala. Přimělo ho to padnout na kolena a hledat odpovědi v Božím Slově. Skutečný obraz sebe sama nacházel v knize Římanům, kapitole třetí.

V Římanům 3 se psalo, že všichni jsou hříšníci, nikdo není lepší než ostatní a všichni konají dobro pouze proto, že to dobro koná Bůh skrze ně. Jakmile to Maatan začal vstřebávat, což nebylo nic snadného, ucítil zvláštní pocit úlevy. Lidé nemají v povaze snadno se smířit s tím, jak zkažení jsou. Když však člověk pocítí váhu své hříšnosti a obdrží správnou diagnózu, nalezne útěchu ve vědomí, že mu někdo jeho problém vysvětlil.

Zatímco Maatan v hlubokém zamyšlení ležel na své posteli, do pokoje vběhl Chí, vyšplhal na postel a řekl mu: „Tati, mám tě rád!“

„Ó, to je od tebe tak hezké, Chí. Děkuju, synku!“ odpověděl a pevně ho sevřel v náruči. V tu chvíli Maatanovi něco přišlo na mysl. *Právě jsem ti chtěl říct, jak moc tě miluji, Maatane, a dal jsem vnuknutí tvému synovi, aby ti to řekl za mě.* Maatan si s Chíem chvilku hrál a pak se šel projít, aby si utřídil v hlavě to, co právě zažil. Cestou zahlédl, jak nějaká matka rozhoupává svou dcerku na houpačce a obě se nahlas smějí. *Vidíš, Maatane? Odkud se bere tato nevinná radost – tato láska mezi lidmi – pokud neexistuje nikdo spravedlivý a nikdo, kdo hledá Boha? To já jsem zdroj každého správného impulsu; já jsem světlo, které září na každého, kdo přijde na tento svět.*

Maatan se zastavil uprostřed kroku. „Pane Ježíši, jak můžeš milovat někoho, jako jsem já? Ty jsi tak dobrý a já tak špatný. Proč se nám nadále snažíš pomáhat, když jsme tak sobečtí a zkažení?“

Právě z tohoto důvodu jsem na svět přišel, Maatane. Nepřišel jsem proto, abych ho soudil, ale proto, aby celý svět mohl být zachráněn skrze mne.

Maatanovi tekly po tváři slzy. *Věřím ti, Pane. Nerozumím sice, proč to děláš, ale věřím ti a děkuji ti za tvou nezměrnou lásku vůči mně. Když si pomyslím, že to ty mě každý den inspiruješ udělat správnou věc... Každé ráno mě inspiruješ k modlitbě a ke čtení Bible. Každý den mě inspiruješ*

říkat mé manželce a dětem, že je mám rád. To vše vychází od tebe! Byla to tak ohromující představa, tak převratná – nikoliv ve smyslu logického pochopení, ale ve smyslu toho, že skutečnost té pravdy se Maatanovi vryla až do samotné duše.

Jak klamavé je lidské srdce! Popírá skutečnost, že je zkažené až k uzoufání a naprosto nenapravitelné (Jeremiáš 17:9). Jediným lékem je v nitru zemřít a znovuzrodit se ve zjevení Boží úžasné lásky k lidskému pokolení. Když si Maatan uvědomil, že to Ježíš mu propůjčil všechny jeho dobré myšlenky a každodenní přání, naplnilo ho to takovým vděkem, až se pramen jeho duše vyřinul proudem lásky k jeho Vykupiteli.

Slunce náhle jako by zářilo všude kolem něj a ptáci ve větvích jako by vycítili jeho radost a zpívali s ním. Maatan nadšeně odkráčel domů poháněn jemným vánkem Ducha a tam si pustil píseň, která v tu chvíli vystihovala jeho pocity. Tančil po obývacím pokoji a s hlasitou chválou zpíval zplna hrdla:

Pokud nebesa a galaxie
Svědčí o Tvém svatém jménu
Pokud veškeré stvoření nalezne slova
Kterými vyjádří tvou moc
Jak potom dovedu vyjádřit já
Svémi slovy a svými dny
Tvou slávu a Tvou vznešenost
A žít životem chvály
A žít životem...

Chválím tě, Pane, ach, jak tě chválím!
Můj hlas připojí se k chóru
Jež pěje celé stvoření
Chválím tě, ach, Pane
Chválit tě budu dál!
Můj pane, Vykupiteli,
Můj Spasiteli, Králi.

Pokud hvězdy zjistí, jak
Vyprávět příběh o svém Králi
A sama nebeská klenba
Zjistí, jak začít zpívat
Jak potom já mohu mlčeti
A nezačít pět tu píseň
Ke chvále mého Spasitele,
Jenž mě miluje celý čas
Pak, Pane, musím...

Chválím tě, Pane, ach, jak tě chválím!
Můj hlas připojí se k chóru
Jež pěje celé stvoření
Chválím tě, ach, Pane
Chválit tě budu dál!
Můj pane, Vykupiteli,
Můj Spasiteli, Králi.⁶

---

⁶ Steve Green – skladba *Praise You, O Lord I Will Praise You* z alba *Find us Faithful*. Sparrow Record 1988.

16. Totéž cítím já k tobě

Jednoho sobotního rána nešli Maatan a Stella do křesťanského sboru a místo toho zůstali doma. Maatan tentokrát chtěl jen přemýšlet, modlit se a rozjímat nad Boží láskou a jeho dobrotou, a tak se šel o samotě projít. V mysli se zatoulal ke dni, kdy se narodil Chí. Zavzpomínal na ten navěky zapamatovaný moment, kdy se podívali jeden druhému do očí, a on si v tu chvíli pomyslel – *tohle je můj milovaný syn*. Láska, kterou pociťoval ke svému synovi, neměla nic do činění s tím, co pro něj jeho syn mohl udělat. Nevycházela z toho, že od něj do budoucna čekal něco velkého a úžasného, aby tak jeho prostřednictvím žil svůj vlastní život. Maatan by udělal všechno proto, aby si Chí mohl svobodně zvolit vlastní osud. Miloval svého syna proto, že vzešel z něj samého; byl stvořen k jeho obrazu. Chí od svého otce a své matky zdědil to, co jej činilo člověkem. Nemusel kvůli tomu nic dokazovat nebo si to nějak zasloužit, prostě to zdědil. Maatana napadly tyto verše:

Nebot' jako Otec má život sám v sobě, tak dal i Synu, aby měl život sám v sobě. Jan 5:26

Otec miluje Syna a všechno dal do jeho rukou. Jan 3:35

Byl jsem vychován ve víře, že Ježíš je svému Otci roven, a to kvůli své moci, moudrosti a věku. Učili mě, že Ježíš je Všemocný Bůh, protože dokáže vše, ale ve skutečnosti je Ježíš Bohem proto, že to zdědil od svého Otce. Nemusel kvůli tomu nic dokazovat nebo si to nějak zasloužit, prostě to obdržel! Identita Božího Syna byla určena jeho vztahem k Otci, ne jeho vrozenými kvalitami bez ohledu na jeho Otce. Kristus byl dokonale spokojen se svou úlohou jednorozeného zplozeného Syna Božího, protože jeho Otec mu dal vše a on si byl jistý, že ho jeho Otec miluje.

Celé nebe jako by se rozzářilo Boží slávou. Maatanovi začalo bušit srdce. V jeho mysli to znělo jako zaskřípění kovu následované výbuchem. Na čtyřech místech na hlavě ucítil pálení.

Něco se změnilo! Právě se stalo něco převratného!

Maatane!

Hm, jako bych slyšel své jméno, napadlo Maatana. „To... to jsi ty, Pane?“

Maatane, pamatuješ na modlitbu, kterou jsi pronesl v den narození svého syna?

„Ano, Pane,“ odpověděl. „Že nechci, aby mezi mě a mého syna cokoliv vstoupilo, a že jen chci, aby mě poznal.“

Na okamžik v nastalé pauze jen cítil vlastní tep. Potom uslyšel jasně vyřčenou odpověď: *Totěž cítím já k tobě.*

Je tohle skutečné? Opravdu právě hovořím s Bohem na nebesích, tím, kdo stvořil nebesa a zemi? Bože, ty se mnou chceš mít takový vztah?

Maatan zplna hrdla vykřikl: „Pane, jak můžeš chtít mít tak blízký vztah právě se mnou? Jsem přece takový hříšník...“

Nesdílíš snad totěž s ostatními již celé roky – lásku Boha jakožto Otce?

„Ano, Pane, ale já jsem takový pokrytec. Nedělám v životě všechno, co vím, že je správné. Často selhávám...“ *Proč vůbec takhle reaguji? Proč se tomu bráním? To je šílené. Tohle je ten nejkrásnější možný zážitek.*

Maatan snad po deset minut jen zápolil s vlastní myslí.

Ty mě chceš odmítnout, Maatane?

Maatan pocítil lítost a dal se do pláče. „Ne, Pane. Tebe nemůžu odmítnout. Tohle je taková krása... Nechceš, aby cokoliv vstoupilo mezi nás, a chceš jen, abych tě poznal. Přijímám to, Pane. Jsem v pokušení bránit se, ale chápu, že to jen kvůli své hříšné touze, snaže dokázat ti, že za tu lásku stojím. Teď vidím, že stačí ji pouze zdědit vírou, že jsem tvým synem skrze Krista, který je tvým jediným narozeným Synem. Stejně jako Ježíš jsem milovaný Otcův Syn, a skrze Ježíše dokážu chápat, že je to skutečné. To Kristus mi do srdce dal tu jistotu, s níž dokážu věřit, že mě přijímáš do své rodiny. Tuto jistotu mi dal do srdce proto, že ji i On sám má skrze své dědictví od Otce.“

Věřím ti, Otče. Věřím, že mě přijímáš jako své dítě, a to už jen skrze dědictví, stejně jako v případě tvého úchvatného Syna. Tato láska k mému vlastnímu synovi, kterou jsi mi dal do srdce, mi umožnila pochopit, co znamenám já pro tebe. Děkuji ti,“ řekl v slzách Maatan. Bylo to vlastně tak prosté, a přesto mu to nikdy nedošlo. „Děkuji ti, Ježíši, že jsi mě znovu přivedl k tvému Otcí!“

Maatan pocítil nutkání podělit se o svůj nový objev se svou milovanou ženou. „Stello, právě se stalo něco úžasného!“ řekl jí a vychrlil ze sebe vše, co zažil.

„Chvála Otcí, Maatane. To je úžasné, že ti Bůh dopřál schopnost porozumět mu skrze to, že máš vlastní rodinu,“ odvětila Stella a pozorně se na Maatana zadívala. Ve způsobu jeho jednání se cosi změnilo, jako by z něj spadlo závaží. „Napadá mě... Ukaž mi ta znaménka na hlavě. Říkal jsi, že jsi cítil něco na temeni hlavy.“

„Ano, Stello, to se prosím podívej. Co vidíš?“

Stella si přinesla lupu a pozorně si prohlédla každý z bodů. „Tentokrát všechny, Maatane.“

„Co všechny?“ ptal se jí vzrušeně Maatan.

„Všechny jsou teď stříbrné!“

„Podívám se na tvoje,“ navrhl Maatan a vzal si od ní lupu. „Ano! I tvoje se všechny proměnily na stříbrné.“

Maatan Stellu objal a společně poklekli na zem. „Drahý Ježíši, Pane, tvé jho je skutečně lehké a tvé břímě únosné. Skutečně nám skrze svůj odkaz ulevuješ od váhy našich břemen. Tvůj synovský vztah k Otcí je cestou k Otcí. Skutečně jsi cesta, pravda a život. Ten, kdo má Syna, má i život. A ten, kdo Syna nemá, ani život nemá. Skláníme se před mocným Synem našeho Otce. Uctíváme tě, milovaný Synu, a nacházíme svobodu v tvém charakteru a pokoj v přízni Otce, kterou ti vyřkl při tvém křtu. ‚Můj milovaný, v němž jsem našel velké zalíbení!‘ Požehnáno budiž jméno našeho Pána. Ve jménu Ježíše, amen.“

17. Když se zastavila Země

Jen co se v pondělí ráno Maatan objevil v práci a zamířil do své kanceláře, zavolal ho k sobě David. „Maatane, potřeboval bych, abys zašel do našeho recyklačního centra se second-handovými oděvy a zjistil, proč se nám tam tak moc snížily zisky,“ požádal ho ustaraný David.

„Jasně, šéfe, vydám se tam hned zítra ráno,“ souhlasil Maatan.

Následující den, 11. září 2001, bylo krásně jasno a slunečno a nebe jako vymetené. Maatan dorazil do centra Spring Hill v půl deváté ráno a dal se do řeči s Jamesem, místním správcem. Zatímco už spolu dávali dohromady jednotlivé detaily, kolem náhle nastal ruch a lidé venku začali kamsi zděšeně utíkat.

„Co se to děje?“ Oba si vyměnili zmatené pohledy.

Když vyběhli ven, uviděli, jak severní věž Světového obchodního centra halí kouř. „Co se to tam stalo?“ zalapal po dechu James. Odběhl dovnitř a vrátil se s dalekohledem. Věž se nicméně nacházela asi pět kilometrů od nich, takže vše bylo vidět i pouhým okem.

„No ne!“ vykřikl James. „Vypadá to, že ten oblak černého kouře vychází z nějaké obrovské díry v jedné z těch budov!“

Maatan z toho byl značně nesvůj. „To tam vybuchla nějaká bomba, nebo co? Měli bychom se modlit za ty nešťastníky, které to zasáhlo. Takový obrovský výbuch určitě někoho zabil. Otče, pomoz prosím těm nebožákům, ať se bezpečně dostanou z té věže. Modlím se o to ve jménu Ježíše.“

„Musíme se podívat, jestli něco říkají ve zprávách!“ nadhodil spěšně James. Jen co zapnuli televizi, uviděli v ní reportáž o tom, že do věže narazilo jakési letadlo.

„Cože, letadlo?“ divil se Maatan. „Jak tohle mohla zavinit chyba pilota? Vždyť podle toho, jak je ta díra velká, muselo letět opravdu rychle.“

Kdyby to bylo nějaké malé letadlo, odrazilo by se od té budovy jako moucha.“

Maatan se překotně snažil uspořádat si myšlenky. Jeho městská kancelář se nacházela podobně daleko odtud, jenom na druhé straně řeky.

„Propána!“ vykřikl James. „Vypadá to, že i do té druhé věže něco narazilo. Ten výbuch byl obrovský! To musí být nějaký plánovaný útok na město. To je dočista šílené...“

Maatanovi začalo být nevolno. Kolem se rozeznělo kvílení hasičských sirén; kouř se teď valil z obou věží. Maatan přecházel tam a sem a přemýšlel, co si počít, když v tom mu zazvonil telefon. „Zlato, jsi v pořádku?“ ozvala se ustrašená Stella. „Právě jsem viděla ve zprávách, že na Světové obchodní centrum někdo útočí.“

„Jsem v pořádku, Stello. Poslali mě do Spring Hillu na opačné straně řeky. Zrovna jsme tady s Jamesem viděli, jak do druhé věže narazilo něco jako letadlo, a díváme se, jak odtud stoupá kouř. Musíme se za ty chudáky modlit, dnešek bude strašný den pro spoustu rodin. Snad se tam ti hasiči dostanou co nejdříve a dostanou požár pod kontrolu.“

„Ale jestli je to nějaký útok, co se bude dít dál, Maatane? Možná by ses měl vrátit domů.“

„Zavolám Davidovi. Uvidím, co mi na to řekne, a dám ti vědět.“

Maatan se spojil s Davidem. „Jsi v pořádku, Davide? Viděl jsi to s těmi věžemi Obchodního centra?“

„Ano, Maatane, nic mi není. Ty asi jdi domů. Zrovna hlásili, že něco narazilo i do budovy Pentagonu, takže centrum města bude nejspíš tak jako tak uzavřené. Kdo ví, co se stalo v jiných částech města. Utíkej domů za Stellou a chlupci.“

„I do Pentagonu?! Jak je tohle vůbec možné? Největší obranná agentura na světě a neochrání si ani vlastní budovy? To přece nedává smysl!“

„V tuhle chvíli nedává smysl nic, Maatane. Radím ti, jdi domů a snad se všechno brzy vysvětlí.“

„Dobře, Davide, budeme se o to modlit. Na dnešek jen tak nezapomeneme. Je to vážně úplně na hlavu.“ Maatan se obrátil na Jamese. „Tak já půjdu domů, Jamesi. David tvrdí, že je to tak nejlepší. Co budeš dělat ty?“

„Já ještě musím pár věcí dodělat. Uvidím, jestli se situace uklidní, a kdyžtak půjdu domů později,“ odpověděl James.

„Tak dobrá, opatruj se. Budeme se za celou Kostnici modlit, tohle je opravdu neblahý den.“

Když Maatan dorazil na vlakové nádraží, uslyšel odněkud z centra hlasité zaburácení. Celá země se otřásla. Lidé křičeli „ne, ne, ne!“ Vše působilo jako ve zpomaleném záběru. Jedna z věží se zřítíla k zemi, jako by volným pádem. Smysly měl zahlcené tím, co vidí, a ihned začal myslet na ty, kdo v té budově zůstali. *Pane Ježíši, co to všechno má znamenat? Proč se tohle děje?*

Posadil se do vlaku a snažil se utřídit si myšlenky. Nechápal, jak mohla ta budova takhle padat volným pádem. Bylo to prostě poněkud zvláštní, ale nedokázal se dostatečně soustředit, aby se nad tím dokázal zamyslet logicky. Emoce měl příliš zjitřené, ještě to nestačil vstřebat. Na telefonu tedy alespoň poslouchal zpravodajství, aby měl přehled o vývoji situace.

Těsně než vlak přijel do stanice, kde vystupoval, zazněla další zpráva: i severní věž spadla. Teď Maatanovo logické smýšlení doopravdy naplnily pochyby. Jak mohla padnout i ta severní věž? Místo, kde letadlo narazilo do budovy, bylo přeci mnohem výše než na té jižní. Cestující mluvili o tom, že ta budova spadla úplně stejně jako ta první. Z obou nezbylo nic než prach, nezůstala po nich ani žádná kostra – žádné rozvaliny, skořepiny, prostě nic.

„Maatane, co se to děje?“ ptala se vyděšeně Stella, jakmile vešel do dveří. Objal ji ve snaze ji uklidnit.

„Na tom, co se děje, je něco zvláštního. Nějak mi to nesedí,“ zmínil zamyšleně Maatan. „Asi raději znovu zapojíme televizi kvůli zprávám, ať máme lepší přehled o tom, co se děje.“ Maatan se Stellou se pokoušeli omezit sledování médií, aby se mohli lépe soustředit na Boží Slovo. Občas se ale museli znovu připojit, pokud se chtěli dozvědět potřebné informace.

„Teď tam pouštějí nahrávky lidí na palubě těch unesených letadel, jak se po telefonu loučí s blízkými,“ hlásila Stella plačtivě.

„Tu televizi si necháme v ložnici, chlapani tohle vidět nemusejí,“ rozhodl Maatan.

„Na co myslíš, Maatane? Máš zas takový ten pohled...“

„Slyšela jsi teď tu paní mluvit po telefonu, když to pouštěli ve zprávách? Na pozadí by přece byl slyšet křik nebo nějaký ruch. Ta dáma působila skoro klidně! Vždyť to je zvláštní, Stello. Vážně, tady něco nehraje.“

„Třeba byla zrovna na toaletách?“ nadhodila Stella.

„Je vůbec možné z letadla takhle volat?⁷ Já vím, že by se to nemělo, a možná že při výšce letadla to stejně jde, ale Stello, já nevím. Tohle je něco vážně divného. Vidíš tady ty fotky z nárazu do Pentagonu? Kde je to letadlo? Já tedy žádné nevidím. Určitě to byla letadla, co narazilo do té severní a jižní věže?“

„Třeba zůstala vězet v té budově, Maatane...“

Maatan každopádně viděl, že svými otázkami zavedl Stellu do úvah o něčem, nač se nemyslelo snadno. „Možná máš pravdu, Stello, třeba to letadlo zůstalo v budově. Poslyš, co kdyby ses šla podívat na kluky, a já se zatím budu dívat dál, ať máme informací co nejvíce.“

---

⁷ <https://www.prnewswire.com/news-releases/the-911-phone-calls-disturbing-irregularities-uncovered-in-the-calls-that-flashed-around-the-world-207702531.html>

Maatan sledoval zprávy a každou z nich si nahrával na videokazetu. Uslyšel mluvit matku jednoho z pasažérů, kteří zemřeli při letu 93. Když popisovala, jak se jí vlastní syn představil celým jménem, znělo to zkrátka jako podvrh. *Co to, proboha, má všechno znamenat?!* Díval se, jak stoupá kouř ze země v místech, kde mělo dopadnout letadlo. *Proč žádné nevidím? Proč nám neukážou nějaký záznam?* říkal si. Viděl reportáž CNN o tom, jak do věže narazilo údajné druhé letadlo. Nikdo se o tom ani nezmínil, dokud nenastal ten výbuch. A to měli reportéra na zemi přímo před budovou, celou dobu se díval. Ten zmínil výbuch, ale o letadlu ani slovo.⁸ Po pár hodinách se Maatan musel jít projít, aby to všechno vstřebal. Cítil, že to, co právě viděl, jej začíná dráždit. „Stello, půjdu se ven projít a pomodlit se, potřebuju trochu času na přemýšlení.“

„Budu se za tebe modlit, lásko. Věřím, že tě Bůh povede.“

Maatan se slabě usmál. „Díky, miláčku.“ *Pane, co se to tu děje? Nedává mi to pražádný smysl. Možná jsem jen příliš cynický... Občas bych rád dokázal přestat a na nic z toho už nemyslet.* Během modlitby Maatanovi vytanul na mysli verš:

Prohlášení to výrokem strážných *jest*, slovem svatých ta záležitost, aby živí poznali, že v lidském kralování Nejvyšší vládne a on je dává, komukoli ráčí, ba i nejnižšího z lidí nad ním ustanovuje. Daniel 4:14

Maatan začal přemítat o něčem, co se odehrálo před pěti lety – masakr v Port Arthur, kde muž jménem Martin Bryant údajně zavraždil 35 lidí. Ve zprávách běželo, že během 15 sekund v kavárně zabil 12 lidí. Tehdy měl Maatan stejný pocit jako teď. Cosi mu na tom nesesedělo. Když viděl Bryanta mluvit na kameru, měl z něj pocit, že ten člověk by ničeho takového schopen nebyl. *Kde by člověk přišel k tréninku, který z něj udělá jednoho z nejlepších střelců na světě s takovým počtem obětí? Je to sice možné, ale taky je to prostě zvláštní.*

---

⁸ <https://www.youtube.com/watch?v=sBciZFE8IAw>

Rozhodně nechci znít jako konspirační fanatik, pomyslel si Maatan, ale jak mám s těmito informacemi naložit? Vím, že v zákulisí pracují mocnosti snažící se nastolit Nový světový řád. O tom se zmiňoval i otec prezidenta Bushe. Po chvíli modlení se Maatan začal cítit o něco déle. To, s čím zápolil, byly zjevně poslední zbytky jeho naivity. Až do této chvíle toužil doufat, že se společnost a někteří její vůdci snaží konat, co je správné, ale teď se kupily důkazy o tom, že svět přeci jen plně upadl do rukou zla.

Bylo to v podstatě jako od Orwella. Měl potíže se s tím smířit. Nebylo by snazší prostě věřit tomu, co se říká ve zprávách? Myslet nezávisle občas dovede být vyčerpávající. Maatan pak pomyslel na ta stříbrná znaménka. Připomnělo mu to, že se ohledně tohoto světa stále má co učit, a nikdy nesmí zapomenout na to, že jej ovládá vládce s mocí nad samotným ovzduším. Tváří v tvář tomu, jak ohromná moc musela stát za způsobením toho, co právě viděl, se únik zdál nesmírně těžký.

Připozdívalo se, a tak Maatan zamířil domů. Jakmile přišel, zapnul televizi a pokračoval ve sledování zpravodajství. Zhruba v 17:20 zazněla zpráva o tom, že se u WTC (Světového obchodního centra) zhroutila budova 7. „No to ne! To tedy ne. Tohle byla řízená demolice, musela být. Nikdo mě nepřesvědčí o tom, že tohle není způsobené zevnitř. Do WTC 7 žádné letadlo nenarazilo... Budovy nepadají jen tak na základě požáru, a to navíc v momentu zhroucení skoro nikde nic nehořelo! Tohle je úplně šílené...“

Maatan začal zhluboka dýchat. Ať v tento svět vkládal jakoukoli naději, právě ji ztratil. Bylo mu jasné, že ten svět už nikdy nebude jako dřív, a že vše je připraveno na poslední dějství historie lidstva. pomyslel na lásku Otce skrze Ježíše a na dar spásy, který zdarma nabízí. pomyslel na své děti a přátele, přemýšlel, jak se připravit na to, co jej a jeho rodinu čeká. soustředil se na to, co bylo důležité pro něj.

Pane Ježíši, dopřej mi prosím svůj klid. V duchu proti tomu chci bojovat, ale ty jsi řekl, že tvé království není z toho světa a že tví služebníci takto nebojují. Potřebuji se soustředit na pravdu a na tvou dobrotu. Pane, ta

znaménka jsi mi proměnil na stříbrná. Ted' potřebuji klíč k tomu, jak je změnit na zlatá, abychom z tohoto města mohli uniknout.

Maatan si vzpomněl na svého předka Abrahama, který také utekl z místa svého bydliště, aby mohl nalézt Boha. Podobně jako Abraham si Maatan uvědomil, že místo, kde vyrůstal, podleho zatracení, a pro svou rodinu chtěl lepší prostředí. Pavel tento pocit popsal jako hledání něčeho, co vytvořil Bůh a nikoliv člověk, a to těmito slovy:

Vírou uposlechl Abraham, když byl volán, aby vyšel na místo, které měl dostat za dědictví; a vyšel, ačkoli nevěděl, kam jde... Očekával totiž město mající základy, jehož stavitelem a tvůrcem je Bůh. Židům 11:8, 10

18. Můj milý je můj a já jeho

Další týden strávil Maatan zkoumáním důkazů a modlitbou. To, že se v rozvalinách našel nepoškozený pas jednoho z únosců, bylo další těžko uvěřitelnou shodou událostí v příběhu, který byl lidem předložen.

„Jsi nějak potichu,“ oslovila ho Stella jemně. Maatana to vyplašilo, neboť byl ztracen ve svých úvahách.

„Jak se dostat ven, Stello, jak se dostat z tohoto systému? Nestačí jen sbalit si kufry a odejít. Pokud máme Kostnici pořád v mysli, budeme ji vláčet s sebou a rozsévat její ideje kamkoliv, kam půjdeme. Vychovali nás v tomto systému z mosazi a železa. Naše mysli jsou poskvrněné jako kůže leoparda a naše srdce znají pouze chuť osamocení z toho, jak se naše město neustále staví proti Bohu.

V Bibli se píše o tom, k čemu se zakladatelé našeho města na samém počátku rozhodli:

Proč se bouří národy, proč lidé přemítají o prázdných věcech? Srocují se králové světa a mocnáři se spolu radí proti Hospodinu a proti jeho pomazanému. 'Zpřetrhejme jejich pouta, odvrhněme jejich provazy.' Žalmy 2:1-3

Proti čemu se to bouří?

Já jsem ustanovil svého krále na Sijónu, na své svaté hoře. Přednesu Hospodinovo ustanovení. Řekl mi: Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil. Žalmy 2:6-7

Víš, proč se bouřili, Stello? Protože nechtěli být jako Bůh. Chtěli svou vlastní svobodu, zatímco jednorozený zplozený Syn představuje absolutní poslušnost a podřízenost Otci.

Já sám od sebe nemohu dělat nic. Jak slyším, tak soudím, a můj soud je spravedlivý, protože nehledám svou vůli, ale vůli toho, kdo mne poslal. Jan 5:30

„Chápeš, Stello, co to znamená?“

„Tak trochu, Maatane. Snažím se rozluštit, co tím myslíš.“

„V Bibli se píše, že na co se díváme, v toho obraz se měníme. Podívej, tady.“ Maatan přelistoval v Bibli a četl:

A my všichni, spatřující s odhalenou tváří Pánovu slávu jako v zrcadle, jsme proměňováni v týž obraz, od slávy k slávě, jako od Pána Ducha. 2. Korintským 3:18

Pokud uctíváme Syna Božího jako toho, kdo vše obdržel od svého Otce a ve všem je mu poslušný, potom se takovými staneme i my. Uctívání jediného zplozeného Syna znamená konec veškerých možností toho, že budeme žít jen pro sebe. Dívat se na takovou Bytost znamená, že se i my staneme podřízenými a poslušnými, protože sloužíme Bohu na úkor libovolných vlastních tužeb, přesně jako to činí Syn!“

„Chápeš, Maatane, že na první pohled to může znít jako něco špatného – kdo by neustále chtěl žít v podřízenosti někomu jinému? Ale když si pak vezmu za příklad naše manželství, vidím, jak způsob života podle Syna dokáže přinést lidem skutečný klid a být jim opravdovou útěchou.

Zjišťuji, že největší klid cítím, když se řídím tvým vedením a mám důvěru, že tě vede Bůh, stejně jako Ježíš následuje vedení svého Otce a věří zase v jeho vedení. Tvoje láska mi dodává pocit bezpečí, když se jí nevzpírám a nesnažím se jednat po svém, nezávisle na tobě. Což samozřejmě platí tehdy, když mám ujištění o tvé lásce a o tom, že ti na mne záleží.“

„Ty jsi moje radost, Stello. Slíbil jsem tvému otci i našemu nebeskému Otci, že se o tebe budu starat a budu se snažit dělat vše, co ti přinese požehnání a naplní tvé potřeby.“ Maatan Stellu objal a stiskl ji v náruči.

„Ve tvé milující náruči cítím štěstí z toho, že tě následuji a věřím, že máš Boží vedení,“ pokračovala Stella. „Občas se mi to zdá těžké a mám sklon pochybovat, jestli opravdu volíš to, co je pro mě nejlepší, ale snažím se zbavovat těchto tužeb, které pocházejí z Kostnice a od

zakladatelů tohoto města. Modlím se k našemu Otci, aby ti požehnal moudrostí, a jsem odhodlaná kráčet po tvém boku jako tvoje pomocnice.“

Maatanovi zvlhly oči a musel se na chvíli odmlčet, než odpověděl: „Přesně proto svěřuji správu této rodiny do tvých rukou. To, jakou pozici vůči mně zaujímáš, učí i moje děti, jak se ke mně mají chovat. Jejich úcta vůči mně je ve tvých rukou. Živila jsi je u prsou, vycvičila jsi je a trávila s nimi více času. Vzhlížejí k tobě a pozorují, jak se ke mně chováš. Ve všech ohledech právě ty držíš naši rodinu pohromadě. Je mi tak potěšením ti žehnat a povzbuzovat tě, nosit ti dárky a dávat ti, co potřebuješ. Těší mě, když tě mám ve své náruči. Podle mě právě tohle máme vidět ve vztahu Otce a jeho Syna (Jan 1:18). Takle pravda vnáší světlo i do jiných vztahů, včetně našeho manželského. Připomíná mi to tento verš:

Chci, abyste věděli, že hlavou každého muže je Kristus, hlavou ženy její muž a hlavou Krista Bůh. 1. Korintským 11:3 (CSP)

Vztah jediného narozeného Syna s jeho Otcem představuje úplné a dokonalé porozumění vedení a podřízenosti. Pokud jejich vztah nechápeme, potom se to, jak muž je hlavou ženy a jak se máme podřizovat Kristu, stává zmateným a nejasným, takže je i naše křesťanská cesta nejednotná a nejistá.

Tuto pravdu jsem nedokázal vidět, až teď. Jakožto potomek města Kostnice jsem byl naplněn duchem toužícím zpřetrhat pouta s Otcem a Synem. Přesto, že jsem se ústy vyznával z lásky k Bohu, byl jsem plný touhy po nezávislém životě. Byl jsem vůči pravdě zaslepený, dokud jsem nedošel až na konec svého nitra a nezjistil, že tady nikdo Boha nehledá.

Pak mi Otec řekl, jak moc mě miluje – skrze zjevení Svého Syna prostřednictvím mého syna – a já se zrodil v říši stříbra, kde nade mnou vlál prapor jeho lásky. Až teď začínám chápat, jak byli muž a žena stvořeni k obrazu Božímu. Pořád je hodně co se učit, ale mám

pocit, že v našem současném vztahu už vidíme vodítko k tomu, jak můžeme z tohoto města uniknout. Pochopit pravý vztah mezi Otcem a Synem znamená proniknout do sféry existence, jaká nás z Kostnice vysvobodí.“ Jakmile Maatan domluvil, měl pocit, jako by se před ním zvedla hustá mlha a odhalila cestu, po níž má jít. Dodalo mu to radost a jistotu z toho, že má Boží vedení.

I Stella ucítila, že se Boží přítomnost přiblížila. Také teď o to jasněji chápala své místo v onom ctnostném vztahu mezi mužem a ženou a jejich vztah vůči Bohu. „Modlím se o moudrost, se kterou naučím naše syny ctít tě a brát tvá slova vážně. Chápu, že pokud bych tě nebrala vážně já, pak ani Chí a Leo. Modlím se o sílu, aby moje přirozená touha po závislosti nezmařila moje mateřské dílo a abych je vedla za tvým požehnáním, ohledně něhož se modlím, aby bylo skrze tebe zprostředkovaným požehnáním od Boha.“

Maatan Stellu stiskl v náruči a políbil ji na čelo. „Požehnaná jsi mezi ženami, Estelle. Svě jméno máš po Ester a jsi hvězdami na mé koruně, vavřínovým věncem s vonícími květy, které zdobí moje vlasy.“

Stella se slzami v očích ocitovala:

Můj milovaný *patří* mně a já jemu, jenž pase mezi liliemi.
Píseň písni 2:16 (MPCZ)

Maatan ji objal kolem pasu a zašeptal jí do ucha:

Celá *jsi* krásná, láska má, *není* na tobě poskvrna. Píseň písni
4:7

Maatan a Stella pak společně začali chválit Boha a jeho vzácného Syna a děkovali jim za moudrost, kterou jim dal prostřednictvím daru manželství.

V ten čas pak Ježíš řekl: „Vzdávám ti chválu, Otče, Pane nebe i země, že jsi skryl tyto věci před moudrými a rozumnými [z Kostnice] a zjevil jsi je maličkým. Ano, Otče, protože tak se ti zalíbilo. Všechno mi předal můj Otec; a

nikdo nezná Syna, jen Otec, ani Otce nikdo nezná, jen Syn a ten, komu by *ho* Syn chtěl zjevit. Pojd'te ke mně všichni, kteří těžce pracujete a jste přetíženi, a já vám dám odpočinek. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný v srdci; a naleznete odpočínutí svým duším. Vždyť mé jho *je* příjemné a mé břemeno je lehké. Matouš 11:25-30

19. Klíč Božského vzorce v zrcadle

Týden po těch hrozných událostech z 11. září se Maatan vracel do své kanceláře ve městě. Celá oblast včetně jeho pracoviště byla do té doby uzavřená a nikdo tam nesměl. Několik lidí vyjádřilo zmatení nad tím, že se trosky z cílové oblasti odklidily tak rychle. Nemělo se místo činu důkladně prozkoumat, než dojde k odstranění důkazů? Takové otázky se Maatanovi neustále vracely na mysl, ale hodlal se dál soustředit jen na nádhernou lásku Otce a jeho Syna.

Cestou z nádraží se pohnutě zadíval na místo, kde dříve stály ty dva věžáky, a kde teď nebylo nic. Zmizely skoro úplně vyjma pár pokroucených kovových pozůstatků, které připomínaly, co se zde před týdnem odehrálo. Mnoho budov dosud neslo stopy rozbitého skla. A ten prach! Přestože ho už částečně odnesl vítr, pořád se všude držel. Maatan měl proto cestou do kanceláře nasazenou roušku.

„Dobré ráno, Davide, rád tě zase vidím. To byl ale týden, co?“

„Taky tě rád vidím, Maatane. Všichni jsme v šoku. Ten teroristický útok na naše město otrásl úplně každým.“

„Co když to žádný teroristický útok nebyl...“ zamumlal Maatan.

„Co to, Maatane?“

„Ale nic. Tak, Davide, co máme dnes na práci?“

„Mám tu jeden výkaz, který bych chtěl převést do automatického systému. Každý měsíc musím po někom chtít, aby nad těmi čísly strávil celý den a skládal z nich ručně psaný výkaz. Myslíš, že bys to dokázal automatizovat?“

„Bez problému, Davide. Tuším, že mi to bude trvat nanejvýš pár dní.“

„Díky, Maatane.“

„Není zač, šéfe,“ usmál se na něj Maatan.

Snažil se soustředit na práci, ale krom přemýšlení nad všemi důkazy ohledně zhroucení věží Světového obchodního centra, které byly

předkládány obyvatelům města a zbytku světa, se zamýšlel také nad tím, jak uniknout z města; nad tím, co by změnilo ta stříbrná znamínka na zlatá.

Pokud stříbro funguje na vyšší frekvenci, zlato by se mělo připojovat na frekvenci ještě vyšší. Znenadání si vzpomněl na verš z knihy Zjevení:

Radím ti, abys ode mne koupil zlato v ohni pročištěné, a tak zbohatl, bílé šaty, aby ses oblékl a neukázala se hanba tvé nahoty, a mast k pomazání svých očí, abys viděl. Zjevení 3:18

Jak toto zlato koupím, Pane, a kde? Maatan se rozpomněl na jednu z písní, kterou se učil ve sboru, a v ní byla zmínka o zlatě. Pocházela ze Žalmů:

Hospodinův Zákon je dokonalý, život do duše navrací. Hospodinova svědectví jsou věrná, i prosté činí moudrými. Hospodinova pravidla jsou poctivá, srdce naplňují radostí. Hospodinovo přikázání je ryzí, oči člověku rozzáří. Úcta k Hospodinu je čistá, ob stojí navěky. Hospodinova nařízení jsou pravá, plná spravedlnosti, nad zlato vzácnější, nad zlato nejčistší, nad med nejsladší, nad med z pláství kanoucí. Poučením jsou pro tvého služebníka, v jejich dodržování je hojná odplata. Žalmy 19:8-12

Takže v Božím zákonu, jeho přikázáních a nařízeních – tedy v podstatě v Bibli – lze najít toto zlato. Většina lidí ale přístup k Bibli má, pomyslel si Maatan. Musí v tom být něco víc. Počkal si na obědovou přestávku a pak si v počítači otevřel biblickou aplikaci. Hlavní vodítko našel v tomto verši:

...aby osvědčenost vaší víry, vzácnější než pomíjející zlato, jež je zkoušeno ohněm, byla nalezena k chvále, slávě a cti při zjevení Ježíše Krista. 1. Petrův 1:7

Ono zlato je tedy víra v Boží Slovo a to, co se v něm píše. Hádám tedy, že přesně to měl na mysli Ježíš, když po svém křtu čelil pokušení Satana.

On však na to řekl: „Je napsáno: ‚Člověk nebude živ jen chlebem, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.‘“

Matouš 4:4

Ve skutečnosti se tedy musím zahloubat do Božího Slova s vírou v Ježíše, abych tomu porozuměl jasněji. Jinými slovy přimět svou mysl k tomu, aby dlel u věcí nebeských spíše než u pozemských záležitostí. Pane, ukaž mi prosím v Božím Slově klíč k úniku z tohoto města. Kde mám začít? Co mě přivede k dalšímu kroku? Žádám tě ve jménu Ježíše, amen.

Maatan pocítil, jak jej zalévá klid, který mu umožnil spokojit se s ujištěním Božího výroku, že vše dopadne dobře.

Ten večer po práci měl nutkání zajít do Centrálního parku a ještě na chvíli přemýšlet nad vším, co se minulý týden stalo. Jak tak vcházel do parku, podíval se západním směrem a spatřil tenký srpek nového měsíce. Vysoké stromy kolem něj vrhaly dlouhé stíny přes fontánu. Atmosféra tu byla tichá a zádumčivá.

Maatan pomyslel na svou sousedku a na to, jak se asi vypořádává s tím, co se stalo před týdnem. Jednu píseň, postavenou na příjemné keltské melodii, si pouštěla stále dokola. Byl to její způsob truchlení nad tím, že přišla o všechno, co znala. Maatan nepochytil celý text té písně, ale utkvěl mu úryvek o spočinutí v náruči anděla. *Který anděl to asi byl,* říkal si při pohledu na mosazného Apollóna ve středu kašny.

Slunce začalo klesat k západu a Maatan byl stále zabraný do myšlenek. Poklekl u kraje kašny a začal se modlit. Na lidech okolo mu nezáleželo. Připadalo mu to jako naprosto přirozená věc, když i mnoho dalších lidí ve městě hledalo útěchu od traumat, kterých byli svědkem.

Na vodní hladině se začalo odleskovat světlo dorůstajícího měsíce. Jak tam tak Maatan klečel a díval se na odraz mosazného sousoší ve fontáně, v tom odraze jej cosi upoutalo. Voda se zklidnila, jako by to bylo zrcadlo, a v ní Maatan uviděl toto:

Z

1. Kor. 8:6

P

O

Co to bylo? Viděl jsem to úplně jasně, nemohl jsem se splést. Maatan vyskočil na nohy a o pár kroků ustoupil. Teď už neviděl nic – obraz jednoduše zmizel a odražené světlo se roztříštilo všemi směry. Vrátil se na stejné místo u fontány a poklekl. Znovu viděl totéž, jasně jako den. Najednou mu v mysli začala hrát povědomá melodie, k níž ho okamžitě napadla i slova.

Otevři mi oči, ať vidím
Záblesky pravdy, kterou pro mě máš
Do rukou mi vlož ten zázračný klíč
Který odemkne mi okovy a osvobodí mě

Drahý Otče, je toto tím klíčem, který odemkne pěťici znamének a osvobodí nás z tohoto města? Náhle mu na mysli jasně vytanula další slova.

A budeš mne hledat a nalezneš mne, až budeš pátrat celým
svým srdcem.

Ten biblický odkaz ve vodním odrazu musí být 1. Korintským 8:6. To bude jistě moje první vodítko. Zapsal si ta písmena, biblický text i šipku, která vypadala jako kříž. Ta písmena musejí znamenat něco zásadního. Rychle otevřel Bibli, kterou měl s sebou v tašce, a četl:

My máme jediného Boha, Otce, od něhož je všechno a pro něhož jsme my, a jediného Pána, Ježíše Krista, skrze něhož je všechno, i my jsme skrze něho. 1. Korintským 8:6

Proč jsem si tohoto verše nikdy nevšimnul? Zmiňuje se o Otci jako o jediném Bohu a o Ježíši, jeho Synu, jako o jediném Pánovi. Píše se tam,

že vše pochází od Otce („od něhož je všechno“) a vše jde skrze Syna („skrze něhož je všechno“).

Jdi na druhou stranu fontány a podívej se na ni zezadu.

To se mi zdá, nebo co? divil se Maatan. Je úžasné, jak se ta slova objevila na vodní hladině, jako by to bylo zrcadlo. Třeba toho najdu víc. Poklekl na opačné straně fontány a zadíval se do vody. Uviděl tam toto:

Zdroj

Prostředník

Odpočinek/Klid

Ta slova odpovídají písmenům na druhé straně. Z určitě znamená zdroj, P znamená Prostředník/Kanál a O je jako Odpočinek/Klid. Musí to mít nějakou souvislost s tím veršem, který jsem teď četl. Maatan poodešel k parkové lavičce, otevřel počítač a spustil biblickou aplikaci, kde se daly hledat veškeré významy řeckých slov z 1. Korintským 8:6.

Pokud vše pochází od Otce, on je potom Zdroj. Podíval se na slovo od, které se nacházelo hned u výrazu pro Otce. V online Strongově konkordanci si našel definici tohoto řeckého slova. Píše se tu „původ“! No ne, to je úžasné. Pak se podíval na slovo skrze, které tu bylo použito ve spojení se slovem Kristus, a našel si význam. Znamená to „prostředník činu“. Páni! Takže Otec je Zdrojem všeho a Syn je Prostředníkem všeho, přičemž kdo to ví, nalezne odpočinek!

Náhle do kašny udeřil blesk a z nebe zahřímal hlas, který řekl:

TY JSI MAATAN, A NA TOMTO BOŽSKÉM VZORCI
VYSTAVÍM CHRÁM PÁNA

Kolem fontány nastal chaos. Kolemjdoucí mezi sebou začali mluvit o tom, že zahřmělo a udeřil blesk, přestože na obloze nebyl ani mrak. Jiní měli za to, že jde o další útok teroristů, a s křikem z parku utekli.

Maatan v slzách poklekl a děkoval Bohu na nebesích za tento vzácný klíč, který mu byl svěřen do rukou. Tím klíčem byl Božský vzorec, vzorec vystavěný na vztahu Syna k Otci. Tento vztah je Skálou

vytesanou z hory bez použití rukou, pamětním kamenem Ebenezeru, který vede Boží lid po prastarých stezkách.

Všechno potemnělo, měsíc zmizel z obzoru. Maatan se nemohl dočkat, až se dostane domů a poví Stelle, co se právě stalo. V hlavě měl náhle spoustu otázek. *Jak mám tento klíč použít?* uvažoval. Pak si vzpomněl na slova „až budeš pátrat celým svým srdcem, nalezneš mě“. *Ano, Pane, ty se zjevuješ děťátkům a těm, kdo v tebe vloží svou důvěru.*

Ve vlaku cestou domů Maatan přemítal, jak mu Bůh mohl zjevit tento klíč přímo v srdci fontány zasvěcené zakladatelům města Kostnice. Skrze jednotlivé prvky tohoto falešného systému mu Bůh ukazoval cestu z něj. To Bůh přivedl lidskou filozofii do kontrastu se svatou pravdou, aby ta byla patrnější a v jeho očích hodnotnější!

Otče, ze samého středu této ohavnosti jsi přivedl oheň, který celou tu fontánu sežehne. Roztaví mosaz, vysuší její vody a připraví cestu pro Pánem pomazané:

Toto praví Hospodin o svém pomazaném, o Kýrovi, jehož uchopím za pravici, abych mu podrobil národy a rozvázal bedra králů, abych před ním otevřel vrata, takže brány nebudou zavřeny: Já půjdu před tebou a hory vyrovnám, bronzová vrata rozlám a železné závory odsekám. Izaiáš 45:1-2 (CSP)

Tato slova pronesená ohledně jednoho z pohanských králů se shodují s těmi, která Jan Křtitel pronesl ohledně Mesiáše. Skrze to, co prožil Kýros, nás Bůh učí pravdě o svém Synovi a Božím království.

Jak je napsáno v knize slov proroka Izaiáše: ‚Hlas volajícího v pustině: Připravte Pánovu cestu, vyrovnávejte jeho stezky! Každé údolí bude zaplněno, každá hora a pahorek bude sníženo; co je křivé, bude rovné, drsné cesty budou hladké; a každé tělo uvidí Boží záchranu.‘ Lukáš 3:4-6

To se těžko chápe, Pane. Rozumím kráse toho, co je zjeveno, i když nerozumím tomu, jak to funguje. „Drahý Pane,“ zašeptal Maatan, „nestíhám chápat, toho světla je příliš. Proč se všechno objevuje právě teď? A proč právě mně je tak požehnáno, že jsem jej obdržel?“

Ty jsi můj milovaný syn, v němž jsem našel zalíbení. Tak, jako nalézáš zalíbení v mém Synovi, tak já nacházím zalíbení v tobě. Tak, jak soudíš ty, soudím já tebe.

A Maatan Hospodinovi uvěřil a bylo mu to připočteno k jeho spravedlnosti.

*****

Jen co se Maatan doma vřítel do dveří, zvedl Stello do vzduchu a protočil se s ní. „Stello, Hospodin nám dal klíč! Věnoval nám základní kámen toho, jak unikneme z tohoto města!“

„Vážně? Maatane, ty celý záříš a zjevně to jen potvrzuje, co říkáš. Opravdu si myslíš, že teď máme ten klíč?“

„Ano, chvála Bohu!“ odvětil a znovu ji objal. „Mám takovou radost, že bych se nejradši dal do tance!“

„No, mohl by ses nejdřív udržet a říct mi, co za klíč to je, abych měla to potěšení zatančit si s tebou?“

„Promiň! Samozřejmě, nemůžu se dočkat, až ti to řeknu...“ Maatan převyprávěl vše, co zažil u fontány a co viděl.

„Co tě přimělo jít zrovna k té kašně?“

„To nevím jistě... Chtělo se mi rozjímat a to, jak dorůstající měsíc visel nízko na obloze, jako by mě přitáhlo právě tam. To měsíční světlo odražené ve vodě mi zjevilo ten verš a písmena.“

„Nepíše se o měsíci něco ve Zjevení?“

„Podívám se... No ne, Stello, máš pravdu. Podívej se tady!“

A ukázalo se veliké znamení v nebi: žena oděná sluncem, pod jejíma nohama měsíc a na její hlavě koruna z dvanácti hvězd. Zjevení 12:1

“Měsíc dává základ pro ženu, která je předobrazem Boží církve. (Jeremiáš 6:2). Právě ve světle měsíce jsem obdržel klíč Božského vzorce. Ale zjevil se mi skrze zrcadlo vody, která je předobrazem Ducha. (Jan 7:38-39). Jedině Utěšitel by mi to mohl zjevit takto úchvatně, že to stále ještě nedokážu pochopit – jak to mohl udělat skrze pohanskou kašnu uprostřed Kostnice.“

Maatan vyprávěl Stelle vše o zdroji a prostředníku z 1. Korintským 8:6 a o přímé spojitosti se vztahem mezi Otcem a Synem.

„Tak teď je čas tančit, Maatane! To je taková nádhera.“

Maatan a Stella popadli své syny a společně se dali do tance a zpěvu. Melodie pocházela z tradiční židovské písně:

Králi králů a Pane pánů
Sláva (tlesk) haleluja! 2x
Ježíši! Vládce míru
Sláva (tlesk) haleluja! 2x

Zpívali čím dál rychleji, až nakonec všichni se smíchem padli na zem. Tím, jak se na ně vylil Boží Duch, se cítili nesmírně požehnáni.

20. Králičí nora

Následující den se Maatan cestou do práce ve zprávách dočetl zprávu od francouzského časopisu jménem Le Monde, kde se psalo, že 9/11 bylo dílem vnitřního spiknutí. *To je vážně zajímavé, pomyslel si Maatan, že nejsem jediný, kdo má otázky. Rozhodně je tu leccos, co by mohlo naznačovat podvrh, ale že by to bylo úplně spiknutí, to je ještě nutné prokázat. Vzhledem k tomu, kolik lidí by se na tom muselo takto zevnitř podílet, se to v současnosti zdá nepravděpodobné. Nejsem si jist, zda bych se chtěl takhle vrhat do králičí nory jako Alenka v říši divů. Kdo ví, kam až tohle sahá, a opravdu vůbec chci znát odpověď?* přemítal Maatan.

Přirovnání ke králičí noře Maatana napadlo na základě toho, že četl knihu Zjevení:

Ta šelma, kterou jsem uviděl, byla podobná levhartovi, její nohy *jako tlapy* medvěda a její tlama jako tlama lví. A drak jí dal svou sílu, svůj trůn a velikou pravomoc. A jednu z jejích hlav jsem *viděl* jakoby raněnou k smrti, ale její smrtelná rána byla vyléčena. Celá země nad tou šelmou užasla. Zjevení 13:2-3

Byl vyučován, že toto smrtelné ranění šelmy představovalo zajetí papežství Francií, když roku 1798 Napoleon zajal papeže. Zázračné vyléčení této velmoci do takové míry, že papežský systém bude následovat celý svět, znamenalo, že se mnoho věcí odehraje v zákulisí. Stejnou velmoci popisuje odlišným způsobem Zjevení 17 a odhaluje, kolik z těchto kroků se událo v utajení:

Tu přišel jeden ze sedmi andělů, kteří měli těch sedm misek, a promluvil se mnou: „Pojď, ukážu ti soud nad tou velikou smilnicí, která sedí na mnohých vodách, se kterou smilnili králové země a vínem jejího smilstva se opili obyvatelé země.“ **A odnesl mne v Duchu do pustiny.** Tu jsem uviděl ženu, sedící na šelmě šarlatové barvy, plné

rouhavých jmen, mající sedm hlav a deset rohů. Zjevení
17:1-3

Ano, v pustině, pomyslel si Maatan. Ti, kdo chtějí vládu nad světem, musejí klamat jiné, aby je následovali. Připomnělo mu to text písně, kterou kdysi slyšel:

Slyším, jak zvoní zvony Jeruzaléma
Jak zpívají chorály římské kavalerie
Buď mým zrcadlem, mým mečem i štítem
Mými misionáři na cizích polích
Z nějakého důvodu nevysvětlím, proč
Jakmile tam jsi, neslyšíš jediné upřímné slovo
A tak tomu bylo, když jsem vládl světu⁹

Znovu se zamyslel nad proroctvím ve Zjevení 13, o němž se učil, že představuje velmoc v podobě Spojených států:

A uviděl jsem jinou šelmu vystupovat ze země; měla dva rohy jako beránek, ale mluvila jako drak. Vykonává všechnu pravomoc té první šelmy v její přítomnosti. Nutí zemi a její obyvatele, aby se klaněli té první šelmě, jejíž smrtelná rána byla vyléčena. Činí veliká znamení, takže nechá i oheň z nebe před zraky lidí sestupovat na zem, **a svádí obyvatele země znameními**, která jí bylo dáno učinit před očima šelmy. Říká obyvatelům země, aby učinili obraz šelmě, která měla ránu od meče a ožila. Zjevení
13:11-14

Maatanovi se zdálo nápadné, že tato velmoc podobná beránku, která by odpovídala stavu Spojených států v době jejich založení, bude v odpovědi na tyto údajné útoky brzy mluvit jako drak. Mělo jít o součást onoho klamu mířeného na obyvatele země?

---

⁹ Viva la Vida – Cold Play 2008

Vzpomněl si na jeden ze svých dřívějších zážitků, kdy šel z kanceláře do katolického knihkupectví naproti přes ulici, aby si tam prohlédl nově vydaný oběžník od Papeže. Chtěl se podívat, co se tam píše, a zda se tam nachází nějaký nátlak směrem k nucenému uctívání v souladu s papežským pojetím.

Pořád si to pamatoval, jako by to bylo včera. Prošel dveřmi knihkupectví a za nimi našel staršího reverenda ze Spojené metodistické církve, u níž pracoval.

„Ahoj Kene,“ pozdravil ho Maatan.

„Á, zdravím, Maatane,“ odpověděl Ken a v rukou přitom držel drobnou knížku. „Zrovna jsem pátral po nějakých podkladech k četbě pro naše duchovní.“

Maatan se podíval, co má v rukou, a přečetl si nápis na obálce: *Spirituální cvičení sv. Ignáce*. Překvapilo ho to, ale nedal to na sobě znát. „Moc zajímavé, Kene. Možná by nebylo špatné zjistit si historii, odkud tato kniha pochází.“

„Nač tím narážíš, Maatane?“

„To kvůli historii Ignáce z Loyoly a tomu, jak se jeho Tovaryšstvo míchalo do politiky. Zkus si třeba přečíst něco o tom, co si o činnostech jeho společnosti mysleli američtí prezidenti John Adams a Abraham Lincoln.“

Ken se sice zadíval na Maatana dosti zmateně, ale oba instinktivně dospěli k závěru, že by od tohoto tématu měli upustit. „Tak hezké odpoledne přeji, Maatane.“

„Díky, Kene, tobě taky.“ Maatanovi se v mysli vyrojilo několik otázek. *Jak je možné, že hlavní ministr jedné z protestantských církví neví nic o ambicích Tovaryšstva Ježíšova?¹⁰ To opravdu nemá tušení, nebo ho snad historie ani nezajímá? Co se v těch jejich seminářích učí?* divil se v duchu.

---

¹⁰ https://en.wikipedia.org/wiki/Society_of_Jesus

Cítil, jak ho zalévá horkost, a začal se modlit o klid. O této organizaci dobře věděl díky více než sto let staré knize od jedné ze zakladatelů adventistického hnutí. V této knize s názvem *Velký spor* autorka psala například toto:

V celé historii křesťanství čelil protestantismus hrozbám silných protivníků. První vítězství reformace pominula a Řím povolal nová vojska ve snaze přivodit mu zkázu. V té době vznikl řád Jezuitů – ti nejkrutější, nejnestoudnější a nejmocnější ze všech zastánců papežské moci. Odřízli se od veškerých svých pozemských vazeb a lidských zájmů, umrtvili se vůči přirozenému sklonu k lásce, rozum a svědomí zcela umlčeli, neznali jiných pravidel či závazků nežli vůči svému řádu a jiných povinností nežli rozpínat svou moc. Kristovo evangelium pomáhalo těm, kdož se jej drželi, odolávat utrpení a nenechat se zviklat zimou, hladem, tvrdou dřinou ani chudobou, zpříma držet praporec pravdy tváří v tvář skřipci, věznění a pálení na hranici. Ve snaze čelit těmto vlivům Jezuité nabádali své následovníky k fanatismu, který jim umožňoval podobně odolávat nebezpečím a stejně tak i **odporovat moci pravdy, a to všemi zbraněmi klamu. Žádný zločin nebyl dost velký, aby se jej nedopustili, žádné klamství dost podlé, aby je nepraktikovali, žádné přestrojení příliš složité, než aby se v ně oděli.** Ač se přísahou zavázali k věčné chudobě a pokoře, pilně se učili, jak si zajistit bohatství a slávu, zasvětit se svržení protestantství a znovu nastolit naprostou nadvládu papežství.¹¹

Takový byl kontext historie světa od dob reformace a v této sféře se pohybovalo i Maatanovo smýšlení. Jedině tak mu dávalo smysl prorocktví ve Zjevení 13 a to, jak je schopna šelma podobná leopardu znovu nastolit svou nadvládu a opět vnucovat své nauky světu. Maatan už byl na světě dostatečně dlouho na to, aby věděl, že jakákoliv

---

¹¹ Ellen White, *The Great Controversy*, Published 1888 Page 234

mocnost zastávající vládnoucí roli využije veškeré prostředky k tomu, aby si tuto roli udržela.

Nejeden významný člověk si v průběhu 19. století byl vědom této hrozby, kterou představovali vůči svrchovanosti národů a svobodě sborů, nicméně v 20. století většina vzdoru utichla a Řím podle všeho mohl celkem volně a bez zábran pokračovat ve své agendě. Množství jeho tajných převleků, intenzita jeho ambic, bohatost jeho zdrojů, hloubka jeho konexí i schopnost uvažovat v dlouhodobém časovém rámci, jaký přesahuje volební období většiny národů – to vše mu umožnilo sprádat plány takovým způsobem, jaký jen málokterá organizace dokázala být vůbec pochopit. Biblické proroctví mluví o tom, že skrze svou nadvládu nad Spojenými státy jej bude celý svět opět uctívat a podřizovat se jeho dogmatům.

Nedávné události z 11. září – zničení mrakodrapů ve městě a to, v jakém měřítku se to vše odehrálo – naznačovaly, že zde hraje svou roli klam a že začíná nová éra geopolitického intrikaření. Strach z komunismu urychlil reakci v podobě dokončení vzájemně propojeného celosvětového ekonomického systému podloženého vojenskou silou. Hrozba islámského extremismu zase podobně způsobí reakci v podobě vzájemně propojeného nábožensko-morálního systému podloženého vojenskou silou. A tomuto systému bude pochopitelně předsedat papežství, neboť kdo jiný požívá takového respektu, historického významu a morální autority?

Maatan si opět vzpomněl na slova ze Zjevení:

V něm [papežství] byla nalezena krev proroků a svatých a
všech zabitých na zemi. Zjevení 18:24

To, co všechno v důsledku znamenal tento verš, bylo až ohromující. Maatan si nicméně pamatoval, že kniha napsaná jezuitou jménem Malachi Martin, jež nesla název *Klíče k této krvi* a podtitul *Papež Jan Pavel II. versus Rusko a Západ pro kontrolu nad Novým světovým řádem*, představovala doklad této skutečnosti.

V tu chvíli se Maatan opět musel rozhodnout, jak zareaguje. *Mám se proti této vysoce sofistikované síti nekalých záměrů nějak bránit, nebo se mám zkrátka svěřit svému Spasiteli a důvěřovat, že mě povede? Po nespočtu hodin strávených zkoumáním věcí v této králičí noře se člověk může cítit bezmocný vůči moci takových sil. Dozajista se musím mít na pozoru a modlit se, když vidím, co všechno nás čeká... ale toužím nadále vzhlížet ke svému milovanému Spasiteli a vládci, abych si udržel klid duše nehledě na to, jak zlé, šílené a chaotické věci se stanou.*

Maatan dorazil do cílové stanice a začal vystupovat po eskalátoru cestou do své kanceláře.

21. Jistě nezemřete

„Maatane!“ zavolal na něj David, když cestou ke svému stolu procházel kolem jeho kanceláře. „Ohledně toho, jak jsme se měli sejít a probrat tvůj náhled na to, proč si myslíš, že druhý příchod Krista není tak daleko... Po těch nedávných událostech z 11. září si říkám, jestli tomu tak opravdu není. Můžeme se potkat během oběda a popovídat si o tom, co jsi mi chtěl říct?“

„Určitě! Není problém, Davide. Bude mi ctí sednout si k tobě a pobavit se o tom. Už jsem měl za to, že jsme tu příležitost promarnili, takže naopak děkuji, že jsi ochotný prozkoumávat důkazy k tomu.“

Za účelem této diskuze vzal David Maatana do místní čínské restaurace. Chtěl mít jistotu, že Maatan bude mít na výběr i nějaká vegetariánská jídla, která vyhovují jeho stravovacím preferencím.

„Když jsme o tom mluvili před těmi pár lety, zmínil ses o spojitosti mezi těmi, kdo umírají, a druhým příchodem Krista. Nějak to mělo souviset s tématem nesmrtelnosti,“ rozpomínal se David.

„Ohledně tohoto tématu bude nejlepší začít u nejslavnějšího verše v Bibli. Můžeme si ho nalistovat?“

„Myslíš Jan 3:16?“

„Ano, myslím.“

Neboť tak Bůh miluje svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Jan 3:16

„Tady jsou dvě klíčové části. Výrazy *zahynout* a *život věčný*. Slovo *zahynout* je opakem slov *život věčný*. V křesťanských církvích se učí, že ti, kdo nevěří v Ježíše, mají věčný život také, jenom v poněkud jiné, méně pohodlné pozici.“

„Ted' nevím, zda tě chápu, Maatane.“

„Většina křesťanských uskupení říká, že bezbožní budou věčně hořet v pekle. To znamená, že budou žít navždy, ale v neustálé extrémní bolesti způsobené ohněm. Někdo tvrdí, že tyto plameny představují zmučené svědomí, ale většina káže o tom, že jde o skutečný oheň, který bude plát navěky.“

„Rozumím, ale věčný život ve své definici zahrnuje stav blaha pro vykoupené, zatímco zahynout znamená stav bezbožných a jejich zatracení,“ odvětil David.

„Ano, chápu, proč je těmto slovům přisuzován takový význam, ale když si ten verš čteme bez příkras, pak je slovo *život* umístěno do protikladu k *zahynout* a protikladem *života* je *neživot*, a to po období nazývané jako *věčné*. Nebo přinejmenším já takto Písmo chápu. Můžeme se podívat na pár dalších veršů z něj?“

„Samozřejmě, jen do toho.“

„Přejdeme tedy k prvním zaznamenaným slovům Satana v rajske zahradě:

Had ženě řekl: Jistě nezemřete, neboť Bůh ví, že v den, kdy z něho budete jíst, se vaše oči otevrou a budete jako Bůh, budete znát dobré a zlé. Genesis 3:4,5

Satan sdělil lidskému pokolení, že může žít věčně, aniž by k tomu potřebovalo úzký vztah s Bohem. Pojedení ovoce se mohlo stát pouze na základě nedůvěry v Boží dobrotu. Satan tedy představuje myšlenku toho, že jsme nesmrtelní nehledě na naši spjitost s Bohem. Bůh však říká Adamovi toto:

V potu své tváře budeš jíst chléb, dokud se nenavrátiš do země, neboť jsi z ní vzat. Prach jsi a do prachu se navrátiš. Genesis 3:19

Tady Bůh říká Adamovi, že je prach – netvrdí mu, že má nesmrtelnou duši. Bible nám říká, co se stane v tomto prachu, když se do něj člověk vrátí:

Avšak muž zemře a bezvládně leží; člověk vydechl naposled a kde *je* mu konec? Vody z jezera zmizely, řeka se vsákne a vyschne. Tak i muž ulehl a nevstane až do zániku nebes. Neprocitnou a neprobudí se ze svého spánku. Job 14:10-12

Podle Bible člověk při své smrti ulehne a neprocitne až do zániku nebes – to znamená, že spát nepřestane. Také se v ní píše, že mrtví nejsou žádným způsobem při vědomí ani nejsou schopni vzpomínek, naopak že dlí v tichosti a nic nevědí:

Neboť živí vědí, že zemřou; mrtví, ti však nevědí nic, ani už nemají odměnu, protože jejich památka byla zapomenuta. Jak jejich láska, tak jejich nenávisť i jejich žárlivost dávno zanikla a nebudou mít už nikdy podíl na ničem, co se pod sluncem koná. Kazatel 9:5-6

Mrtví již nechválí Hospodina, ani nikdo z těch, kdo sestupují do říše ticha. Žalmy 115:17

To proto, že podle Bible je duše smrtelná, nikoliv nesmrtelná, a proto lidé touží po nesmrtelnosti. Toužit se dá jen po věcech, které člověk ještě nemá.“

Což může být smrtelný člověk před Bohem spravedlivý?
Může snad být muž čistý před svým Tvůrcem? Jób 4:17

...On odplatí každému podle jeho skutků. Těm, kteří s vytrvalostí v dobrém skutku hledají slávu, čest a neporušitelnost, dá věčný život. Římanům 2:6-7

„Z tohoto pohledu jsem nad tím ještě nepřemýšlel, Maatane. V mysli mi teď utkvělo to přirovnání s boháčem a Lazarem. Když boháč zemřel, šel do pekla a tam jej čekalo soužení. Ten příběh vypráví Ježíš v knize Lukáš, znáš ho?“

Stalo se, že ten chudák zemřel a byl anděly odnesen do klína Abrahamova; zemřel pak i boháč a byl pohřben. A když v podsvětí v mukách pozdvihl oči, uviděl v dáli Abrahama a Lazara v jeho klíně. I zvolal: ‚Otče Abrahame, smiluj se nade mnou a pošli Lazara, aby namočil špičku svého prstu vodou a ochladil můj jazyk, neboť trpím bolestí v tomto plameni.‘ Abraham řekl: ‚Synu, vzpomeň si, že sis už vybral své dobré ve svém životě, a Lazar podobně zlé. Nyní je zde potěšován, ty však jsi sužován. Lukáš 16:22-25

Není z toho náhodou patrné, že pokud ten boháč může rozmlouvat s Abrahamem během svého soužení v pekle, znamená to, že duše žije i po smrti?“ nadhodil David horlivě.

„To jsem rád, že jsi zmínil tuto část Písma. Je to nejvíce nápadný úryvek, na jakém lze zakládat teorii o nesmrtelnosti duše. Naším úkolem je ale vnímat celé Písmo ve vzájemném souladu a na základě toho si zformovat názor. Vnímáš to také tak?“

„Ale copak slova Ježíše nenahrazují to, co se píše ve Starém zákoně? Přinejmenším tohle jsem slyšel od pár lidí, kteří se tím zabývají,“ namítl David.

„To by ale znamenalo, že Ježíš káže v rozporu s tím, co se píše ve Starém zákoně, a že Starý zákon je tedy nespolehlivý... přitom však právě Starý zákon byl tím jediným Písmem, na které se Ježíš mohl odkazovat, a Pavel napsal, že veškeré Písmo je darem inspirace od Boha a užitečné k výkladu či vyučování (2. Timoteovi 3:16). I v Novém zákoně navíc máme spoustu veršů, které představují problém pro ty, kdo kážou nesmrtelnost duše.“

„A jaké?“ zajímal se David.

„Třeba tyhle:

...které svým časem ukáže blahoslavený a jediný Panovník,
Král kralujících a Pán panujících. **On jediný má**

nesmrtelnost a přebývá v nepřístupném světle; jeho nikdo z lidí nespátřil a nemůže spatřit. Jemu buď čest a věčná moc. Amen. 1. Timoteovi 6:15-16

Písmo zde říká, že jedině Bůh je nesmrtelný.

To pověděl a potom jim řekl: „**Náš přítel Lazar usnul**; ale jdu, abych ho probudil.“ Jan 11:11

Ježíš se o smrti zmiňoval jako o spánku – stavu, kdy člověk není při vědomí.

Protože za zvuku prikazujícího zvolání, hlasu archanděla a Boží polnice sám Pán sestoupí z nebe a mrtví v Kristu vstanou nejdříve. 1. Tesalonickým 4:16

Spravedliví mrtví, kteří spí v hrobech, se při příchodu Krista vstanou a probudí se k životu. Není to tak, že už by se nacházeli v nebi. Pavel v kapitole Židům 11 mluví o všech mužích a ženách víry a na konci kapitoly píše toto:

A tito všichni, ačkoli se jim dostalo svědectví skrze víru, neodnesli si zaslíbení, protože Bůh pro nás zamýšlel něco lepšího, nechtěl, aby dosáhli dokonalosti bez nás. Židům 11:39-40

Tady se píše, že nedosáhli dokonalosti bez nás. To znamená, že nepřešli do nebe jako dokonalí. Čekají v hrobě až do zániku nebes, jak napsal Jób. Potom jsou probuzeni při vzkříšení. A Ježíš to potvrzuje:

Nedivte se tomu; vždyť přichází hodina, v níž všichni, kteří jsou v hrobech, uslyší jeho hlas a vyjdou. Ti, kdo činili dobře, budou vzkříšeni k životu, a ti, kdo jednali zle, budou vzkříšeni k soudu. Jan 5:28-29

Takže až na pár výjimek, kdy se Písmo zmiňuje o lidech, kdo budou vzkříšeni ještě před druhým příchodem, naprostá většina zůstává

v hrobě a spí bez vědomých myšlenek, a to až do konce historie této země.“

„Chápu, jak to myslíš, Maatane. Ale pořád nechápu to s tím příběhem o boháči a Lazarovi.“

„Co jsem tak zkoumal, zjistil jsem, že Židé byli do velké míry ovlivněni řeckými ideami o životě po smrti a tématem pekla.¹² Ježíš tyto jejich ideje znal, takže je učil o důležitosti čtení slov Mojžíše a proroků, dokud jsou naživu, protože až zemřou, bude na to pozdě. Musíme pamatovat na to, že jde o přirovnání neboli podobenství, a v takovém případě musíme pečlivě rozlišovat, jaké části podobenství jsou skutečné a co slouží jako součást příběhu. To, že je tento příběh v rozporu tolika jinými výroky a zásadami z Písma, nám napovídá, že toto přirovnání musíme chápat zkrátka jen jako podobenství. Jinak bychom skončili u představy, že až budeme v nebi, uvidíme naše ztracené příbuzné, jak křičí bolestí v pekle a prosí nás o trochu vody. Zní tohle snad jako nebe?“

„Maatane, já tvoji pointu беру. Ale proč potom Ježíš podal to podobenství takto, když tolik lidí věří, že tohle se skutečně po smrti děje? Nepřijde mi to moudré... a je to vůbec fér?“ zeptal se znepokojeně David.

„Je to taková kritická otázka, na kterou můžu říct jen to, že Bible nám radí vykládat si Písmo jako celek a až na základě toho formovat své závěry ohledně jednotlivých témat (Izaiáš 28:10). Pokud bychom většinu Písma ignorovali a své závěry činili na základě mnohem menšího počtu zmínek, pak bychom se mohli nechat zmást.“

A já se těším na to, co Bible nazývá požehnaná naděje,“ pokračoval Maatan. „Naděje v Kristův příchod. Pokud jdou lidé po smrti do nebe, pak je touto požehnanou nadějí smrt. Ale to by vůbec nedávalo smysl. Navíc by to bylo hrozně traumatizující pro všechny naše blízké, kteří už by v nebi byli a museli se tak dívat na to, jaké hrozné věci se dějí tady

---

¹² Edward Fudge, *The Fire that Consumes*. Cascade Books, 2011.

na zemi. Popravdě by to tak bylo ještě horší, protože by viděli mnohem více zla, než se dělo za jejich pozemských životů. A pokud by tady na zemi měli své blízké, nedokázali by se jen tak odvrátit a veškeré zlo, které se tu děje, prostě ignorovat. Chtěli by vědět, co se děje s jejich dětmi a vnoučaty. Takový stres by pro ně musel být hrozný. To je pak opravdu lepší až do konce světa spát v prachu země, jak píše Bible. Potom, naráz v okamžiku, při zvuku poslední polnice' přijde Kristus a my se všichni znovu sejdemě pospolu, najednou." (1. Korintským 15:52)

„Maatane, já nad tím budu ještě přemýšlet. Rozhodně máš dobré závěry, ale ještě je pár veršů, nad kterými musím rozjímat.“

„Je mi jasné, že to není hned, a vím, že většina křesťanského světa se staví proti. Ale stejně – víra v nesmrtelnou duši znamená víru v to, že Bůh bude bezbožné lidi škvárit v ohni po celou věčnost, a na tom není nic láskyplného, milosrdného, ctnostného ani laskavého. To by, přinejmenším podle mého chápání, bylo čiré zlo.“

„Odvážná to slova... Opravdu máš pocit, že máme právo takto zpochybňovat Boží spravedlnost?“

„Já jeho spravedlnost nezpochybňuji – vím totiž, co se v Bibli píše,“ horlivě trval na svém Maatan. „Nikdo po mě nežádá, abych věřil, že Bůh bude za život trvajících nějakých 70 nebo 80 let smažit bezbožné navěky. To rozhodně žádá spravedlnost není.“

„Hmmm... Rozhodně je nad čím přemýšlet.“

„Díky, žes mě vyslechnul, Davide. Moc si toho vážím. Asi bychom se pomalu měli vrátit k práci.“

„V pohodě, Maatane, však jsi na obědě se šéfem. Takže v klidu.“

Oba se zasmáli a pak vyrazili zpátky do kanceláře.

22. Tvůrce nicotnosti

„Na čempak to pracuješ, Maatane?“ zeptala se Stella, zezadu k němu přišla a objala ho kolem ramen.

„Připravuju si přednášku na nadcházející Šabat ve sboru. Dost jsem přemýšlel nad tím, co Otec řekl svému Synovi při Ježíšově křtu. Od té návštěvy fontány při novoluní a objevu Božského vzorce pořád přemýšlím nad tím, jak je Otec tím Zdrojem úplně všeho. A taky nad tím, jak Otec nazývá svého Syna milovaným. Z nějakého důvodu mě to dojmá, když nad tím přemýšlím. Ani nedovedu říct proč, ale je to tak pociťově silné, že Otec příkládá takovou váhu tomu, aby celý vesmír věděl, jak moc svého Syna miluje. Až si říkám...“ odmlčel se Maatan a zhluboka se nadechl, „...až si říkám, jestli se i hodnota Ježíše jakožto osoby neodvívá od svého zdroje v Otci a ne od něj samého.“

Stella na Maatana zůstala ohromeně hledět. Tohle byla naprosto nová myšlenka. Oba si uvědomovali, že toto spěje směrem, jaký se v jejich církevní zkušenosti a při biblických studiích nikdy neprobíral.

„Určitě to má veliké důsledky, co se týče Trojice, tím jsem si jistý, Stello. Mění to způsob toho, jak je vnímáme jako sobě rovné. Skoro se bojím v tomto myšlenkovém vláknu pokračovat dál, už kvůli důsledkům, jaké by to mohlo mít. Hlavou se mi toho právě teď honí spousta.“

Stella se na chvíli jen mlčky dívala z okna. Celá historie její rodiny, sahající pět generací do minulosti, byla spojená s touto náboženskou organizací. Co za důsledky by to mohlo znamenat? A je to vůbec pravda? Záleží na tom vlastně?

„Stello, je mi jasné, že tohle člověk nezpracovává snadno.“

„Pokud je to pravda, Maatane, tak se jí musíme řídit. Kdybychom tak neudělali, zničíme tím všechno včetně našich dětí. Ano, bojím se, co bude dál, ale uvědomuji si, že mému současnému křesťanskému vnímání něco chybí. Musí na tom být něco víc. Podpořím tě ve tvých snahách najít cestu ven z tohoto města a jeho filozofie.“

Maatana zaplavil pocit vděku nad tím, že jeho milovaná žena jeho snahu nijak nesráží, ale naopak mu pomáhá jít dál. Jak je krásné, když manžel a manželka jednají ve vzájemné jednotě.

„Děkuji, miláčku, to pro mě hodně znamená. Na tyhle otázky je potřeba najít odpověď. Písmo mi nepřestává dodávat útěchu a povzbuzení. Podívej se třeba na tyto verše:

Korunou starců *jsou* vnuci, okrasou synů jejich otcové.
Příslaví 17:6

Myslíš, že to zahrnuje i Božího Syna? Vychází sláva Božího Syna od jeho Otce? Pamatuješ, jak jsme se chvilku bavili o tom, jak manžel s manželkou odrážejí obraz Boha a jeho Syna... Podívej se na tohle!

Muž si nemusí zahalovat hlavu, neboť je Božím obrazem a jeho slávou, žena pak je slávou mužovou. 1. Korintským 11:7

Podle Bible je slávou neboli zdrojem ženiny slávy muž. To proto, že žena vyšla z muže a on vůči ní zastává vedoucí postavení. V předchozích verších stejné kapitoly se píše:

Chci, abyste věděli, že hlavou každého muže je Kristus, hlavou ženy její muž a hlavou Krista Bůh. 1. Korintským 11:3

Pokud je muž hlavou ženy a svou slávu vyjadřuje z většiny skrze ni, jako by byla jeho korunou... nedává pak náhodou smysl, aby pokud je Otec hlavou Krista, Kristus byl vyjádřením Otcovy slávy? Protože právě to se píše v Písmu:

...na konci těchto dnů k nám promluvil v Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož učinil i věky. **On je září jeho slávy** a otiskem jeho podstaty, všechno nese svým mocným slovem. Když skrze sebe vykonal očištění od

našich hříchů, posadil se po pravici Majestátu na výsostech.
Židům 1:2-3

Boží Syn je září Otcovy slávy, což z něj samotného dělá Boží slávu. Stejně jako Bůh vnáší identitu a hodnotu do života svého Syna, tak i muž vnáší identitu a hodnotu do života své ženy. Bůh, kterého uctíváme, má přímý vliv na kvalitu manželství a na to, jak funguje.“

„To je naprosto ohromující, Maatane. To je tedy ten zbytek z toho, co je mi nabízeno jakožto ženě! Je pár veršů, s kterými jsem měla problém – třeba ten o rození (1. Timoteovi 2:15) nebo podřizování se manželovi (Efezským 5:22) – a které se mi rázem zdají o tolik pochopitelnější díky tomu světlu, které do nich vrhá vztah mezi Bohem a jeho Synem. O takových věcech slyším poprvé, to je úžasné.“

Stello, já miluji Ježíše celým svým srdcem. Plně jsem se mu odevzdal a toužím mu vždy přinášet čest. Požádal jsem ho o moudrost, s níž bych těmto otázkám porozuměl, protože naše církve stejně jako mnohé jiné prosazují ideu toho, že ženám náleží stát se kazatelkami a staršími. Zprvu jsem byl této myšlence otevřený, protože dávalo smysl, aby nám ženy byly rovny i ve smyslu postavení a moci. Ale pak jsem si začal uvědomovat, že tohle není rovnost, jak ji chápe Bible. Rovnost vychází od zdroje a nelze ji nijak kontrolovat, vyžadovat ani vynucovat ze strany prostředníka. Kristus je svému Otci roven tím, že vděčně přijímá své místo prostředníka, které mu On dal. Kristus nijak netouží být zdrojem, jako je jeho Otec, protože to by do celého jejich vztahu vneslo zmatení.“

„Chápu! Opravdu se mi rázem zdá jasnější, jak Bůh strukturu rodiny zamýšlel,“ prohlásila Stella. „Tím, že jsme ztratili ze zřetele Krista jakožto Božího Prostředníka, zmátli jsme se v tom, jak předávat požehnání, podřizovat se a přijímat. Krista vnímáme jako někoho, kdo nic nepotřebuje, a tak ani my nic nepotřebujeme.“

„Ano, a tak by to nefungovalo, protože identitu a hodnotu prostředníka určuje zdroj,“ pokračuje Maatan. „Jak říkáš, v našem křesťanském životě něco chybí. Pro mnoho žen, které jsou mnohdy ještě více

duchovně založené než muži, je to obrat v tradičním systému vedení. Ale to povede jen k další nespokojenosti. Povšimni si, jak Adam popisuje ženu, když byla bez hříchu a v dokonalém souznění s Bohem a jeho Synem:

Člověk řekl: Ted' je to kost z mých kostí a maso z mého masa! Bude se nazývat ženou, protože byla vzata z muže.
Genesis 2:23

Tady Adam nazval svou manželku ženou. Zdělila jeho DNA, domov i rajskou zahradu, to vše jí bylo dáno. Její hodnota netkvěla v ní samotné, ale v Bohu, danou skrze jejího manžela. Tak jako ani Adamova identita a hodnota nevycházela z něj samého, ale od Syna Božího, který ji získává zase od svého Otce.

Ve výsledku to tedy vypovídá o tom, že pokud se někdo rozhodne odmítnout našeho nebeského Otce tím, že odmítne jeho Syna, potom přijde o svou identitu i hodnotu. Stane se nicotným.“ Maatan uvažoval, jaké důsledky toto odhalení může mít, a točila se mu z toho hlava.

„Takže právě to se stalo s Luciferem? Přišel o svou identitu a hodnotu, když odmítl Boha a jeho Syna?“

„Přesně tak, Stello! Budiž požehnána, přesně tak jsem to myslel. Tím, že odmítl jediný svůj zdroj skutečné hodnoty, stal se Lucifer tvůrcem nicotnosti. Viz tady:

Synové lidští, jak dlouho *bude* má Sláva v potupě? Milujete nicotu, vyhledáváte lež. Žalmy 4:3

Totéž jsme zdělili od Satana i my, když naši prvotní rodiče upadli do hříchu. Zdělili jsme jeho nicotnost, protože jsme uvěřili jeho klamům. Tyto lži narušily naše spojení s Bohem skrze jeho Syna.“

„Nikdy jsem Satana nevnímala jako někoho, kdo by se cítil nicotný a prázdný, Maatane. Vždycky jsem ho brala jako lstivého a nemilosrdného. Takže kdykoliv se cítíme nicotní, je to dokladem toho, že jsme uvěřili jeho lžím.“

„Ano, a také toho, že stále žijeme v jeho království tmy. Klíčovým rozdílem mezi Božím královstvím a Satanovým královstvím je to, kde nacházíme hodnotu. Boží Syn nás učí, že naši identitu nám dodává Otec a naše hodnota tkví ve víře, že nás miluje – protože tak to dělá i Ježíš.

Satanovo království naopak znamená život strávený snahou dokázat si vlastní hodnotu a snažit se definovat tím, čeho dosáhneme,“ pokračoval v úvahách Maatan. „Tohle můžeme vidět na příkladu nejznámějšího krále Babylonu, jak se mimochodem původně naše město Kostnice jmenovalo.“

Prohlásil král: Tak tedy toto je ten velký Babylon, který jako sídlo královské jsem já vybudoval silou své moci a ke cti svého majestátu. Daniel 4:27

„Pokud se Satanova nicotnost takto projevuje v lidech, pak mi to připomíná tu skladbu, co si minulý týden pouštěla naše sousedka. Pustila si ji tolikrát, že mi ta slova utkvěla v hlavě. Smýšlí takto i Satan kvůli tomu, že odmítl Boha jakožto svého Otce? A také proto, že odmítl Božího Syna, který je tím jediným, kdo nás učí být Božími dětmi? Poslouchej ten text, Maatane.“

Trávit všechen čas čekáním
Na tu druhou šanci,
na zlom, který by všechno spravil
Vždy existuje něco,
kvůli čemu se necítíš dostatečný
A ke konci dne je to těžké
Potřebuji nějaké rozptýlení
Ach, příjemné uvolnění
Vzpomínky z žil mi kanou
Dovolují mi být prázdnou
A bez tíže, a možná
dnes v noci najdu trochu klidu

V náruči anděla
Odletět odsud
Z toho temného, chladného pokoje v hotelu

A z té nekonečnosti, která tě děsí
Vytáhne tě z trosek
Tvého tichého snění
Jsi v náruči anděla,
Ať najdeš v ní útěchu

Tak únavné, držet přímý kurz
A kamkoliv se obrátíš
Máš za sebou supy a zloděje
Bouře víří dál
Tak dál buduj své lži,
které nenahradí to vše, co postrádáš
Není v tom rozdíl
Uniknout ještě jednou
Snáze se věří tomu krásnému šilenství
Ach, tomu nádhernému smutku,
který mě sráží na kolena

V náruči anděla
Odletět odsud
Z toho temného, chladného pokoje v hotelu
A z té nekonečnosti, která tě děsí
Vytáhne tě z trosek
Tvého tichého snění
Jsi v náruči anděla,
Ať najdeš v ní útěchu
Jsi v náruči anděla,
Ať najdeš v ní útěchu¹³

“To je hluboká myšlenka, Stello. Lidé hledají útěchu v náruči anděla, který padl z nebe. Nemůže dodávat klid, protože se sám cítí nicotný vinou toho, že odmítl svou identitu Božího syna, a jak říkáš, tím odmítl i Ježíše jakožto pravého Božího Syna. Autorka téhle skladby nejspíš nikdy ani nepomyslela na to, odkud tuto inspiraci má. Každopádně tím ale vyjadřuje to, jak se cítí všichni, kdo žijí v tomhle světě ovládaném Satanovými principy.“

---

¹³ Sarah McLachlan, skladba *Angel* z alba *City of Angels*, listopad 1998

„Mám pocit, Maatane, že v tomhle našem studiu je hodně světla. Opravdu mi to připadá, že jsme objevili něco zásadního.¹⁴ Něco tak v základu nutného, pokud chceme chápat rozdíl mezi královstvím Božím a Satanovým...“ Stella v tu chvíli začala skutečně věřit, že se z tohoto města mohou dostat.

„Zítra ve sboru budu dál mluvit o tom, co jsem se dozvěděl. Stello, máme opravdu velké požehnání, že nám Bůh tohle zjevil. Poděkujme Otcí za jeho přízeň...

Otče na nebesích, děkujeme ti za to vědomí, že jsme tvými dětmi a že nás definuješ výrokem – *Tohle je mé milované dítě, v němž jsem našel zalíbení*. Děkujeme ti za to úchvatné ujištění v podobě toho, že jsi seslal svého Syna, který nám ukázal pravý význam Božích dětí, neutuchající důvěry v tebe a spočinutí ve tvé lásce. Pomoz mi zítra vyjádřit tyto myšlenky, o to se modlím v drahocenném jménu tvého Syna Ježíše. Amen.“

---

¹⁴ Více na toto téma se lze dočíst v knize *Války o identitu* dostupné na maranathamedia.cz

23. Dvě království

Druhý den ráno Maatana probudil zpěv ptáků a naplnil jej důvěrou v Otcovu lásku skrze Krista. V srdci mu narůstal pocit svobody vycházející z radosti vědomí, že jeho synovská role vůči Bohu byla utvrzena synovskou rolí jednorozeného zplozeného Syna.

„Otče, pomoz mi dnes prosím říkat lidem, jak krásný ve skutečnosti jsi. Chci ti přinášet čest a jsem si vědom, že sám o sobě nic dobrého nezmohu, ale vím, že mi pomůžeš. Ve jménu Ježíše, amen.“

Rozhodl se vzít Chía a Lea na procházku. Sluneční světlo tančilo skrze větve nedalekých stromů a teplo nového dne podobně prohřívalo i jeho duši, když pomýšlel na Boží lásku.

„Tati, koukni, co jsem našel!“ zvolal Chí a zpoza balvanů vyzvedl jakousi zelenou žabku. Oči měl rozšířené nadšením. „Není krásný?“

„Ano, Chí. Je to krása, co Bůh vytvořil, že? Takový zajímavý vzhled a navíc v tak pestrých barvách...“ Maatan moc rád chodil ven se svými syny a užíval si požehnání v podobě svého otcovství. Ještě více díky tomu chápal, jak se cítí náš nebeský Otec při péči o své děti. „No, chlapečci moji drazí, raději bychom se měli připravit na cestu do sboru. Tatínek tam dneska musí mluvit.“

Psalo se 29. září 2001, sotva dva a půl týdne po osudném 11. září. Dnešek se měl stát předznamenáním čehosi velkého, ale čeho, to Maatan příliš netušil. Zkrátka se těšil ze své úlohy syna vůči Bohu skrze Krista a byl odhodlán po této životní cestě kráčet dál.

„Bůh bude stát při tobě, Maatane, modlím se za tebe,“ ujistila ho Stella, když se jí díval do očí, z nichž v tu chvíli pramenilo veškeré povzbuzení nebes.

„Děkuji, miláčku. Věřím, že mi Bůh sešle svého Ducha a ten mi dodá potřebná slova k vyřčení.“ Stella se pak s dětmi odebrala do přední řady sborového sálu, aby slyšela každé slovo.

„Jsi připraven, Maatane?“

„Ano, pastore Samueli.“ Než společně vyšli před sbor, pastor se ještě s Maatanem pomodlil.

„Pokud si v Bibli nalistujete knihu Matouše, kapitolu 4,“ zahájil svou řeč Maatan, „dočteme se zde příběh o tom, jak Satan nabídl Kristu, Synu Božímu, všechna království tohoto světa:

Pak ho Ďábel vzal na velmi vysokou horu a ukázal mu všechna království světa a jejich slávu. A řekl mu: „Toto všechno ti dám, jestliže padneš na zem a pokloníš se mi.“
Matouš 4:8-9

Co za království to ale Satan Kristu nabízel? Umím si představit, že mu mohl ukazovat mramorová sloupořadí největších římských budov. Ukazoval mu nádheru jejich chrámů jak v Římě, tak i v Aténách a jinde. Jak však byla tato království vybudována? Postavili je skrze války, krveprolití a touhu po moci. Satan Kristu neukázal pocit zotročenosti a zoufalství, jaký zažívali mnozí lidé na světě. Dnes se ovoce Satanova království rozrůstá ještě více. Světová zdravotnická organizace oznámila, že hlavní příčinou neduhů v současném světě je deprese. Každých 40 sekund dojde k úmrtí sebevraždou, což činí 3000 lidí za den.

V takových statistikách vidíme, jaké následky Satanovo kralování má. V takových statistikách vidíme pravou povahu tvůrce hříchu a smrti v tomto světě. Jádro příčiny těchto věcí můžeme nalézt v návrhu, který Satan představil Kristu jen o pár veršů výše:

Tu přistoupil Pokušitel a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, řekni, ať se z těchto kamenů stanou chleby.“ Matouš 4:3

Satan se Krista snaží zpochybnit, co se týče jeho identity jakožto Syna Božího. Jakým způsobem se Satan snaží přimět Božího Syna k prokázání této své identity? Chce po něm, aby projevil nadpřirozené schopnosti – ‚ať se z těchto kamenů stanou chleby‘. Satan chtěl, aby Kristus skrze projev svých zázračných schopností dokázal to, co svému

Synovi již Bůh dávno zdarma dal. O několik biblických veršů předtím, byť časově o 40 dní dříve, můžeme číst, co Bůh řekl svému Synovi:

Jakmile byl Ježíš pokřtěn, vystoupil hned z vody a hle, otevřela se mu nebesa a spatřil Božího Ducha, jak sestupuje z nebe jako holubice a přichází na něj. Vtom se z nebe ozval hlas: „Toto je můj milovaný Syn, kterého jsem si oblíbil.“ Matouš 3:16-17 (B21)

Co musel Kristus udělat pro to, aby si od svého Otce vysloužil takové schválení? Co přimělo Otce projevit svou lásku a zalíbení vůči svému Synovi? Přiměla jej k tomu jednoduše ta skutečnost, že On je jeho Synem. Syn neučinil nic jiného, než že věřil svému Otcovi. Otec tuto jeho identitu potvrdil, když řekl: ‚Toto je můj Syn‘, a dále jej pak ujistil o jeho hodnotě slovy ‚kterého jsem si oblíbil‘, či jak stojí v Tyndaleově překladu – ‚v němž mám potěšení‘

Právě to činí z Ježíše Pána Soboty, jak se píše v Matoušovi 12:8, neboť nelze dosáhnout většího klidu duše nežli klid duše z vědomí, kým jste a jak moc jste milováni, aniž byste pro to museli cokoli dělat nebo si to zasluhovat. Proto Ježíš spočívá na hrudi Otce, jak čteme u Jana 1:18. Ježíš nespolehá na prokazování své identity skrze zázraky, které činí; namísto toho důvěřuje v to, co o něm říká jeho Otec, a tím má zajištěn dokonalý klid duše.

Proč však musel Ježíš na poušti čelit takovému závažnému konfliktu proti Satanovi a proč byl tak neodbytně pokoušen? Protože Ježíš čelí pokušení ve všech oblastech, stejně jako my, jak se píše v dopise Židům 4:15. Ježíš kráčet stejnou cestou, jakou procházíme i my v tomto životě. Satan nás pokouší, abychom se snažili prokazovat, že jsme Božími dětmi, skrze naše činy. Pokouší nás, abychom se snažili měnit kámen v chléb a dosahovali čehosi velkolepého, abychom byli uznáváni jako význačné osobnosti. Tvrdí, že jen pokud dosáhneme nějakého úspěchu, Bůh nás přijme za své děti.

Na snaze prokázat něco, co již platí, je smutné to, že tím vlastně dáváme najevo, že tomu nevěříme. Když Adam s Evou pojedli zakázané

ovoce v zahradě Eden, pochybovali přitom, že jejich Otec má upřímný zájem na jejich dobru, a to proto, že jim Satan namluvil, že před nimi Otec tají cosi, co by jim bylo prospěšné. Tím, že toto ovoce snědli, tedy vstoupili do Satanova království nicotnosti. Ztratili svou identitu Božích dětí nikoliv proto, že Bůh je za své děti nepovažoval, ale proto, že začali pochybovat o tom, zda jeho dětmi jsou. Sešité fíkové listy, kterými zakryli svou nahotu, jen vypovídaly o jejich pocitu hanby.

Nicotnost, jakou Satan zažil po svém odmítnutí Boha jakožto Otce, se stala dědictvím celé lidské rasy. Jak Satan odmítnul Boha jakožto svého Otce? To se lze jasně dočíst v Izaiášovi 14:12-14:

Jak jsi spadl z nebes, třpytivá hvězdo, synu úsvitu? Byl jsi odseknut k zemi, ty, který jsi porážel národy! A ty sis řekl ve svém srdci: Vystoupím do nebes, nad hvězdy Boží vyvýším svůj trůn; usednu na Hoře shromáždění na nejzazším severu. Vystoupím na výsosti oblaku, vyrovnám se Nejvyššímu. Izaiáš 14:12-14 (CSP)

Satan neřekl, že bude Božím synem, spíše že se bude Bohu rovnat. Ve snaze usilovat o roli Nejvyššího se musel vzdát své identity Božího syna. Právě z toho důvodu musel zničit Syna Božího, který představoval identitu všech, kdo důvěřují v Boha jakožto ve Zdroj všech věcí a spokojeně slouží Otci s radostným srdcem a klidem nalezeným v jeho lásce. Kristus nevnímal roli Božího syna jako nespravedlivou, nenaplňující či nedostatečnou. Jeho naprostá spokojenost v roli Božího Syna představovala pro Satana pokárání za to, že usiluje o jinou roli, a proto jej rozzuřila.

Satan předem netušil, jakou prázdnotu bude zažívat poté, co se vzdá své identity prvního stvořeného Božího syna. Jeho nicotnost se projevuje na statistikách deprese, smutku a sebevražd v lidském pokolení. Naše společnost je dokladem selhání Satanova království.

Každé království má svou vládu, obyvatelstvo a měnu, skrze níž je vyjadřována hodnota. Kontrast mezi Božím královstvím a Satanovým královstvím je zřetelně viditelný.

	Boží království	Satanovo království
Vláda	Rodina	Ten nejsilnější
Měna	Láska/Milosrdenství/Svoboda volby/Víra v Boha	Moc/Vlastnictví/Hrubá síla/Víra v sebe sama
Občanství	Boží dítě	Dosažený výkon a úspěchy

Při pohledu na významné vůdce lidských dějin vidíme, že vládu vede ten nebo ta, kdo je nejsilnější. V Božím království roli této vlády naplňuje Otcova láska a jeho poddané tvoří jeho milované děti, které spočívají v jeho lásce. A právě Boží Syn je cestou k Otci. Jeho důvěřivá poslušnost a láska k Otci je ramenem, jež podpírá Boží vládu. (Izaiáš 9:6, Koloským 1:17).

Poté, co Adam s Evou upadli do Satanova království, nám již nezbyla žádná cesta, kudy bychom se mohli dostat zpět k Otci. Vzdali jsme se jakékoliv naděje na to, že bychom mohli být Božími dětmi a tím spočinout v Otcově lásce. Báli jsme se Boha a žili v obavě, že nás potrestá za přestoupení jeho zákonů. Bůh poslal Ježíše na tento svět, aby nám ukázal, že jeho láska k nám se nezměnila. Když Bůh promluvil k Ježíšovi a řekl, že je jeho milovaným Synem, promlouval tím i ke každému z nás: ‚Přijímám vás ve svém milovaném‘ (Efezským 1:6).

Svým pokušením v pustině Ježíš ukázal a dokořán otevřel dveře ven z našeho vězení, které jsme ve své slepotě nedokázali najít. Celou dobu bylo možné je otevřít, ale těžké nalézt, dokud nepřišel Ježíš a neukázal nám cestu.

Když Ježíš řekl Satanovi, že člověk by měl žít z každého Božího slova, měl tím na mysli zejména ta slova, která Bůh pronesl nedávno předtím při jeho křtu. Stejně jako Ježíš věřil slovům svého Otce o tom, že je jeho milovaným Synem, podobně použil klíč víry k tomu, aby odemkl bránu našeho žaláře nicotnosti.“

Kdosi z posluchačů se rozplakal, když pochopil, co ve skutečnosti znamenají Maatanova slova. Jiní tam seděli jako omráčení a pokoušeli se pobrat význam toho všeho.

„Kdo zde má víru, že vstoupí do tohoto království a přihlásí se ke své pravé identitě v Kristu?“

Mnozí se postavili a postoupili vpřed, volajíc: „Já věřím, že jsem Boží dítě skrze Krista!“

Maatan pak otevřel Bibli a pokračoval: „Chtěl bych vám přečíst slova z Písma. Slova, která mají veliký význam pro naši církev, neboť je v roce 1893 slavně pronesl jistý Starší jménem A. T. Jones. Znamenaly začátek Pozdního deště, který následně do naší církve přišel:

On si nás v něm vybral před založením světa, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří v lásce, když nás podle zalíbení své vůle předurčil sobě k synovství skrze Ježíše Krista ke chvále slávy jeho milosti, kterou nás obdařil ve svém milovaném Synu. V něm máme vykoupení skrze jeho krev — odpuštění našich provinění podle bohatství jeho milosti, kterou nás hojně zahrnul ve vší moudrosti a rozumnosti, když nám oznámil tajemství své vůle, jak se mu líbilo a jak si předsevzal. Efezským 1:4-8 (CSP)

Hospodinovo Slovo nyní přichází podruhé (Jonáš 3:1) k jeho lidu a sděluje nám, že jsme přijati skrze onoho milovaného, a to plně a zdarma skrze Krista Ježíše.“

Ve shromáždění nastalo rušno a kdekdo měl sklon tlačit se vpřed, jako by se chtěl protlačit k tomuto daru identity Božího dítěte. „Došli jsme k Jordánu a přejeme si přijmout tento velký dar,“ pronesl velice horlivě jeden vysoký muž.

Maatan energicky zareagoval: „Jak říká Písmo - Aj, všichni žízniví, pojd'te k vodám, i ten, kdo nemá peníze. Pojd'te, kupujte a jezte, pojd'te, kupujte bez peněz a bez úhrady víno a mléko.“ (Izaiáš 55:1)

Ve shromážděném zástupu se rozhostil pocit radosti. Mnohé až k pláči dojal pocit úžasného požehnání z vědomí, že skutečně jsou Božími dětmi, aniž by pro to museli cokoli učinit; stačilo jen přijmout svou identitu Božího dítěte. Maatan uzavřel svou přednášku modlitbou a mnozí poté zůstali stát, jako by se nemohli nabažit proudu Ducha, který k nim pramenil. Maatan pak odešel do zadní místnosti, kde poklekl a pomodlil se spolu s pastorem Samuelem. „Děkuji, Otče, že k sobě povoláváš své děti. Děkuji, že nám dáváš svého Ducha, který je spolu s námi svědkem toho, že jsme Božími dětmi.“ (Galatským 4:6; Římanům 8:16).

Pastor Sam a Maatan se objali a chválili Boha za dar Ducha, který zde byl projeven. Pastor Sam Maatana vyzval: „Rádi bychom, abys přišel pracovat pro náš sbor. Bůh tě povolal ke kazatelské službě a my potřebujeme, abys nám pomohl toto evangelium kázat.“

„Budu se nad tím modlit, kazateli Same. Bylo by mi ctí sloužit tomuto sboru a napomoci k šíření tohoto nanejvýš vzácného poselství. Děkuji, že o mně takto uvažuješ ohledně této role.“

Maatan pak vyšel před sbor, kde se zdravil s lidmi, kteří odtud vycházeli. „Děkujeme, Maatane!“ zavolal na něj někdo z odcházejících. Jiný, muž s vážnou tváří, přišel k Maatanovi a řekl mu: „Neměl bys mít ruce v kapsách, když přednášíš kázání.“

Maatana to zaskočilo. „No, tak děkuji za vaši radu. Zamyslím se nad tím,“ řekl, ale v nitru jej to podráždilo. *Copak ten muž neviděl, co se právě odehrálo? Nevnímal snad projevy Božího Ducha?* V duchu se však pomodlil, aby se tímto drobným incidentem nenechal rozptýlit.

Pak k němu přišel jiný muž, kterého neznal, a oslovil jej: „Zdravím, Maatane, jmenuji se Tony. Opravdu si vážím toho dnešního poselství. Mělo takové zvláštní vyznění, jaké jsem už dlouho neslyšel. Tady je moje vizitka, přijď mě prosím někdy navštívit. Rád bych s tebou mluvil o tom, co jsi zde dnes říkal.“

„Tak to děkuji, Tony. Vynasnažím se to udělat.“ Maatan si založil vizitku do peněženky, potřásl mu rukou a pak se dál bavil s ostatními.

Ještě když se Maatan a Stella vrátili domů, chválili Boha za jeho dobrotu, za to, že nechal to poselství tak jasně vyznít, a také za to, že se Boží láska projevila v tak jasném kontrastu vůči království Satana.

24. Přejchod

Dalšího rána si Maatan chtěl promluvit se Stellou ohledně nabídky konat biblickou práci pro církev. „Co myslíš, Stello? Měl bych opustit zaměstnání a vzít tuhle nabídku práce pro sbor?“

„Mám za to, že něco takového chceš už dlouho. Víím, že práce s počítačem tě moc baví, ale oproti šíření Božího Slova mezi lidi to bylo vždy druhotné.“

„Taky bych se rád zbavil té každodenní dvouhodinové cesty do města. Měl bych víc času na tebe a děti. A hlavně by to znamenalo více příležitostí, jak šířit evangelium mezi lidi a připravovat je na příchod Krista. Pomodleme se, Stello. Otče na nebesích, jsem ochoten sloužit ti v tomto poslání, pokud mi otevřeš dveře. Budu to muset sdělit svému vedoucímu Davidovi a práce pro něj mi bude chybět, ale modlím se, aby to pochopil a požehnal mému rozhodnutí vyrazit tímto směrem. Děkuji ti ve jménu Ježíše, amen.“

Maatan a Stella vzali chlapce do blízkého parku, aby si tam mohli hrát na hřišti. Leo měl nejraději houpačky, zatímco Chí rád zkoušel svou rovnováhu na šplhacím vybavení. Maatan dál přemýšlel nad tím, kam jej Bůh povede. „Modlím se, abych během kazatelské služby měl více času na studium toho klíče, který mi byl odhalen u fontány v Hlavním parku, a našel cestu, jak přeměnit ta znaménka na zlatá.“

„Jsem si jistá, že čím více budeš Bohu sloužit, tím více moudrosti ti ohledně těchto věcí dopřeje,“ ujistila ho Stella.

„Poslyš, jak jsem tehdy stisknul jedno z těch znamének a ty jsi přitom cítila cosi na jazyku... Nevím, proč mě to nenapadlo dříve, ale dovol mi stisknout i některá z těch ostatních. Co se asi stane, když se dotknu tohotohle?“

„Nejsem si úplně jistá, ale jako by ten pocit vycházel zpoza mých očí.“

„A co tohle?“

„U tohoto jsem ucítila slabý tik na špičce nosu. Ale je potřeba se na to soustředit; když se na to člověk nezaměří, nijak zvlášť patrné to není.“

„A co tohle?“

„Teď něco cítím na konečcích prstů. To bude asi spojené s hmatem.“

„Ano, to by dávalo smysl. A co tohle poslední, Stello?“

„Tady jako bych slyšela slabé zvonění v uších. Každé z těch znamének je tedy spojené s našimi smysly. Dokud jsme měli smysly bronzové, museli jsme vše vnímat skrze filtr mosazné frekvence, který je tedy instalován do těch železných pilířů kolem města.“

„Přesně tak. Stello, já děkuji Pánu, že se naše znaménka přeměnila v souvislosti s tím, že jsme oba osvěžili svou mysl skrze Krista Ježíše. Na tomto mosazno-železném systému je vidět, že bůh tohoto světa zaslepil oči lidstva vůči pravdě o tom, kdo je náš Otec. Mám důvěru, že nás Otec dovede krok za krokem ke zkušenosti svatyně svatých, a že až získáme víru přečištěnou ohněm Boží lásky, ve všech smyslech budeme mít zlato.“

Maatan se Stellou se posadili a povečeřeli na piknikové dece, odkud měli výhled na zapadající slunce. Kolem proudila zvolna tekoucí říčka a příjemně zurčela. Byl to skutečně krásný závěr dne.

Druhý den ráno se Maatan cítil nadšeně a nervózně zároveň. Jak tak nastupoval do vlaku, uvědomil si, že zanedlouho už možná takové cesty podnikat nebude.

„Davide, měl bys chviku?“ zeptal se ho Maatan.

„Jistě, Maatane, pojď dál a posad' se. Jak ti můžu pomoci?“

„Nuže Davide, dostal jsem příležitost sloužit Pánu v mé církvi jakožto biblický pracovník. Modlil jsem se ohledně toho a teď bych ji rád využil. Strávit tu těch posledních sedm let mi bylo opravdu požehnáním, ale mám dojem, že Bůh mě povolává k tomuto dílu.“

„No, Maatane, já jsem si říkal, kdy asi tento den přijde. Bylo mi jasné, že ti není souzeno zůstat u počítače a programovat účetnictví. Takže mám

pocit, že tohle pro tebe bude dobrý krok, přestože nás tvůj odchod samozřejmě rmoutí.“

„Díky, Davide. Celou dobu jsi mi skvělým šéfem a mě to tu opravdu bavilo. Jakou výpovědní lhůtu bys tedy potřeboval? Z té druhé strany na mě nikdo časově netlačí.“

„Nejlepší by bylo, kdybys nám dal čas na vystavení inzerátu a pak snad týden nebo dva k zaškolení toho, kdo tě na tvé pozici nahradí.“

„Jistě, Davide, bez problému.“

Těch pár týdnů uteklo jako voda a než se Maatan nadál, seděl ve vlaku a naposledy mířil ze své práce v centru Kostnice domů. *Otče, jsem připraven plně se řídit tvým vedením a mám důvěru, že mě provedeš po cestách spravedlivých*, modlil se v duchu Maatan, zatímco vlak uháněl po kolejích směrem k jeho domovu.

*****

Na svou novou pozici si Maatan rychle zvyknul. Navštěvoval členy sboru, věnoval se biblickému studiu s novými lidmi a přednášel kázání. Ta práce pro něj byla odměnou, snad jen s výjimkou drobných problémů ohledně některých nauk. Měsíce přešly v roky a on celou tu dobu pozoroval, jak církev prezentuje své nauky a jak připravuje lidi na křest. Čím více se dozvídal, tím neklidnější byl. Měl neodbytný pocit, že tomu něco schází.

Tu a tam se ptal sborových starších, co si myslí o těch znaménkách, která mají na hlavě. Ptal se jich, jakou barvu mají ta jejich. Téměř všichni starší mu řekli, že mají jedno stříbrná a čtyři mosazná. Stříbrné bylo vždy to, které se pojilo s chutí. Příliš na tyto debaty netlačil, protože měl pocit, že nikomu se o tom vlastně mluvit nechce nebo nemá zájem o další otázky. Většinou lidem v jeho okolí týdenní rutina sborových aktivit plně vyhovovala.

Vyskytlo se pár lidí, kteří projevíli zájem o to, co Maatan káže. Greg Wilson si velice oblíbil zásadu hodnoty odvozující se od toho, že jsme dětmi Božími, a začínal chápat, co v důsledku znamená jednorozený

zplozený Syn. Pak tu byl Craig Ellison, velice zběhlý ve spisech Waggonera a Jonese, který souzněl s Maatanovým novým kázáním. Maatan byl vděčný také za Edwarda Judsona, který si značně oblíbil zmiňované zásady identity a při každé příležitosti s Maatanem cestoval na studia a kazatelská setkání. Ještě pár dalších mladých mužů projevilo zájem dozvědět se o zásadách toho, co znamená být skrze Krista synem Božím, avšak valná většina lidí jako by do sboru každý týden chodila jen proto, aby slyšela, co je jim příjemné.

Časem si Maatan všimnul, že tito lidé ve skutečnosti svou povahu nijak nemění, a že většina návštěvníků sboru ve svém osobním životě dosud lpí na světských prvcích. I sám na sobě pozoroval, že se jen těžko odtrhává od některých aspektů světské kultury, o nichž věděl, že pro něj nejsou dobré. Nechtěl být přehnaně striktní, a tak se občas připojil k ostatním členům sboru v jejich společenských aktivitách... nicméně viděl, že ty je strhávají zpět ke světu.

„Co se děje, Maatane? Máš zase takový ten hloubavý pohled. Co se ti honí hlavou?“ zajímala se Stella.

„Něco se děje a já pořádně nedovedu určit, oč jde – tedy krom toho, že většina členů sboru má jen jedno stříbrné znaménko a čtyři mosazná. Je tam pár lidí, kteří projevují hlubší zájem o Boží slovo a pravdu, ale není jich moc. Pomodleme se, Stello, a požádejme našeho Otce o vedení. Těch šest let uteklo jako voda a já se dozvěděl spoustu věcí, které jsem podle mě potřeboval znát, abych pochopil, jak velký problém představuje život v Kostnici a jak moc jsme do tohoto systému všichni zapleteni.

Otče na nebesích, slíbil si, že komu schází moudrost, má se tě ve víře otázat a ty mu moudrost dodáš, aby věděl, co má dělat. Věřím, že toto učiníš i pro nás, ve jménu Ježíše, amen.“ Maatan najednou prudce otevřel oči, protože dostal nápad.

„Tony Jones. Teď jsem si vzpomněl na jméno Tony Jones. Stello! Já na toho člověka úplně zapomněl – před šesti lety, když jsem v této práci začínal, mě zval k sobě na návštěvu. Jak jsem na to mohl zapomenout?

Mám vůbec ještě jeho vizitku? Ano, pořád ji mám zastrčenou v zadní kapse peněženky... Myslím, že přišel čas jít ho navštívit!“

25. Zvyšování frekvence

„Tony, jsi to ty?“

„Ano, kdo se ptá?“

„Maatan Jacobson. Potkali jsme se před pár lety ve sboru.“

„Maatan! A já se modlil, ať zavoláš. Lepší pozdě než vůbec. Tak kdy mohu čekat návštěvu?“

„Můžu přijít klidně hned, Tony, šlo by to? Pokud se tedy nechceš zastavit ty za mnou.“

„Ne, to musíš přijít ty sem. Vše vysvětlím, až tu budeš.“

„Dobře, Tony, tak já vyrážím. Brzy se uvidíme.“ Maatan zavěsil. Nevycházel z údivu nad tím, že Tony na něj celou tu dobu čekal.

„Je to zvláštní, ale Tony mi prý chce něco ukázat. Inu, modlili jsme se o vedení a mně v mysli vytanulo jeho jméno, takže věřím, že nás v tomto případě vede Pán.“ Maatan políbil Stellu na rozloučenou a odebral se k Tonymu.

*****

„Pojď dál, Maatane. Tady, do mé kanceláře.“ Tony byl postarší pán, působil trochu neupraveně a měl pronikavé oči.

„Díky, Tony. Teda, ty máš ale velkou knihovnu. To je pořádná spousta knih,“ rozhlížel se Maatan po místnosti. V tom uviděl na zdi připevněnou zvláštní kovovou desku čtvercového tvaru, od níž vedl kabel. „K čemu je tohle, Tony?“

„To mám na zabezpečení tohoto prostoru. Stěny jsme vymalovali speciální barvou a celou místnost uzemnili. Díky tomu odstiňujeme frekvence z těch pěti železných věží kolem města. Pokud tedy zavřeš dveře, aby sem ty frekvence nevstupovaly, můžeme si pohovořit, jak se patří.“

Pro Maatana to bylo něco naprosto nového. „Takže ty víš o těch věžích?“

„Pomodlíme se, Maatane, a pak se můžeme pustit do debaty.“

„Zajisté, Tony.“

„Otče na nebesích, děkuji, že jsi Maatana poslal. Veď prosím tuto diskuzi a pomáhej nám naslouchat tvému hlasu, neboť ty víš nejlépe, co děláme a že máme více než sto let zpoždění. Děkujeme ti za tvou trpělivost a přízeň. Ve jménu Ježíše, amen,“ řekl.

„Ty jsi při západu slunce navštívil fontánu v Hlavním parku, že mám pravdu?“ pokračoval pak Tony.

„Ano... Jak o tom víš?“

„A viděl jsi ten text a písmena ve vodě, že?“

„Ano, Tony, přesně tak. Ty jsi je viděl také?“

„Ano, Maatane. Viděl jsem tam tohle,“ odvětil Tony a nakreslil písmena na tabuli.

Z
1. Kor 8:6
P

O

„Chvála Pánu. Takže ty jsi dalším svědkem téhle úžasné pravdy. Přišlo mi zajímavé, že se to stalo právě v čase novoluní,“ dodal Maatan.

„Copak jsi to říkal, Maatane?“

„Novoluní – ten klíč k Božskému vzorci jsem v té fontáně viděl, když byl zrovna nový měsíc.“

„Hmmm, tak tenhle střípek informace je pro mě nový. To jsem si nespojil, děkuji. Načasování je zjevně v Božích očích důležité a my se teprve dozvíme, co znamená. Obcházel jsi to i na druhou stranu, kde Théseus zabíjí minotaura?“ vyptával se dál Tony.

„Ano, a tam jsem viděl slovo Zdroj, pod ním Prostředník a potom Odpočinek.“

„Výborně, Maatane. Tak co, jsi připravený na další část této cesty? Doufal jsem, že přijdeš dříve, ale hádám, že jsi musel nejprve na vlastní oči poznat problémy našeho sboru.“

„Přesně tak, Tony. Jsem připravený na další krok.“

„Tak si vezmi tuhle lupu a podívej se na znaménka na mojí hlavě.“

„No ne, Tony... Tři máš zlatá a dvě stříbrná. Chvála Pánu! Ty jsi tedy našel odpovědi ohledně tří z těchto znamének...“

„A z jakého prvku jsou tvoje znaménka, Maatane?“

„Moje jsou všechna stříbrná.“

„Dobrá, tak to jsi připravený slyšet, co ti teď budu vyprávět,“ prohlásil Tony a naklonil se k Maatanovi blíže. „Moje celé jméno zní Anthony Trevor Jones. Jsem pravnukem Alonsa Treviera Jonese. Toho ty určitě znáš, protože jsi jej citoval v té přednášce, na které jsem byl.“

Maatan na chvíli jen zaskočeně stál, načež mu do očí vhrkly slzy. Popadl Tonyho za ruce a řekl: „To, co kázal tvůj pradědeček, pro mě bylo neskutečným požehnáním. Jeho kázání z let 1893 a 1895 měly velký vliv na to, jak smýšlím. Ale ta jeho kniha *Biblické říše*, kde popisuje rozvoj státního systému Nimrodem v porovnání s patriarchálním systémem podle Abrahama, ta mě vyslala na mou cestu. Ta a spolu s ní kázání z roku 1895, kde mluvil o tom, jak blízko je nám Kristus a o zlatém propojení, v němž Kristus převzal vše, co nás charakterizuje, abychom tak mohli mít věrného a milosrdného velekněze.“

Tony měl také slzy v očích, přičemž začal chválit Boha. „Kdyby náš lid býval přijal to vzácné poselství, nebyli bychom dnes zotročeni tímto Pentagonem. Roky jsem se modlil o světlo a dozvěděl se mnoho cenných věcí, takže mi bude radostí pomoci ti, abychom společně našli cestu ven z tohoto města a rozeznělo se Hlasité volání, že Kostnice padla.“

Bylo nezbytné, aby se tento rozhovor odehrál v této uzemněné místnosti. Úroveň tohoto rozhovoru má příliš vysokou frekvenci, než aby ho ignorovali. Až se tvoje znaménka začnou měnit na zlatá, lidé začnou pociťovat změnu. Nelze to skrýt a bude to působit neklid těm, kdo zůstávají v království mosazi a železa.“ Maatanovi bylo zřejmé, že Tony už se setkal s mnohými obtížemi.

„Tak kde začneme, Tony?“

„Začneme u základního kamene tohoto mistrovského klamu.“

26. Základní kámen klamu

„Ted' mě dobře poslouchej, Maatane. Cesta, na níž se vydáme, vede z Pentagonu lží ven. Tenhle pentagon neboli pětiúhelník je pětistranné uskupení idejí, jež má sloužit jako vězení lidské mysli, v jakém jsme vězni i strážci zároveň. Je to systém klamů, které nám předkládá had Satan, a kvůli nimž se domníváme, že náš vztah se Stvořitelem je v pořádku, ačkoliv ve skutečnosti hájí uctívání člověka.

Číslo pět je důležité proto, že máme pět smyslů a že naše životní prostředí se často dělí do pěti kategorií – země, vzduch, oheň, voda a duch. Jiné kultury to berou jako země, voda, dřevo, oheň a kov. Tyto prvky se vyskytují v mnoha ezoterických náboženstvích.

Pentagon lží má základní kámen umístěný tak, aby souzněl s otázkou života. V Bibli se píše:

Nebot' nikdo nemůže položit jiný základ nežli ten, který je již položen, a tím je Ježíš Kristus. 1. Korintským 3:11

Jak Kristus jakožto tento *základ* popisuje sám sebe?

Ježíš mu řekl: „Já jsem ta Cesta, Pravda i Život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. Jan 14:6

... „Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít. Jan 11:25

A apoštol Jan říká:

Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, ten život nemá. 1. Janův 5:12

Pravda je taková, že život lze nalézt pouze v Ježíši Kristu. O této pravdě toho lze vyprávět mnohem víc, ale pro tentokrát si ji porovnáme s tím prvním, co namluvil lidskému pokolení Satan:

Had ženě řekl: Jistě nezemřete, neboť Bůh ví, že v den, kdy z něho budete jíst, se vaše oči otevrou a budete jako Bůh, budete znát dobré a zlé. Genesis 3:4-5

Satan nám tvrdil, že abychom měli život, nepotřebujeme Ježíše Krista. Tvrdil, že to, že Bůh dle svých slov přivodí smrt – za pojezení zakázaného ovoce – bude ve skutečnosti bránou k nesmrtelnému životu. Základní lež tohoto Pentagonu je tedy ta, která se staví proti pravdě, že život lze nalézt pouze v Ježíši Kristu.

Ve snaze bojovat proti Božímu Slovu mění Satan jeho doslovný význam, aby tak představil smrt jakožto bránu, skrze níž duše přechází do věčného života. Smrt se stává něčím dobrým. V Božím království je smrt nepřitelem, zatímco v Satanově království je bránou k dalšímu dobrodružství, k jakési vyšší úrovni bytí.

Kolem této ideje vzniklo učení spiritualismu – myšlenky, že zemřelí jsou schopni a chtějí komunikovat se žijícími. Ti, kdo přešli do posmrtného života, podle ní mají velké vědomosti a moudrost, které předávají lidstvu. My víme, že podle Bible mrtví nevědí nic a nemohou komunikovat s lidmi na zemi. Přesto však téměř celé křesťanstvo věří, že duše je nesmrtelná a že žije i po smrti, ať už v nebi nebo pekle. Všechny tyto ideje jsou součástí prvotní velké lži, že člověk má život sám o sobě a že není možné, aby skutečně zemřel. Je to mistrovské dílo Satanova systému klamů, jeho Pentagonu.“

„Já tuhle historii studoval, Tony, a zaujalo mě, že stejně jako se Satan na počátku snažil převrátit Boží výrok v zahradě Eden, byl odhodlán učinit totéž i před dvěma tisíci lety, když Kristus přišel na zem. Poté, co Kristus odešel zpět do nebe, vznikají nám dvě hlavní centra křesťanského učení. První sídlí v Antiochii a druhé v Alexandrii. Vedoucí církve v Antiochii se řídili doslovným výkladem Písma, zatímco vedoucí církve v Alexandrii využívali spiritismem prosycenou metodu výkladu, která jim umožňovala popírat základní nauky z Písma. Tohle jsem četl v knize od tvého pradědečka, jmenovala se *Církevní říše*.“

„Přesně tak, Maatane. Tohle dílo je stejně zásadní jako další knihy, třeba *Pravda vítězná* od Benjamina Wilkinsona. Z tohoto Pentagonu lží nelze uniknout, dokud člověk věří v nesmrtnost duše nebo zastává spiritualistické ideje o tom, že mrtví žijí i po smrti. Takové ideje podtínají samotné jádro pravdy, že život máme pouze v Kristu a že plně závisíme na Něm, a to v každém okamžiku bytí.“

Tony se krátce odmlčel, načež řekl: „Abych ti mohl vysvětlit další pilíř tohoto Pentagonu, něco bych od tebe potřeboval.“

„Jistě, Tony, cokoliv.“

„V křesťanských církvích se zpívá chvalozpěv o tom, že, Církev má jen jeden základ a tím je náš Pán, Ježíš Kristus'. Chci, abys obešel všechny křesťanské kostely a podíval se na základní kámen každé z těch budov. Musíš to udělat o Šabatu, kdy jeho frekvence zlepší tvůj duchovní zrak a ty tak rozeznáš, co se na každém z těch kamenů píše.“

Pokud se rozpomínáš na ten Božský vzorec, který nám byl zjeven, stejný Božský vzorec by se měl objevit na každém z těch kamenů. Tím, kdo tento vzorec zakládá, je samozřejmě Kristus, protože jakožto jediný zplozený Syn představuje cestu k Otci. Synovo dědictví je tím, co mu umožňuje být velkým Prostředníkem pro Otce; to on nás smiřuje jakožto Princ míru. To on nám umožňuje uctívat Otce v Duchu a Pravdě. Hledej tedy v základech těch církví písmena Z, P a O. Zaznamenej ty nápisy a poté si promluvíme znovu. Až to uděláš, můžeme společně prozkoumat základ církve Adventistů a podívat se, co je napsané na jeho základním kameni.“

„To klidně udělám, Tony, ale ještě bych opravdu chtěl vědět, jak máme měnit znaménka ze stříbrných na zlatá, jako jsou ta tvoje.“

„Na to musíš být trpělivý, Maatane. Můžu říct jen tohle: když se pravda týkající se jednoho znaménka příměji propojí s další pravdou, výsledný synergický účinek zvýší frekvenci a zároveň i schopnost přeměny na zlato. Ve skutečnosti je to však Otec, kdo nám toto umožňuje skrze svého Ducha. Jelikož Duch se od pravdy nikdy neodloučí, pak čím více

pravdy je odhaleno, tím více může Duch působit v našich srdcích a myslích.“

„Dobrá. Tohle bylo opravdu obohacující – děkuji, že ses se mnou podělil o to, co ses dozvěděl. Vrátním se po příštím Šabatu a dám vědět, co jsem objevil.“

„Ať tě Bůh provází, Maatane.“

„I tebe, Tony.“

27. Vyměněný základní kámen

„Tak máme úkol, Stello. Půjdeme se podívat k různým kostelům a sborům a budeme hledat jejich základní kámen, abychom se dozvěděli, co je na něm vyryté.“

„Pročpak, Maatane?“

„Tony říkal, že je to důležité pro pochopení části systému Pentagonu lží, jak tomu říká on.“

„A on je tedy pravnukem A. T. Jonese?“

„Přesně tak. Úžasné, že? Těším se, až zjistím, jak přišel k tomu požehnání, že má tři zlatá znaménka. Věřím, že zanedlouho budeme schopni mít také taková. Trochu mě mrzí, že jsem mu nezavolaal dříve, ale mám důvěru, že takto nás Otec vede.“

„Pojedeme někam autem, tati?“

„Ano, Chí. Přines si ten svůj digitální fotoaparát, ať můžeme pořizovat fotky.“

„Jupí, to zní skvěle, tati. A já ti ty fotky budu fotit, úplně všechny.“

„Děkuju, Chí.“

Po návštěvě kostela se Jacobsonovi zastavili na oběd v parku a pak postupně vyrazili ke všem křesťanským kostelům ve městě. Když došli k prvnímu, museli budovu chvíli obhlížet, než našli základní kámen. Jako první si ho všimnul Leo. „Asi jsem něco našel, tati, má na sobě nějaká písmena...“

Maatan a Chí k němu přiběhli, přičemž Chí už držel v ruce fotoaparát. „Co se tam píše?“ chtěl vědět Maatan.

„Je tam Z, Z a D,“ odpověděl Leo.

„Já to vyfotím, tati,“ prohlásil Chí.

„Díky, synku. Z, to bude asi znamenat Zdroj. To by pak bylo Zdroj, Zdroj a... hmmm... co může být S? V Božském vzorci by mělo být O, ale tady je

S. To by mě zajímalo, co to znamená... Možná by to měl být opak Klidu, třeba že by S znamenalo Shon nebo Skutky. Každopádně se na to zeptám Tonyho, ten nad tím už určitě také přemýšlel.“

Maatan, Stella a jejich synové takto prošli všemožné kostely v celém městě a všude našli napsané totéž: Z, Z, S.

„Tak půjdeme navštívit Tonyho. Seznámím vás a určitě se dozvíme něco víc o tom, co to všechno znamená,“ prohlásil Maatan. „Chí, máš vyfocené všechny?“

„Ano, tati, fofil jsem každou.“

„Paráda. Ještě že máš tak bystrý zrak, Leo, díky němu jsme našli ty kameny všechny. U některých to nebylo nic snadného.“ Chí a Leo se usmáli. Bylo příjemné, když od otce dostávali požehnání a ocenění za svou snahu.

Cestou k Tonyho domu mu Maatan zavolal. „Ahoj Maatane, požehnaný Šabat přejí. Jak ti mohu pomoci?“ ozvalo se v telefonu.

„Máme navštívené všechny kostely a na všech těch základních kamenech se píše Z, Z, S. Taky jsme si všimli, že ve všech případech byla ta písmena z mosazi.“

„To jsem rád, Maatane, že jste ty základní kameny našli. Teď bych se rád sešel u adventistického sboru na ulici Leroye Frooma. Znáš ho?“

„Ano, Tony, vím o něm. Dostanu se tam kolem 17:30. To by nám mělo zbývat tak akorát světla, abychom to tam stihli prozkoumat.“

„Dobře, Maatane, tak se v 17:30 uvidíme tam.“

„Tati, kdo je Leroy Froom?“ otázal se Chí.

„Doktor Leroy Froom byl vedoucí činovník v církvi Adventistů sedmého dne. Nejvíce působil ve 40. a 50. letech 20. století. Podle mého výzkumu se podílel na napsání knihy *Otázky ohledně nauky (Questions on doctrine)*, která byla dosti kontroverzní.“

„A čím, tati?“

„Inu, z mého pohledu učila o jiném náhledu na evangelia, než jaký v roce 1888 představili dva hlavní kazatelé E. J. Waggoner a A. T. Jones. Odmítala správné chápání toho, jak moc je Ježíš podobný nám. Aby mohl sloužit jako náš Velekněz v nebi, musel se Kristus přiblížit k nám v naší roli a převzít na sebe stejnou lidskou přirozenost, jakou máme my, aby nám tak mohl opravdu rozumět. Každopádně to je asi na tvou desetiletou hlavu příliš mnoho teologie,“ uznal Maatan a oba se zasmáli.

„Pochopil jsem z toho, že ten člověk byl někdo důležitý pro církvev a že to, co kázal, tu církvev nějak změnilo. Je to tak?“

„Dobrá odpověď, Chí, jsem na tebe pyšný. Správně jsi to shrnul. Ted' přijíždíme na ulici Leroye Frooma... a tamhle je Tony, skvěle. Bude příjemné se s ním zase vidět.“

Maatan vyskočil z auta a rychle přešel k Tonymu, který postával před budovou sboru. Potřásli si rukama a Maatan mu představil Stellu a své syny.

„Je mi potěšením, že tě poznávám, Stello. Už seznámit se s Maatanem mi bylo požehnáním a já děkuji Pánu, že podporuješ víru svého manžela. Spousta manželek tohle nedělá. Jsem si jistý, že tě Pán i přes možné budoucí výzvy odmění.“ Pak se Tony otočil k Chíovi a Leovi. „Tak co, kluci, jste připravení na menší dobrodružství?“

„Ano, pane!“ vypískli oba chlapci.

Tony se s nimi vydal k základnímu kameni. Stella mezitím zamkla auto a spolu s chlapci jej následovala.

„Vidíš ta písmena, Maatane?“

„Jsou trochu menší než ta, co jsem viděl doposud. Je tu Z... to další písmeno je pak špatně čitelné kvůli nánosu hlíny kolem, ale také vypadá na Z... a poslední písmeno je S.“

„A význam jsi uhádl, ne?“

„Podle mě to znamená Zdroj, Zdroj a Skutky – tedy podle toho, co víme o Božském vzorci.“

„Přesně takový je význam, Maatane.“

„Takže ani tato církev není vystavěna na Božském vzorci!“ zvolal zklamaně Maatan.

„Podívej se na ten kámen zblízka. Co vidíš?“

„Vypadá novější než ty ostatní kameny kolem. Ten cement jako by byl čerstvější. A jak se tak dívám na rozměry, vlastně jako by na svoje místo ani moc nepasoval.“

„Přesně tak. A teď o pár kroků poodstup. Vidíš tady ty trhliny od napětí?“

„Ano, ta budova zjevně nestojí úplně pevně. Těch prasklin je tu vlastně docela dost. Jako by některé trámy, bloky a spojníky, které budovu původně podpíraly, někdo odstranil nebo nahradil.“

„Tak co myslíš, že to znamená, Maatane?“

Maatan si začal uvědomovat význam toho, co před sebou vidí. „Znamená to, že zavrhli původní základní kámen a místo něj vsadili jiný.“ Zůstal v šoku nad vlastními slovy. „Propána, jak se tohle mohlo stát?“ V mysli mu náhle vyskočilo velké množství otázek.

„Zastav se znovu do mého domu a já ti ukážu veškeré podklady.“

„Stello, nemohla bys vzít Chía a Lea domů? Beztak budou mít brzy hlad. Já hladový nejsem a potřebuji se teď dobrat odpovědi. Tony, nevadilo by ti, kdybych se svezl s tebou a ty bys mě pak odvezl domů?“

„Nevadilo, Maatane, žádný problém.“

„Dobře, miláčku, tak se uvidíme večer.“ Stella neměla potřebu být u veškerého dění, více jí vyhovovalo, když jí Maatan shrne své poznatky později.

„Miluji tě. Uvidíme se později, kluci moji,“ rozloučil se Maatan, pevně Chía a Lea objal a na odjezdu jim pak zamával.

Jakmile Tony přivedl Maatana do své kanceláře, vytáhl odkudsi staré církevní knihy staré více než sto let a začal číst o tom, co ve skutečnosti učili průkopníci tohoto náboženství:

Za nejzásadnější omyly můžeme označit tento padělek šabatu a další omyly, které si protestanté přinesli z katolické církve, například křest pokropením, **trojici, vědomý stav mrtvých a věčný život v utrpení**. Většina lidí, která vyznává tyto zásadní omyly, tak dozajista činí z nevědomosti; lze však počítat s tím, že Kristova církev vydrží stát na základě těchto omylů, až svět dojde zúčtování? Domníváme se, že nikoliv. James White, *Review & Herald*, 12. září 1854

„James White že tohle napsal o Trojici? O tom jsem ještě nikdy neslyšel. To je šokující. Už před lety jsem Stelle říkal, že ohledně Trojice cítím nějaký problém, ale tady to stojí černé na bílém.“

„Ohledně budoucna se nemáme čeho bát, pokud tedy nezapomeneme, po jaké cestě nás Pán vede a co nás učil v minulosti,“ ujistil ho vážným hlasem Tony. „Poslechni si tohle, to je od dalšího průkopníka, kterého znáš:

Nauka o Trojici, kterou zformulovala církev na koncilu v Niceji roku 325 n. l. Tato nauka ničí osobnost Boha a jeho Syna Ježíše Krista, našeho Pána. Nechvalně známé praktiky, jimiž byla vnucena církvi a o nichž se dočítáme v knihách o církevní historii, za ty by se každý věřící takové nauky styděl.“ J. N. Andrews, *Review & Herald*, 6. března 1855

„Ano, tuto historii jsem zkoumal, a spolu s ní i knihu od tvého pradědečka jménem *Velká impéria z Bible*.“ Maatanovi se z toho točila hlava. Zdálo se neuvěřitelné, aby současná církev zastávala náhled tak odlišný od původního a přitom o tom vědělo tak málo lidí!

„Přečtu ti ještě něco dalšího, ať pochopíš, kam tím vším mířím:

Co se týče trojice, došel jsem k závěru, že je pro mě nemožné věřit, že Pán Ježíš Kristus, Syn Otce, je zároveň Všemohoucím Bohem a Otcem, jednou a totéž bytostí. Řekl jsem svému otci: „Pokud mě dokážeš přesvědčit, že jsme v tomto smyslu jedním a tímtež, že ty jsi můj otec a já tvůj syn, ale že zároveň já jsem tvůj otec a ty jsi můj syn, potom dokážu uvěřit trojici.“ *Autobiografie Josepha Batese*, strana 204.2, 1868

“OTÁZKY PRO BRATRA LOUGHBOROUGHHA.

BRATR WHITE: Následující otázky bych chtěl předat či poslat bratru Loughboroughovi s žádostí o vysvětlení. W. W. GILES. Toledo, Ohio.

OTÁZKA 1. Jaké nejzávažnější námitky existují vůči nauce o Trojici?

ODPOVĚĎ. Takových námitek k vytknutí je zde mnoho, ale vzhledem k omezenému prostoru je zredukujeme na následující tři: 1. Rozumově to nedává smysl. 2. Je to v rozporu s Písmem. 3. Původ této nauky je pohanský a vybájený. Tyto náhledy si nyní popořadě krátce rozebereme: Výroky o tom, že ti tři jsou jeden a jeden je třemi, vcelku odporují selskému rozumu. Jiní mluví o Bohu jako o „Trojjediném Bohu“ nebo „Troj-jednotném Bohu“. Pokud Otec, Syn i Svatý Duch jsou každý Bohem, znamenalo by to tři Bohy, neboli třikrát jeden není jeden, ale tři. V určitém smyslu jsou všichni tři jedno, ale nikoliv jednou osobou, jak tvrdí zastánci Trojice. J. N. Loughborough, *Review & Herald*, 5. listopadu 1861

Duha v oblacích je pouze předobrazem duhy, která po celou věčnost obklopuje božský trůn. Tak dávno, že si to lidská mysl nedovede představit, **byli Otec a Syn ve vesmíru sami. Kristus byl prvním zplozeným synem**

z Otce a to jemu Jehova představil božský plán Stvoření. Došlo k odhalení plánu vytvořit planety a spolu s nimi bytosti, které na nich budou žít. Andělé, jakožto představitelé jednotného řádu, měli sloužit jako vyslanci Boha vesmíru. Mezi těmito hluboko ukotvenými plány se nacházelo i vytvoření naší drobné planety. S Luciferovým pádem se počítalo a rovněž i s možností, že se na světě objeví hřích, který bude mařit dokonalost božského díla. Právě tehdy, v době těchto raných porad, se Kristovo srdce dojmulo láskou, **tehdy jednorozený Syn** odprísáhl svůj život ve prospěch vykoupení člověka, pokud se ten poddá a padne. **Otec a Syn**, obklopeni svou neproniknutelnou slávou, si podali ruce. ... a tak došlo ke vzniku této věčné úmluvy; od té doby pak **Otec a Syn jednomyslně** spolupracovali na dokončení stvořitelského díla. Sebeobětování se pro dobro druhých se stalo základem toho všeho.“ S. N. Haskell, *Příběh proroka z Patmosu*, strana 93-94, 1905“

„Tony, to jsou opravdu úžasné výroky. Je jasně vidět, čemu v tomto ohledu věřili zakladatelé této církve. Haskellovo vysvětlení začíná vrhat ještě větší světlo do toho evangelia, o němž jsem v minulosti mluvil se Stellou, jen ne tak jednoznačně. Najednou mi vše začíná dávat větší smysl.“

„Ještě ti přečtu dva další takové výroky. Jeden bude od mého pradědečka a druhý od staršího Waggonera:

“Narodil se z Ducha Svatého. Jinými slovy se Ježíš Kristus narodil znovu. *Přišel z nebe, **Boží prvorozený**, na zemi a znovu se narodil.* V Kristově díle však vidíme samé protiklady: On, jakožto bytost bez hříchu, byl učiněn hříšným, abychom se my skrze něj mohli stát Božími spravedlivými. On, bytost žijící, Kníže a Původce života, zemřel, abychom my mohli žít. *On, jehož dny se čítají od*

počátku věků, **prvorozený z Boha**, byl znovuzrozen, abychom se i my mohli znovuzrodit." A. T. Jones, *Review & Herald*, 18. červenec – 1. srpen, 1899

*...Toto jméno nebylo Kristu dáno kvůli [12] nějakému velkému úspěchu, patří Mu podle dědičného práva. Když pisatel mluví k Židům o Kristově moci a velikosti, prohlašuje, že se stal o tolik lepším než andělé, protože „stal se tím vznešenější nad anděly, čím význačnější jméno dědičně obdržel.“ (Žd 1:4). Syn vždy podle práva dostane jméno otce a Kristus, „jednorozený Syn Boží“, má právem totéž jméno. Kterýkoliv syn bývá také ve větší či menší míře kopií otce, do určité míry má jeho rysy a osobní charakteristické vlastnosti; ne dokonale, protože u lidí nejde o dokonalou kopii. Ale u Boha neboť v Jeho dílech není nedokonalosti a tak je Kristus „obrazem podstaty“ Otcovy osoby (Žd 1:3). Jakožto Syn samoexistujícího Boha, On má přirozeně všechny vlastnosti božstva. E. J. Waggoner, *Kristus a jeho spravedlnost*, strana 11-12, 1890*

Maatan tiše seděl a nic neříkal, pouze vstřebával veškerý význam toho, co se v těch knihách psalo. Tony mu dal chvíli času na zpracování a pak mu položil ruku na rameno, načež čekal a v duchu se tiše modlil.

„Tak tohle je síla, Tony. Pokud je pravda, co říkáš, naše církev odvrhla pravého nebeského Boha a místo něj přijala boha falešného... Jak se může tak velké množství oddaných křesťanů mýlit? Jak jim to mohlo uniknout?“

„Jak si mohli Židé zvolit Barabáše místo Božího Syna?“ opáčil na to Tony.

„Historie se opakuje, děláme úplně totéž co ti Židé! V našich nejzásadnějších naukách jsme zahubili Božího Syna a na jeho místo si vybrali jiného!“

„Myslím, Maatane, že pro dnešek už je toho dost. Máš hodně co vstřebávat. Tady ti půjčuji nějaké další historické materiály ke studiu, abys měl jistotu, že to, co ti tady čtu, je pravda.“¹⁵

„Děkuji za vše, co jsi mi přečetl, Tony. Ohromilo mě to a mám problém si to celé poskládat dohromady. Je to pro mě jako „duchovní 11. září“ – nejvyšší budovy nauk Adventistické církve se právě zhroutily na hromadu suti a opět mám pocit, že to způsobil někdo zevnitř.“

„Hezky řečeno, Maatane... Zůstaň v klidu a prostě to jen nějak zpracuj. Pomodlíme se, ano? Otče na nebesích, modlím se za mého bratra Maatana. Dej mu oční mast, aby prozřel a pochopil nejen skutečnost, že tato církev nahradila své bohy, ale i že se jedná o přímý útok na spravedlnost skrze víru. O to se modlím ve jménu Ježíše, amen.“

„Tak k této spojitosti jsem rozhodně ještě nedošel, Tony. Ale pročtu si cokoliv, co k tomu máš. Chci se dobrat pravdy.“

„Správný postoj, Maatane.“

V autě cestou domů toho Maatan příliš nenamluvil. Zaobíral se tím, co slyšel a v modlitbách se ptal Hospodina, jak se tohle mohlo stát. Tony ho nechal přemýšlet. O nějakých deset minut později dorazili k Maatanovu domu.

„Díky, Tony. Tohle byl tedy šílený den, ale děkuji ti za vše, co jsi mi citoval. Pročtu si ty zbylé materiály a ozvu se ti, jen mi na to dej třeba týden nebo tak.“

„Nemáš zač, Maatane. Tohle je druhý pilíř Pentagonu lží. Až si ho správně umístíš do celku, můžeme se v Božském vzorci ponořit dál a pomocí tohoto klíče zpřístupnit tvou mysl vůči dalším oblastem.“

„Moc rád tvé nabídky využiji, Tony. Díky za tvůj čas.“

Maatan Tonyemu zamával na rozloučenou a pak tam zůstal potmě stát, dokud mu jeho auto nezmizelo z dohledu. Pak vzhlédl k nebi a znovu se modlil. *Drahý Otče, potřebuji tvého Ducha více než kdy dřív. Nechci se*

---

¹⁵ Viz knihy *Porozumění Boží osobnosti* a *Boží moudrost* dostupné na fatheroflove.info.

vydat špatným směrem, tohle má opravdu veliký vliv na moji rodinu i práci. Jsem však odhodlán přinášet tobě i tvému Synovi čest a řídit se tím, co učí Písmo. Ve jménu Ježíše, amen.

28. Velký posun paradigmatu

„Zase máš ten hloubavý pohled, Maatane,“ všimla si Stella, jakmile Maatan vkročil do dveří.

„Pamatuješ, jak jsme před pár lety rozmlouvali o Božském vzorci, a já ti říkal, že s tou Trojicí bude možná nějaký problém?“

„Pamatuji... To jsi tehdy mluvil o tom, jak Boží Syn nachází hodnotu ve svém Otci a nikoliv v sobě,“ odvětila Stella zamyšleně.

„Přesně tak. A víš ty co, Stello? Nikdo ze zakladatelů naší církve Trojici nevyznával. Věřili, že Ježíš je zplozený z Otce ve věčnosti, a to včetně A. T. Jonese a E. J. Waggonera.“

„No ne, Maatane, tak to je vážná věc.“ Maatan jí mezitím dal nahlédnout do úryvků, které mu ukázal Tony. „To pomyšlení, že celý život patříme k této církvi a o ničem takovém nevíme...“ hlesla Stella zarmouceně.

„Musíme se pečlivě zahlubat do Bible, Stello, a také do historie toho, jak k takové změně mohlo dojít.“

*****

Následujících dvanáct měsíců trávil Maatan veškerý svůj volný čas čtením a studiem otázky jednorozeného zplozeného Syna. Žasl nad tím, jak jasně se Písmo k této otázce vyjadřuje. „Stello, jak jsem jen mohl být tak zaslepený a nevšimnout si toho?“

„Nemyslíš, že to má něco do činění s tím, že jsme se ocitli mezi mosaznými znaménky a železnými pilíři?“

„Určitě. Asi jako ta rada pro sbor v Laodiceji – pro skupinu lidí, kteří měli dojem, že znají pravdu, a přitom to byli bídní chudáci, nebozí, slepí a nazí. Tohle je tak pokořující... Jak říkal apoštol Pavel – ‚jestliže se někdo domnívá, že něco poznal, nepoznal ještě tak, jak je třeba poznat‘. (1. Korintským 8:2). A rozhodně to platí i pro mě.“

Přestože se Maatan cítil poněkud ponížene kvůli tomu, že se tak mýlil, nacházel útěchu ve skutečnosti, že jej Bůh miluje bez ohledu na to, jak moc se nechal oklamat. „Podívej na těchto pár veršů, které k tomu má

Písmo,“ pokračoval a v duchu se modlil, aby se stejný pocit útěchy přenesl i na jeho ženu.

A toto je život věčný: Aby poznávali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. Jan 17:3

„Vidíš, jak se tu mluví o Bohu Otci jako o jediném pravém Bohu – to souvisí s tím, co jsme řešili předtím, jak je Otec Zdrojem všech věcí a Ježíš zase Prostředníkem (kanálem) všech věcí. Otec je jediný pravý Zdroj a Ježíš je jediný, skrze koho můžeme mít k tomuto Zdroji přístup. Nezaznělo žádné jiné jméno, skrze které bychom mohli mít přístup k Otci. Jako mladíček jsem tehle verš uměl zpaměti, ale nevnímám jsem, co vlastně znamená. A teď to, jak se v Bibli píše o tom, že Bůh dal vše Synovi a jak Syn jedná pouze v souladu s Otcem:

Otec miluje Syna a všechno dal do jeho rukou. Jan 3:35

Ježíš přistoupil a promluvil k nim: „**Byla mi dána veškerá pravomoc na nebi i na zemi.**“ Matouš 28:18

Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: **Syn nemůže sám od sebe činit nic** než to, co vidí činit Otce. Co činí on, to činí stejně i Syn. **Neboť Otec miluje Syna a ukazuje mu všechno**, co sám činí. A ještě větší skutky než tyto mu ukáže, abyste vy žasli. Jan 5:19-20

Při studiu těchto věcí jsem si uvědomil, že právě dědictví Syna je tím, co definuje Otcovu Agape.¹⁶ Láska Agape je z definice naprosto shovívavá a nesobecká.”

A hle, *ozval se* hlas z nebes, který říkal: „Toto je můj Syn, Milovaný [Agape], v němž jsem našel zalíbení.“ Matouš 3:17

---

¹⁶ Viz moje kniha *Můj Milý* k dispozici na maranathamedia.cz

On nás vysvobodil z pravomoci temnoty a přenesl do království Syna své lásky [Agape]. Koloským 1:13

„Maatane, asi chápu, co tím chceš říct, ale z nějakého důvodu se to těžko chápe. Máš tedy na mysli to, že Bůh, který je Zdrojem všeho, ve své nekonečnosti dal vznik svému Synovi a tomu dal vše, co má? To definuje Ježíše jakožto Syna Otcovy Agape?“

„Přesně tak, Stello. A největším projevem Otcovy nesobecké lásky je to, že svého Syna vydal ke smrti ukřižováním. Pro naši záchranu riskoval, že svého Syna navždy ztratí:

Kdo nemiluje, nezná Boha - vždyť Bůh je láska. V tom se projevila Boží láska k nám, že svého Syna, toho jednorozeného, poslal Bůh na svět, abychom skrze něj získali život. V tom je láska, ne že my jsme milovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svého Syna jako smírnou oběť za naše hříchy. 1. Janův 4:8-10 (B21)

„Pokud osobu Ježíše chápeme jako ‚Boha Syna‘, který je Bohem z vlastní moci a schopnosti, takže nic nedědí ani nedostává, pak bychom již neměli jak prokázat, že Otec je Agape – protože Otcova Agape se projevuje v daru toho, že vše dal svému Synovi, což pak ještě úchvatně stupňuje tím, že za nás dal svého Syna po celou dobu ukřižování.“

Stella se odmlčela a odvrátila se k oknu, aby si utřídila myšlenky. *To mě skutečně Bůh tolik miluje? Svého nejkrásnějšího Syna, kterému dal všechno, svého nejmilovanějšího společníka a přítele, jedinou Bytost, která jej kdy skutečně poznala – toho že byl ochoten vzdát se kvůli nám a riskovat, že jej navždy ztratí?* Stellu ta představa dojala až k pláči. „Náš Otec je něco tak nádherného, Maatane... V daru jeho Syna vidím, jak velkou lásku k nám chová.“

I Maatanův hlas se při dalších slovech lámal dojetím. „A k tomu to pomýšlení, že nás tento Pentagon lží držel v zaslepení. Celá naše církev podléhá tomuto klamu a všechny křesťanské církve s ní. Nedivím se, že

evangelium jako by v našich životech nemělo dost síly. Celou dobu jsme uctívali modlu vytvořenou naší vlastní představitostí.“

„Drahý Otče, odpusť nám prosím naše modlářství. Zhřešili jsme proti tobě a porušili první přikázání, v němž nám ukládáš nemít žádné jiné bohy kromě tebe. Tento hřích mě hluboce rmoutí, a tak tě prosím, abys nám toto přestoupení odpustil. Věříme, že nám v naší nevědomosti odpustíš a že očistíme svou mysl od této mlhy klamu. Ve jménu Ježíše, amen.“

„Stello, tohle znamená změnu v mnoha oblastech a velice brzy se dozvíme, kdo jsou naši přátelé.“

„Co hodláš dělat, Maatane?“

„Potřebuji svá zjištění přednést vedoucím církve a modlit se, aby prozřeli vůči nádheře Otcova jednorozeného Syna.“

Stella vzala Maatana za ruku, podívala se mu do očí a laskavým a pevným hlasem ocitovala:

Protože kam půjdeš, půjdu i já, a kde zůstaneš, zůstanu také; tvůj lid bude mým lidem a tvůj Bůh mým Bohem. Rút
1:16

Maatana takové vyjádření důvěry dojalo. „Pán ti žehnej, Stello. Jsi celá krásná a radost z mého Milovaného se přenáší i na tebe. Zrod této pravdy si odtrpíme námahou těla, ale to sémě, které v nás nyní spočívá, ozáří zemi svou slávou. Tím jsem si jistý.“

Také začínám chápat mechanismus toho vzorce zdroje a prostředníka resp. kanálu. Stojí na Otcově Agape. Ten, kdo dává, je v našem světě vnímán jako nadřizený tomu, kdo přijímá. Náš svět poměřuje božství podle síly, moudrosti a nekonečného počtu let. Hříšná mysl smýšlí v rovině Eros a ne Agape, přičemž přijímání Eros znamená, že je přijímající dárci zavázán – že je v jeho moci. Eros nechápe skutečně nesobecké dávání všeho, bezpodmínečnost ani rovnost s dárce. Kvůli tomu se běžná lidská mysl hroutí a nedokáže to snést, protože to

odporuje našemu chápání. My máme za to, že kritéria toho, kdo je nejvyšší, nejlepší a nejcennější, se odvíjejí od osobních vlastností člověka.

Našel jsem třeba tento velice zajímavý citát od současného Papeže, který to hezky rozepisuje:

Bůh je absolutním a nejvyšším zdrojem všeho bytí; tento univerzální princip stvoření – tento Logos, prazákladní rozum – je zároveň milencem s veškerou vášní pravé lásky. **Eros je tudíž nejvýše zušlechtěn a ve stejné chvíli tak přečištěn, aby mohl být s agape zajedno.** Papež Benedikt IX, *Oběžník*, 2005, Deus Caritas Est „Bůh je láska.“

Podle katolického náhledu je Bůh Eros v kombinaci s Agape. Eros je láska k věcem, které člověka těší. Může to být láska ke kráse přírody nebo k jiné osobě – i ta krása je člověku přitažlivá, protože daná osoba či věc má sama o sobě něco, co jej přitahuje. Eros a Agape se tudíž ve skutečnosti nemůžou propojit. Navzájem se vyruší, protože ve své podstatě jsou si protikladem.“

„To už to bereš hodně zešíroka, Maatane, ale chápu základní princip toho, co se snažíš říct. Eros je z podstaty sobecký a Agape zase nesobecká, takže když by se ty dvě měly sejít v jednom bodě, navzájem se vyruší.“

„To je ono, Stello. Pochopila jsi mě. Mám dojem, že je v tom ještě víc, ale nehodlám tě zatěžovat věcmi, které sám ještě musím promyslet. Jsem jenom vděčný, že jsi ochotná doprovázet mě na této cestě ven ze systému klamů. Tvému otci jsem slíbil, že se o tebe postarám, a hodlám se tím z Boží milosti řídit. Možná by bylo snazší neříkat nikomu nic, abych nepřišel o práci, ale já se ze všeho nejvíc bojím toho, že bych odmítl pravdu, když mi zkříží cestu. Ve světě není nic, co by se svou hodnotou rovnalo pravdě.“

„Maatane, já tě miluju ze spousty důvodů – ale mezi ty nejdůležitější patří to, že jsi ochotný postavit se za pravdu a následovat ji. Děkuji ti, že Božímu Duchu nasloucháš, když tě volá.“

„Tvoje podpora a povzbuzení mi dodávají sílu jít dál,“ přiznal Maatan Stelle. „Kdybys tohle pochopit nedokázala a místo toho se ze strachu stáhla, pak bych se ani já nijak daleko nedostal. Pokud bych nedokázal přesvědčit vlastní ženu, proč by mě měl poslouchat kdokoliv jiný?“

Stella jen chápavě pokývala hlavou. Několik minut se jen dívali jeden na druhého, oba hluboce zabraní do svých myšlenek. Oba věděli, že se musí navzájem podporovat, pokud skutečně chtějí z tohoto města pryč.

29. Principy Božského vzorce

Zatímco se Maatan věnoval studiu toho, kdo je ve skutečnosti Bůh, také zároveň pokračoval ve svých rozhovorech s Tonym ohledně toho, jak uniknout z Pentagonu lži. Tony zjevně trval na tom, aby Maatan nejdříve jasně chápal klíčové koncepty, než postoupí k dalšímu kroku. To občas vedlo k frustraci, protože Maatan by nejraději prostě pokračoval dál, avšak Tony mu moudře pomáhal systematicky si rozložit jednotlivé kousky pravdy. Maatan choval k Tonyemu respekt z mnoha důvodů, přičemž jedním bylo to, že vlastnil tři zlatá znaménka. Toužil dosáhnout téhož.

„Tony, kdy se začnou měnit ta znaménka?“

„Bude to později, než by sis přál, ale dříve, než si myslíš. Pouze se spokoj s tím, jak to Bůh načasuje, a tohle vše se ti časem zjeví. Každopádně si myslím, že teď jsme připravení poskládat si základy toho systému Pentagonu. Nejdřív bylo nutné, abys pochopil dědictví Božího Syna od jeho Otce a tím si upevnil vztah zdroje a prostředníka, který spolu navzájem mají.

Tento systém zdroje a prostředníka (kanálu) je klíčem k úniku ze systému Pentagonu. Teď jsi připravený k dalšímu kroku. Zamysleme se spolu nad některými pasážemi z Písma, načež si řekneme více ohledně vztahu Otce a Syna a rozkryjeme si tak další klíčové prvky tohoto Božského vzorce.“

„Mám za to, že jsem jeden z těchto principů už objevil při svém studiu knihy Židům, Tony. Pavel tam o Kristu píše:

...On je září jeho slávy a otiskem jeho podstaty, všechno nese svým mocným slovem. Když skrze sebe vykonal očištění od našich hříchů, posadil se po pravici Majestátu na výsostech. Židům 1:3

Z toho jsem si odvodil, že Ježíš je jakýsi zesilovač Otce,“ sdělil Maatan.

„Právě tak – tohle je jeden ze sedmi klíčových principů Božského vzorce. Chvála Pánu, že jsi toto objevil. Ještě se tomu budeme krátce věnovat, ale nejdřív se podívejme do Kolosským 1:15:

On je obraz neviditelného Boha, prvorozený všeho stvoření. Kolosským 1:15

Kristus je viditelným obrazem neviditelného Boha,“ začal vysvětlovat Tony. „To znamená, že zdroj viditelný není, ale prostředník viditelný je. Písmo toto potvrzuje hned na několika místech.“

Boha nikdo nikdy neviděl; jedinečný Bůh, který je v lůnu Otcově, ten nám o něm pověděl. Jan 1:18

[Otec] jediný má nesmrtelnost a přebývá v nepřístupném světle; jeho nikdo z lidí nespatriil a nemůže spatřit. Jemu buď čest a věčná moc. Amen. 1. Timoteovi 6:16

Boha nikdo nikdy neviděl. Jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle. 1. Janův 4:12

“To je moc zajímavé, Tony. Takže pokud jsme stvořeni k obrazu Božímu, pak proces porodu dítěte znamená, že sémě muže není pouhým okem vidět, avšak dostane-li se početím do ženy, je zesíleno a skrze ni učiněno viditelným.“

„Máš to promyšlené, Maatane. Vidíš, jak mocný tento Božský vzorec je? Lze ho vztáhnout na všechno v našich životech. Funguje na jiné frekvenci než náš přirozený myšlenkový vzorec. Ale to bych předbíhal... Teď jsme si zmínili dva ze sedmi principů Božského vzorce.¹⁷ Pro účely našeho dnešního studia se budeme věnovat ještě jednomu a pak si ukážeme některá uplatnění, která tyto zmíněné principy ještě podtrhnou.“

---

¹⁷ Viz strana 20 v knize *Božský vzorec života* dostupné na maranathamedia.cz, kde naleznete více podrobností ohledně těchto sedmi principů Božského vzorce.

„Hezké, Tony. Ted' jsem Božský vzorec zaregistroval i ve tvém způsobu mluvy.“

„Doufal jsem, že si všimneš,“ usmál se na něj Tony. „Dalším veršem, kterým se budeme zabývat, je 1. Korintským 11:3:

Chci, abyste věděli, že hlavou každého muže je Kristus, hlavou ženy její muž a hlavou Krista Bůh. 1. Korintským 11:3

Tady vidíme, že zdroj je ve vedoucí pozici vůči prostředníkovi. Stejně vedení, jaké panuje mezi Otcem a Synem, existuje i mezi manželem a manželkou. A stejně pak panuje i mezi Kristem a člověkem. Toto musí být všem jasné, protože pokud se někdo má stát někomu prostředníkem či kanálem, musí být vůči tomuto zdroji v podřízenosti. Proto pak Ježíš říká následující:

Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce. Co činí on, to činí stejně i Syn.“ Jan 5:19

Tady máme jasný důkaz toho, že Kristus jedná jakožto prostředník Otce. Nemluví svá vlastní slova. Proto je nazýván Slovem Božím, tedy slovem Otcovým. Boží Syn je tím, kdo předkládá myšlenky Boha. Činí tak Boží myšlenky viditelnými, respektive slyšitelnými.“

„No páni. Tony, tohle je velká myšlenka. Jsem z toho celý pryč, už ze samotného toho pomyšlení.“

„Mě napadá slovo *přečištěný*,“ zavtipkoval Tony.

„Takže podle toho, co jsi ted' říkal – proto Jan napsal, že Slovo bylo na počátku u Boha, tedy u Otce. „Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh“. Pokud Kristus byl Bohem nezávisle na Otcovi, pak by zde jednoduše stálo, že Slovo *bylo* Bůh; nebylo by potřeba v prvé řadě říkat, že Slovo bylo *u* Boha.“

„Přesně tak, Maatane. Důvodem, proč se zde píše, že Slovo bylo Bůh, je tedy to, že prostředník dědí vše od zdroje. Proto byla Eva ze 100%

člověk, protože vše, co měla, zdělila skrze žebro Adama. Na stejném principu také zdělila svou vládu nad zahradou Eden – získala ji skrze něj. Bůh dal vše Adamovi, včetně uložených povinností, ještě dříve, než byla stvořena ona. Eva to vše zdělila od Adama a Adam měl povinnost zajistit, že i ona porozumí instrukcím, které Bůh dal jemu.“

„Ááá, příliš mnoho světla!“ zvolal žertem Maatan a se smíchem se chytil za hlavu. „Takže to znamená, že uctívání Boha a jeho Syna podle Božského vzorce naprosto přetváří manželský svazek, potažmo i celou společnost a svět, už na základě tohoto jednoho bodu.“

„Tohle je ten Kámen, který zničí obraz z druhé kapitoly Daniela, Maatane.“

„Cože?“ zvolal Maatan a ihned zahořel nedočkavostí, co dalšího mu Tony řekne.

„Když se podíváš na 1. Samuelovu 4:4, zmiňuje se tam jistý Ebenezer. Jde o kombinaci dvou hebrejských slov – *eben* znamená *kámen* a *ezer* znamená *pomocník*. Slovo Eben je kombinací dalších dvou hebrejských slov *ab* a *ben*, z nichž je složeno *aben*, respektive dle výslovnosti *eben*. *Ab* je výraz pro Otce a *ben* je výraz pro Syna.“

V tu chvíli z oblohy práskl blesk a mohutně zaduněl hrom. Světlo to bylo tak jasné, až se pod Maatanem podlomily nohy. Blesk po sobě zanechal modravý opar.

„To aby i nebesa byla svědkem toho, co ti teď říkám, Maatane. Kamenem, který má rozbít obraz v Danielovi 2, je správné porozumění vztahu Otce a Syna podle Božského vzorce. Když se tento vzorec projeví také v domácnosti, společnosti a národu, potom bude království tohoto světa jako ty věže v centru Kostnice – hromada sutí. V takové půdě může růst skutečná církev nestvořená lidskou rukou, taková, která má schopnost připravit se na Kristův návrat.“

Maatan zůstal klečet na kolenou a v modlitbě zakvílel: „Ach, spravedlivý Otče, já jsem člověk nečistých rtů a přebývám mezi lidmi nečistých rtů. Žádám tě o odpuštění za mé předchozí modlářství.“

Padám na tuto skálu, na tuto předrahou skálu, aby se mé srdce roztříštilo a já byl propuštěn z království tmy do království tvého drahého Syna.“

Tony si kleknul vedle Maatana a také se začal modlit. „Otče, říkám amen k modlitbě mého bratra. Tak dlouho již odkládáme Tvůj příchod... Toto poselství jsi začal svěřovat již mému pradědovi a staršímu Waggonerovi, ale my tento základní kámen odmítli a místo toho začali obohacovat sami sebe:

Hospodine, nám *náleží* jenom hanba — našim králům, našim velitelům i našim otcům — neboť jsme zhřešili proti tobě. Panovníkovi, našemu Bohu, *zůstávají* slitování a odpuštění. To proto, že jsme se proti němu vzbouřili a neposlouchali jsme Hospodina, svého Boha, abychom žili podle jeho zákonů, které nám předkládal prostřednictvím svých služebníků proroků, ale všichni v Izraeli přestoupili tvůj zákon, odvrátili se a neposlouchali tě. Proto se na nás sesypala prokletí a zlořečení, jak je psáno v zákoně Mojžíše, otroka Božího, neboť jsme vůči němu zhřešili.
Daniel 9:8-11

Tony s Maatanem se v slzách objali jako dva kající a vzdávali díky Bohu za tuto oční mast, díky níž uviděli Skálu ničící obraz žárlivosti. Nikoliv silou, nikoliv mocí, nikoliv vojenskou převahou, ale i tak nám tento dosud nepatrný hlas odhaluje, kdo je Syn Požehnaného a jaká je cesta k Otci. Je to poznání Ježíše Krista takového, jaký je, ke slávě Boha Otce. Brány pekelné proti této pravdě nezvítězí, přestože se Satan všemi způsoby pokouší zatajit pravdu o tom, že Syn Kristus je velkým Prostředníkem Otce, který je jediný pravý Bůh.

30. Základy města Kostnice

Oba ještě chvíli rozjímali nad tím nádherným zjevením, ale brzy je přepadla touha pokračovat ve studiu.

„Ted' bychom se měli poctivě zamyslet nad základním kamenem naší víry, Maatane,“ pokračoval Tony, „nad Ježíšem Kristem jakožto Synem Otce v pravdě a lásce. Aby mohl Satan založit nové království, musel utajit identitu Syna Božího. Za tímto účelem vyvinul několik idejí. Tou nejpatrnější je učení ateismu, které odmítá nejen osobu Krista, ale i Boha. Pro ranou církev, v níž zázraky, milosrdenství a společenství nebylo možné popřít, však Satan potřeboval jiný způsob. Věděl, že své lži nejlépe prodá, pokud je zamaskuje do slov o pravdě, a tak světu představil nauku o Trojici. Ta sice mluví o Otci, Synu a Svatém Duchu, ale propojuje je způsobem, jaký ničí osobnost Otce a Syna. Ničí schopnost osvojit si v lidské duši skutečnou frekvenci Agape. Neboť jedině pokud věříme v jednorozeného zplozeného Syna, jemuž Otec dal vše, může se naše mysl naladit na frekvenci Agape takovým způsobem, jaký nám umožní z města Kostnice uniknout.“

Právě to je skrytým základem Satanova mistrovského klamu. Trojice představuje světu jakousi bytost zvanou Boží Syn, ale ve skutečnosti je ta druhá osoba Trojice podvrhem, který se maskuje za rádoby mrtvou verzi jednorozeného zplozeného Syna. Tato nauka se rovná snaze římských vojáků o to, aby Boží Syn zůstal v hrobě.“

„Dobrá, Tony. Tohle je tedy další pilíř Pentagonu, jak jsi mi říkal loni. Aby mohl Satan zatajit pravdu o tom, že Ježíš je jednorozený zplozený Syn Boží, musí měnit význam Božího Slova na základě principů spiritualismu. Písmo nám stále dokola sděluje, že Ježíš je Syn Boží. Satan ten pojem „Syn Boží“ zduchovňuje, aby tak světu představil „Boha Syna“. Zcela zjevně jde o rozšíření jeho lživého ‚jistě nezemřete‘, kterým se snaží překroutit Boží Slovo ku prospěchu jeho vlastním záměrům.“

„Přesně tak. Mezi naukou o Trojici a naukou o nesmrtnosti duše se nachází spojitost Božského vzorce, takže se obě tyto nauky staly

součástí základů Kostnice, jež neustále válčí s Hospodinem a jeho pomazaným.“

„Tuhle spojitost mi prosím objasni, Tony. Nedovedu si ji tak docela představit.“

„Zajisté. Rozumíš principu toho, že člověk se stává tím, na co se dívá?“ (2. Korintským 3:18).

„Ano, jednoznačně.“

„Když se tedy člověk dívá na tu druhou osobu Trojice, což je ‚Bůh Syn‘, dívá se na někoho, kdo nezdědil svůj život od Otce, ale nějak přímo či mysticky má život sám od sebe. Pokud tohoto boha uctívá, podvědomě je tím ochuzen o potenciál k Agape. Jádro nauky o nesmrtelné duši pak bezprostředně vychází z nauky o ‚Bohu Synovi‘, který nic neobdržel od svého Otce. Tento ‚Bůh Syn‘ je tak zdrojovou naukou velké lži o tom, že člověk má život sám o sobě a sám od sebe. Když uctíváš tuto bytost, pak zcela jistě zemřeš, pakliže to ponecháš přirozenému závěru, protože duše sama o sobě není nesmrtelná.“

„Ale copak Ježíš v sobě nemá život?“

„To má, Maatane, ale jak se píše v Janovi 5:26 – Božímu Synu bylo *dáno* mít v sobě život. Dostal jej od svého Otce, to je ta nezbytná pointa. Také je nezbytné mít na paměti, že Kristus je samostatnou Bytostí oddělenou od Otce, nikoliv třemi osobami v jedné osobě jako podle římského učení. Odlišnost Syna od Otce je zárukou toho, že život v Otcovi je skutečně předán jako dar jeho Synovi. Kdyby Otec a Syn byli jedna a táže bytost, k žádnému předání daru by nedošlo. A bez předání daru nelze vytvářet Agape, protože ta vyžaduje nesobectví; vyžaduje dar.“

„Dobře, Tony, tohle mi bude ještě chvíli šrotovat. Je toho docela dost na pochopení, ale asi rozumím tvou pointu. Pokud jsem to správně pobral, nauky o Trojici a nesmrtelnosti duše vytvářejí naukovou strukturu, na základě níž mohou lidé věřit i ve vlastní nesmrtelnost. Je to proces o dvou krocích, který tak ničí pravdu o Božím Synovi, o Bytosti ztělesňující a znesmrtelňující pravdu, totiž že Otec je hlavním zdrojem

života. Destrukční proces ničí skutečnost, že Ježíš dostal svůj život od Otce jakožto dar v rámci Agape. Tuto lež pak ještě zpečetuje spiritualismus Satana, který Adamovi a Evě namluvil, že jistě nezemřou.“

„Dobře řečeno. Takže základy Kostnice jsou tedy vystavěny na neviditelném základním kamenu ‚Boha Syna‘, což se projevuje naukami o nesmrtelnosti duše skrze metody spiritualismu. ‚Bůh Syn‘ je pro nauku o nesmrtelné duši zdrojem síly.“

„Tady mě ale napadá jedna otázka. Proč Satan staví své základy podle Božského vzorce, podle principu neviditelného a viditelného?“

„Přemýšlíš nad tím, Maatane, to je skvělé. Satan si staví své království podle zásad vesmíru, které nastolil Bůh. Věčný princip udává, že ze semínka vznikne ovoce, a to platí i v Satanově království. Potvrzují nám to verše jako tento:

Byla jí dána ústa mluvící veliké věci a rouhání a byla jí dána
moc, aby činila, co chce po čtyřicet dva měsíce. Zjevení 13:5

Kdo dal této šelmě onu moc konat všechny ty hrozné věci, které napáchala? Byl to Kristus. Což nás přivádí k nejhlubší skutečnosti tohoto všeho – že jelikož duše není nesmrtelná a veškerý život se k nám dostává od Boha Otce skrze jeho Syna, proto i veškerá početná Satanova armáda získává svůj život skrze Božího Syna. To z Jeho dechu jsou živi, stejně jako jsme z Něj živi my. Život nás všech v každém okamžiku závisí na Božím Synu a skrze tento život máme spojení i s Otcem.

Jelikož i Satanův život pochází od Krista, znamená to, že i zde platí principy zasazení semene a sklizně. Proto i základy Kostnice následují strukturu Božského vzorce:

Zdroj = ‚Bůh Syn‘

Prostředník/kanál = Nesmrtelnost duše

Metoda = Spiritualismus

Výsledek = Skutky, Uctívání sebe sama, Neklid/nepokoj.“

„To dává naprostý smysl, Tony. Věřím, že je to pravda.“

„A to mě staví do pozice, kdy ti mohu věnovat dar, Maatane.“ Tony přinesl umně vyřezávanou krabičku o rozměrech zhruba 25 na 15 centimetrů, vyrobenou z ebenu a vykládanou perlami. Ke krabičce byl připevněn maličký klíč, na němž byl z jedné strany vyryt nápis „Millerova pravidla“.

„Děkuji, Tony, je to nádherné. Přijímám tento dar se srdečným vděkem našemu Otci skrze Krista a skrze tebe.“

„Učíš se rychle, Maatane. Pěkné uplatnění Božského vzorce.“ Oba muži se se smíchem objali; ten smích působil na duši jako lék.

„Hádám, že tím Millerem na klíči se myslí William Miller, a že ta pravidla budou jeho zásady biblického výkladu.“

„To jsi pochopil správně, Maatane. A teď otevři tu krabičku a podívej se dovnitř... Jen ještě zhasnu světlo.“

Všechno potemnělo a Maatan otočil klíčkem. Po otevření krabičky se místnost zaplavila světlem, které prozářilo každý kout. Žádný další zdroj světla už nebyl třeba, tak silně svítil ten klíč sám o sobě. Maatan vyňal zlatý klíč vykládaný safírovým drahokamem, na němž byla vyryta slova ‚Božský vzorec života‘.

„Modrá barva značí poslušnost v podřízení,“ začal vážným hlasem vysvětlovat Tony. „Podřízenost Otci představuje dar života od Božího Syna pro nás. To skrze něj žijeme, pohybujeme se a existujeme. Naslouchej hlasu svého Otce v Kristově jménu. Tento safír přenáší frekvenci podřízeného Ducha k Věkovitému. Rozumíš, Maatane?“

„Rozumím, Tony. Modrou barvu měli mít na okrajích svých oděvů i starověcí Izraelité.“

Promluv k synům Izraele a řekni jim, aby si po všechna pokolení dělali na okrajích roucha třásně a dávali na okrajové třásně modrou šňůrku. Numeri 15:38

„Výborně. A teď ještě pár věcí k zamyšlení: Tento kámen má schopnost měnit barvu na několik dalších, aby tak vyhovoval našim potřebám během úniku z tohoto města, a to podle těchto kamenů:

1. Safír	Modrá	Poslušnost – základ Božího Trůnu	Ex 24:10; Eze 1:26
2. Rubín, jaspis, karneol	Červená	Moudrost, praná ve víně	Přís 8:11; Gen 49:11
3. Smaragd	Zelená	Naděje – zelená barva duhy	Zjev 4:3
4. Bílý onyx	Bílá	Spravedlnost svatých	Ex 28:9
5. Křišťál	Čirá	Bez viny, průhlednost	Zjev 4:6

Barva se mění podle toho, aby odrážela danou frekvenci. Kámen v tomto klíči nemá sílu sám o sobě, slouží jako zrcadlo tvé duše a odráží přízeň, kterou dostáváš z řeky života proudící od Božího trůnu.

Teď, Maatane, jsme téměř připraveni vydat se k prvnímu železnému pilíři Kostnice a pomocí tohoto klíče se odpoutat z jeho vlivu. Nejdřív ti však musím něco doříct. V rámci Božského vzorce se každá duchovní pravda skrze tohoto prostředníka či kanál přemění v doslovnou, viditelnou realitu. Chápeš, co tím myslím?“

„Objasni mi to prosím přeci jen trochu víc, Tony.“

„Vezmi si například Sobotu (Šabat), sedmý den. Požehnání Šabatu má svůj zdroj v duchovním principu, ale projevuje se každotýdenním dodržováním šabatu. Nejde pouze o neviditelnou zásadu. Projevuje se tak, že o Šabatu čili v Sobotu viditelně odložíš svou práci a skutečně odpočíváš. Rozumíš mi?“

„Aha, dobrá, teď už rozumím. Podobně pak Bůh je Bytost, která má jistou formu, ale je neviditelný a my k němu máme přístup skrze Božího Syna, který existuje ve formě Boha. Je to taková prevence

panteismu, který učí, že Bůh je všude. Neviditelný Bůh se projevuje skrze viditelného Syna.“

„Dobře, takže chápeš. Stejně jako víra bez skutků je mrtvá – neboli víra, která je pouhým okem neviditelná, se jako víra projevuje pouze v případech, je-li uplatněna skutky. Nejde o víru a zvláště dílo, ale spíše o víru, která koná dílo.“ (Galatským 5:6)

„No ne, to je také dobrá spojitost!“ zareagoval nadšeně Maatan. „Tenhle Božský vzorec je opravdu silná věc.“

„Tak ještě něco pro tebe, Maatane. Starý Zákon obsahuje evangelium, ale tam je skryté v symbolu a ve formě semene. Toto evangelium se pak projevilo životem Ježíše Krista. Ježíš vzal neviditelné semeno a projevil ho v Novém Zákoně, takže Nový Zákon je vlastně září slávy Starého Zákona. Nesnaží se Starý Zákon nahradit – Kristus také nepřišel zničit zákon ani proroky. Nepřišel ničit, ale naplňovat neboli učinit plným – zesílit a vyjasnit. Další podobné věci si řekneme potom, co se dostaneme k dalšímu pilíři, který je nutné řešit.“

Tony byl nadšený, že se věci konečně dávají do pohybu. „Takže příští sobotu odpoledne, pokud máš čas, mohli bychom s tvou rodinou zajít k prvnímu pilíři a pomocí toho klíče, který jsi dostal, odemknout pilíř spojený s nesmrtelností duše a spiritualismem?“ navrhnul.

„Tenhle víkend mě popravdě čekají nějaké přednášky na opačné straně města. Ale příští Šabat mám volný.“

„Skvěle. Tady máš druhý klíč pro Stellu. Aby byl k užitku, je potřeba používat ho pravidelně. Pokud ho na nějakou dobu používat přestaneš, začne se reálně zmenšovat a pak jím nebude možné odemknout zámky tohoto obřího města beznaděje.“

„Děkuji, Tony. Jsem za tyto úžasné dary moc vděčný.“

Maatan pak šel domů a vyprávěl Stelle vše, co se od Tonyho dozvěděl. Stella měla velkou radost z klíče k Božskému vzorci, který prostřednictvím Maatana dostala.

„Ty naše klíče musíme používat často – oba musíme vyhlížet příležitosti, kdy a kde je využít,“ řekl Stelle Maatan. „Musíme nazírat na život skrze zásady Božského vzorce a tento klíč použít při každé výzvě, kterou život přinese, abychom tak našli cestu ven z této temné Kostnice.“

31. Otcův dopis plný lásky

Další víkend šel Maatan se svým kamarádem Edwardem dělit se s lidmi o ujišťující požehnání, které jakožto Boží děti máme. Úžasná pravda o tom, že se Ježíš získal zpět naše synovství – což prokázal na příkladu pokušení v pustině – se rozprostírala do tří poselství předávaných anděly ve Zjevení 14.

„Pokud plně přijmeme to, že Kristus znovu získal našeho synovství a že se chopíme příslibu jeho Ducha, pak je Bůh schopen seslat nám Ducha jeho Syna, ať můžeme volat ‚Abba, Otče‘ (Galatským 4:6). Když přijímáme naše synovství v Kristu, pak zvoláváme, že ‚Babylon padl‘ (Zjevení 14:8). Přestáváme být otroky snažícími se prokázat našemu nebeskému Otci, že stojíme za záchranu, ale namísto toho vkládáme důvěru v Otcovu lásku k nám a již nevynakládáme zoufalé úsilí o přijetí, které nám již bylo uděleno.“ Když Maatan vykládal tuto vzácnou pravdu lidem, v obličeji jen zářil.

V odpolední přednášce pak rozebíral text z Přísloví 17:6, kde se píše o slávě dětí. Sděloval vzácnou myšlenku, že jakožto Boží děti nemusíme hledat hodnotu v naší síle či moudrosti, ale jednoduše v tom, že známe Otce a víme, kým On je:

Toto praví Hospodin: Ať se moudrý nechlubí svou moudrostí, ať se hrdina nechlubí svou zdatností, ať se bohatý nechlubí svým bohatstvím, ale kdo se chlubí, ať se chlubí tím, že je rozumný a zná mě, že já, Hospodin, vykonávám na zemi milosrdenství, právo a spravedlnost, protože v těchto věcech mám zálibení. Jeremiáš 9:22-23

V závěru této přednášky se v celém shromáždění rozhostil pocit hlubokého klidu. Maatan jim pustil video s názvem *Otcův dopis plný lásky*, v němž poskládal za sebe několik veršů hovořících o Otcově lásce k nám:

Mé dítě,
ty mě možná neznáš, ale já o tobě vím vše. Žalmy 139:1
Vím, kdy si sedáš a kdy vstáváš. Žalmy 139:2
Dobře znám všechny tvé cesty. Žalmy 139:3
I všechny vlasy na tvé hlavě jsou spočteny. Matouš 10:29-31
Neboť jsi byl stvořen k mému obrazu. Genesis 1:27
Ve mne žiješ, pohybuješ se a jsi. Skutky 17:28
Neboť jsi i moje rodina. Skutky 17:28
Dříve, nežli jsem tě utvořil v nitru, znal jsem tě. Jeremiáš 1:4-5
Vybral jsem si tě před založením světa. Efezským 1:4
Mé oči viděly tvůj zárodek a do mé knihy se zapisovaly všechny dny.
Žalmy 139:15-16
Ustanovil jsem přesný čas tvého zrození a místo tvého žití.
Skutky 17:26
Jsi úžasně stvořen — vzbuzuje to bázeň. Žalmy 139:14
Utkal jsem tě v lůně tvé matky. Žalmy 139:13
O mě se opíráš od mateřského lůna. Žalmy 71:6
Ti, kdo mě neznají, si mě vykládají nesprávně. Jan 8:41-44
Nejsem vzdálený a rozezlený, naopak jsem naprostým zosobněným
lásky.
1. Janův 4:16
A toužím dávat svou lásku tobě. 1. Janův 3:1
Jednoduše proto, že jsi mé dítě a já jsem tvůj Otec. 1. Janův 3:1
Nabízím ti více, než by kdy mohl nabídnout tvůj pozemský otec. Matouš
7:11
Neboť jsem dokonalý otec. Matouš 5:48
Každé dobré dání a dar pro tebe pochází z mé ruky. Jakubův 1:17
Vše ti dám a naplním všechny tvé potřeby. Matouš 6:31-33
Abych ti dal budoucnost a naději. Jeremiáš 29:11
Miluji tě věčnou láskou, proto. Jeremiáš 31:3
Mých úmyslů vůči tobě je víc než písku.
Žalmy 139:17-18
A radostně nad tebou plesám. Sofoniáš 3:17
Ne přestanu ti prokazovat dobro. Jeremiáš 32:40

Neboť ty jsi mým zvláštním vlastnictvím. Exodus 19:5
Spolehlivě tě zasadím, celým svým srdcem a celou svou duší. Jeremiáš
32:41

Oznámím ti velké a skryté věci. Jeremiáš 33:3
Nalezneš mě, když mě budeš hledat celým svým srdcem a celou svou
duší. Deuteronomium 4:29

Měj rozkoš ze mě a já naplním prosby tvého srdce. Žalmy 37:4
Neboť to já ti tyto touhy dal. Filipským 2:13

Jsem pro tebe schopen udělat více, než si dokážeš představit.
Efezským 3:20

Jsem tvůj největší povzbuzovatel. 2. Tesalonickým 2:16-17
Jsem také Otec, který tě utěší ve všech tvých obtížích.

2. Korintským 1:3-4

Jsem blízko těm, kdo jsou zkroušeni v srdci. Žalmy 34:18
Jako pastýř nese jehně, tak ponesu v náruči tebe.

Izaiáš 40:11

Jednoho dne setru každou slzu z tvých očí. Zjevení 21:3-4
A zbavím tě veškeré bolesti, kterou jsi na této zemi utrpěl.

Zjevení 21:3-4

Já jsem tvůj Otec a miluji tě tak, jako miluji svého syna Ježíše. Jan 17:23
Neboť skrze Ježíše zjevují svou lásku k tobě. Jan 17:26

On je přesným otiskem mé podstaty. Židům 1:3

Přišel ukázat, že jsem pro tebe, ne proti tobě. Římanům 8:31

A říct vám, že nepočítám tvé hříchy. 2. Korintským 5:18-19

Ježíš zemřel za to, abychom se mohli usmířit. 2. Korintským 5:18-19

Jeho smrt byla největším vyjádřením mé lásky k tobě. 1. Janův 4:10

Vzdal jsem se všeho, co jsem miloval, abych získal tvoji lásku. Římanům
8:31-32

Pokud přijímáš dar v podobě mého syna Ježíše, přijímáš mne. 1. Janův
2:23

A nic už tě od mé lásky znovu neodloučí. Římanům 8:38-39

Přijď domů a já uspořádám tu největší oslavu, jakou kdy nebe zažilo.

Lukáš 15:7

Otcem jsem vždy byl a Otcem vždy budu. Efezským 3:14-15

Má otázka zní... Budeš ty mým dítětem? Jan 1:12-13

Čekám na tebe. Lukáš 15:11-32

S láskou tvůj Otec.

Všemocný Bůh¹⁸

Vidina osvojení příslibu, že dětmi Božími budou už tím, když přijmou Ježíše Syna Božího za svého Spasitele, přiměla mnohé přistoupit vpřed. Leckdo tam stál v slzách, srdce pohnuté dojetím.

Při západu slunce, když mířili domů, vysvitl nad obzorem tenký srpek nového měsíce. „Tak tohle byl opravdu požehnaný Šabat, Maatane,“ ozval se Edward. „Jsem moc rád, že jsem dnes mohl přijít.“

„Duch k nám byl rozhodně seslán ve velkém a překypoval pravdou o Otcově lásce. Přejde mi zajímavé, že zase vidím nad obzorem nový měsíc, stejně jako když mi byl zjeven Božský vzorec u fontány. Připomíná mi to ten verš, ve kterém se píše:

A novoluní co novoluní, sobotu co sobotu bude přicházet
veškeré tělo, aby se sklánělo přede mnou, praví Hospodin.

Izaiáš 66:23

To, že se tyhle věci staly někdy okolo novoluní a radost, kterou zažíváme z uctívání Otce, má určitě nějaký důvod. Jsem si jistý, že Hospodin nám ukáže, kde leží pravda.“

„Amen!“ přitakal Edward.

Druhý den Maatana brzy ráno probudil zvuk zpěvu. Zaslechl slavný chvalo zpěv od Charlese Wesleyho: „Ta úžasná láska, jak možné je, že ty, můj Bůh, bys zemřel pro mne...“ Maatan se v myšlenkách zaobíral tím, že je skrze Krista synem Božím a jak Kristus rozptýlil jeho pochyby o tom, zda je toho hoden. Nebyl už služebníkem, ale synem. Najednou, ačkoliv byl úplně sám, měl pocit, jako by jej cosi sevřelo v pevném objetí. Boží lásku pocítil tak hluboko v duši, až mu z očí vytryskly slzy proudem. Do toho uslyšel slova:

---

¹⁸ www.fathersloveletter.com

Tuto zprávu musíš předat světu.

Zavolal jsem tě jménem.

Tvé skryté jméno bude Maayan Israel,

neboť z tvého srdce ke mně pramení pramen živé vody.

Skryté jméno tvé manželky bude Stela Israel,

neboť ona bude památníkem projevů mé nastupující moci.

Hle, učinil jsem tě novým oboustranným mlátícím smykem. Budeš mlátit hory a rozdrtíš je a návrší proměníš v plevy. Prověješ je a vítr je odnese, vichřice je rozptýlí. Ty však budeš jásat v Hospodinu, budeš se chlubit Svatým Izraele. Nuzní a chudí hledají vodu, ale žádná není. Jejich jazyk je vyprahlý žízní. Já, Hospodin, jim odpovím, já, Bůh Izraele, je neopustím. Otevřu na holých návrších řeku a uprostřed plání prameny; proměním pustinu v jezero vod a zemi bezvodou ve vodní zdroje. Dám vyrůst v pustině cedru a akácii, myrtoví a plané olivě, v Arabě vysadím cypřiš a jilm spolu se zimostřezem. Izaiáš 41:15-19

Maatana to tak přemohlo, až se začal bát, že to nepřezijí. Láska jemu vyjádřená byla tak obrovská, že se jeho staré já strachy roztřásl... avšak v novosti Ducha, povstal k novému životu a vyslyšel toto své volání.

„Odpovídám na tvé volání, Otče, a důvěřuji ve tvou lásku ke mně. Sám o sobě nezmohu nic, ale věřím, že mi pomůžeš a budeš mě na každém kroku vést. Děkuji ti, Pane Ježíši, že jsi mi Otce ukázal. Skrze tvého Ducha v něm nalézám rozkoš. Dědím tvou lásku k Otci a budu nosit tvé jho, neboť je lehké a příjemné. Ve tvém nejvzácnějším jménu, amen.“

32. Od mosazi ke zlatu

Následující Šabat šel Maatan do kostela s pocitem niterného břemene, že musí sdílet Otcovu lásku skrze jeho Syna. Toužil osvobodit své shromáždění z toho mosazně-železného království a podělit se s nimi o světlo. Odpoledne se Stellou a svými syny navštívili Tonyho a odtud cestovali k prvnímu pilíři. Své klíče Božského vzorce měli Stella i Maatan připravené a nemohli se dočkat, až vstoupí do nového zážitku pravdy.

„Rád vás vidím, Maatane a Stello. Jak se máte, Chí a Leo?“ zajímal se zdvořile Tony.

„Těším se, až uvidíme ten obrovský železný sloup,“ prohlásil Chí. „Táta říkal, že dneska zabijeme jednoho ze synů Goliáše.“

„Vážně, Chí? Tak to je zajímavá myšlenka, nad kterou jsem neuvažoval. Copak jsi to svým synům říkal, Maatane?“

„Zaujalo mě, že podle 2. Samuelovy měl Goliáš čtyři syny:

Tito čtyři se narodili Refájcům v Gatu. Padli rukou Davida a rukou jeho otroků. 2. Samuelova 21:22

Kolem nás stojí pět pilířů, což mi připomnělo Goliáše a jeho čtyři syny, a snaží se nás zotročit pro svého boha. Jenže my tyto obry skolíme pěti oblázky z potoka, který vede do náruče Otce. (1. Sam. 17:40, Jan 1:18, Skutky 27:39). Ty jsi mi říkal o tom, že klíč Božského vzorce se pro účely úniku z města dokáže změnit na pět různých barev. Viděl jsem v tom spojitost s pěti kameny, které David sebral v řece tekoucí od Božího trůnu (Žalmy 46:4).“

„Výborně, Maatane, tak to se zase já dozvídám něco nového. Vzdávám chválu Otci, že nás propojil. Teď bych se rád podělil o určité spojitosti ohledně pětice znamének na našich hlavách.“

První máme spojené s chutí. Určitě už sis všimnul, že když jedno z těch znamének stiskneš, způsobí ti to zvláštní pocit na jazyku. Když je

znaménko mosazné, chuťové vnímání je převrácené a o dost méně schopné cítit chuť zázraků Božího Slova. Jak se píše v Bibli:

Jak příjemné jsou mému patru tvé řeči, mým ústům jsou
sladší než med. Žalmy 119:103

Kristus je Slovem Božím; pokud otevřeme svá srdce pravdě o jednorozeném zplozeném Synu, Boží Slovo nám zesládne jako med a je krásnější než čisté zlato (Žalmy 19:10). Pilíř, od kterého se teď odpojme, se snoubí se lží o nesmrtnosti založené na zásadách spiritualismu, které převracejí naše chuťové vnímání vůči Božímu Slovu. Když člověka nakazí spiritualismus, opravdu těžko se mu věří, že je Ježíš skutečně Božím Synem, případně má problém hloubkově a systematicky pochopit zásady pravdy, která mu umožní z tohoto města uniknout.

Jakmile se toto znaménko změní na zlaté, viditelný základní kámen Satanových klamů se tím naruší. Proto musíme začít tady. Musíme mít chuť přečištěnou pro Slovo Boží. Tento princip chuti se doráží také ve zkouškách, kterým čelil Daniel, konkrétně v první zkoušce v Babylonu. Musel odolat zvrácené chuti a přimknout se k jednoduchosti Božího Slova. K tomu patří odmítnutí tzv. vyšší kritiky, kulturních argumentů či nesprávného dělení Božího Slova do nepravdivých struktur. Mnohdy si ani neuvědomujeme, že klademe vlastní chápání nad Boží Slovo, a spiritualismu se tak dopouštíme nezáměrně. Přečištěná chuť zlata se odmítá slévat se světskou moudrostí o lidské psychologii; naopak si nebojácně stojí za Božím Slovem a umožňuje vykládat si jej bez jediné špetky lidského překrucování.

Pokud chceme Božího Syna znát stejně jako Boží Slovo, musíme se řídit pravidly výkladu, jak je pochopil William Miller:

1. Na první místo klást doslovné vyznění.
2. Brát v potaz vše, co Bible k danému tématu říká, a pokud si lze zformovat závěr bez vzájemných rozporů, pak je tento závěr pravdivý.
3. Bible vykládá sama sebe.

4. Symboly v Bibli použité jsou vysvětleny na jiném místě v Písmu.
5. Musíme se podřídít Božímu Slovu a nesnažit si jej překrucovat tak, aby vyhovovalo tužbám našeho těla.

Kdo takto bude činit, ten dozajista z Pentagonu lží unikne.“

„To jsou opravdu krásné myšlenky, Tony. Mám radost, že takové věci vím. Ohledně druhého pilíře jsme se bavili o Trojici. V jakém smyslu lze vidět souvislost v tomto případě?“

„Tohle se dá, milý Maatane, jednoduše vysvětlit tímto veršem:

Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný.
Deuteronomium 6:4

„Aha, takže druhý pilíř se pojí ke sluchu,“ pochopil Maatan. „To mi připomíná předání zákona na hoře Sinaj. Bůh tehdy žádal lid, ať naslouchá požehnáním, která jim chce dát, ale ti se tak báli, že neposlouchali – místo toho ze strachu o život požádali Mojžíše, aby tam šel a vyslechl si je za ně:“

Nyní tedy, budete-li mne opravdu poslouchat a budete-li zachovávat moji smlouvu, budete mým zvláštním vlastnictvím mezi všemi národy, i když moje je celá země.
Exodus 19:5 (CSP)

Řekli Mojžíšovi: Mluv s námi ty a budeme naslouchat. Ať s námi nemluví Bůh, abychom nezemřeli. Exodus 20:19

„Mně to připomíná to, co Ježíš řekl svému Otci v Žalmech,“ dodala Stella.

Obětní hod ani přídavnou obět' jsi nechtěl, ale prorazil jsi mi uši. Zápal ani obět' za hřích jsi nežádal. Žalmy 40:6

„Hmm, další pro mě nová myšlenka,“ přiznal s úsměvem Tony. „Když v nás přebývá Ježíšův Duch, naše uši budou otevřené a uslyší. Jak vzácná je tato víra v Ježíše, který žije podle každého Božího Slova!“

„Tak jsme dorazili do cíle,“ oznámil Maatan, když zastavili u základny pilíře. Všichni zvedli zrak ve snaze dohlédnout na jeho vrchol. Když o té věži nepřemýšleli, ani jako by si toho nevšimli, ale teď, když měla jejich plnou pozornost, šlo o opravdu působivý pohled. Věž se tyčila do výše téměř třiceti metrů, což podle staré míry dávalo přes šedesát loket. Mohutné železo, z něhož byla postavena, vypadalo staře, ale zároveň nijak rozpadle – očividně si někdo dával práci s údržbou.

Kolem základny se táhl pruh namalovaný šarlatovou červení a přesně v jejím středu stálo písmeno G. Šarlatový pás se skládal z železa a mosazi, takže kdyby se pilíř někdo snažil podetnout, tento železno-mosazný pás by ochránil jeho základy a prodloužil tak jeho životnost o čas a období.

„Co znamená to písmeno G?“ zeptal se Leo.

„To může znamenat spoustu věcí. G jako Greece, což je anglicky Řecko, protože tvar tohoto elektromagnetického systému vychází z tvaru leopardího těla (Zjevení 13:2),“ začal vysvětlovat Rony. „Taky to znamená G jako generace – ‚pokolení zlé a cizoložné vyhledává znamení‘ (Matouš 16:4). Rovněž G jako gravitace, protože je součástí systematické sítě, která přitahuje udivené lidstvo k šelmě a jejímu uctívání. Nebo G kvůli anglickému slovu God, tedy bůh, bůh tohoto světa zaslepující lidem zrak, aby bloudili po tomto městě – stejném městě, kde byl ukřižován náš Pán.“

„Ještě jsou kolem toho písmena G nějaké nepatrné značky,“ všimnul si Chí.

„To jsou, Chí. To dole pod G je čtverec a to nahoře kompas. Jde o znamení Svobodných zednářů, kteří sehráli klíčovou úlohu v budování tohoto města. Jejich dávný prapůvod se táhne k budovatelům měst, protože pocházejí od Henocha, prvního stavitele měst (Genesis 4:17). A samozřejmě to také znamená G jako Goliáš a jeho synové, kteří proklínají Jehovu a jeho syna Jehošuu.“

“To pak tento pilíř musí představovat Goliášova prvorozeného,” zamýšlel se Maatan. “Pokud se nám má naše cesta ke svobodě podařit, musíme se zabývat tímto základním pilířem vězeňského systému.”

Pak řekneš faraonovi: Toto praví Hospodin: Izrael je můj prvorozený syn. Řekl jsem ti: Propust' mého syna, aby mi sloužil, ale odmítl jsi ho propustit. Hle, zabiji tvého prvorozeného syna. Exodus 4:22-23

“Víme, jakou odpověď dá Goliáš, protože ten nikdy neodpouští, nezapomíná a své kořisti se nevzdává,” poznamenal Tony.

„Takže jak tedy máme použít tento klíč a tohoto obra porazit?“ zeptal se Maatan.

„Drž ten klíč, Maatane, a vyslov Boží slova, která jsou nutná ke skolení tohoto obra z Gathu. Obr tě přijde rozdrtit, ale pevně se drž víry v Ježíše a zvítězíš nad ním.“

Když se Maatan k věži přiblížil, najednou jej naplnily vzpomínky na jeho minulost – vzpomínky na jeho ostudná selhání a projevy slabosti.

Opovrhují tebou i tvým Bohem, ozval se mu v mysli tichý hlas. Z tohoto města nikdy neunikneš. Narodil ses jako můj sluha a já se svých poddaných nikdy nevzdám. Dal jsi mi sliby a já se postarám o to, abys je dodržel.

Při pomyšlení na svou slabost se Maatan začal třást. Zmocňoval se jej zármutek nad tím, jak předtím zraňoval svého Spasitele, ale držel se příslibu, který skrze Krista dostal:

„Ty jsi můj milovaný Syn, v němž jsem našel zalíbení.“

„Tomu věřím!“ vykřikl Maatan. „Věřím, že jsem syn Boží, a teď říkám tomuto papírovému obru:

Ty jdeš proti mně s mečem, kopím a srpáčem, ale já jdu proti tobě ve jménu Hospodina zástupců, Boha izraelských řad, kterého jsi tupil. 1. Samuelova 17:45

Už teď jsi poražený, ničiteli. Patřím mému Milovanému a on patří mně. Rozhodl jsem se žít podle každého Božího slova a nehodlám ti odpovídat, zda Božím synem jsem; nemusím měnit kameny na chléb, protože skrze Milovaného jsem byl přijat a k tomu předurčen od založení světa.

Duch mého Pána je se mnou a v tomto Duchu ti říkám – Hospodin tě potresciž, synu Goliášův!“

A v tu chvíli z klíče Božského vzorce, který Maatan svíral v ruce, vystřelil poryv modrého světla a narazil do základny věže. Země se rozechvěla mohutným zahřměním, po němž se ozval zvuk kroutícího se a hroutícího kovu. Věž se zřítily na zem. Maatan se Stellou náhle ucítili bolest v jazyku a uslyšeli hlas z nebes, jak říká:

“Hle, tento uhel se dotkl tvých rtů; tvá vina je odvrácena a tvůj hřích je usmířen.” Izaiáš 6:6-7

Jacobsonovi se chytili za ruce a radostí se dali do tance. Svoboda od Goliášova prvorozeného! Pak si Maatan náhle všimnul stínu na zemi, kam jej vrhala věž, a v tom se málem začínal bát, že ten obr jej má stále ve své moci. Tázavě se ohlédl na Tonyho.

„To zboření se odehrálo ve tvé mysli, Maatane! Pamatuj na slova Písma:

...boříme každou povýšenost, která se pozvedá proti poznání Boha. Uvádíme do zajetí každou myšlenku, aby byla poslušna Krista. 2. Korintským 10:5

Tvoje mysl byla oproštěna od spojení s tou věží. Teď nad tebou ta věž nemá žádný vliv, a to z tohoto důvodu...” Tony podal Stelle lupu a řekl jí, ať se podívá na Maatanovo znaménko.

„Maatane, ono se změnilo na zlaté!“

„Chvála Bohu! Takže dodržel svůj slib, že změní mosaz na zlato.“
Maatan si pak od Stelly vyžádal lupu a dovolil si jí, zda se může podívat zase na její znaménko. „Chvála Otci. Taky je zlaté!“

Maatan a Stella se objali a radostí se dali do zpěvu. Pak Maatan utíkal k Tonymu a děkoval mu, že jim pomohl osvobodit se od první věže z Pentagonu lží.

Nakonec zkontroloval znaménka svých synů a zjistil, že na nich se nezměnilo nic. Pak si vzpomněl na verš, v němž se píše:

Říkám však: Pokud je dědic nezletilý, v ničem se neliší od otroka, ač je pánem všeho. Je podřízen poručníkům a správcům až do doby předem určené otcem. Galatským 4:1-2

„Pane, věřím, že moji synové se teprve dočkají,“ modlil se Maatan. „Až dospějí v muže, ať si sami zvolí záchranu, neboť každý ke svému rozhodnutí musí dospět sám.“

V tom Maatana něco napadlo. „Tony, nemohli bychom jít rovnou k další věži a osvobodit se od ní také?“

„Ještě ne,“ zavrtěl hlavou Tony. „Další výzva bude mít jinou podobu. Pamatujme přece na slova Ježíše, když řekl:

Ke každému, kdo se ke mně přizná před lidmi, se i já přiznám před svým Otcem, který je v nebesích. Kdo mě však před lidmi zapře, toho i já zapřu před svým Otcem, který je v nebesích. Matouš 10:32-33

Tvoje další zkouška bude spočívat v tom, že se budeš k Božímu Synovi přiznávat před svými bratry. Po této zkoušce budeš osvobozen i od druhého Goliášova syna.“

Tebe následuji, Spasiteli můj,
Ať už jsem kdekoliv;

Kam jdeš ty, tam následuji,
Ano, Pane, tebe následuji dál.

Tebe následuji, Spasiteli můj,
Tys za mě prolil svoji krev;
A ač jsem v pokušení tě zavrhnout,
Ze tvé milosti tě následuji dál.

33. Zářný vrch

„Náš sbor za pár týdnů pořádá tábor pro mládež, takže máš tak akorát času to rozplánovat, Stello. Bylo by hezké vycestovat na okraj města a strávit nějaký čas v horách.“

„A co se tam v horách dá dělat, tati?“ zajímal se zvědavě Chí.

„Dá se tam chodit po krásné přírodě, je tam potok a možná i nějaké žáby a želvy.“

„Paráda. A tati, budeme spát ve stanech nebo chatkách?“

„No, já určitě hodlám být v chatce,“ zasmál se Maatan, „ale jestli chcete spát ve stanu, můžeme ho s sebou vzít taky.“

„Já chci spát ve stanu!“ vypískl Leo. „Táboření je super.“

„Dobře, tak vám oběma sbalíme stan. Ale teď už je asi na čase dělat domácí úkoly, co myslíte?“

„Já bych si hrozně rád zahrál raději tu hru na počítači, tati.“

„Víš, že o tom už jsme mluvili, Chí. Když si vytvoříš náklonnost k takovým hrám, stane se z tebe jenom konzument a o moc víc umět nebudeš. A to nemluvím o tom, že je to zátěž pro tvoji nervovou soustavu, když u toho budeš sedět moc dlouho.“

„No, tak co kdybych si na počítači naprogramoval vlastní hry?“

„Hmm, to zní jako rozumný kompromis, Chí,“ usoudil překvapený Maatan. „Když se naučíš programovací jazyky, získáš tak schopnost, která se v reálném životě vyplácí mnohem víc a navíc si tak utřídíš myšlenky. To mi nevádí.“

„Díky, tati!“

„Ale neznamená to, že si nebudeš dělat úkoly do školy. Znamená to jen, že sis vysloužil trochu času navíc, aby ses mohl věnovat i tomuhle, když už jsi mi dal tak dobrou nabídku,“ řekl se smíchem Maatan.

Když se Chí vytratil do svého pokoje, přišla Stella a začala se Maatana ptát, co plánuje do budoucna. „Jak máš v úmyslu naložit s veškerou tou nádhernou pravdou, kterou jsme objevili? Když teď máme trochu jinou perspektivu, jaký máš pocit z práce ve sboru?“

„Vlastně z toho vůbec nemám příjemný pocit. Musím si promluvit s vedoucími a předložit jim, co se z Písma dozvídám. Chci jim dát šanci otestovat si moje zjištění. Pravda podrobným zkoumáním nikdy neutrpí.“

Zásady, které posledních pár let šíříme ohledně naší identity Božích dětí, přirozeně souvisí s tématem jednorozeného zplozeného Syna,“ pokračoval Maatan. Doufal, že i ostatní naleznou světlo v tom, co se dozvěděl. „Chci dát svým nejbližším přátelům možnost poznat, jak smýšlím, než se pustím do čehokoliv oficiálního. Třeba mi také ukážou, v čem se mýlím, a ušetří mě tak do budoucna možných omylů. Potřebuju si nejdříve otestovat své myšlenky na nich.“

*****

Sborový tábor se stal pozhnaným časem rozjímání a odpočinku. Po šabatní přednášce se několik lidí rozhodlo jít na odpolední procházku. Maatan šel vedle jednoho ze svých kamarádů, Rubena Olsona, za ním šel Craig Ellison a jeho známý Gavin Davidson.

Cestou Maatan položil Rubenovi otázku: „Proč myslíš, že Lucifer žárlil na Božího Syna, když bylo naprosto jasné, že Ježíš je Bohem? Proč by žárlil a jak by si na stranu své žárlivosti získal další anděly? Pokud Ježíš byl na počátku zplozeným synem z Otce a dostal od něj vše, myslíš, že by si satan mohl říkat, proč to všechno nedostal i on, satan?“

„Maatane, to je otázka, kterou si už také nějaký čas pokládám,“ odvětil vážným hlasem Ruben. „Kdyby bylo tak očividné, že Kristus je Bohem, zdá se, že by neměl důvod si stěžovat. Lucifer by se neměl o co opřít a žádná vzpoura by se neujala.“

Rubenova odpověď Maatana povzbudila. Už předtím lidi ponoukal nenápadnými dotazy, ale žádné pozitivní reakce se nedočkal – od

jednoho člověka se dočkal dokonce ostrého pokárání. Ted' ve svém logickém vláknu pokračoval a Ruben s čím dál větším nadšením přijímal jednotlivé kusy skládanky, na jejímž konci se měl dozvědět, že Ježíš je zplozeným synem. Gavin poslouchal na půl ucha pár kroků za nimi, ale zvědavý byl zjevně také. Bylo příjemné procházet po horských stezkách a bylo také příznačné, že hora se jmenovala Zářný vrch, když se zde rozmlouvalo o zářné osobě zplozeného Syna.

„Když Bůh říká: ‚Ty jsi můj milovaný Syn‘, má to význam jen v případě, že Ježíš je opravdu jeho Syn. Nedávalo by smysl, aby Otec cítil cokoliv vlastnického či majetnického vůči Synovi, pokud by Syn skutečně nedostal veškerý svůj život a moc od Něj,“ nadhodil Maatan opatrně.

„Takže ty říkáš, že ono pomyslné království, ve kterém nacházíme svou identitu jakožto Boží děti, má přímou spojitost s tím, zda věříme, že Ježíš je skutečný Boží Syn.“

„Přesně tak, Rubene. Na co se díváme, v to se měníme. Když se díváme na Syna ve spojitosti s jeho Otcem a přijímáme jeho Ducha podřízenosti, lásky, důvěry a vděčnosti vůči Otcovi, pak tento Duch může dlít i v nás. Pokud ale Ježíš není ve skutečnosti pravý Syn, pak nemůže ani mít skutečného Ducha podřízenosti, kterého bychom si mohli osvojit a napodobit. Kdyby neměl žádnou skutečnou příbuznost či jakoukoliv vděčnost vůči Otcovi, pak ani my nemůžeme cítit žádný vztah či vděčnost.“

„Tak to je hezké, Maatane. To, co kážeš o Ježíšově křtu a slovech jeho Otce, v tomhle kontextu najednou dává naprostý smysl. Ještě to prostuduji, ale věřím, že se nemýlíš.“

„Já to ještě všechno sepíšu na papír, aby se to dalo procházet bod po bodu a všechno do sebe zapadalo.“

„To se těším, až si to přečtu,“ odpověděl nadšeně Ruben.

Chí a Leo mezitím v potoce našli několik želv a postavili si z klacíků malý vor. Ted' sledovali, jak se jejich plavidlo plaví potokem.

„Výborně, kluci, takové věci vyžadují tvořivé myšlení. Jsem na vás oba hrdý,“ zvolal Maatan.

Pak tábor skončil a Maatan se ponořil do svých myšlenek ve snaze si je utřídit. Rozhodl se dát si desetidenní půst na štávách, aby si vyjasnil mysl, a modlil se o inspiraci ke psaní. Uvažoval obzvláště o verši z Malachiáše, kapitoly 4:

Hle, pošlu vám proroka Elijáše, dříve než přijde Hospodinův den, velký a hrozný. On obrátí srdce otců k synům a srdce synů k otcům, abych nepřišel a nestihl zemi klatbou. Malachi 3:23-24

Uvědomil si, že Eliášovo dílo mělo ve skutečnosti za účel obnovu rodin. Ježíš našel zdroj své hodnoty ve svém vztahu s Otcem. Člověk byl stvořen k obrazu Božímu a to, že slávou dětí je jejich otec, znamená, že otcové mají povinnost mluvit s láskou a požehnáním do života svým dětem, stejně jako to Bůh činil vůči Ježíšovi.

Najednou mu došlo, že i v samém srdci evangelia se mluví o tom, jak by rodiče měli svým dětem říkat, že je milují, a mluvit s nimi o nebeském Oci. V jistém smyslu se to zdálo vcelku samozřejmé. Jistě že rodiče mají na své děti mluvit láskyplně! Ale Maatan v tom viděl jasnou strukturu Božského vzorce, kdy žena přináší čest svému manželovi a manžel něžně opatruje svou manželku, čímž vytvářejí prostředí, v němž se slova požehnání otců vůči dětem zesilují na maximum.

Příštích několik týdnů Maatan pracoval na knize, kterou nazval *Prostředník požehnání*. V této knize rozebíral důvody, proč je Ježíšovo synovství tak důležité k pochopení evangelia a proč (učení) Trojice potlačuje naše vědomí toho, že jsme skutečně syny a dcerami Božími.

Při psaní té knihy měl Maatan pocit, jako by opět chodil po Zářném vrchu. Vidět, jak se veškeré jednotlivé body pravdy spojují v ucelený systém, představovalo nesmírné potěšení. Když knihu dokončil, rozplakal se radostí. Nepochyboval o tom, že toto je pravda, a že poznat pravého Boha a jeho Syna se křesťanským církvím vůbec nepodařilo.

Poté, co si tak důkladně porovnal Písmo s Písmem a k tomu dějiny, byl si tím neochvějně jistý.

Když knihu dokončil, opatrně ji zapůjčil sedmi svým kamarádům a čekal na jejich zpětnou vazbu.

Craig Ellison mu zavolal, že ji přelouskává spolu se svou manželkou. Podle všeho nad tím vším hodně přemýšlel. Jeho žena měla zprvu pocit, že jde o nějakou mýlku, ale čím dále četli, tím více světla v tom nalézali. Ruben měl z obsahu knihy také radost, protože mu potvrzovala mnoho věcí.

Maatan zavolal dalšímu z přátel, Craigovi Jamesovi, a obezřetně se jej zeptal, co si o jeho knize myslí. Od každého z přátel, kterým ji zapůjčil, se obával, že jeho nápady zamítnou. V případě Craiga Jamese se jeho strach ukázal neopodstatněným, ale někteří jiní tak pozitivní dojem neměli.

Přestože ne všichni jeho přátelé shledávali tyto myšlenky užitečnými, Maatan se rozhodl předložit je vedoucím církve. Zavezl knihu pastorovi Neilovi Webbovi, který jej vřele přijal a vyslechl si, co chce Maatan říct.

„Tvoji knihu si projdu, Maatane, a popřemýšlím nad ní. Pro církve jsi požehnáním a studuješ Bibli, takže je mi jasné, že jsi o tom pečlivě rozjímal. Je to od tebe hodně ambiciózní, ale nech mi ji tu a já se ti ozvu.“

„Děkuji, pastore, vážím si toho.“

Další z přátel, přestože slíbil knihu dál nepůjčovat, ji dal přečíst někomu jinému a zanedlouho se vše provalilo ven. Mnozí začali slyšet zvěsti o tom, čemu Maatan věří, aniž by sami knihu četli. Maatana čekal sestup ze Zářného vrchu do údolí pokory.

34. Vyhnán ze synagogy

Maatanovi začali volat různí lidé a vyptávat se na to, čemu věří. Doufal, že nejprve stihne svůj spis probrat s vedoucími, ale novinky se šířily rychleji.

„Stello, přijde mi, že ta stezka se nám podstatně zužuje. Lidé, od kterých jsem čekal alespoň vyslyšení mých nápadů, nejeví zájem.“

„Však jsi říkal, že teď zjistíme, kdo jsou naši přátelé,“ poznamenala smutně Stella.

„To je pravda. Věděl jsem, že spousta lidí to nepřijme, protože přes ten mosazný filtr neslyší, co říkám. Teď mi dochází, že sdílením materiálu s lidmi, kteří dosud mají sluchové znaménko z mosazi, nezískáme skoro nic. Mají uši, ale stejně neslyší.“

V tu chvíli se rozezvonil telefon. „Tady Maatan,“ řekl do něj.

„Jsem v šoku z toho, co za věci jste napsal, Maatane. Jak se opovažujete útočit na Ježíšovo božství a vydávat jej za nějakou stvořenou bytost?“ osopil se na něj volající.

„Můžete mi ocitovat, kde tohle píšu, nebo jste to takhle prostě jenom pochopil?“ opáčil Maatan nešťastně.

„Tvrdíte, že Ježíš má počátek a kvůli tomu z něj děláte stvořenou bytost,“ syknul volající.

„Ne, jen píšu, že Ježíš má svůj původ, jak se píše i v Micheášovi 5:2.“

A ty, Betléme efratský, který jsi nejmenší mezi judskými rody, z tebe mi vzejde ten, kdo bude vládnout nad Izraelem, ten, jehož původ je odedávna, ode dnů věčných.
Micheáš 5:2 (CSP)

„To je ale obrazné vyjádření o tom, že Ježíš opouští přítomnost svého Otce, ne výrok o jeho původu.“

„Já беру Bibli doslova, pokud nemám jasný důvod vidět v ní symboliku,“ odvětil pevně Maatan.

„S vámi nemá cenu se bavit, Maatane. Jste příliš pyšný a arogantní, než aby se s vámi dalo domluvit.“

„Tohle je váš finální soud? Těžko vyslechnout někoho, koho už jste předem odsoudil,“ přemlouval Maatan.

„Zařídíme, že s tím přestanete. Za kázání takových kacířských nauk vás připravíme o veškerý vliv.“

„Takhle na vás to poselství působí?“

Klap – a pak jen pípání. Volající zavěsil.

Maatan vyšel ven, kde vzhlédl ke hvězdám a modlil se. *Připadám si bídně, Pane Ježíši. Občas si říkám, zda jsem se nezbláznil. Ale nemám, po jaké jiné cestě jít. Bible mi nedává smysl, když na ni nahlížím optikou Trojice – to pak ztrácím naději, že bys Ty¹⁹ mohl milovat někoho, jako jsem já. To jen Ty, jednorozený Syn Otce, mi dáváš naději na lásku bez podmínek. Touto cestou hodlám jít nehledě na to, co mě stojí. Dlužím to Tobě, dlužím to sobě i své rodině, a jakožto svědek toho všeho Tvoje jméno nezapřu – jméno jednorozeného zplozeného Božího Syna.*

Následující týdny a měsíce byly přinejmenším strastiplné. Lidé, kteří jej znali od dětství, se s ním přestávali bavit. Maatan napsal několika přátelům a jeden mu odpověděl, že by se raději učil dýchat pod vodou, než mluvit s ním. To zabořelo. Jiný jemu velice blízký přítel odepsal, že na takové věci zkrátka nemá čas. Nehodlal o tom s Maatanem ani mluvit.

„Zamiloval ses do vlastního názoru, Maatane. Hospodin tě pokoří.“

„Ty a to tvoje pokřivené svědomí!“

„Zbloudil jsi na scestí a nejsi ochoten se o tom nechat přesvědčit.“

„Proč ses tak zbytečně připravil o svůj vliv?“

---

¹⁹ Velká písmena u První a Druhé osoby Božství ve výročí Maatana a Stelly mají znamenat, že oba skutečně uznávají pravého biblického Boha.

Někteří lidé se svým pohrdáním nijak netajili; jiní se sice zdvořile usmívali a podávali mu ruce, ale za jeho zády pak před ním varovali. Odříznutí od komunity, v níž strávil celý svůj život, se pro Maatana i jeho rodinu prokázalo být velkou zkouškou.

Pane, přál bych si zítra se probudit a zjistit, že se vrátil čas. Je to ohromně těžké, ale stejně radši tím temným údolím půjdu s Tebou, než abych samou popularitou sešel z útesu.

Netrvalo dlouho a Maatan se dozvěděl, že byl uvolněn ze své pozice biblického pracovníka, protože jeho postoje již neodpovídají věroučnému vyznání církve.

Chápu, Pane, proč to dělají. Být na jejich místě, nejspíš bych udělal totéž. Práci pro církev jsem měl moc rád, kázání evangelia také. Ale teď se ukládám do tvé láskyplné náruče a důvěřuji, že nás tím vším provedeš.

„Stello, asi si půjdu promluvit s Tonym. Potřebuju si pročistit hlavu a najít nový náhled na věc.“

„To zní jako dobrý nápad. Budu se za tebe modlit. Těžko se poslouchá, jak všichni ti lidé mluví proti tobě, ale já stále věřím, že jsi našel pravdu,“ utěšila ho Stella.

*****

„Tak co, Maatane, jak válčíš?“ zeptal se soucitně Tony, když spolu vyrazili na procházku.

„Nic moc, Tony, ale pochyby nemám. Dal jsem své srdce jednorozenému zplozenému Synovi a nemůžu ho opustit, protože on mě v mé ztracenosti a zmatení také neopustil.“

„Ten druhý syn z Goliáše dává co proto, že? Jeho způsoby boje dovedou připravit duši pořádnou zkoušku. Pomocí našich bývalých přátel do nás bodá, promítá na nás obavy a nejistoty celého společenství a činí z nás předmět odporu. Když člověka i nejbližší vnímají jako nicotného a závadného, to si pak říká, proč se vůbec narodil.“

„Jsou dny, kdy je mi zatěžko ráno vstát, Tony. Ale i když je toho na mě moc, myslím na mého Milovaného a na to, čím vším si musel projít on, aby mi ukázal Otcovu lásku. Pocitově mám k němu blízko, taky si připadám jako vyhnanec. Připomíná mi, že terčem toho odmítání nejsem já, ale On. Kdybych se nepřiznával k Němu, nepohrdali by mnou.“

„A jak tedy zní tvé vyznání, Maatane?“

„Vyznávám se k tomu, že Ježíš je jednorozený zplozený Syn Otce. Mezi lidmi nelze nalézt jiné jméno, skrze nějž bychom mohli dojít spasení. Taková je má zpověď a v tomto sporu se nevzdám.“

„Amen, Maatane, a chvála Pánu. Kristus se ve tvém nitru právě formuje a tyto neblahé problémy ti slouží k požehnání – neboť tam, kde se rozhojní hřích, milost se rozhojní nadmíru.“ (Římanům 5:20)

„Netušil jsem, že nenávisť k Božímu Synovi se dokáže tak silně projevovat i u těch, kdo tvrdí, že ho milují!“

„Ohlédni se do své minulosti, Maatane, a dobře se zamysli – my se přeci od nich v ohledu těla nijak nelišíme.“

„Hmmm... Máš pravdu, Tony. To jen Boží milosrdenství nás osvobozuje. Už jsou to dva roky, co jsem poprvé přinesl svou knihu k vedoucím církve. Žádné světlo v ní nevidí a varují mě, ať tímto směrem vůbec nepřemýšlím.“

„Říkat někomu, co si má nebo nemá myslet, to je vždycky nebezpečná cesta. Narazil jsi při svém studiu na výrok našeho průkopníka J. N. Loughborougha ohledně toho, jak se lidé ocitají v takové pozici?

V ustanovování této „pustošící ohavnosti“ (Daniel 12:11) vidíme podniknutí pěti jednotlivých kroků:

1. Zformování dogmatu, které vyjadřuje víru v lidských pojmech namísto toho, aby lpělo na slovu Hospodinově.

2. Ustanovení tohoto dogmatu jakožto společenské zkoušky, přičemž všichni, kdo se tohoto dogmatu doslovně nedrží, jsou nařčeni z kacířství či bludaření.

3. Přeměna tohoto dogmatu v pravidlo, podle něhož musí být všichni kacíři zkoušeni. Za hříšníky tak bylo prohlášeno mnoho lidí, jejichž víra byla ve větším souladu s biblickými výroky než víra těch, kdo se vyslovovali proti nim.

4. Založení samozvaného tribunálu pro souzení kacířů, který vyloučí ze svého středu všechny, kdo se nedrží jeho dogmat. Nejen že tyto hříšníky zbaví církevních práv v tomto světě, ale ještě je odsoudí do ohnivého jezera.

5. Když takto ve svém srdci rozdmýchají nenávisť vůči všem, kdo se jejich dogmatu nepovolili, povolají si a získají ke svým účelům civilní moc, aby mučila, zabíjela mečem, hladem, plamenem a šelmami ze země ty, které prohlásili za nezpůsobilé setrvání na tomto světě.

Na jevišti se pak objeví kasta samozvaných křesťanů vedených někým, kdo doslova tvrdí, že je „Bohem na zemi“, která pronásleduje jinou kastu křesťanů svědomitě následující Hospodina a jeho Slovo – takovou, o níž lze ve světle Božího náhledu říci (jak se říkalo o starověkých následovnicích), že „jich svět není hoden“. Židům 11:38. John Loughborough, *Církev, její řád a disciplína*, strana 76-77

Ty jsi dosáhl třetího bodu. A vzhledem ke tvému přiznání dozajista nadejde i ten čtvrtý.“

„Ty sis tímhle prošel také, Tony?“

„Ano, prošel. Modlil jsem se, ať se poučím z chyb svého prapraděda a oslovím církve lépe. Je to součást zkoušky v boji s Goliášovým druhým synem. Dotlačí tě do jednoho ze dvou extrémů... Bud' tě přiměje

ustrášeně se třást a zbavit se veškerého tvého přesvědčení, jen aby sis zachoval ono chabé pohodlí toho, že jsi dobrým a spořádaným členem, nebo tě dotlačí ke vzpouře a vzdoru, kterým si vysloužíš nenávisť od vedoucích osob, způsobilíš konflikt a rozdělení a tím uškodíš církvi.“

„A na čem sis tedy ty uvědomil, že vidíš problém?“

„V jednom z církevních spisů jsem se dočetl, že žádný z průkopníků by dnes nemohl být členem církve. To mě dost poděsilo, a tak jsem začal se svým výzkumem.

To, co ti teď řeknu, Maatane, je obzvlášť důležité – tím se bude řídit zbytek tvojí cesty. Je těžké balancovat mezi přiznáváním se k jednoroznému zplozenému Synu a uctivostí vůči církevním vedoucím. Radím ti se před tvou nadcházející zkouškou zamyslet nad těmito texty:

Na staršího muže se neosopuj, ale domlouvej *mu* jako otci, mladším jako bratrům. 1. Timoteovi 5:1 (CSP)

Pavel řekl: „Nevěděl jsem, bratři, že je veleknězem. Vždyť je napsáno: ‚Vládci svého lidu nebudeš zlořečit.‘“ Skutky apoštolů 23:5 (CSP)

Vzpomeň si na Davida - i když měl v moci Saula a mohl ho zabít, odmítl vztáhnout ruku na Hospodinova pomazaného. Nezapomeň na Abigail, to když Davida vyzývala, aby si nešpinil korunu krví, v rámci přímlov za život svého pošetilého manžela. A pamatuj na Chanu, která se podřídila nesprávnému vnímání velekněze Eliho, když ten měl za to, že ona je opilá. Díky podřízenosti svého ducha získala slíbené dítě, otěhotněla se Samuelem a radovala se ze svých nepřátel.“

„Za tuto radu ti děkuji, Tony. Dává to smysl, když člověk vezme v potaz, že církev musí být Božským vzorcem vystavěným na jednotce rodiny.

Takový dohlížitel však má být bezúhonný, aby nikdo neměl příčinu něco mu vytýkat. Ať tedy žije jen s jednou ženou, která je jeho manželkou. Musí také být střídmy, rozvážný,

ušlechtilý, pohostinný a způsobilý vyučovat pravdám Písma. Nesmí to být milovník opojných nápojů ani nějaký násilník, ale člověk mírný, který nevyhledává sváry a který je smířlivý. Nesmí také být hrabivý. Jako otec rodiny ať dobře pečuje o svou domácnost a přidržuje své děti k poslušnosti, aby žily počestně a spořádaně. **Jestliže totiž někdo neumí udržet v pořádku svou vlastní domácnost, jak může být dozorcem v církvi Boží? 1. Timoteovi 3:2-5 (Kurz)**

Moje uctívání zplozeného Syna vede k duchu podřízenosti a k důvěře, že Bůh mě v životě povede při jednání s těmi, kteří dostali autoritu,“ prohlásil dobromyslně Maatan. „Nezbývá mi než je ctít a poslouchat, kdykoliv je to možné, a vznášet k nim žádosti apelu, kdekoliv nemůžu, a to se zdvořilostí a slušností.“

„Chvála Pánu, to je velice důležité... Mnozí si začínají osvojovat pochopení toho, že Ježíš je zplozený Syn, ale nejednají podle jeho Ducha. Jednají v duchu nezávislosti a vzpoury, takže dokážou pouze poukazovat na chyby církve, podkopávat jí a ničit. Nedokážou jí budovat, protože ve své povaze neprojevují ducha úcty vůči autoritám.“

„Tony, já děkuji Pánu Bohu za takové lekce. Důvěřuji, že Pán mě touto cestou provede.“

*****

Tři týdny poté byl Maatan uvědoměn, že jeho jméno zaznělo v souvislosti s vyloučením ze sboru.

„Zajímalo by mě, proč nikdo nezmínil mě,“ poznamenala Stella.

„To pro tvé andělské vystupování a proto, že by nevypadalo dobře, kdyby vyloučili někoho tak slušného a milého jako ty,“ odvětil Maatan.

„Já bych při tomhle všem chtěla stát po tvém boku.“

„Však jsme jedno tělo, Stello. Ty jsi neustále se mnou, na našem jménu ve sborových záznamech nesejde. Ponechme to v rukou Božích a svěřme se jeho vedení.“

„Dobře, Maatane. Modlím se za tebe a jsem si jistá, že tě Pán Ježíš touto zkouškou provede.“

Den před datem, kdy mělo proběhnout jeho posouzení, Maatan navštívil svůj sbor. Posadil se tam na jednu z lavic a zavřel oči. Pomýšlel na ty pozeňnané časy strávené bohoslužbami a na všechny přátele, které zde získal. Do toho se ozval hlas muže z Gathu: *Proč se toho všeho vzdáváš, Maatane? Vždyť ses pro to narodil. Patříš sem. Dopouštíš se chyby.*

Maatan se tím hlasem odmítl řídit a přesvědčeně mu odpověděl: *Budeš uctívat Hospodina, svého Boha, a jen jemu budeš sloužit – tak se to píše v Písmu. Takže se ztrat', ty hlase zoufalství. Já jsem odhodlaný následovat Syna Božího kamkoliv, kam mě povede.*

Doma pak Maatan vyndal z krabičky svůj klíč Božského vzorce. Kámen vsazený do toho zlatého klíčku změnil svou barvu do červena. V myšlenkách na svého milovaného Spasitele Maatana napadly tyto texty:

...ale těm, kteří jsou povoláni, Židům i Řekům, Krista —
Boží moc a Boží moudrost. 1. Korintským 1:24

Vždyť moudrost je lepší nežli drahokamy, nic z toho, po čem toužíš, se jí nevyrovná. Přísloví 8:11 (CSP)

Jsi opravdu cennější než rubíny, Pane Ježíši. Jelikož představuješ Boží moudrost, zhmotněnou a povolanou z věčného bytí, přiznávám se k Tobě před svými bratry a Ty mi sesíláš skrze řeku života nebeskou sílu. Červená barva vystihuje nejen Tvou moudrost, ale i Tvou obět'. Jsme proléváni jako obět' a svědectví Tvého utrpení.

Privazuje k vinnému keři své oslátko, k vybranému vínu mládě své oslice. Ve víně pere svůj oděv, v krvi hroznů své

roucho. Oči temnější než víno a zuby bělejší než mléko.
Genesis 49:11-12 (CSP)

A ty jsi v těchto všech utrpeních mou přikrývkou:

Uděláš pro stan také přikrývku z načerveno zbarvených beraních kůží a nahoru přikrývku z tachaších kůží. Exodus 26:14 (CSP)

Při svém rozjímání se Maatan rozhodl věnovat sboru dar a zabalit jej do papíru pomalovaném červenými růžemi. Rozhodl se darovat hodiny, které jim budou připomínat, že už mají jen málo času přijmout zplozeného Syna, než bude příliš pozdě.

Na Maatanovo posouzení se jej rozhodl doprovodit Craig Ellison se svou ženou. Stella zůstala doma s dětmi. „Svěřuji tě do rukou našeho Spasitele, milovaný můj,“ řekla svému manželovi a objala ho. „Pamatuj, že dnes budeme svědčit o jednorozeném Synu a ty pro něj budeš zářit silou jeho Ducha.“

„Děkuji, miláčku. Nemohu jinak, než spolupracovat se svým Mistrem, jednorozeným Synem.“

Toho večera, kdy se posouzení konalo, byl měsíc velký a v úplňku. To, že se celá záležitost odehrává za úplňku a ve stínu noci, působilo příznačně. Maatan si vyslechl svá obvinění – podle všeho zapřel evangelium tím, že odmítl uposlechnout rady církve. Ne protestoval. Jednoduše všem poděkoval za to požehnání, že mohl církvi posloužit, sdělil sboru, jak miluje zplozeného Syna a jak je odhodlán sloužit jemu i jeho Otci. Zatímco mluvil, místnost působila tmavě až na místo, kde seděl Craig, jeho manželka a další muž jménem Andrew Lang. Ten byl ve sboru poměrně nový a ještě se v této záležitosti neorientoval.

Maatan požádal sbor, ať se zamyslí nad Božím Slovem a ujistí se o tom, čemu věří. Řekl jim, že ať to neřeší s ním, ale s jednorozeným Synem. „Přijďte k němu a dostanete mocné požehnání,“ vyzýval je.

Valná většina sboru odhlasovala jeho vyloučení. Když se Maatan dozvěděl počet hlasů a uvědomil si, že již není členem, oddal se jednorozenému zplozenému Synovi a ucítil, jak jej zalévá nesmírný klid spolu s pocitem nebeské rozkoše.

Z klíče Božského vzorce zazářilo světlo a Maatan uslyšel tato slova:

Znám tvé skutky. Hle, postavil jsem před tebou otevřené dveře, které nemůže nikdo zavřít. Neboť máš malou moc, a přece jsi zachoval mé slovo a nezapřel jsi mé jméno.
Zjevení 3:8 (CSP)

Několik lidí zavrávalo, jelikož měli pocit, že slyší zvuk hromu. Z jejich tváří jako by čišela potřeba ukrýt se před nenadálým světlem. Jeden se však neskrýval. Andrew předstoupil před Maatana a zvolal: „Jakým zlem se tento člověk provinil, že se k němu chováme takto?“

„Budiž ti požehnáno, Andrewe. Dnes ti říkám, že budeš se mnou v ráji.“

Maatana zabořilo v uších a ihned mu bylo jasné, co se děje. Necítil žádnou hořkost, jen radost ze zplozeného Syna. Opět zaslechl zvuk kovového skřípění, jak se druhá věž řítila k zemi. Mocné zemětřesení otřáslu sborem a projelo každým, kdo tam byl, avšak jen Maatan, Craig a jeho manželka věděli, oč jde. Byl to zvuk svobody. Maatan užasl nad tím, jak obrovský klid v tu chvíli pocítil.

*****

„Tak jak to šlo, Maatane?“ vyzvídala s mírnou obavou Stella. „Asi před hodinou mě trochu zabořilo v uchu, takže hádám, že dobře,“ usmála se plaše.

„Jsem klidný jako řeka, moje milovaná. Podívej se mi na hlavu a uvidíš.“

Stella honem běžela pro lupu, načež zjistila, že i druhé znaménko se změnilo na zlaté.

„Naše uši teď budou otevřeny Božímu slovu, takže se dozvíme jeho příkázání, ustanovení a nařízení,“ prohlásil triumfálně Maatan. „Druhý

syn Goliáše byl poražen a z našich rtů bude nadále plynout chvála našemu Bohu.“

Tu noc měl Maatan pocit, jako by spal v náruči svého nejdražšího mistra. Ten pocit rozkoše jej ujistil, že je skutečně milovaným synem Otce skrze Krista, a že se přes budoucí těžké časy přenese.

35. Zlatá jablka na stříbrných mísách

Jako by to ani nebylo skutečné. Celý Maatanův život se dosud poжил k tomuto jednomu společenství, a najednou již jeho součástí nebyl. Pro 95% lidí to byla hotová věc. Život šel dál a oni jako by zapomněli, co se právě stalo – zapomněli na něj, nebo se o to přinejmenším snažili ze všech sil.

Maatan a Stella se rozhodli na čas odjet a nad tím vším přemýšlet. Vzali své syny do jednoho z národních parků a prostě jenom trávili čas v přírodě. Chí a Leo měli problém smířit se s tím, co se přihodilo. Právě je odmítl církevní sbor, ve kterém vyrostli, nebo přinejmenším tak jim to připadalo.

Páteční večer trávili v kruhu kolem táborového ohně a Maatan se spolu se svou rodinou modlil: „Otče, děkuji ti za Stellu, mou krásnou manželku. Děkuji ti za to, že v průběhu této zkoušky stojí po mém boku. Nesmírně si vážím toho, že tuto situaci přijala, aniž by hledala odvetu nebo cokoliv komplikovala nesprávným duchem. Požehnej jí a dodávej jí sílu i do budoucna. Děkuji ti za Chía, mého milovaného syna. Ať i on přejde do naší nové reality a přidá se k nám v boji proti Goliášovi a jeho synům. Ať je silný a ať v něm přebývá Slovo Boží, aby porazil toho bezbožného. Požehnej Leovi, mému milovanému synovi, který citlivě vnímá pustošivost tohoto světa, cítí tu nenávist a je v údivu nad tím, co se děje. Dodej mu klid a mír. Ať on i Chí vědí, že jsou neustále a velice milováni. Ve jménu Ježíše, amen.“

Další den se rozhodli vydat se na procházku kolem jezera a pozorovat místní faunu. Rozmilý ptačí zpěv je v srdci pozvedal ke chvále Otce. Cestou se Maatan svěřoval s některými svými poznatky.

„Tak jsem si hledal vodivost jednotlivých kovů...“

„Myslíš jako zlata a stříbra, tati?“

„Přesně tak, Chí. Zjistil jsem, že stříbro je ten nejvodivější kov, ale taky relativně rychle zmatní. Další dva nejvodivější kovy jsou měď a zlato, ale zlato má trvanlivost největší. Po zlatu je nejvodivější hliník, pak

zinek a nikl. Mosaz je na sedmém místě, bronz na osmém a železo na devátém.

Tím, že je tohle město uzavřené elektrickým polem na bázi mosazi a železa, dochází k menší vodivosti vůči frekvenci nebe. Proto se svět snaží obalit zrovna těmito prvky. Otupuje to myšlenkovou schopnost slyšet pobízení Božího Ducha, abychom neměli takový pocit viny z toho, že žijeme život podle vlastních tužeb. Problém tkví v tom, že bez těchto pobídek Ducha nemáme jak se odvrátit od našich sebedestruktivních zvyků. Proto je tohle město odsouzené k zániku.

Taky je zřejmé, že i naše mysl produkuje frekvence ovlivňující kovy kolem nás. Stačí se zamyslet, co o tom říká Bible:

...aby osvědčenost vaší víry, vzácnější než pomíjející zlato, jež je zkoušeno ohněm, byla nalezena k chvále, slávě a cti při zjevení Ježíše Krista.. 1. Petrův 1:7

Způsobím, že bude člověk vzácnější než ryzí zlato, člověk nad zlato z Oříru. Izaiáš 13:12

Lepší je vyvolit *dobré* jméno nežli velké bohatství, oblibu nežli stříbro a zlato. Přísloví 22:1

Jako zlatá jablka na stříbrných mísách je slovo promluvené v pravý čas. Přísloví 25:11

Bible tady porovnává lidskou povahu s drahými kovy. Nebe zjevně funguje nejlépe se zlatem a stříbrem, jak vyplývá z Přísloví 25:11. Židovský chrám byl postaven téměř výhradně ze zlata a stříbra. A také vidíme, že o mosazi Bůh v porovnání se stříbrem mluví jako o odpadním kovu:

Lidský synu, dům izraelský se pro mě stal struskou. Stali se všichni mědí a cínem, železem a olovem uprostřed pece, struskou ze stříbra. Ezechiel 22:18

Zdá se, že naše myšlenky na pravdu a na Boha se odráží i v našich charakterech, a ta znaménka na našich hlavách se mění podle toho, jaké myšlenky v dané době máme. Když jsme přijali pravdu z Božího Slova, změnilo se nám znaménko spojené s chutí. Když jsme přijali pravdu o tom, že Ježíš je jednorozeným zplozeným Synem Božím a v pokorném duchu této pravdy o ní svědčili, na těch znaménkách se to projevilo také.“

„Není to podobné jako u toho drahokamu v klíči Božského vzorce, který mění barvu, tati?“

„Ano, Leo, to máš pravdu. Ale vzhledem k tomu, že v naší mysli se objevuje hodně myšlenek, popravdě můžeme mít nebeské frekvence napojené v jednom bodě pravdy a přitom vysílat špatné frekvence, když věříme něčemu falešnému. Naše mysl frekvence neustále přijímá i vysílá. Kolem každého z nás je jakási vlastní atmosféra, která je souhrnem různých přijímaných a vysílaných frekvencí, a ta ovlivňuje prostředí kolem nás.“

„A kdy se ta znaménka začnou měnit mně?“ zajímal se Chí.

„To až si uvědomíš Boží lásku v kontrastu se svou zlou přirozeností. Až budeš věřit, že tvé hříchy jsou ti zdarma odpouštěny skrze oběť Ježíše Krista, kterou za tebe položil. Až tomu uvěříš, pak dojde ke změnám.“

„Ale tati, tomu já opravdu věřím...“

„Tak to ať je ti požehnáním, Chí. Ano, říkal jsi mi to, a já za to děkuji Hospodinovi. Buď trpělivý, ono to přinese své ovoce. Někdy trochu trvá uvědomit si špatnost vlastní povahy a to, jak velké pokání vyžaduje. Zkrátka jen dál kráčeš s Bohem a ta znaménka se ti měnit začnou.“

„Já věřím, pomoz mé nevěře,“ odcitoval Chí.

„Dobře řečeno, Chí. Pán s tebou.“

„Maatane, co jsi měl na mysli, když jsi mluvil o tom zmatňování stříbra?“

„Á, jistě, děkuji za vrácení k tématu. Když přijmeme, že jsme skrze zplozeného Syna dětmi Božími a vstoupíme do systému Božského vzorce, náš Otec v nebesích dokáže přeměnit naše znaménka na stříbrná. Jelikož jde o nejvodivější kov, jeho Duch nás může učit mnohem rychleji. Pokud přitom budeme některé body popírat a ve svém přijímání pravdy otálet, naše znaménka ztratí svůj lesk a připojení se k nebeským frekvencím bude rázem obtížnější. Je tedy důležité jednat v harmonii s pravdou a na této cestě neotálet. Naše schopnost slyšet Boží hlas zeslábne, pokud se budeme bránit věcem, které nám sděluje a které nám připadají cizí, ale v nebi jsou přirozené.“

„To je skvělé, manželi můj drahý, jak do sebe všechny tyhle dílky zapadají. Modlím se, aby moje duše vždy naslouchala Božímu hlasu a byla s božskými frekvencemi v souladu. Tolik bych si přála, aby se nám už všechna ta znaménka změnila na zlatá, to potom budeme moci dokonale slyšet a komunikovat s Otcem skrze jeho Syna – to by bylo takové požehnání!“

Maatan Stellu vřele objal. „Ty jsi moje nesmírné požehnání, drahoušku. Děkuji, že mi nasloucháš a bereš si k srdci, co nám Otec sděluje. Děkuji, že se společně se mnou modlíš, abych následoval našeho Spasitele až do Božího království.“

„Stejně jako Sára zvala Abrahama svým pánem, tak i já zvu pánem tebe, protože vím, že tě Otec povolal a vložil do tebe Kristova Ducha, abys vedl naši rodinu. Teď už rozumím, proč Sára zvala Abrahama pánem – za svého pána uznávala Krista. A já chci na té cestě do Božího království jít neustále s tebou.“

„Já taky!“ ozvali se oba chlapi.

„Tak to jsem požehnaný,“ prohlásil Maatan se slzou v oku. „Když si to i moje rodina přeje, zítra se všichni zase vydáme za Tonym. Ten nám řekne další věci o tom, jak uniknout ze systému Pentagonu.“

36. Matematika pentagonu

„Tak co, Maatane, jak se ti vede po tom všem?“ zeptal se ho Tony hned ve dveřích.

„Je to takový klid uprostřed bouře,“ odvětil Maatan. „Občas jsem v pokušení podléhat frustraci. Miluji svůj sbor a to, že mě z něj odstranili, dost bolí. Ale já chodím za svým Spasitelem a dostávám od něj přízeň, díky které nadále miluji ty, kdo tohle udělali.“

„Než budeme pokračovat, promluvme si v mojí kanceláři.“

Jakmile za sebou Maatan zavřel dveře, Tony pokračoval: „Ježíš nám sdělil, že se takové věci budou dít. Podívej tady, Maatane:

Budou vás vylučovat ze synagogy; ano, přichází hodina, že se každý, kdo vás zabije, bude domnívat, že koná svatou službu Bohu. A to budou činit, protože nepoznali Otce ani mne.” Jan 16:2-3

„Vím, to dává naprostý smysl. Je důležité nepřisuzovat tento hřích jejich vině, neboť ‚oni nevědí, co činí‘. Když k tomu došlo, pocítil jsem nesmírný klid. Měl jsem pocit, že můj milovaný Spasitel je hned vedle mě a pozvedá mě navzdory tomu, co by mě jinak porazilo.“

„Tak to chvála Otci za jeho přízeň. A Maatane, když jsi přešel na vyšší frekvenci, také jsi to cítil v uchu?“

„Cítil. Hned mi bylo jasné, že se něco změnilo. Zajímavé je, že totéž se stalo i Stelle, přestože ta byla doma s dětmi.“

„To proto, že jste jedno tělo, navzájem naladěni na atmosféru toho druhého,“ objasnil mu Tony. „Stella žije ve tvém přenosovém toku a o to výrazněji cítí vše, co prochází tebou. Pokud je manželka podřízená v jednání vůči manželovi, bude se podílet na stejné frekvenci. Pokud není, tak ji přijímat nebude.“

„Ale co když je nějaká žena v manželském svazku s mužem, který této pravdě nevěří?“

„To pak potřebuje zvláštní přízeň našeho Spasitele, aby se s touto atmosférou vypořádala. Vyžaduje to milující povahu Ježíše v sebezapření. Pokud dokáže přijmout Kristovu přízeň, pak svou vnitřní atmosférou skutečně ovlivní i manžela správným směrem, avšak pokud v tomto napojení nezůstane, pravděpodobněji se nechá ovlivnit naopak ona jím a bude zesilovat jeho atmosféru.“

„To je úžasné, jak Bůh to manželství stvořil,“ poznamenal obdivně Maatan.

„Teď se zamyslíme nad dalšími aspekty systému Pentagonu. Nejdřív se podíváme na pár veršů z Bible:

Ježíš mu odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, **nenarodí-li se kdo znovu**, nemůže spatřit Boží království.“ Jan 3:3 (CSP)

Myslete na **to, co je nahoře**, ne na to, co je na zemi. Koloským 3:2

...a spolu s ním nás probudil k životu a spolu posadil na nebeských místech v Kristu Ježíši. Efezským 2:6

Když se zrodíme znovu, do našich srdcí a myslí vstoupí nebeská atmosféra. K tomu dojde skrze Spasitele, skrze Svatého Ducha. Pouze z jeho moci můžeme přemoci Satana a jeho anděly. Musíme mít na zřeteli věci našeho Otce a jeho milovaného Syna. Když se lidé dívají na televizi a svou mysl si plní filmy a nekonečným proudem zpráv, snižuje to frekvenci fungování jejich mysli. Ta pak dlí u věcí pozemských a znaménka se mohou znovu přeměnit v mosazná. Pokud sledujete cokoli z Hollywoodu, zanedlouho jeho uhrančivý vliv rapidně převrátí a degraduje znaménka ve vaší myslí a vy ztratíte zájem o věci duchovní.“

„Ano, tohle znám ze zkušenosti,“ zamyslel se Maatan. „Na filmy se nedívám a snažím se omezit množství sledovaných zpráv. Nejsou povzbuzující a duši tíží způsobem, od jakého mi pomůže jen modlitba.“

Totéž zažívám, když konzumuji nesprávnou stravu nebo se přejídám. Je pak mnohem těžší soustředit se na věci nahoře. Jak řekl moudrý muž z Přísloví:

Polož si nůž na hrdlo, jestliže *máš* velkou chuť!" Přísloví 23:2

„Je to tak,“ souhlasil Tony. „A co se týče těch zpráv, apoštol Pavel nám říká:

Konečně, bratři, přemýšlejte o všem tom, *co je* pravdivé, ušlechtilé, spravedlivé, čisté, milé, *co má* dobrou pověst, jestli je nějaká ctnost a jestli je nějaká chvála. Filipským 4:8

Nicméně pokud si to máme vztáhnout na systém Pentagonu, potřebujeme pochopit určitou matematiku s ním spojenou,“ pokračoval Tony. „Nebeské království funguje na principech sčítání a násobení. To proto, že i Boží požehnání se vždy zvyšuje a rozšiřuje.

Hle, dostal jsem *příkaz* žehnat; on požehnal, nemohu to změnit. Numeri 23:20

Bůh je požehnal a řekl jim: Plod'te a množte se a naplňte zemi, podmaňte si ji a panujte nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem a nad vším živým, *co se na zemi hýbe*. Genesis 1:28

...chválili Boha a byli oblíbeni u všeho lidu. A Pán k jejich společenství denně přidával ty, kteří byli zachraňováni. Skutky 2:47

Je pravda, že Bůh podle všeho také rozděluje a bere, ale to se děje jen v případech, kdy se proti němu jeho děti bouří a Bůh je nucen Satanovi dovolit, aby on bral a rozděloval. Bůh na sebe bere odpovědnost za takové věci, které dovolí.“

„To mi připomíná příběh o tom muži, kterého Ježíš uzdravil,“ podotknul Maatan. „Požádal ho, ať předstoupí, a pak se ho zeptal:

A jim řekl: „Je v sobotu dovoleno učinit dobře, nebo zle, duši zachránit, nebo zahubit?“ Ale oni mlčeli. Marek 3:4

Ježíš tady říká, že kdyby toho muže neuzdravil, k čemuž měl moc udělat, pak je to jako by ho On sám zabil. Ježíš pouze předložil dvě možnosti – zachránit život nebo ho zahubit. Takže chápu, co teď říkáš o tom, že Bůh přebírá odpovědnost i za to, co nenapraví či neobnoví.“

„Dobrá pointa, Maatane, tím se to také dobře vysvětluje. Teď bych chtěl, ať se zamyslíš nad univerzálním principem, kterému se běžně říká Schumannova rezonance. Prakticky to souvisí s rezonancí Země. Frekvence této vibrace je zhruba 7,83 Hz, což by na nebeské stupnici bylo 7,77 Hm – Hm znamená jednotka harmonie. Rozkmit zde začíná na 7,77 Hm, zvyšuje se o 7,0 Hm až do hraničních 700 Hm, kdy se přesouváme do jiné dimenze.“

„O těch Schumannových experimentech jsem slyšel. Zkoušel lidi umísťovat do podzemí, kde tělo nemělo přístup k této frekvenci, a zkoumal, jestli to bude mít neblahý vliv na jejich spánkové vzorce.“

„Dobře, takže princip znáš. Když si to vztáhneme k Pentagonu lží, zjistíme, že odpojení se od prvního pilíře nám umožní přijímat frekvenci 7,77 Hm. Když se odpojíme i od druhé věže, přidáme tím 7 Hm, takže se frekvence zvýší na 14,77. Další věž, od které se odpojíme, zapojí násobící prvek a přenesení nás na 103,4 Hm. Když se odpojíme od čtvrté věže, ten multiplikační efekt nás přenesení na 723,7 Hm, čímž se ocitneme na prahu další dimenze.“

Naopak platí, že za každý pilíř, který nás do systému dosud ukotvuje, zažíváme 6,66 Hz – ano, já vím, že to bolí,“ zasmál se Tony. „Když máte dva pilíře připojení na mosaz, zažíváte tak odčítání, které snižuje frekvenci na nulu. Když máte připojení tři pilíře, pak se nula dělí 6,66, takže výsledkem je jakési nejasné číslo a tím se dostáváte do dimenze záhad. Další pilíře pak k těmto záhadám jen přispějí.“

Kromě toho znaménka, která se změnila na stříbrná, zůstávají neutrální v tom smyslu, že nesčítají ani neodečítají.“

„Tony, takže v reálu lze říct, že když mám dvě zlatá znaménka a tři stříbrná, mnou přijímaná frekvence se zvedá na 14,77, protože ta tři stříbrná znaménka jsou neutrální...“

„Přesně tak. V mém případě jde aktuálně o 103,4 díky třem zlatým znaménkům a dvěma neutrálním stříbrným. Je nezbytné podotknout, že ta první věž, od které jste se odpojili, je vstupním bodem do nebeské soustavy, protože vydává jen počáteční hodnotu 7,77. Kdo si neče Boží Slovo správně a nechává se ovlivňovat spiritualismem, nemá kapacitu zažívat vyšší frekvence, protože si nedokáže ukotvit jednotlivé body pravdy a držet se jich.“

„To je naprosto fascinující. Děkuji ti za to, jaký výzkum jsi v této oblasti provedl.“

„Už teď hořím nedočkavostí, až se budeme zabývat naším příštím tématem. Očividně víš, jakým způsobem porazit třetího obra.“

„Ano, vím. Bylo důležité vypořádat se nejprve s pilíři spojenými s nesmrtelností duše a Trojicí, protože tyto dva pilíře přímo ovlivňují to, jak vnímáme náš zdroj života. Když víme, odkud život pochází, vytváří nám to strukturu naší identity. Jsme bytosti závislé na vyšší bytosti, nebo jsme nezávislé bytosti schopné přežívat na základě vlastních vrozených schopností?“

„A když si vyřešíme tyto dva pilíře, dostaneme základ, díky němuž se můžeme zbylými pilíři zabývat zřetelněji. Dalším pilířem je téma, které možná znáš ze čtení knih od mého pradědečka – to, jak chápeme dvě smlouvy a jejich souvislost s plánem spasení.“

Maatan začal pociťovat vzrušení. „Ano, pamatuji si, že tvůj pradědeček o tom psal v sérii nazvané *Studie v knize Galatským*, tam se o smlouvách rozepisuje dost jasně.“

„Výborně. V našem dalším kroku tě musím seznámit s dalším mým přítelem, který mi významně pomohl poskládat si v tomto ohledu jednotlivé dílky mozaiky. Jmenuje se Eric Waggoner.“

„Tím chceš říct, že tenhle přítel je příbuzným E. J. Waggonera?“

„Ano, je to jeho pravnuke a má ohledně této otázky poměrně unikátní vhlad, který ti nejlépe dovede předat osobně. Je už pár týdnů pryč a ještě pár týdnů pryč bude.“

„Tak to se nemůžu dočkat!“ vyhrkl nadšeně Maatan. „To je takové požehnání!“ Při pomyslení na to, jaká výsada je učit se tyto vzácné pravdy přímo od potomků těch, kdo byli učiteli spravedlnosti podle spravedlnosti, mu z oka skanula slza.“

„Pomodlíme se, Maatane?“

„Ano, pane!“

„Otče na nebesích, děkujeme Ti, že jsi nás nenechal bloudit v této chladné a temné myšlenkové pasti, kterou je Pentagon lží. Modlíme se za toto město vzbouřenců a žádáme Tě, abys nám pomohl poznat pravdu, abychom se dozvěděli, jak lze pomoci jeho obyvatelům. Děkujeme Ti za Tvého nanejvýš vzácného Syna, který nás ujišťuje o našem synovství vůči Tobě. Žehnej prosím i nadále Maatanovi v jeho cestě, na níž porazíme ty obry, které nás v tomto městě drží. Děkujeme Ti, že na nás vztáhneš smlouvu, kterou jsi uzavřel s Abrahamem, onu Věčnou smlouvu ohlášenou prvním andělem ve Zjevení 14. O to se modlíme ve jménu Ježíše, amen.“

37. Pokus o únik

„Podívej, Stello! Vidím tu další lidi, kteří také kážou o jednorozeném Synu!“ Maatan zrovna projížděl internet a narazil na několik webů od jiných lidí, kteří měli podobné zkušenosti jako on, když se vypořádávali s naukou o Trojici.

„Tak tohle už vypadá jako nějaké hnutí. Zdá se, že se mnoho lidí začíná probouzet.“

„Přesně tak. Nemůžu se dočkat, až se s nimi potkám a proberu s nimi jejich poznatky a zkušenosti. Zajímalo by mě, jestli také našli ten klíč k úniku z Pentagonu na fontáně v Centrálním parku... Třeba tahle skupina má schůzku o následujícím Šabatu. Je to hned na druhé straně čtvrti. Nechtěla bys je jít navštívit?“

„Co můžeme ztratit? Stejně už jsme o většinu přátel přišli. Když tam půjdeme, dá nám to pouze příležitost získat si nové.“

„To je správný názor. Budiž požehnaná, Stello. Tak uvidíme, jak to s námi náš Otec zamýšlí.“

O následujícím Šabatu přejeli na místo, kde se měla tato schůzka konat. Několik lidí je tam vřele uvítalo a radovalo se, když zjistili, že Maatan se Stellou našli pravdu o Otci a Synovi. Pozvali je, ať se u nich posadí. Když vcházeli, zahlédli knižní pult s celou řadou publikací, které se zabývaly tématem Trojice a zplazeného Syna.

Kazatel přednášel o odpadlictví církve Adventistů, která přijala Trojici. Zmínil mnoho solidních biblických argumentů, které se Otce a Syna zastávaly. Maatana však znepokojovalo, jak o té církvi mluví. Chápal frustraci z toho, že se toto téma netěší dostatečné pozornosti, ale na základě svého studia a debat s Tonym usoudil, že je důležité chovat se vůči vedoucím této církvi i nadále s respektem.

Jeho mysl zbloudila od kázání k myšlenkám na to, jak je možné budovat společenství věřících, pokud si člověk uvědomí, že jeho dosavadní společenství biblického Boha odmítá. Kdyby měl každý, kdo objevil něco nového, prostě povstat a začít to v církvi šířit, nastal by chaos.

Církev musí být řádná a disciplinovaná. Vzpomněl si na verš, v němž se píše:

Všechno ať se děje slušně a spořádaně. 1. Korintským
14:40

Přemýšlel nad tím, jak David jednal se Saulem. Nechtěl se proti němu bouřit a obviňovat ho nebo veřejně osočovat, naopak jednal s respektem a opatrností.

Pokud budu jednat v duchu vzpoury, potom všichni, koho tím ovlivním, budou touto vzpourou ovlivněni – vytvořil bych skupinu, která se odštěpí a rozbije. Abych vybudoval takové rodinné společenství, které je soudržné a pospolité, musím jednat v duchu úcty a nesnažit se otevřeně útočit na vedení, nenárokovat si právo podkopávat je svými slovy... To by nebyly projevy Ježíšova ducha.

Obrátil svou pozornost zpět k přednášce. „Když jsme si nyní osvojili tuto pravdu o zplozeném Synu, můžeme utvrdit svou svobodu v Kristu. Můžeme uniknout z tohoto města a žít jako svobodní muži a ženy pod jediným pravým Bohem!“ zahřímal horlivě kazatel.

Maatana v duchu napadlo, zda kazatel ví o Pentagonu a o tom, jak je možné úniku z města dosáhnout. Po kázání si s ním tedy šel promluvit. „Děkuji za přednášku. Ty informace o zplozeném Synovi byly jasné a přesvědčivé.“

„Nemáš zač, bratře. A jak se vlastně jmenuješ?“

„Jmenuji se Maatan Jacobson, tohle je moje žena Stella a moji synové Chí a Leo.“

„Rád vás všechny poznávám, Maatane. Já jsem Ašer Canright. V Otce a Syna věřím už přes deset let. Je k neuvěření, jak naše církev mohla změnit pravdu ve lži!“

„Je to opravdu smutné, Ašere. Taky nad tím už nějakou dobu truchlím.“

„Já si myslím, Maatane, že ti vedoucí to museli udělat záměrně. Takovou obrovskou chybu nelze do církve uvést bez toho, aby to bylo plánované,“ prohlásil Ašer a ve tváři měl výraz znechucení.

„Já si myslím, že většina vedoucích se zkrátka nechala oklamat nebo nepochopila, proč je to důležité... Nehledě na to, jaké hrozné změny se udály v posledních desetiletích, na své pastory mám pořád hezké vzpomínky, jako malý kluk jsem se od nich naučil spoustu úžasných věcí.“

„Tak to jsem rád, že jsi měl dobrou zkušenost, Maatane. Ne každý měl to štěstí. Musíme lidem připomínat toto odpadlictví a učinit temnotu zjevnou, aby ji mohlo prozářit světlo a aby se lidé od těchto obrovských chyb mohli osvobodit.“

„Pověz, Ašere, víš o těch mosazných znaménkách, které jsme všichni dostali jako děti v rámci městského imunizačního plánu?“

„Vím, samozřejmě.“

„A když jsi objevil radost vědomí, že jsi milovaným Božím synem srkze Krista, zažil jsi, aby se ti změnila na stříbrná?“

„Změnila na stříbrná? Co mají znaménka v hlavě společného s únikem z tohoto města? Nemám tušení, o čem to mluvíš,“ odvětil bez váhání Ašer. „Já jenom vím, že tohle město uctívá Apollónovu ohavnost a že křesťanské církve se skrže Trojici poddaly pohanství.“

„Dobrá... Tak jak plánuješ z tohoto města uniknout?“ zeptal se Maatan upřímně. „Jak se hodláš odpojit od frekvencí, které propojují mosazná znaménka s železnými pilíři?“

„Máš na mysli to, jak prorazíme silové pole kolem města? To nebude problém. Bible přece říká: ‚Musíš poznat pravdu a pravda tě osvobodí.‘“

„O tom žádám, ale brána je těsná a stezka úzká a jen málo je těch, kdo ji naleznou.“

„Přesně tak, a my unikneme skrže sílu našeho Pána.“ Ašer vypadal, že je si svým úspěchem jistý. „Poslouchej, co se píše v Písmu:

O Ašerovi řekl: Nejpožehnanější ze synů at' je Ašer. Necht' nalezne zalíbení svých bratrů a noří svou nohu do oleje. Tvé závory at' jsou železné a bronzové a tvá síla trvá po všechny tvé dny. Deuteronomium 33:24-25 (CSP)

Jak vidíš, pocházím z dobrého rodokmene," pokračoval Ašer. „O mosazi a železu víme. Takové věci nás netrápí, protože máme železem a mosazí okované nohy a v tom je naše síla. Takže teď, když známe našeho Boha, toho pravého biblického Boha, tak se připravujeme na odchod z města. Přidáte se k nám?“

„Ten verš je zajímavý," přemítal Maatan. „Ještě jsem ho neslyšel v kontextu, v jakém ho bereš ty. Takže chceš říct, že díky botám z mosazi a železa vás při úniku z města to elektromagnetické pole nijak neomezí?“

„Přesně tak, Maatane.“

„Ale proč jste tedy už neodešli, pokud jste toho schopní?“

„Potřebovali jsme čas na přípravu, až teď jsme na odchod připravení. Půjdete s námi?“

„Ještě se ohledně toho budu modlit, Ašere. To, co říkáš, je rozhodně zajímavé. Bylo by sice příjemné dostat se ven zkratkou, ale mám pár výhrad k tomu, co říkáš. Objevil jsi na fontáně v Centrálním parku ten klíč Božského vzorce, když bylo novoluní?“

„Jestli tě správně chápu, ty mi říkáš, že Boží lid má hledat pravdu přímo ve fontáně toho všeho pohanství? To jednoduše není možné," bránil se zarputile Ašer.

„Přesně to mi ale Hospodin ukázal – odrážel se ve vodě a... no, to je jedno..." odmlčel se Maatan, zabraný do vlastních myšlenek.

„Ohledně Trojice varujeme lidi už posledních několik let," podotknul Ašer. „K šíření poselství o pravdě používáme Facebook a YouTube. Ve sboru jsme měli hodně diskuzí s lidmi včetně dalších vyznavačů Trojice

a oni nás nemají jak přesvědčit, protože pravda je na naší straně. Za celou tu dobu jsme ani v jediné z těch diskuzí neprohráli.“

Jak tak Maatan poslouchal, napadl ho tento verš:

Hle, postíte se jen ke sporům a hádkám, a abyste bili ničemnou pěstí. Nepostěte se tak jako dnes, má-li být na výšině slyšet váš hlas. Izaiáš 58:4

Neřekl však nic. Měl za to, že kdyby o tom Ašer slyšel právě teď, nijak by mu to neprospělo.

„Já se k tobě asi nepřipojím, Ašere. V první řadě nemám ty mosazno-železné boty jako vy. Nemohl bych z města uniknout tak, jak popisuješ. Taky mi není příjemné, v jakém duchu se odehrávají ty debaty, že se soustředí na boj proti Trojici a odpadlictví církví... Tak či onak, na takové zadupávání lidí se železné boty hodí. Mně se takový způsob šíření ‚pravdy‘ prostě příčí.“

„Inu, Maatane, tak to asi budeš muset zůstat v otroctví města spolu s dalšími těmito gojim, které čeká jen zkáza.“

Pane Ježíši, pomoz mi, zašeptal v duchu Maatan, protože cítil v těle nutkání zareagovat. „To se brzy uvidí, Ašere. Pojd', Stello, je na čase odejít.“

„Jistě, Maatane. Kluci mají stejně hlad, takže půjdeme.“ Z celé té debaty mezi Maatanem a Ašerem neměla dobrý pocit.

„Přeji ti ohledně toho úniku z města všechno nejlepší, Ašere. Ale podle toho, co jsem se dozvěděl já, nemyslím, že budeš příliš úspěšný,“ přiznal zarmouceně Maatan.

„Kdo má víru, dokáže cokoliv,“ odvětil Ašer pevně.

Cestou domů se Maatan se svou rodinou bavil o tom, co zažili. „Ten chlapík byl docela nepříjemný, tati,“ poznamenal Chí.

„Rozhodně si nebral servítky, Chí.“

„Jak chce uniknout z města bez toho klíče Božského vzorce?“ zajímal se Leo.

„To nedokáže, synku. Podlehl klamu. Myslí si, že když porozuměl tomuto bodu nauky, že mu to k úniku stačí. Bez toho, aby skutečně přijal synovství k Bohu skrze zplozeného Syna a nechal si znaménka přeměnit na stříbrná, nebude moci přijímat frekvenci, skrze níž by pochopil pravdu, jaká je v Ježíši.“

„A jak je možné, že někdo věří pravdě o zplozeném Synu Božím a stejně má mosazná znaménka?“ zeptal se Chí.

„Jak k tomu říká apoštol Pavel:

Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, a lásku bych neměl, jsem jako dunící kov nebo zvučící činel. 1.
Korintským 13:1

Pokud se chceme naučit překonat svou podvědomou potřebu porovnávat se s druhými a být lepší než ostatní, musíme přijmout a porozumět Ježíšovu synovství vůči Otci, protože to souvisí s hodnotou a identitou. Někteří lidé možná neuznávají Trojici, ale Krista dosud uctívají jako mocného a soběstačného Syna, ne jako Syna podřízeného, důvěřujícího a vděčného. Když se pak řídí příkladem takového Syna, myslí si, že dokážou zvítězit pouhou silou vlastní vůle. Ale když nastanou opravdové těžkosti, jejich sebedůvěra buď opadne, nebo zhořkne a oni se odloučí od svých druhů. V první řadě musíme vyhrát válku o identitu.“

„Tati, já to nechápu,“ namítl Chí zmateně.

„Chci tím říct, že cesta k životu je úzká. Na jedné straně leží strach z odlišnosti vůči ostatním – člověk chce zapadnout, a aby měl klid, potřebuje mít od svého společenství schválení. Na druhé straně je pak příkop vzteku a vzpoury – to když člověk nachází hodnotu v tom, že se staví proti všemu a všem. Miluje, když někomu může dokázat, že se mýlí. Miluje s lidmi debatovat a ukazovat jim, jak jsou hloupí. Možná v tom nezajde až tak daleko, ale v základu jde o to, že má negativní

vztah ke společenství, z něhož vyšel, nesouhlasí s jeho naukami a přitom sám vykazuje jeho zkostnatělého, dogmatického, zatvrzelého ducha. Ať už člověk spadne do kteréhokoliv z těchto příkopů, uniknout z města se mu nepodaří, protože strach a vztek jsou jen dvěma stranami té samé mosazné mince. Tady k tomu máme příklad z Bible:

Něco jsem již tomu sboru napsal, ale Diotrefés, který chce být první z nich, nás nepřijímá. 3. Janův 1:9

Církev jako taková je plná bojácných lidí, kteří nechtějí přijít o svou pozici a postavení. Příliš se děsí toho, že by je ostatní vnímali jako odlišné, takže uniknout nemohou. Většina nezávislých hnutí se vyžívá v tom, že oni jsou ti jiní, a miluje rozpravy o jednotlivých naukách. Taková hnutí nemívají dlouhého trvání. Když je hlavním principem nezávislost, členové se rozhádají i mezi sebou navzájem a začnou mít problém se scházet. Pouze ti nejzatvrzelejší z nich se budou dál do nekonečna hádat o víře. Většina se od takových skupin odloučí a odštěpí a časem uhynou.“

„Dobře, tati, už asi chápu, co tím chceš říct. Ať tedy jdeme úzkou cestou a válku o identitu vyhrajeme, jak říkáš.“

„Amen, Chí. Přesně o to nám jde.“

„Co se stane s Ašerem?“ zamyslela se Stella.

„U většiny lidí platí, že strach z vlastní odlišnosti je nakonec zdrtí. Musí se do města vrátit, než přetížení G zesílí natolik, že už by ho nezvládli. Pokud se nevrátí, zoufalství a deprese je rozdrtí a zabije. Co se však týče Ašera, ten smýšlí mnohem nezávisleji než většina ostatních, takže se nebude bát vydat se ven. Díky železno-mosazným botám se dostane daleko, ale 5G efekt z těch 5 železných pilířů ho nakonec rozdrtí. Ten vztek, ta hořkost, ta osamělost hádavé povahy a zničené vztahy, to ho časem zdrtí.“

„To je hrozné,“ hlesla s obavou Stella.

„To je. Pojd'me se za něj pomodlit: Otče na nebesích, modlíme se za Ašera, ať si zuje své železno-mosazné boty a nasadí si obuv svatých, která podle Pavla vychází z poselství míru. Ať pochopí marnost své snahy uniknout z města v mosazno-železné zbroji. Ve jménu Ježíše, amen.“

38. V náruči Otce

„Přemýšlím, Stello, že bych založil webovou stránku, kde bych vysvětloval naše poznatky a učení.“

„Já ti ji pomůžu vytvořit, tati,“ přihlásil se nadšeně Chí. „Učím se různé programovací jazyky, které se dají na internetu použít.“

„Skvěle, synku, to mi bude požehnáním. Pokud budeme na tvorbě webových stránek spolupracovat, zajistí nám to finanční příjem.“

V příštích měsících Maatan sepsal několik článků o zplozeném Synu a Božském vzorci a zveřejnil je na stránce, kterou mu Chí pomohl vytvořit. Zanedlouho mu na tyto články začali psát reakce různí lidé.

„O tom Božském vzorci poslední dobou dost přemýšlím,“ svěřil se Maatan Stelle. „Pamatuješ, jak náš Otec potvrdil, co Tony říkal o hromu a blesku z nebe?“

„Jak bych na to taky mohla zapomenout?“ vytřeštila oči Stella.

„Myslím, že hromově to znělo proto, že jsem tehdy pořád úplně nechápal jeho význam. Vnímal jsem lidi tak, jako by to byly kráčejší stromy.“

„Takže je v tom něco víc? Přeci jen to dává smysl, když se vezme v potaz, že podle 1. Korintským 1:24 je Kristus ‚Boží moudrost‘.“

„Máš pravdu, Stello. Pamatuješ na ty čtyři principy, které mi představoval Tony?“

„Už je to docela dávno, připomeň mi je, prosím.“

Otec	Syn	Biblický verš
Zdroj	Prostředník/kanál	1. Korintským 8:6
Sláva	zář/Zesilovač	Židům 1:3
Neviditelný	Viditelný	Kolosským 1:15
Vedení	Podřízenost	1. Korintským 11:3

„Ano, už se rozpomínám,“ chytila se Stella.

„Před pár týdnů jsem dostal mail od Franka Kinga a Claudea Hudsona. Psali o tom, jak si užívají námi sdílené zásady ohledně Božského vzorce, a navrhovali, zda by se Božský vzorec dal vztáhnout i na Šabat a svátky neboli slavnosti.“

„Na svátky?“ zaváhala Stella.

„Já vím, taky se mi ten nápad zprvu nezdál, ale pak jsem se dále modlil a studoval ho. Víš, jak se v pátek večer scházíme a během sobotních hodin se modlíme o požehnání?“

„Samozřejmě, to je náš oblíbený čas.“

„Napadá mě, že pokud Ježíš je září Otcovy slávy, možná i svátky jsou září slávy Soboty?“

Stella zůstala chvíli s otevřenou pusou, než se jí Božským vzorcem propojil Šabat se svátky.

„Podívej třeba sem, Stello:

Poněvadž byl *den* přípravy a Židé nechtěli, aby těla zůstala přes sobotu na kříži — **tu sobotu byl totiž velký den** — požádali Piláta, aby byly ukřižovaným zlámány nohy a aby byli sňati z kříže. Jan 19:31

Říkal jsem si, proč Bible nazývá onu sobotu během Pesachu velkým dnem. Napadlo mě, že by to mohlo znamenat nějaký vyšší příliv duchovního prožitku. Víš, jak je za novoluní a za úplňku hladina oceánu výše? Mě napadlo, jestli to nemá i duchovní spojitost s požehnáním, které je s těmito příležitostmi spojeno.“

„Ale copak tohle nezkoumali už zakladatelé naší církve? A došli k závěru, že tyto svátky byly přibity na Kříž.“

„To je pravda. Studoval jsem i tohle všechno. Vzbuzuje to spoustu otázek, do toho ještě Koloským 2:16-17 a sněm v Jeruzalémě ze Skutků 15, ale zkus se ještě chvílku soustředit na tohle.

Kdy Šabat začíná a končí?“ nadhodil Maatan.

„Od západu slunce do západu slunce,“ odpověděla Stella.

„Je to tak. A jak tohle víme?“

„Protože je napsáno ‚od večera do večera byste měli zachovávat svůj Šabat.‘“

„Přesně tak. A teď se, Stello, podívej, o čem ten verš mluví ve skutečnosti:

Desátého *dne* toho sedmého měsíce *bude* den smíření. Budete mít svaté shromáždění; budete pokořovat své duše a přinesete Hospodinu ohnivě oběti. Právě tohoto dne nebudete dělat žádnou práci, neboť *je* to den smíření, aby za vás byl vykonán obřad smíření před Hospodinem, vaším Bohem. Neboť kdokoliv by se nepokořil právě toho *dne*, bude vyhlazen ze svého lidu. Kdokoliv by dělal jakoukoliv práci právě v ten den, toho odstraním zprostřed jeho lidu. Nebudete dělat žádnou práci. To je věčné ustanovení pro vaše generace ve všech vašich sídlech. Je to pro vás nejsvětější sobota; budete pokořovat své duše. Leviticus 23:27-32

Vidíš v tomhle, že ve skutečnosti se ten verš zmiňuje o svátku Dne smíření? Bible nikde jinde výslovně neuvádí, že sedmý den se má zachovávat od soumraku do soumraku. Dá se najít pár takových náznaků, ale nic výslovného. Cesta ke správnému dodržování svatých hodin Šabatu tedy vede skrze svátek Dne smíření. Tento svátek představuje prostředníka vedoucího ke zdroji.

Pak jsem narazil na tento výrok od A. T. Jonese, kde mluví o Šabatu, a přimělo mě to k hlubšímu zkoumání. Podívej tady. Když Jones kázal o Šabatu podle Genesis, kapitoly 2 a verše 3, řekl následující:

Inu tedy, když tento požehnaný člověk přišel do onoho požehnaného dne, **obdržel toho dne požehnání navíc k tomu, které již měl, než tento den nastal?**
[Shromáždění: „Ano.“] A. T. Jones, *Oběžník Generální konference, kázání 20*, 2. března 1893

Jones pak dále mluví o tom, jaká požehnání nám Šabat přináší. Poslouchej, co říká:

A pak ten den učinil svatým. Ale co ten den činilo svatým? ...[Shromáždění: „Boží přítomnost.“] To přítomnost Boha činí ten den svatým. K tomuto dni se tedy pojí Boží svatost. Boží přítomnost, svatá přítomnost Boha, se pojí se sedmým dnem, sobotou neboli Šabatem. Když tedy člověk dojde k tomuto dni, jak k němu jen může dojít, s duchovním smýšlením – se smýšlením v Božím Duchu – a dojde duchovního poklidu, duchovního občerstvení s tímto dnem spojeným, duchovního požehnání do něj zasazeným, neobdrží snad i tuto přítomnost, účast na této přítomnosti, v níž jej Boží svatost může přeměnit? Vskutku obdrží. A takové je dodržování Šabatu.

Bůh tedy posvětil tento den, ale ani tyto verše není nutno opakovat. Čím je tedy tento den posvěcen? [Shromáždění: „Boží přítomností.“] Tedy Boží přítomnost, Boží posvěcující moc, dlí v tomto sedmém dni. Je to tak? [Shromáždění: „Ano.“] Takže člověk, který dojde k Hospodinovu Šabatu podle Hospodinovy představy o Hospodinově Šabatu, a podle jeho záměru, obdrží duchovní klid. Nalezne ho tam. Nalezne duchovní občerstvení, potěšení, nalezne duchovní požehnání. Nalezne přítomnost Boží a svatost, kterou tato

přítomnost přináší, a ta jej přemění. A v této přítomnosti, která posvětila tento den, nalezne posvěcující moc, která posvětila i jeho. A. T. Jones, *Oběžník Generální konference, kázání 20*, 2. března 1893

Vidíš tedy, že sobota přináší více Božího Ducha než jakýkoliv jiný den v týdnu? Tak je myšleno to, že Bůh požehnal sobotě a posvětil ji,“ prohlásil Maatan.

„Takže tím myslíš, že Bůh vylévá svého Ducha na sobotu více než na jiné dny v týdnu? Bylo mi jasné, že Šabat je požehnaný, ale z nějakého důvodu jsem si sobotu nepředstavovala jako den naplnění větší mírou Svatého Ducha než jiné dny.“

„Já o tom přemýšlel, a také o tom, jak Ježíš jakožto zplozený Syn nalézá svou hodnotu ve svém Otci a nikoliv v sobě. Pak jsem se zamyslel – odkud se tedy bere odpočinek Šabatu? Tímto odpočinkem nás Bůh jen tak nahodile skrápí? To dozajista ne. Podívej, kde se nachází Ježíš:

Boha nikdo nikdy neviděl; jedinečný Bůh, který je v lůnu Otcově, ten nám o *něm* pověděl. Jan 1:18

Ve svém srdci Ježíš přebývá v lůnu neboli náruči Otce, a to celou dobu, ale podle Božského vzorce je to o Šabatu viditelné,“ vysvětloval čím dál energičtěji Maatan. „Stejně jako Ježíš přebývá v náruči svého Otce a nachází ujištění ve svém vztahu k Otci, tak i Duch poklidu, který proudí od Ježíše, dopadá na nás a my tak vstupujeme do tohoto zvláštního místa Kristova poklidu. Proto Ježíš sám sebe nazývá Pánem soboty.“

Vždyť Syn člověka je pánem soboty. Matouš 12:8

„Takže Šabat je ve skutečnosti Ježíšův *klid* předávaný nám skrze jeho Ducha?“ ujistňovala se Stella.

„Přesně tak, Stello! Není to krásné? Klid o Šabatu nijak nesouvisí s tím, že bychom měli nějak jednat. To Boží Syn spočívá v náruči Otce a nám je to předáváno jako vzácný dar. Kristův klid a uklidňující ujištění je o Šabatu zdarma předáváno i nám.“

„Maatane, já sice Šabat dodržuji celý svůj život, ale tohle jsem z něj nikdy nepochopila. Nedodržujeme tedy odpočinek *kvůli* Bohu, to Boží Syn spočívající *v náruči* svého Otce nám jej zdarma dává.“ Stella se rozslzela dojetím. „To je tak nádherná pravda...“

„To tedy je – a to jsme se ještě nedostali k tomu, jak do toho vstupuje Božský vzorec. Jsi připravená pokračovat?“

„Už takhle mám nad čím přemýšlet, Maatane. Je těžké se v tuhle chvíli soustředit. Všechno, proč dodržuji Šabat, se mi od základu převrátilo. Šabat jsem dodržovala a teď ho najednou přijímám... Přijímám Ježíšův odpočinek jako zdarma daný dar.“

„Dobře, tak se k tomu ještě pak vrátíme. Pořád mám dost co vysvětlovat, Stello. Tento odpočinek Šabatu se pak rozrůstá a rozlévá do úžasné řeky, jejímž zdrojem je fontána života.“

39. Sladkokyselé kadidlo Sáry a Hagar

„Stello, dneska večer se zastavím za Tonym. Chce mi předat nějaké materiály ohledně smluv a má u toho být ten jeho přítel, Eric Waggoner. Myslím, že jsem ti o tom už říkal.“

„To je pravda, říkal. Co se pamatuji, ten Eric byl nějaký čas pryč.“

„Přesně tak. No, a zrovna se prý vrátil, tak se máme sejít.“

„Tak to se už teď těším, co nám řekne.“

„Já taky. Asi se dneska večer vrátím pozdě.“

Cestou autem k Tonyho domu se Maatan modlil: *Pane, je to požehnaná příležitost, že budu moci mluvit s Ericem. Ved' prosím náš společně strávený čas.*

„Vítej, Maatane. Rád tě zase vidím,“ pozdravil ho s úsměvem Tony.

„I já jsem rád přišel, Tony.“

„Tak ti představuji Erica...“ Eric byl o něco menšího vzrůstu než Tony a měl pronikavé, zkoumavé oči.

„Je mi ctí se s tebou setkat, Ericu. Mám veliké ocenění pro práci tvého pradědečka.“

„Taky tě rád poznávám, Maatane. Těší mě, že jsi věnoval čas studiu pradědečkových knih. Co jsi četl?“

„Hlavně *Kristus a jeho spravedlnost* a *Evangelium ve stvoření*, trochu taky *Věčná smlouva*.

„Máš povědomí o tom, co se odehrálo v roce 1888 a jaké klíčové problémy se řešily?“

„Co jsem tak zkoumal, mám dojem, že se to týká spravedlnosti resp. ospravedlnění skrze víru,“ odpověděl Maatan.

„Můžeme se přesunout do mé kanceláře, pánové?“ navrhl Tony s úsměvem.

„Díky, Tony. Ano, tvůj dojem je správný, Maatane,“ pokračoval Eric. „Šlo o problematiku rámce, jenž definuje to, jak dojít spravedlnosti skrze víru, přesně to je předmětem oněch dvou smluv.“

„Vím, že o dvou smlouvách Waggoner psal, ale netušil jsem, že už v roce 1888 to bylo klíčové téma,“ odvětil Maatan. „Četl jsem *Studie v knize Galatským* od A. T. Jonese, kde ty smlouvy vysvětluje, ale to bylo součástí celého seriálu článků z let 1899 a 1900.“

„Ale víš tedy o tom, že velká část té diskuze v roce 1888 se točila ohledně zákona ve 3. kapitole Galatským.“

„Ano, o tom vím. Jedním z klíčových témat byl tento zákon v knize Galatským, to, co tento zákon znamená, a jestli je to zákon mravní nebo obřadní čili ceremoniální.“

„Právě tak,“ odsouhlasil Eric. „Tohle téma je pro lidi obzvlášť matoucí kvůli tomu, že křesťanská tradice dlouhodobě staví Starou smlouvu do časového rámce před Ukřižováním a Novou smlouvu zase do časového rámce po Ukřižování. V roce 1888 můj pradědeček napsal dopis Georgeovi Butlerovi, tehdejšímu vedoucímu církve, a tento klíčový problém vysvětlil. Přečtu ti citaci, která se zabývá jádrem tohoto problému. Poté, co se zabýval problémy standardní křesťanské interpretace v Galatským 3, tak napsal toto:

A toto s největší jistotou dokazuje, že apoštol ve třetí kapitole Galatským **mluví o zkušenosti jednotlivce a nikoliv o změnách dispenzací (časových období). U nich totiž nelze mluvit o křesťanské zkušenosti, o víře, o ospravedlnění, o spravedlnosti – ony se netýkají záležitosti jedince.** Lidé docházejí spasení jakožto jednotlivci, nikoliv jakožto národy. E. J. Waggoner, *Evangelium v knize Galatským*, strany 32-33, 1888

Spravedlnost skrze víru je tedy individuální zkušenost. Je to niterná záležitost jednotlivce, nezávisí na nějaké loterii toho, v jakém historickém období se člověk narodil. Tvrdit, že Židé žijící před Ježíšem

žili ve Staré smlouvě a křesťané žijící v období po smrti Krista už jsou v Nové smlouvě, tak to znamená úplně pomíjet to, jak Bůh působí na srdce jednotlivých lidí.“

„A o tom v roce 1888 psal předsedajícimu tvůj pradědeček? To jsem netušil. Z toho, co jsem četl od A. T. Jonese, vím, že dvě smlouvy popisované v Galatském 4 mají být alegorií na životy Sára a Hagar,“ rozpomínal se Maatan. „Pro připomenutí si to musím ocitovat:

Řekněte mi vy, kteří chcete být pod Zákonem: Což neslyšíte Zákon? Neboť je napsáno, že Abraham měl dva syny, jednoho z otrokyně a druhého ze svobodné. Ten z otrokyně se však narodil podle těla, ten ze svobodné skrze zaslíbení. Je to řečeno alegoricky: Tyto ženy jsou dvě smlouvy, jedna z hory Sinaj, která rodí děti do otroctví, a to je Hagar. Hagar je hora Sinaj v Arábii. Ta odpovídá nynějšímu Jeruzalému, neboť ten je v otroctví se svými dětmi. Ale horní Jeruzalém je svobodný a ten je naší matkou.“ Galatským 4:21-26

Vidíš to – dvě ženy v manželském svazku s jedním mužem?“ podotknul Eric. „Ty dvě ženy symbolizují zkušenost jednoho člověka ve vztahu k Božím zaslíbením. Dítě narozené Hagar je výrazem snahy Abrahama a Sára naplnit Boží Slovo z vlastního úsilí. Dítě narozené Sáře je výsledkem čisté víry v Boží Slovo, přestože bylo jasně zjevné, že Sára žádné dítě porodit nemůže. Přestože i sama Sára postrádala víru, Pavlova zdejší pointa se vztahuje k tomu, jak se oba tyto synové narodili.“

„Ano, chápu tě, Eriku. Přímo tak se to tu píše,“ všimnul si Maatan.

„A víš o tom, že Abraham byl ženatý nejprve se Sářou. Zaslíbení o dítěti skrze ni bylo zaslíbení Boha Abrahamovi, že se mu narodí dítě. Přesto však kvůli nedostatku víry ze strany Abrahama a Sára proto, že dítě nepřišlo ihned, tak oba sklouzli do Staré smlouvy,“ vysvětlil Tony.

„Ano,“ dodal Eric, „a to znamená, že tato Nová smlouva je ve skutečnosti ta původní smlouva, kterou Bible nazývá Věčnou smlouvou, jak bylo ukázáno Noemovi skrze symbol duhy.

Když bude na oblaku duha, spatřím ji a připomenu si věčnou smlouvu mezi Bohem a každou živou duší v celém tvorstvu, které je na zemi. Genesis 9:16

Totéž pak zopakoval Abrahamovi:

Ustanovím svou smlouvu mezi sebou a tebou a tvým potomstvem po tobě z generace na generaci za smlouvu věčnou, abych byl Bohem tvým i tvého potomstva po tobě. Genesis 17:7

Bůh od začátku zaslubuje, že zreprodukuje podobnost svého Syna Ježíše v životech těch z lidského pokolení, kdo mají víru,“ pokračoval Eric. „Opožděné narození onoho dítěte symbolizuje to, že jakožto lidstvo nevíme, jaký Bůh je. ‚Jeho cesty nejsou naše cesty‘, a tak ve svých životech nemůžeme vyprodukovat zaslíbené dítě z vlastní moudrosti. Od přirozenosti se Boha bojíme, a tak snadno upadáme k tomu, že děláme věci proto, abychom Boha potěšili a on nás tak přijal. Totéž se stalo u hory Sinaj synům Izraele. Bůh jim zaslíbil záchranu, ale oni místo toho slíbili Bohu, že sami budou dělat všechno pro jeho potěšení, namísto aby uvěřili a přijali jeho vysvobození jakožto bezplatný dar. Neuvědomili si to, protože se jim zdálo nemožné uposlechnout, stejně jako se Sáře zdálo nemožné, aby ve věku devadesáti let měla dítě přirozenou cestou. Jejich snaha o uposlechnutí byla, jako Sářino lidské řešení problému – totiž že navrhla tu věc s Hagar. To je však lidská reakce ve staré smlouvě a ta ke spravedlnosti člověka nepřivede.“

„Dobře, asi už je mi to jasnější. Lze tedy říci, že na počátku naší cesty s Bohem si neuvědomujeme, že nemáme kapacitu odhalit Krista v nás? Že jít po cestě s Hagar, jež představuje Starou smlouvu lidských slibů a

skutků, nám o to jasněji ukazuje, jak potřebujeme Boží pomoc, a přivádí nás tak zpět k Božím zaslíbením?“

„Přesně tak, Maatane! Jak se píše v knize Galatským:

Takže se Zákon stal naším vychovatelem ke Kristu, abychom byli ospravedlněni z víry. Galatským 3:24

Můj praděda učil, že zákon nás přivádí ke Kristu, ne že by k němu pouze ukazoval cestu.“

„Otázka tkví v tom, *jak* nás zákon ke Kristu přivádí,“ doplnil ho Tony. „Zákon se mění v pěstouna až na základě toho, když člověk slíbí jej poslouchat. Ten zákon se stane Hagar a my se ocitáme v otroctví. Nezapomeň, že zákon sám o sobě je dobrý a svatý, ale naše hříšná přirozenost nás oklamává a způsobuje, že slibujeme zákon poslouchat ve své vlastní síle. Potom se zákon stává dozorcem či pěstounem a naše neustálá selhání nás ke Kristu buď přivádějí, nebo nás drtí vyvolaným zoufalstvím. Jak píše Pavel v knize Římanům:

Neboť hřích využil příležitosti, které se mu skrze přikázání dostalo, oklamal mě a skrze ně *mě* zabil. A tak Zákon *je* svatý i přikázání je svaté, spravedlivé a dobré. Tedy to dobré mi způsobilo smrt? Naprosto ne! Ale hřích, aby se ukázal jako hřích, působil mi tím dobrým smrt, aby se hřích skrze přikázání stal nadmíru hříšným.“ Římanům 7:11-13

„To dává naprostý smysl,“ souhlasil Maatan. „Ale jak potom chápat Židům 8:6, kde se mluví o čase po smrti a vzkříšení Krista, a že pak dosáhl lepší smlouvy založené na lepších slibech?“

„Přečteme si to,“ navrhl Eric.

Nyní však [Kristus] dosáhl význačnější služby, tak jako je i prostředníkem lepší smlouvy, která je založena na lepších zaslíbeních. Židům 8:6

„A teď si to přečteme i s kontextem. Pozornost nutno věnovat této části:

To podstatné na tom, co je řečeno, je *toto*: **Máme takového velekněze, který usedl po pravici trůnu Majestátu v nebesích, je služebníkem svatyně a toho pravého stánku, který postavil Pán, a ne člověk.** Každý velekněz bývá ustanovován k obětování darů a obětí; proto je nutné, aby i on měl něco, co by obětoval. Kdyby tedy byl ještě na zemi, ani by nebyl knězem, protože zde jsou ti, kteří přinášejí dary podle Zákona. Ti slouží náznakem a předobrazem nebeských věcí, jak bylo zjeveno Mojžíšovi, když měl stavět stánek; neboť říká: ‚Hleď, ať uděláš všechno podle vzoru, který ti byl ukázán na této hoře.‘ Židům 8:1-5

Otázka zní – kdy se Kristus stal služebníkem pravé Svatyně v nebesích?“ nadhodil Tony. „Můj pradědeček o tom mluvil v roce 1895 a citoval Žalmy 110, kde se zmiňuje věčné Kristovo kněžství v souladu s kněžstvím Malkisedeka. Povšimni si, co řekl:

Že toto kněžství v Jeruzalémě, ve svatyni v pustině, symbolizovalo kněžství, které již existovalo po vzoru Melchisedekově? Ty máš být knězem navěky na způsob Melchisedeka? Ne, ne – „ty jsi knězem navěky na způsob Melchisedeka“. Nebyl snad Melchisedek knězem v době Abrahamově, a není snad Kristovo kněžství navěky na způsob Melchisedeka? Dozajista, zajisté tomu tak je. A. T. Jones, *Oběžník Generální konference 1895, kázání 25*, strana 477.6,7

Ježíš sloužil službu v nebeské Svatyni už od samého počátku, ale onu lepší smlouvu může zařadit pouze těm, kdo spočívají na Božích zaslíbeních pro ně a nikoliv na svých vlastních slibech Bohu. Důvodem, proč Ježíš po Ukřižování obdržel význačnější službu, je to, co učil své následovníky – že způsob přístupu k Bohu tkví v Kristu a nikoliv

v obětech založených na ukonejšování. Náhle se jim cesta do nebes stala zjevnou:

...Tím Duch Svatý ukazuje, že ještě není zjevná cesta do svatyně, dokud stojí první stánek. Židům 9:8

Všimni si, že podle tohoto verše nebyla cesta do svatyně *nedostupná*, pouze nebyla *zjevná*. Zjevnou se stala až skrze vylití Svatého Ducha o svátku Letnic mimo pozemský svatyňový systém. To odhalilo novou cestu, jak přistupovat k nebeské Svatyni. Ta cesta tu byla vždy, ale lidé si ji zahradili tím, že Bohu skládali své vlastní sliby," popisoval Eric.

„Tak to je tedy o čem přemýšlet, pánové,“ řekl zahloubaně Maatan. „Takže podle vás Kristus obdržel lepší službu nikoliv na základě své smrti na kříži, ale na základě toho, že chápání uředníků se změnilo díky vylití Svatého Ducha? To mi moc smyslu nedává,“ přiznal nejistě.

„Právě svým ukřižováním Kristus způsobil, že se přestaly přinášet oběti, jinými slovy ukázal, že krví býků a kozlů hřích odčinit nelze.“

„Tomu rozumím, ale stejně mi uniká hlavní význam tvého sdělení.“

„Možná to můj praděda vysvětlil lépe:

„Ale,“ někdo řekne, „vy jste to smíření přisoudili jen na stranu člověka; já jsem se vždy učil, že Kristova smrt opětovně smířila Boha s člověkem; tedy že Kristus zemřel, aby uspokojil Boží spravedlnost a aby Boha ukonejšil či usmířil.“ Nuže, ponechali jsme otázku opětovného smíření přesně tam, kam ji Písmo svaté zařadilo; a ačkoli Písmo toho má mnoho co říci o nutnosti smíření člověka s Bohem, ani jednou nenaznačuje něco takového, jako je nutnost smíření Boha s člověkem. Už jenom naznačovat takovou nutnost znamená vznášet vážné obvinění proti Božímu charakteru. Tato myšlenka se do křesťanské církve dostala z papežství, které ji zase přineslo z pohanství, v němž jediná představa o Bohu byla, že to je bytost, jejíž hněv

musí být ukonejšěn obětinou. E. J. Waggoner, *Přítomná pravda*, UK, září 21, 1893, strana 386.7

„Asi budu potřebovat víc času na promyšlení,“ řekl poněkud omráčeně Maatan. „Tohle je opravdu náročné téma.“

„Kristova služba trvá od chvíle, co hřích vstoupil na svět, a tato pravda byla po většinu těch 4000 let až do Kristova příchodu na zem skryta – byť vidíme, že to byl Kristus, kdo učinil spravedlivým například Abrahama. Když jsme konečně pochopili, co pro nás Bůh dělá, a uvěřili tomu, potom se nám Kristova služba za nás mohla stát užitečnou. Máme důvěru, že Bůh naplní své sliby vůči nám, a přestáváme se snažit skládat sliby my jemu.“

Opačným aspektem toho, že novozákonní Kristovo kněžství trvalo již 4000 let před Ukřižováním, je to, že i nadále je možné nacházet se ve staro-smluvním fungování, a to i po Kristově ukřižování,“ pokračoval Eric. Přestože Maatan se už blížil svému limitu, nezdálo se, že by se toto téma chystal opustit. „Neosvobodili jsme se od sklonu usmiřovat si Boha svým konáním jen na základě toho, že jsme se narodili po Ježíšově vtělení. I dnes musí člověk sám docházet k uvědomění toho, že jeho lidské sliby vůči Bohu jsou jako zrnka písku a že se má místo toho znovuzrodit do víry v Boží zaslíbení vůči němu, které jsou pevné a věčné.“

„Dobrá, to chápu. Boží Duch působí na lidská srdce o mnoho větší silou, pokud mají dojem, že je nemožné se zachránit nebo si vysloužit Boží přízeň,“ uznal Maatan. „Z nějakého důvodu v tom však plavu. Cítím se zmatený. Nevím, kterého biblického textu se chytím dřív.“

„To proto, že třetí syn Goliáše uzavřel evangelium do rámce či struktury, která ospravedlnění z víry ničí. Za pomoci času, respektive přesněji Chronose, tento proces záchrany o dvou krocích rozsekává. Vlastně je to vymyšlené geniálně. Při čtení Bible tě obemyká mosazným filtrem, abys nechápal, co to vlastně čteš. Bůh ze Starého Zákona se pak zdá drsný, nutící lidi dodržovat zákon v zájmu záchrany a projevující svou přízeň těm, kdo se k milosrdenství dostali jen jakousi náhodou.“

Dává to asi tolik smyslu, jako to losování o dvou kozlech v Den smíření. Jednoho náhoda ušetří a druhý má trpět. Ale to je jiný příběh,“ trval dál na svém Eric.

„No, mám pocit, jako by celou moji mysl obklopovala mlha a já měl problém se z ní dostat... Co ty verše, kde se píše o tom, jak byl Ježíš na zemi zdokonalen, aby se mohl stát milosrdným a věrným Veleknězem? Původce naší spásy přece nepotřeboval zdokonalit, aby za nás mohl sloužit, nebo ano?“

„Zdokonalit v očích koho? Boha nebo nás?“ vložil se do toho Tony.

„Pokud by Ježíš po těch 4000 let velekněžské služby nebyl dostatečně kvalifikovaný, jak by pak mohl kdokoliv ve Starém Zákoně dojít útěchy?“ opáčil Eric v reakci na Tonyho poznámku. „Jak by mohli lidé dojít spásy? Zemřeli by ve svém hříchu, protože Ježíš jim ještě neuměl pomoci, protože se ještě nevtělil? Jak by pak ona dobrá zpráva mohla být věčná, jak se píše ve Zjevení 14:6? Ježíš se stal milosrdným a věrným Veleknězem lidstva obecně řečeno proto, že před jeho vtělením jej lidstvo nedokázalo takto vnímat. On je však Knězem navěky. Je vždy milosrdný a laskavý a zná nás lépe, než my známe sami sebe. Však podívej, co se píše v Bibli:

Pro vedoucího chval. Davidův žalm. Hospodine, tys mě vyzpytoval a znáš mě. Ty víš, kdy si sedám a kdy vstávám — už dávno znáš mé úmysly. Rozebrals mé putování i mé uléhání a dobře znáš všechny mé cesty. Ještě nemám slovo na jazyku — hle, Hospodine, ty už všechno víš. Žalmy 139:1-4

Nevypovídá to snad o tom, že nás Bůh i jeho Syn dokonale znají? Ježíš tedy nepotřeboval sestoupit na zemi proto, aby zjistil, jaký život máme. Přišel proto, abychom *my mohli vědět*, že on ví, jaký život máme,“ prohlásil Eric.

„Dobře, teď tě chápu. Teda, ta mlha je ale hutná. Tenhle starý systém smluv kolem člověka ulpívá jako nepřijemný pach.“

„Přesně tak, Maatane. Proto je tento problém spojen s naším čichovým vnímáním. Když je znaménko z mosazi, člověk necítí evangelium tak, jak by měl. Bible však říká toto:

Neboť jsme Kristovou libou vůní Bohu mezi těmi, kteří jsou zachraňováni, i mezi těmi, kteří jdou do záhuby. Jedněm *jsme* vůní smrti ke smrti, druhým vůní života k životu. Ale kdo *je* k tomu způsobilý? 2. Korintským 2:15-16

Ta nelíbá vůně je důležitá. Je to proces, díky kterému vnímáme vlastní potřebu změny. Je to pach smrti ze služby smrti. Takový je důsledek Staré smlouvy v našem životě:

Proč máte být ještě bití? Jste stále umíněnější. Celá hlava je nemocná a celé srdce zemdlené. Od paty k hlavě na něm není zdravého místa — samá modřina a šrám a čerstvá rána; nejsou vymačkány ani obvázány ani změkčeny olejem. Izaiáš 1:5-6

Ale falešný dispenzační názor na obě smlouvy slouží člověku jako „chemický deodorant“, jenž mu otupuje smysl pro potřebu změny.

Nato mi řekl: Viděl jsi *to*, lidský synu? Cožpak bylo domu judskému málo páchat ty ohavnosti, které páchali tady? Vždyť naplnili zemi násilím, znovu mě provokovali ke hněvu a hle, podávají si vinnou ratolest k nosu. Ezechiel 8:17

„Ta ratolest u nosu znamená snahu překrýt zápach Staré smlouvy. Není divu, že si na sebe ženy symbolizující církev dávají tolik parfému. Je to předobrazem snahy zakrýt vlastní hříšnost a učinit vše příjemnějším. Nám však musí být na zvracení z čpění našich zlých cest a musíme se obracet ke Kristu o pomoc. Zákon měl vstoupit do našich životů a vnést do něj horší pach, abychom se obrátili ke Kristu, který nás omyje yzopem a očistí nás (Římanům 5:20).“

„Díky, Ericu, tím rozhodně všechno nabírá perspektivu. Mám dost o čem přemýšlet. Ten význam, který to nese, je šílený. Tolik lidí věří, že jsou v Nové smlouvě a že jsou spravedliví, ale ve skutečnosti zabraňují zákonu, aby ovlivnil jejich život, a žijí tak ve falešném pocitu bezpečí.“

„Téměř se dostáváme do fáze, kde budu moci vysvětlit aspekt Božského vzorce v tom, jak do sebe tyto dvě smlouvy zapadají,“ řekl nakonec Tony. „Dej mi vědět, až se budeš moci vrátit a zabývat se dalšími věcmi.“

„Dej mi tak týden, abych si to všechno promyslel a utřídil. Pořád cítím účinky té mlhy a potřebuji si projít pár biblických pasáží, obzvláště z listu Židům.“

„Bez obav. A teď se pomodleme. Otče, děkujeme Ti, že jsi nám v roce 1888 seslal to nejdrahocennější poselství a otevřel nám tak dveře do pravého rámce ospravedlnění skrze víru, jež lze nalézt v oněch dvou smlouvách. Dovol, ať přijmeme nelibě vonící zkušenost Hagary, v níž se nacházíme, a ať je naše spravedlnost jako špinavé hadry, abys k nám mohl přijít Ty a očistit nás, omýt nás a dát zrod Tvému Synovi stejně, jako se to stalo u Sáry – skrze naprostý zázrak milosrdenství! Ve jménu Ježíše, amen.“

40. Požehnané sémě svobody

„Teď, když mají kluci před pubertou,“ řekl Maatan Stelle, „měli by se podle mě dozvědět, že se mohou řídit vlastním náhledem na život. Nechci je k ničemu nutit. To by prostě náš Otec nechtěl.“ Uplynul nějaký čas a Maatan rozjímal nad tím, co zažívá. Jeho církev, autorita jemu nadřízená, se ve svém jednání s ním projevila jako velice zkožnatělá a on nechtěl, aby stejně jednal i on se svými dětmi.

„Myslíš, že jsou kluci na takovou zodpovědnost připraveni?“ zeptala se ho poněkud nejistě Stella.

„Pokud mají naši synové žít jako svobodní lidé, musíme jim dát možnost volby. Učíme je o našem Bohu a naší víře a žijeme křesťanský život, jak jen jsme toho schopni. Sémě, které jsme do nich zasadili, bude růst, ať už jakékoliv – a na tom se nic nezmění, na budoucnost nehledě.“

V Bibli se píše, že máme proškolovat naše děti k cestě, po níž by se měli vydat, a až vyrostou, aby se od ní neodloučili,“ pokračoval Maatan. „Pokud jsme je vyškolili věrně, pak dojdou souladu s tím, co jsme je vyučili, i kdyby se vydali na nějakou dobu cestou odlišnou než my. Za pár let si budou chtít zakládat vlastní rodiny a potřebují si procvičit, jaké to je rozhodovat se za sebe.“

Stella se dala do pláče. „Já tak nerada myslím na to, že naši chlapci opustí domov... Moji nejmilejší synkové, které jsem tak s radostí přivedla na svět, milovala a živila, a vychovávala je k lásce a službě Bohu.“

Maatan Stellu jemně objal. „Já vím, miláčku. Není snadné se od toho oprostit, ale pamatuj na Božský vzorec. Naši chlapci budou neviditelně vždycky v našich srdcích. Připoutali jsme je k sobě mnoha projevy naší lásky a to se do budoucna nezmění.“

„To máš samozřejmě pravdu, jen je těžké se s tím procesem vypořádat... Celou tu dobu jsem hrozně ráda, že jsem jejich matkou, přestože to občas bývá dost těžké.“ Stella měla strach o své děti, které

právě vstupovaly do světa mnohem problematičtějšího, než jaký by si před třiceti lety dokázala vůbec představit.

„Já si prostě velice cením svobody volby,“ prohlásil citlivě Maatan, „svobody přemýšlet sám za sebe a nebýt proti své vůli zotročen kýmkoliv jiným. Když se bavím s nekřesťany, chci v nich vyvolat pocit, že také mají svobodu volby – takového ducha chci, aby byl v mém okolí.

A svému Otci v nebesích sloužím celým svým srdcem,“ pokračoval, „protože jej miluji a protože On mi velice jasně prokázal, že mimo jeho uctívání a vděčnost za jeho dobrotu a dary nelze dojít štěstí. Činím tak ze svobodného srdce v Duchu jeho Syna. Tento dar musím dát i svým synům. Už si prošli obdobím vychovatelů a nyní musejí dostat svobodu rozhodnout se podle vlastního přání. Pokud po nás budou chtít radu, vždycky jim ji dáme. Ale jen tím, že našim synům dopřejeme svobodu milovat Boha z vlastní vůle, jim dáme skutečnou šanci rozbít ty mosazno-železné brány. Jak se píše v Písmu:

Necht' Hospodinu chválí jeho laskavost a jeho divy dětem
člověka neboť roztříštil dveře z mosazi a rozlámal závory
ze železa. Žalmy 107:15-16 (MPCZ)

Boha lze za jeho dobrotu velebit jen v případě, že je tvůj duch svobodný. Děti vychovávané v přísném a nuceném prostředí mají průpravu k uctívání šelmy a jejího obrazu. Jsou zvyklé na systém síly:

A uviděl jsem jinou šelmu vystupovat ze země; měla dva
rohy jako beránek, ale mluvila jako drak. Vykonává
všechnu pravomoc té první šelmy v její přítomnosti. Nutí
zemi a její obyvatele, aby se klaněli té první šelmě, jejíž
smrtná rána byla vyléčena. Zjevení 13:11-12

O téhle zemi se říká, že je svobodná a je to domovina odvážných, ale když je tu tolik zákonů, které mluví lidem do uctívání neboli bohoslužeb a do toho, kdy a jak mohou uctívat, potom to svoboda není. Tato země kdysi svou svobodu měla, ale ta už je dávno pryč.

Zadluženost našeho národa a daně nám ukládané jsou všechno jen symboly království síly, které tak dobře známe.“

„Brzy začne Šabat,“ přerušila ho Stella. Zároveň k Jacobsonovým tiše promlouvalo i novoluní, byť si to neuvědomovali.

„Díky, miláčku. Zavolám chlapce a požehnám jim i tobě.“

Rodina se shromáždila k pobožnosti u příležitosti počínajícího Šabatu. Maatan k tomu přizval přítomnost Boha a dar zplozeného Syna, jenž dlí v Otcově náruči. Potom promluvil:

„Stello, ty jsi mi korunou a radostí. Jsi můj dar od Otce a Syna, který mě doprovází na této pozemské pouti. Ať ti náš Otec požehná klidem a radostí, ať máš zdraví a sílu a ať máš útěchu jakožto královna naší domácnosti.“ Maatan vytáhl několik růží, které měl schované za sedadlem. „Tyhle růže jsou symbolem mé lásky k tobě. Modlím se k Otci, ať mě vždy vede ke tvému požehnání a k tomu, abych si vážil všeho, co v tomto domě děláš. Tvoje laskavost a pozornost zdobí tento domov v nespočtu ohledů. Ve jménu Pána Ježíše Krista ti žehnám.

Chí, můj prvorozený, moje pýcho a potěšení. Náš milovaný synu, ve kterém tvoje matka i já nacházíme zalíbení. Ať ti všechny tvoje plány vyjdou a ať najdeš útěchu v náruči našeho Spasitele, ať ti sám ukáže všechny radosti, které náš Otec znamená. Ať překonáš chuť, vášeň a výzvy mládí a ať jsi mužem Božím tak, jak jsi k tomu byl povolán.

Leo, náš krásný a milý synku, tvoje matka i já tě moc milujeme. Ať všem kolem sebe žehnáš svým myšlenkovým, tvořivým i uměleckým nadáním. Ať najdeš požehnání v pohostinnosti. Ať překonáš výzvy, s nimiž se potýkáš, a to s vědomím, že pro nás jsi vždy drahý a vzácný.“

„Moji synové, nezapomeňte vždy ctít svou matku, která vás živí a žehná vám. Až si budete hledat ženu, nalezněte nějakou jako ona, která vám bude pomáhat a přinášet vám útěchu v těžkostech života. Teď bych vám chtěl oběma říct, že vám dávám svobodu zvolit si takovou cestu, po jaké chcete jít. Ukázal jsem vám zbožný způsob života tak, jak mi byl zjeven, a vy se teď můžete rozhodnout podle svého. Radím vám držet

se našeho nebeského Otce a modlím se, ať vždy pamatujete na Boha a na jeho Syna, a ať zachováváte Boží přikázání a tak nalézáte požehnání.“

Oba jeho synové vytřeštili oči. „Co tím myslíš, tati?“ otázal se Chí.

„Myslím tím to, že se v životě musíte vydat po takové cestě, jakou sami uznáte za nejvhodnější. Neváhejte mě kdykoliv požádat o radu a vaši matku také, ale nic po vás nepožaduji. Dávám vám možnost svobodně si vybrat. Modlím se, ať se nezotročíte pro myšlenky někoho jiného, aniž byste pečlivě zvážili, zda vás takové myšlenky opravdu vedou ke svobodě.“

„Děkujeme, tati,“ odvětili chlapci udiveně.

Stella měla v očích slzy. Oba své syny objala a řekla: „Oba mi děláte opravdu velkou radost. Modlím se, ať najdete ženy, které vás budou podporovat stejně, jako já podporuji vašeho otce, a které s vámi budou kráčet ve všech zvyklostech našeho Boha Otce a Pána Ježíše Krista.“

Pak jim začala zpívat ukolébavku, kterou jim občas zpívala, když byli menší, a Maatan se k ní po chvíli přidal.

Jsou dvě ráno a já v náruči tě držím

Jemný svit noční lampičky
odráží se na tvých dětských tvářích

A já jsem unavená, že snad nelze víc
když tohle dělám celé týdny

Ale sedím tu v myšlenkách, s pohledem na tebe
ať si těch chviliek raději vážím, raději vážím.

Protože brzy mi odejdeš, utečeš
ty krásné bezesné noci mi skončí
a já si budu stýskat.

Ty dny zdánlivě nekonečné utíkají, a já
říkám si, jak mohou běžet tak rychle. Co dala bych
za to, ať v náruči tě zase mám, ó, ó, ó.

Mateřství není takové, jako v představách mých,
Je mnohem těžší a lepší, než jsem snila.
Některé hodiny trvají věčně
a roky jsou pak náhle pryč.
A tak tu sedím a dívám se na tebe,
ať si těch chviliek raději vážím, raději vážím.

Protože brzy mi odejdeš, utečeš
ty krásné bezesné noci mi skončí
a já si budu stýskat.
Ty dny zdánlivě nekonečné utíkají, a já
říkám si, jak mohou běžet tak rychle. Co dala bych
za to, ať v náruči tě zase mám, ó, ó, ó.

Tak dívám se na tvou tvář a nechci zrychlit čas,
dokonce ani ty těžké.
Chvilky jsou to posvátné
a tak si jich vážím,
raději vážím.

Protože brzy mi odejdeš, utečeš
ty krásné bezesné noci mi skončí
a já si budu stýskat.
Ty dny zdánlivě nekonečné utíkají, a já
říkám si, jak mohou běžet tak rychle. Co dala bych
za to, ať v náruči tě zase mám, ó, ó, ó.

Co dala bych za to, ať v náruči tě zase mám.²⁰

Maatan a Stella objali své děti v radostném dojetí a jistotou do budoucna. Agape se projevuje odhodláním nechat své dítě rozhodnout se svobodně. Takový záhon je zlato a stříbro a nikoliv mosaz a železo.

Nelze slovy vyjádřit, jakou neustálou touhu pociťují otec a matka vůči svým milovaným dětem. Odvaha potřebná k tomu, aby jim dali

---

²⁰ Matt a Josie Minikusovi

svobodu, je možná pouze díky Kristově přízni. Není to svoboda v tom smyslu, že by jim nezáleželo na tom, co jejich potomek udělá, nebo že by mu zahradili cestu k sobě v případě, že si zvolí špatně. Je spíše o tom, že jej provázejí každým pohořím i údolím, modlí se za něj, milují ho a touží, aby spolu s Ježíšem spočinul v náruči Otce.

41. Do Svatyně svatých

O měsíc později si Maatan se Stellou pročetli, co se děje ve světě.

„Vypadá to, že ruští nacionalisté na Ukrajině se chtějí vrátit do Ruska,“ zaznamenal Maatan. „Vladimir Putin tvrdí, že s tím nemá nic společného, ale je zajímavé, že by se Krym chtěl vrátit pod ruskou nadvládu. Jako by se Putin stavěl do pozice, odkud může zahájit další konflikt proti Novému světovému řádu.“

„Četl jsi o té veliké epidemii eboly v západní Africe?“ nadhodila Stella. „Já jen děkuji Hospodinovi, že jej v takových těžkých časech můžeme žádat o odvahu. Kráčet za jeho ochrannou hradbou, to je mi útěchou.“

„O tom jsem si chtěl taky nastudovat více. Pamatuješ na to, jak jsme se bavili o Šabatu a odpočinku předaném od Krista, který přebývá v náruči svého Otce?“

„Ano, říkal jsi, že ohledně Soboty ve spojitosti s Božským vzorcem bys toho chtěl říct více.“

„Tak se podívej na tyto verše, Stello:

Řekl: Jestliže opravdu budeš poslouchat Hospodina, svého Boha, a dělat to, co je v jeho očích správné, naslouchat jeho příkazům a zachovávat všechna jeho ustanovení, žádnou nemoc, kterou jsem vložil na Egypt, na tebe nevložím, protože já jsem Hospodin, který tě uzdravuji. Exodus 15:26

Zachovávejte mé soboty a mějte v úctě mou svatyni. Já *jsem* Hospodin. Jestliže budete žít podle mých ustanovení, zachovávat mé příkazy a plnit je, dám vám deště v jejich čas, země vydá svou úrodu a polní stromy vydají své ovoce, výmlat u vás dosáhne až k vinobraní a vinobraní dosáhne až k setbě. Budete jíst chléb svůj do sytosti a budete bydlet ve své zemi v bezpečí. Dám v zemi pokoj, ulehnete a nikdo vás nevyděsí. Způsobím, že ze země zmizí divá zvěř a meč nebude procházet vaší zemí. Leviticus 26:2-6

Víme a učili jsme se, že Desatero přikázání slouží Božímu lidu k ochraně. Začala jsem se zamýšlet nad tím, jaký vztah má kniha Zákona k Desateru ve smyslu Božského vzorce. Uvědomil jsem si, že Mojžíšův zákon je zesílením či rozšířením této ochrany, kterou je nám Bůh schopen zajistit. Podívej se na tohle...“ Maatan na tabuli nakreslil diagram svatyně Izraelitů.

„Tady vidíme, že Svatyně se drží Božského vzorce. Aby měl člověk přístup do Svatyně svatých, musí projít prostřednictvím prvního oddělení Svatyně. Celá Svatyně tedy následuje strukturu Božského vzorce.“

„Aha, tak to jsem v tom nikdy neviděla... Když to člověk má před sebou, zdá se mu to přitom očividné.“

„Jak vidíme, Božský vzorec je klíč. Když tedy dojdeme do Svatyně svatých, co tam najdeme?“

„Archu úmluvy,“ odpověděla Stella.

„Dobrá, a co v té Arše je?“

„Desatero přikázání.“

„Přesně tak. A co je napsané na boku té archy?“

„Není to náhodou Mojžíšův zákon se všemi přikázáními a ustanoveními, které kromě Desatera tvoří Tóru?“

„Máš naprostou pravdu. Takže kdybychom to pojali ve struktuře Božského vzorce, jaký je vztah mezi těmito dvěma dokumenty – Desaterem a Mojžíšovým zákonem?“

Stella se na okamžik odmlčela, ale pak jako by se jí v mysli rozsvítilo. „No ne, takže Mojžíšův zákoník je vlastně prostředníkem Desatera, které představuje zdroj.“

„Naprosto správně, Stello. Mezi křesťany se říká, že Mojžíšův zákon byl zrušen, jak byl Kristus ukřižován, jenže Božský vzorec nám ukazuje něco jiného. Ukazuje nám, že Ježíš měl pravdu v tom, že nepřišel zrušit zákon ani proroky, a že ani jednu součást zákona nelze odstranit, dokud nepomine nebe a země.“

„Tím je tedy vlastně myšleno, že Mojžíšův zákoník není proti nám, jak jsme se učili, ale ve skutečnosti je cestou k porozumění Desateru,“ chytla se překvapeně Stella. „Ale v Bibli se přece lze na tolika místech dočíst a vyrozumět z nich, že Zákon s jeho příkazy a ustanoveními už neplatí... Nezahrnuje to i Mojžíšův zákon? Teď jsem trochu zmatená. Co si pak počít s takovými verši?“

„Výborná otázka. Než se budeme zabývat tím, ještě bychom si měli zmínit, že křesťané přisuzují Mojžíšovu zákonu velkou hodnotu – třeba zákonům o zdraví, o tom, že má člověk milovat svého bližního jako sám sebe, jak má jednat s cizinci, jak vychovávat děti k víře v Boha atd. Ten zákon slouží k tomu, aby vnášel více podrobností a světla do toho, jak dodržovat Desatero, aby starověcí Izraelité neměli zmatky v tom, jak si Desatero vykládat. Přesto v tom však i s Tórou zmatky měli, a proto nám Ježíš musel na vlastním příkladu ukázat, jak se má onen zákon dodržovat doslovně.“

A co se týče Zákona spočívajícího v příkázáních a předpisech, jejichž platnost byla zrušena, ten verš jsem zkoumal hlouběji a došel jsem k tomu, že je velmi zajímavý. Nejčastěji se zmiňují tyto dva verše:

...[zrušil] Zákon s jeho příkazy a **ustanoveními** —, aby v sobě z těch dvou stvořil jednoho nového člověka, učinil pokoj. Efezským 2:15

a vymazal rukou psaný záznam, který svými **ustanoveními** svědčil proti nám a který nám byl

nepřátelský; odstranil jej z našeho středu tím, že jej přibil na kříž. Kolosským 2:14 (CSP)

V řečtině je v obou případech pro výraz ‚ustanovení‘ použito slovo *dogma*. Našel jsem si řeckou verzi Starého Zákona, abych porovnáním našel kontext toho, co tímto slovem Pavel myslel. A Mojžíšův zákon se tímto slovem nepopisuje ani jednou. Podívej se na verše, kde se toto slovo používá:

- Kýrův výnos, že pomůže židovským předákům vystavět Chrám v Ezdráš 6:8.
- Výnos, ať jsou zabiti mudrcové, v Danielovi 2:13.
- Výnos, ať se při zaznění hudby uctívá socha, v Danielovi 3:10.
- Výnos Médů, který má být nepomíjivý, v Danielovi 6:15.

Tímto slovem (*dogma*) se tedy nikdy nezmiňuje Mojžíšův zákon. Používá se pro lidmi vydané výnosy, obzvláště pak výnosy o popravě. Křesťanství celou dobu učí, že Mojžíšův zákon byl přibit na kříž, ale ve skutečnosti jde o to, že nás Bůh osvobozuje od našeho sebezatravování za naše hříchy a od výnosů proti jiným za jejich hříchy. V Kristu Ježíši byly všechny tyto věci, vepsané do našich srdcí, přibity na kříž.“

„Tak to je hezké, Maatane, ale co oběti a obětní dary? Nebyly ty také přibity na kříž? Cožpak také nejsou součástí Mojžíšova zákona? A co obřizka, o té se přeci v Mojžíšově zákoně píše také? Tím chceš říct, že to všechno by mělo stále platit i pro nás?“ ponoukla ho poněkud ustaraně Stella.

„No, tak tohle si musím ještě prozkoumat. Rozhodně mi předkládáš dobrou pointu. Třeba mi s tím pomůžou i Tony s Ericem... Nějaká odpověď existovat musí – už kvůli principu Božského vzorce a kvůli tomu, co Ježíš řekl v knize Matouše o tom, že nepřišel nic rušit. Víme, že ty dvě smlouvy ve vztahu k platnému zákonu jsou jedním z pilířů, protože když se tímhle zabýval Tony, znaménko se mu změnilo na zlaté. Poprvé v životě mám pocit, že jsme se v zákonu možná celou dobu mýlili. Jestli se chceme odpojit od těch posledních tří věží, musíme k tomu zjistit víc.“

Pak se Maatan zamyšleně odmlčel. *Otče, důsledky toho všeho jsou opravdu omračující.* Přesto dál cítil nutkání celý ten logický vztah rozvíjet.

„Víš, jak jsem ti říkal o tom Božském vzorci Šabatu... Pokud je zákon zesílením Desatera, naznačuje to, že svátky (slavnosti) jsou zesílením Šabatu. Zajímalo by mě, jestli se i ta další věž pojí k Šabatu, protože ten odpočinek, který Ježíš zažívá v Otcově náruči, musí mít nějaký viditelný projev. Odpočinek a pokoj, který Ježíš zažívá u Otce a který je pro nás neviditelný, se projevuje tím, že máme každý týden Sobotu jakožto společné shromáždění za účelem uctívání. Stejně jako je nauka o smrtelnosti duše viditelným výrazem přijetí toho, že Boží Syn obdržel svůj život a hodnotu od Otce, tak je i Šabat viditelným výrazem odpočinku, který Boží Syn ve svém pravém Otcovi má.“

Najednou z nebe vyšlehl blesk a zazněl hromový hlas:

Toto je můj milovaný Syn. Vyslyšte jej.

Maatan se Stellou se na sebe jen podívali a oba ve stejný čas řekli: „Slyšíš to?“

„Já slyšela ‚Toto je můj milovaný Syn, vyslyšte jej‘,“ hlesla Stella.

„Ano, já slyšel přesně to samé,“ odpověděl Maatan a dal se do jáso. „Děkujeme Ti, Otče, za toto potvrzení Tvého Slova. Děkujeme Ti, že nás vyvádíš ven z tohoto Pentagonu lží, a děkujeme Ti, že posíláš svého Syna, který je cestou k Tobě a pravdou o Tobě a životem v Tobě. Ve jménu Ježíše, amen.“

Máme tedy potvrzené, že v Božím Synovi leží pravda odemykající každou část systému Pentagonu. Odhaluje se nám skrze klíč Božského vzorce, protože Ježíš je největším Prostředníkem neboli cestou ke svému Otcovi, a Otec je zase největším zdrojem všeho. Bez Ježíše jakožto Prostředníka nemáme jak k Otcovi dojít,“ pronesl oslavně Maatan.

„Další potvrzení toho, že Šabat je nezbytný k úniku z Pentagonu, představuje tento výrok v knize *Velký spor*:

Satan dostane lidi na svou stranu pomocí dvou podvodů - lži o **nesmrtelnosti duše** a lži o **posvátnosti neděle**. První podvod připravuje půdu pro spiritismus, druhý vytváří náklonnost k Římu. Ellen Whiteová, *Velký spor*, strana 588

Neděle je v přímém rozporu se Sobotou. Nutně se jedná o jednu ze lží, skrze něž Satan uvádí lidi do svých klamů. Jde o viditelný výraz odmítnutí Božího Syna, který nepřichází ve svém vlastním jménu, ale ve jménu svého Otce. Satan nás klamně vede k odmítání dne, který jsme měli zdědit jako posvátný – sedmého dne – a nahrazuje jej dnem, který si posvěcujeme z vlastní moci, stejně jako ‚Bůh Syn‘ nic nedědí a má moc sám o sobě.“

„Tak to je naprosto zřejmé,“ souhlasila Stella nadšeně. „Je opravdu požehnání, že víme, co ty pilíře znamenají a jak nás omezují. Rázem mám mysl plnou otázek.“

Jestliže se ty dvě smlouvy a zákon pojí k čichovému vnímání, pravda o Otci a Synovi je spojena s naším sluchem a nesmrtelnost duše je spojená s chutí, k jakému smyslu je pak spojen Šabat a jaká problematika souvisí s tím posledním pilířem?“

„Otázky jsou to dokonalé, Stello. Jediné zbývající smysly jsou hmat a zrak. Šabat souvisí s tím, že Ježíš spočívá v náruči Otce, a tak bych řekl, že se bude pojit ke hmatu. Přeci jen náruč Otce znamená jeho dotyk, a když na nás Ježíš každou sobotu sesílá svého Ducha, jeho Duch se nás tím také dotýká.“

„A ten poslední pilíř?“

„Pomodlíme se,“ navrhl Maatan. „Potřebuji si vyjasnit mysl. Mám dojem, že jsme blízko, ale nějak mi to do sebe nezapadá. Otče, Tvé Slovo nám říká, že pokud nám schází moudrost, můžeme Tě o ni požádat a Ty nám ji zdarma dáš, aniž bys ji před námi zadržoval. Děkujeme Ti, že nám sesíláš svého Ducha, který nás poučí o tom, kde hledat problematiku související s dalším z pilířů. Ve jménu Ježíše, amen.“

42. Oběť a obětní dar jsi nechtěl

„Právě mě něco napadlo,“ pokračoval Maatan. „Souvisí to s něčím, co mi říkal Eric asi před měsícem a já to úplně nepochopil... Založil jsem si úryvek, který mi četl. Poslouchej:

„Ale,“ někdo řekne, „vy jste to smíření přisoudili jen na stranu člověka; já jsem se vždy učil, že Kristova smrt opětovně smířila Boha s člověkem; tedy že Kristus zemřel, aby uspokojil Boží spravedlnost a aby Boha ukonejšil či usmířil.“ Nuže, ponechali jsme otázku opětovného smíření přesně tam, kam ji Písmo svaté zařadilo; a ačkoli Písmo toho má mnoho co říci o nutnosti smíření člověka s Bohem, ani jednou nenaznačuje něco takového, jako je nutnost smíření Boha s člověkem. Už jenom naznačovat **takovou nutnost znamená vznášet vážné obvinění proti Božímu charakteru**. Tato myšlenka se do křesťanské církve dostala z papežství, které ji zase přineslo z pohanství, v němž jediná představa o Bohu byla, že to je bytost, jejíž hněv musí být ukonejšen obětinou. E. J. Waggoner, *Přítomná pravda, UK, 21. září 1893, strana 386.7*

Tady se píše o problémech týkajících se Božího charakteru. Ve skutečnosti jsem nedokázal pochopit jeho význam, protože podle mého dosavadního chápání Kristus musel zemřít, neboť Boží spravedlnost požadovala smrt hříšníka. Tady se zjevně naznačuje něco jiného. Dal jsem dohromady ještě pár takových citací, ale nedařilo se mi nalézt souvislost mezi nimi. Přinesu to a můžeme se na ně podívat znovu. Tyhle jsou od E. J. Waggonera:

Ideou smíření neboli oběti je to, že existuje hněv, který je nutno upokojit či ukonejšit. Povšimněte si však zejména toho, že to my lidé požadujeme tyto oběti, nikoliv Bůh. On byl tím, kdo dodal oběť. Ta myšlenka, že Boha je nutno si usmířit, abychom získali odpuštění, tak to v Bibli nemá žádnou oporu. Je vrcholně absurdní

tvrdit, že Bůh je vůči lidem tak rozezlený, že jim neodpustí, dokud není poskytnuto něco, co by tento jeho hněv upokojilo – a proto On přináší takový dar sám sobě, skrze nějž je Bůh ukonejšěn ...

Křesťanská idea usmíření je nastíněna výše. Pohanská idea, jakou samozvaní křesťané až příliš často zastávají, je o tom, že lidé musejí přinášet oběti k usmíření hněvu jejich boha. Veškeré pohanské uctívání je prakticky jen uplácením bohů, aby projevili přízeň. Pokud mají za to, že je na ně jejich bůh velice rozezlený, přinesou o to větší oběť, takže v některých extrémních případech byly přinášeny i oběti lidské. Měli za to – stejně jako dosud mají uctívači Šivy v Indii – že jejich boha těší pohled na krev. Pronásledování, které se v minulosti konalo v takzvaných křesťanských zemích a do jisté míry se koná i dodnes, není nic než vrchol ledovce této pohanské idey usmíření. **Duchovní vůdci se domnívají, že spásu lze získat skutky a že lidé mohou skrze skutky vykonat pokání za hřích, takže svému bohu přinášejí za oběť ty, koho považují za rebelující,** ne však pravému Bohu, neboť Jeho by takové oběti netěšily. *Přítomná pravda, UK, 30. srpna 1894, strana 550*

Položila jsi mi otázku ohledně obětí a obětních darů popisovaných v Mojžíšově zákoně a toho, zda je dosud máme provádět. Pokud bychom nesprávně chápali Boží povahu neboli charakter, pak bychom samozřejmě měli za to, že jsou tyto oběti nutné.

Učili nás, že Ježíš představuje onu dokonalou oběť a Otec je s ní tudíž spokojen. Učili nás, že Ježíš musí být Bohem stejně, jako je jím Otec, aby tato oběť mohla být přijata. Musí být té nejvyšší kvality, aby tak upokojila hněv Boha. Musí jít o něco rovného Bohu, jinak tu oběť Bůh nepřijme – to nás učili.“

„A mě zrovna napadá tenhle verš ze Žalmů,“ skočila mu do toho Stella:

Obětní hod ani přídavnou obět' jsi nechtěl, ale prorazil jsi mi uši. Zápal ani obět' za hřích jsi nežádal. Žalmy 40:7

Bůh tedy žádnou odpověď nepožadoval. Jak píše i E. J. Waggoner, to my sami tuto obět' vyžadovali!“ vyvodila překvapeně Stella.

„Skvělý objev! A podívej, co jsem našel já. Hledal jsem si na telefonu další verše o obětech a obětinách:

Protože já jsem vašim otcům v den, kdy jsem je vyvedl z egyptské země, ohledně zápalné oběti a obětního hodu nic neřekl ani nepřikázal. Toto jsem jim však přikázal: Poslouchejte mě a budu vašim Bohem a vy budete mým lidem. Chod'te jenom po té cestě, kterou vám přikáži, aby se vám vedlo dobře. Jeremiáš 7:22-23 (CSP)

Vidíš, jak se dá v obou verších najít souvislost s uchem? Když se otevře znaménko spojené s naším sluchem, protože jsme prohlédli krásu a lásku Otce vůči svému Synovi, zjistíme, že Bůh nevyžaduje žádné oběti a že jeho spravedlnost nespočívá v tom, že někdo nebo něco přijde o život,“ řekl Maatan a po těch slovech jej zaplavil velký klid.

„No teda! Z toho by se jednomu zatočila hlava. Ale copak Bůh Izraelitům v knihách Exodus a Leviticus výslovně nepřikázal, ať oběti přinášejí? Četla jsem to, je to vyloženě přikáz. Chápu, co se snažíš říct, ale s těmihle verši mi to neladí,“ podotkla Stella a zatvářila se zmateně.

Maatan ji objal a s úsměvem políbil na tvář. „Miluji, jak nad těmito věcmi přemýšlíš. Opravdu mi to pomáhá dávat si souvislosti dohromady. Nad tímhle se budu muset ještě zamyslet... Ale jedno je jasné – poslední pilíř nějak souvisí s charakterem Boha. A musí souviset s tématem dvou smluv, protože právě obětní systém je hlavním argumentem, jenž rozděluje historii na dvě různá časová období neboli dispensace. Právě kvůli tomuhle rozdělení máme dvě evangelia a nikoliv jedno věčné, jak předpovídá Zjevení 14:6. Souvisí s tím i téma Šabatu, protože Boží jméno je do jeho lidu skrze Sobotu zapečetěno a Ježíš je Pánem Soboty, protože spočívá v náruči Otce.“

Stella bezděky protočila oči a Maatan se musel zasmát. „Promiň, miláčku. Všechny tyhle souvislosti mi zkrátka naskakují v hlavě – každá součást Pentagonu má vliv na jinou. Kdybychom nesprávně chápali jednu část, vedlo by to k nedorozumění ohledně jiné. Každopádně si užívám hledání těchto souvislostí. Určitě to bude brzy dávat smysl.“

Podívej, co se píše ve Zjevení 14:1:

A uviděl jsem, hle, Beránek stál na hoře Sión a s ním sto čtyřicet čtyři tisíce těch, kdo mají na svých čelech napsáno jméno jeho i jméno jeho Otce. Zjevení 14:1

Posledním pilířem musí být Boží charakter, protože jméno neboli Boží charakter je onou pečetí a to lze získat jen skrze víru, že Bůh je Otcem Ježíše. Proto se tu píše ‚jméno jeho Otce‘,“ vykládal živě Maatan. Čím více souvislostí si pospojoval, tím jasněji jako by viděl nové. „Zajímalo by mě, jestli se tímhle zabývali i Eric s Tonym. Nemůžu se dočkat, až se jich na to zeptám. Tohle studium je tak strhující...“

„Rozhodně bude dobré promluvit si o tom s nimi. Celou dobu si říkám, proč oni ty poslední dva pilíře nedokázali ‚odemknout‘,“ podotkla váhavě Stella. „Třeba to s tím nějak souvisí.“

„Inu, téma obětí zjevně oba chápali, takže by mě zajímalo, na čem se to zasekli.“

„Co takhle je pozvat na příští sobotní večeri, to bychom mohli, ne?“ navrhla Stella.

„Určitě mohli. Akorát Tony o takových věcech raději mluví ve své speciální místnosti,“ dodal Maatan se smíchem.

„A co tedy kdybychom mu takovou speciální místnost zřídili tady? Myslíš, že by to fungovalo?“

„To se nám ta večere asi prodraží, ale možná máš pravdu. Třeba to bude k užitku i nám.“ Přes všechno své nadšení Maatan viděl, že Stella je už unavená, a on byl také. „No, asi bychom už měli jít spát. V téhle

diskuzi se nám naskytlo tolik nových myšlenek a pravd... Tolik vláken, které je potřeba propojit si se zbytkem systému, aby se vše vyjasnilo.“

„Tak až přijdou, připravím jim nějaké naše oblíbené thajské jídlo.“

„To abych je pozval co nejdřív, protože už na něj mám sto chutí!“ zasmál se Maatan.

43. Bílý kamének

Následující týdny trávil Maatan uzemňováním své kanceláře a jejím vymalováváním speciální grafitovou barvou, která odstiňuje elektromagnetické záření. Také na okna pořídil speciální závěsy sloužící k odstínění radiace.

„Tak tohle bylo zajímavé cvičení. Nic levného, ale líbí se mi představa, že budu mít v kanceláři méně elektromagnetických polí (EMF),“ prohodil Maatan směrem ke Stelle.

Další den pak zavolal Tonymu, aby s ním a s Ericem dohodl pozvání na oběd.

„Zdravím, Maatane, jsem rád, že ses ozval. Popravdě už jsem ti chtěl také zavolat. Existuje pár skupin lidí, kteří věří v Otce a Syna a chtěli by zkusit, zda by se dokázali shodnout s námi a přidat se tak k naší věci. S Ericem jsme si říkali, že bychom do toho šli, a zajímalo mě, jestli by ses chtěl přidat také.“

„Ale jak chcete dosáhnout sjednocení bez klíče Božského vzorce?“ vyjádřil svou obavu Maatan.

„To nejde,“ přiznal Tony. „Ale máme tady příležitost podělit se o své myšlenky k tomuto tématu a zjistit, zda naše studium ohledně dvou smluv dokážeme představit i ostatním. Musíme to alespoň zkusit.“

„Dobře, přidám se k vám moc rád. Cením si vašich zkušeností a doufám, že se přitom také přiučím.“

„Potom bychom mohli přijít na oběd k vám a pobavit se o tom, co jsme zjistili. Moc rád se dozvím cokoli nového k těm posledním dvěma pilířům. Doufám, že se naše znaménka brzy změní na zlatá a z tohoto města se dostaneme pryč.“

„Amen, Tony. Mám dojem, že tyhle souvislosti už máme na dosah. Četl jsem si další podklady od E. J. Waggonera, co se týče Boží spravedlnosti a obětí, a dozvídám se z nich úžasné věci.“

„To moc rád slyším, Maatane. Přeji hodně požehnaní a brzy na shledanou.“

„Měj se, Tony. Příští Šabat ráno tedy pro tebe a pro Erica přijedu, ať můžeme zamířit na tu schůzku, kterou zmiňuješ.“

„To by šlo. Tak zatím,“ rozloučil se Tony a zavěsil.

Sjednocující schůzka za účelem shromáždění věřících, kteří přijímají Otce a Syna, uvažoval Maatan. To bude tedy řádná výzva. I bez problematiky válek o identitu nebo Božského vzorce to jistě nebude nic lehkého. Poslední taková skupina, na kterou jsem narazil, neviděla nic hodnotného na tom, že se kov sám o sobě přeměňuje na ušlechtilé stříbro či zlato... Ale to má v rukou náš Otec a my se vždy musíme snažit přiblížit k ostatním, kdykoliv je to možné.

Sobotního rána vzala Stella děti do přírody, aby zde mohli smyslupně trávit čas s přidanou dávkou Božího Ducha, kterou na ně vyléval Ježíš přebývající v blízkém vztahu se svým Otcem. Maatan zajel vyzvednout Tonyho s Ericem a společně zamířili na plánovaný sraz.

Cestou Maatan mluvil o tom, co mu předložili Frank a Claude.

„Vím, že my všichni věříme v princip Božského vzorce,“ začal. „Kontaktovali mě dva pánové a zajímali se o to, jak Božský vzorec souvisí se Šabatem a svátky (slavnostmi).“

„Můj praděda o toto téma zájem nikdy neprojevil, Maatane. Mám za to, že to, co napsal o svátcích, jsi už četl.“

„Četl, Ericu. Ale pokud je Božský vzorec univerzální a Ježíš je září Otcovy slávy a zároveň Pánem Šabatu, co když jsou pak svátky září slávy Šabatu? Tuhle jsem Stelle ukázal úryvek z knihy *Velký spor*, kde se píše o oněch dvou velkých bludech. Jedním z nich je neděle a druhým je nesmrtelnost duše. Pokud Satan využívá právě těchto dvou velkých omylů, není pak součástí rovnice Pentagonu i problém Šabatu?“

„Můžeš to říct ještě jednou, Maatane? Možná jsi na něco kápnul!“ ozval se Eric.

Maatan svoji pointu začal opakovat o něco pomaleji. „Pokud neděle a nesmrtnost duše jsou těmito dvěma velkými omyly...“

„Ano, tuhle část chápu. Ale Maatane, co jsi to říkal o té záři slávy Šabatu?“

„No, že jestli Ježíš je září Otcovy slávy a Ježíš je Pánem nad Sobotou, nejsou potom svátky září slávy Soboty neboli Šabatu? V tom smyslu, že svátky jsou svým způsobem takové rozšíření klidu a posvěcení, které o Šabatu dostáváme.“

V tu chvíli Maatan ucítil vibrace v kapse. Sáhł do ní a vytáhl odtud svůj klíč Božského vzorce. „Podívejte, ten kámen na klíči se mi změnil na bílý! Očividně je to téma kritické k úniku z Pentagonu. Myšlenkový proces, který tu vyvoláváme, zjevně zvyšuje frekvenci na rozsah, při jakém padne další z pilířů.“

„Ale Maatane, beztak znáš hlavní námitky vůči myšlence svátků,“ upozornil ho Tony. „Hlavně verše Koloským 2:14-17. Původně jsme to chápali tak, že bychom se neměli nechat od nikoho soudit, co se týče slavení Šabatu a novoluní.“

„Ale když jsi byl u té fontány ve Středním parku a objevil jsi tam klíč Božského vzorce, nevšimnul sis, že je právě novoluní?“

„Nevšimnul.“

„No, tak pro mě to bylo o novoluní, takže muselo dojít ke zvýšení frekvence, abych ten klíč ve vodě uviděl. Dobře přece znáš ten verš, kde se píše, že ‚od novoluní do novoluní a od soboty do soboty ke mně bude přicházet vše živé, tak řekl Hospodin‘.“

„Ale to je pravda!“ zvolal vnímavý Eric.

„Trochu jsem zkoumal Koloským 2,“ pokračoval Maatan, „a zjistil jsem, že ten rukou psaný záznam nemůže znamenat Mojžíšův zákon. Jde o lidmi vydané výnosy. Taky jsem objevil, že tvůj praděda mluvil o slabých a ubohých živlech (Ga 4:9) v souvislosti s pohanstvím a nikoliv s judaismem.“

„To máš pravdu, Maatane. Vážně si myslím, že jsi objevil něco nového,“ povzbuzoval ho Eric. „Můžu ti i ocitovat pradědečkovu knihu *Radostná zvěst*.“

„Každý, kdo čte List Galatským a přemýšlí při tom, jak jej čte, tak musí vědět, že Galatští nebyli Židé. Byli to konvertité z pohanství. Proto před svým obrácením nikdy neměli nic společného s žádným náboženským zvykem, který praktikovali Židé. S Židy neměli pranic společného. V důsledku toho, když se znovu obrátili ke slabým a ubohým židlům, ke kterým byli opět ochotni být v otroctví, je zřejmé, že se nevrátili k žádné židovské praxi. Vraceli se ke svým starým pohanským zvykům.“ „Ale nebyli ti, kteří je sváděli ke zlému Židé?“ – „Ano, byli. Ale pamatujte na tuto jednu věc, když se snažíte odvrátit člověka od Krista k nějaké náhražce za Krista, nemůžete říci, kde ten člověk skončí. Nemůžete ho donutit zastavit se přesně tam, kde chcete vy. Pokud obrácený opilec ztratí víru v Krista, přijme své pitné návyky tak jistě, jak žije, i když mu již Pán možná odebral chuť k alkoholu. Takže když tito „falešní bratři“ -- židovští odpůrci „pravdy evangelia“, jaká je v Kristu – oni uspěli ve svedení Galatských od Krista, nemohli je však přimět, aby přestali s židovskými ceremonii (obřady). Ne; Galat'ané se nevyhnutelně vrátili ke svým starým pohanským pověrám.“ E. J. Waggoner, *Radostná zvěst* (1900), strana 175.2

„Pokud je evangelium věčné a Kristus je knězem navěky od založení světa, a pokud je nám skrze Krista o Šabatů dááno požehnání navíc, pak Božský vzorec vypovídá o tom, že totéž se ještě zesiluje o svátcích, které taky využívají název Sobota-Šabat,“ prohlásil Maatan.

„Sláva!“ zvolal Tony. „Tak by to možná mohlo být!“

S pocitem, že oba muži mají otevřenou mysl, začal Maatan předkládat další důkazy, kterými by svou teorii podpořil. „A co takhle skutečnost,

že zákon po straně archy se nachází ve svatyni svatých? Kdyby byl přibit na kříž, pak by se nacházel na obětním oltáři a nikoliv ve svatyni svatých.“

„Skvěle, Maatane! Myslím, že jsi nám objevil chybějící dílek skládanky, a to jsme ho měli přímo před očima. Všichni jsme věděli, že Šabat souvisí s Boží pečeti, ale neviděli jsme ho skrze Božský vzorec rozšířený a aplikovaný i na svátky,“ podivil se Eric.

„Mě přesvědčila skutečnost, že Desatero i Mojžíšův zákon se nacházejí ve svatyni svatců, ale jeden je uzavřený v Arše a tudíž neviditelný, zatímco druhý na vnější straně viditelný – což tyto dva spisy spojuje podle Božského vzorce. Znamená to, že Mojžíšův zákon je vlastně Desatero, jež je zesílené a podané konkrétním způsobem.“

„Fenomenální. Maatane, tohle je světlo a pravda a toho já se hodlám držet!“ pronesl Tony.

V tu chvíli se ozvalo další zabzučení, tentokrát z Tonyho kufříku. Když ho otevřel, zjistil, že i na jeho klíči Božského vzorce se kámen změnil na bílý. „Pane, věřím, pomáhaj mé nevěře,“ hlesl užasle Eric.

„Sice vím, že nemáme ještě všechno dořešené, ale Božský vzorec i další důkazy nás dozajista vedou tímto směrem.“

„Ano, Maatane, v tomhle se k tobě přidám,“ prohlásil Eric. V tu chvíli se i kámen na jeho klíči Božského vzorce přeměnil na bílý.

„Maatane, zastav!“ požádal Eric. Pak chytil Maatana i Tonyho za ruce a odešel s nimi na malé stinné prostranství pod stromem u řeky. „Jen se chci pomodlit a poděkovat Otci za to, jaké nádherné světlo nám dává“.

„Otče na nebesích, poklekám před tebou na tomto krásném místě v závěru května, abych ti poděkoval za toto vzácné světlo. Božský vzorec otevírá mosazné brány Kostnice a vede nás k fontáně Šabatu. Skrze Šabat a svátky dochází k zesilování Tvého Ducha a právě v těchto časech zapečetíš své syny a dcery pečeti.“ Eric začal slzet radostí. „Bál jsem se, Pane, že kvůli mým zbývajícím znaménkům, která již začala matnět, se mi nikdy nepodaří z tohoto města uniknout, ale Ty svým

dětem sesíláš pomoc a navádíš naše kroky na pevnou skálu. Dvacet let jsem čekal na tento průlom a teď je tady. Přiznávám se ke svému hříchu nevíry a k tomu, že jsem v minulosti tomuto světlu vzdoroval. Přimykám se k ujištění o Tvé lásce a odpuštění a hodlám pamatovat na Mojžíšův zákon s jeho ustanoveními a nařízenými. Ve jménu Ježíše, amen.“

Poté se začal modlit Tony. „Otče, v jaké vzácné době jsem se to ocitl... S Ericem jsme tento chybějící dílek skládky hledali celé roky a teď ho máme. Děkujeme ti, že jsi k nám poslal Maatana a dal mu světlo ohledně těchto věcí, abychom se tak mohli dozvědět tuto předrahou pravdu. Nyní už vím, že od království nejsme daleko. Víím, že můj pradědeček časem ve svém úsilí ochabnul, ale děkuji Ti za jeho svědectví a za to, že jsem mohl zdědit toto krásné světlo. Hodlám stát po boku Erica a Maatana a přijímám Hospodinovy svátky. Děkujeme ti, Pane Ježíši, za Tvou hojnou milost a přízeň. Amen.“

Nakonec se dal do modlení i Maatan. „Otče na nebesích, cítím vůči Tobě nesmírný vděk a nadšení. Raduji se, žes mi seslal Tonyho a Erica, kteří mi pomáhají na této cestě životem. Děkuji Ti za jejich odkaz dědictví a za to, jak reprezentují své prapředky, skrze které jsi seslal tak nedocenitelné poselství – poselství, které představuje vyvýšeného Spasitele a odhaluje Kristovu spravedlnost v poslušnosti všem Božím přikázáním. Rozhodl jsem se přijmout Tvé svátky, Otče, neboť v kapitole Leviticus 23 jsi nám sám řekl, že jsou to Tvoje svátky, nikoliv lidské. Nejde o lidmi psané výnosy, ale o přikázání a ustanovení Hospodinova. Chovám v sobě důvěru, že v této rozhodující době zesílíš svého Ducha směrem k nám a zapečetíš nás zaslíbením Svatého Ducha. Žehnej i Stelle a mým synům. Ať pocítí radost z tohoto Ducha a chválí tě i v lesích a u jezer, kam se dnes vypravili. Ve jménu Ježíše, amen.“

44. Pomyslná hranice

Maatan, Eric a Tony opět nastoupili do auta a v něm urazili zbytek cesty na plánované setkání. Jakmile se ocitli před určenou budovou, Maatan uslyšel, jak někdo volá: „Maatane! Jste to vy?“ Jen co se Maatan otočil, ocitl se volajícimu tváří v tvář.

„Jmenuji se Claude Hudson. Posílal jsem vám před časem email ohledně tématu svátků a jejich souvislosti s Božským vzorcem.“

„Ó ano, Claude. To je hezké, že se setkáváme. Dovolte mi představit vám mé přátele.“

„Á, s těmi já už se znám,“ opáčil Claude. „Rád vás zase vidím, Ericu a Tony.“

„To my tebe taky, Claude. Maatan nám zrovna říkal, co za poznatky objevil ohledně souvislosti mezi Šabatem a svátky skrze Božský vzorec,“ navázal Tony.

„No to je skvělé, Maatane, to moc rád slyším. A ještě raději si poslechnu, na co jste společně přišli.“

V tom se u nich objevil další muž, kterého Claude ihned přivítal.

„Franku, tak rád tě zase vidím... To je skvělé, že jsi to sem stihnul.“

„Aha, tohle asi bude Frank King,“ odušil Maatan a potřásl Frankovi rukou.

„Ano, to vskutku jsem. Moc rád vás poznávám, Maatane, a jsem rád, že jsem se na tuto schůzku dostal. Doufám, že přinese dobré výsledky.“

„Co tě vlastně vedlo k jejímu svolání, Franku?“ nadhodil Eric.

„Někteří z těch, kdo věří v Otce a Syna, se o tuto pravdu podělili se skupinou věřících dodržujících svátky a ti tuto pravdu o Otci a Synovi přijali. Jiní v tomto hnutí Otce a Syna naopak nejsou spokojeni s tím, že by lidé měli dodržovat svátky. Chtějí se tedy pobavit o tom, zda tyto zastánce svátků přijmout nebo ne.“

„No, tak shodou okolností právě cestou sem nám Maatan pomohl utřídit si myšlenky, které jste mu s Claudem ohledně Božského vzorce předali,“ oznámil nadšeně Tony. „A jsou to opravdu dobré informace. Třeba Maatan dostane šanci se o ně podělit.“

„Tak to si promluvme se zbytkem pořadatelů, uvidíme, co na to řeknou. Některé vám můžu rovnou představit. Maatane, tohle je Colin McNab, James Counsellor a Don Cooms.“

„Rád vás poznávám, pánové. Těší mě, že tu jsem,“ pozdravil je Maatan.

„Maatan by nám mohl říct něco, co by podle mě mohlo našemu shromáždění prospět. Můžeme ho vměstnat někam mezi dnešní přednášky?“

„Asi byste se nám vešel na druhé místo v pořadí,“ navrhl James. „Setkání se bude konat jak dnes, tak i zítra, a jako první bude mluvit Vincent Clarke. Vy byste mohli přednášet po něm. Odpoledne pak mluví Nigel Wilson a večer Donald Bradford.“

„Dobrá, to zní skvěle,“ souhlasil Maatan. „Jen ještě raději zavolám Stelle, ať ví, že na oběd se vrátit nestihneme. Pánové, mohli byste se k nám místo toho přidat na večeři?“

„Jistě, Maatane, bez problému,“ odvětil Tony.

V první části setkání Vincent mluvil o rozdílu mezi zákonem ze Starého zákona a evangeliem z Nového zákona. „Křesťanství začalo až poté, co Ježíš sestoupil na zemi,“ prohlásil. „Zákon a proroci, to platilo do doby Jana, a od té doby se káže Boží království a každý je do něj naléhavě zván, jak se píše u Lukáše 16:16. Někteří zde by nás chtěli stejně naléhavě nabádat k zachování svátků, ale ty jsou součástí Staré smlouvy, jež s Kristovým příchodem skončila, a do evangelií svátky nepatří. Z tohoto důvodu zde vytyčujeme pomyslnou hranici a říkáme, že v našem hnutí za Otce a Syna se žádné svátky dodržovat nebudou.“ Mezi posluchači se vzápětí rozeznělo několik souhlasných amen.

Maatan ta slova poslouchal s neklidem. Po této přednášce si spolu s Ericem a Tonym s Vincentem a pár dalšími zašel promluvit. „Co si

myslíte o problematice dvou smluv?“ nadhodil Eric. „Přece z chápání z roku 1888 ohledně dvou smluv vyplývá, že evangelium začalo od počátku světa, nebo ne? Ježíš Kristus je přeci stejný včera, dnes i na věky věků.“

„Ježíš je sice stejný, ale systém se změnil,“ odpověděl Vincent. „Podívejte se do Židům 7:12 – ‚neboť mění-li se kněžství, nutně nastává i změna zákona.‘“

„Já bych se s vámi chtěl podělit o pár myšlenek týkajících se vztahu mezi Otcem a Synem,“ dodal Maatan, „a toho, jak to souvisí právě s touto problematikou. Mám za to, že existuje lepší způsob, než malovat nějaké čáry hranice v tomto bodě.“

„Budeme se těšit na vaši přednášku,“ uzavřel debatu James.

Maatan poté mluvil o Božském vzorci ve Svatyni, o tom, jak se vs Svatyni svatých projevuje Mojžíšův Zákon a o vztahu mezi Desaterem a Zákonem. Následně podotknul, že je několik veršů z Písma chápáno nesprávně z důvodu nesprávných myšlenkových vzorců. „Jako příklad si uveďme tento verš u Jana:

Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, [ale] milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista. Jan 1:17 (NBK)

A nyní si přečteme něco podobného:

Zákon byl totiž dán skrze Mojžíše, ale Boží neochvějná láska a věrnost přišla skrze Ježíše Krista. Jan 1:17 (NLT-CZ)

V překladu NBK je zákon daný Mojžíšem zmiňován v kontrastu s milostí danou Ježíšem Kristem. Zákon se tak ocitá v jakémsi protikladu proti této milosti. Ve verzi NLT je jako protiklad Mojžíšova Zákonu uvedena Boží láska. V Římanům 13:8 však čteme, že ‚láska je naplněním zákona‘. Zákon není protikladem lásky – to leda pokud přemýšlíme v nesprávných strukturách či rámcích. V překladu Nové Bible Kralické, kde je ono souvětí spojené slovem „ale“, je toto slovo našťastí psáno kurzívou [resp. je v závorce], což označuje, že toto slovo bylo do verše

vloženo a v originálu se nevyskytuje (*a stejně tak ani v Českém studijním překladu, pozn. překl.*). Původní text vypovídá o odlišném vzorci. V tomto případě je přesnější překlad z verze CSP:

Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista. Jan 1:17 (CSP)

Je to proto, že zákon byl dán skrze Mojžíše, tak proto se milost a pravda stala skrze Ježíše Krista. Zákon je zdrojem neboli kořenem a milost je prostředníkem (kanálem) neboli ovocem. Vztáhněme si to nyní na další verš, z něhož může vyznívat, že evangelium se objevilo teprve před 2000 lety:

Vždyť zákon nepřivedl nic k dokonalosti – ale uvedení lepší naděje *ano*, naděje skrze níž se přibližujeme k Bohu. Židům 7:19 (KJV-CZ)

Všimli jste si, že doplněné slovo „ano“ mění celý význam textu tak, že zákon staví do protikladu k této lepší naději? Pokud toto slovo z textu vyjmete, vyjde vám, že to zákon uvádí tuto lepší naději [v angličtině se zde řešilo jiné doplněné slovo (*did*), které v tomto kontextu věty český ekvivalent nemá] Pozn. překl.). Zákon funguje jako prostředník a tato lepší naděje je zdrojem, který mění naše srdce a smýšlení vůči zákonu. To se potvrzuje také v dopise Galatským:

Takže se Zákon stal naším vychovatelem ke Kristu, abychom byli ospravedlněni z víry. Galatským 3:24

A rovněž to potvrzuje tento výrok ze Žalmů, kde se píše:

Hospodinův zákon *je* ryzí, obnovuje duši. Hospodinovo svědectví *je* spolehlivé, prostým lidem dává moudrost. Žalmy 19:8

Evangelium se pak stává prostředníkem či kanálem, který nás přivádí ke zdroji v podobě zákona tak, jak jej chápe Ježíš. Poté můžeme zpívat stejně jako David:

Mem Ó jak miluji zákon tvůj, tak že každého dne on jest mé přemyšlování. Žalmy 119:97 (BKR)

Zákon tudíž není proti evangeliu. Spíše je to tak, že evangelium nás smiřuje se zákonem a vpisuje zákon do našich srdcí. To znamená, že stejně jako je Ježíš září Otcovy slávy, svátky jsou září slávy Soboty.“

„Amen,“ řekli na souhlas Eric, Tony, Claude, Frank a pár dalších.

„Musíme být opatrní, co se týče argumentů rozdělujících zákon a milost, Starou smlouvu a Novou smlouvu. Stejnými argumenty by si nedělní křesťané mohli obhajovat a pravděpodobně i obhajují, že veškerý zákon už neplatí, a my bychom se tak ocitli v pasti, protože právě tento argument se používá proti svátkům – nedělní křesťané v tom pouze zašli o krok dál.“ Maatan si dělal naděje, že lidé pochopí, jak nebezpečné je stavět se proti chápání z roku 1888 na téma dvou smluv, protože to by je ve výsledku činilo zranitelnými vůči útokům na platnost zákona.

Po přednášce za ním každopádně přišlo několik lidí, kteří se netajili frustrací z toho, co Maatan říkal. „S tím zdrojem a prostředníkem (kanálem) to přeháníte!“ osočil jej kdosi.

„To mě mrzí, že máte ten dojem,“ odvětil Maatan. „Já se domnívám, že vztah Otce a Syna jakožto zdroje a prostředníka platí univerzálně, protože i v 1. Korintským 8:6 se píše, že Otec je Zdrojem *všeho* a že Syn je Prostředníkem *všeho*. Nevyplývá z toho *všeho* snad, že jde o univerzální princip?“

Do této debaty se vložil Tony, aby sdělil důležitou pointu. „Podle mě tuto ideu podporují i spisy od A. T. Jonese, a to skrze další vrstvu principu zdroje a prostředníka, které Maatan říká Božský vzorec. Souvisí s tématem dvou smluv, o kterém se tu mluvilo předtím.

Smlouva z hory Sinaj je tedy přivedla do smlouvy s Abrahamem. **První smlouva je přivedla ke druhé smlouvě. Stará smlouva je přivedla k nové smlouvě.** A proto zákon, který byl základem této smlouvy – ten

porušený zákon – byl vychovatelem, který je přivádí ke Kristu, aby mohli být ospravedlněni vírou. A. T. Jones, *Review & Herald*, 17. července 1900

Vidíte? Ta Stará smlouva je prostředníkem či kanálem, který nás přivádí ke zdroji v podobě Nové smlouvy. Božský vzorec nám ukazuje, v jakém vztahu jsou tyto dvě smlouvy. Každý člověk, ať už před Kristovým vtělením nebo po něm, musí projít skrze Starou smlouvu, aby si uvědomil svou neschopnost dojít ke spravedlnosti skrze vlastní činy, a až poté je přiveden ke Kristu. Tak tomu bylo i u Abrahama, který byl po své zkušenosti se dvěma manželkami nakonec učiněn spravedlivým skrze Krista v Nové smlouvě. Ty dvě manželky představují dvě smlouvy a vyskytují se v životě jednotlivého člověka souběžně.“

„Jones a Waggoner přece také neměli pravdu ve všem,“ oponoval Nigel.

„Přesně tak,“ přitakal mu Vincent. „Waggoner občas míval velice zvláštní myšlenky.“

„Ohledně tématu dvou smluv ale měli pravdu,“ podotknul Claude.

„V nás přece žije Ježíš a to On je naplněním zákona. Nepotřebujeme nějaká psaná pravidla,“ prohlásil Vincent.

„A co zákon, který je napsaný v nebesích a nachází se v nebeské Svatyni?“

„To je symbolika pro dílo, které Kristus koná v našich srdcích.“

„Zákon napsaný v nebesích že je symbolický? Vždyť Božský vzorec zjevuje, že neviditelné Slovo musí mít své projevy. Boží myšlenky se viditelně projevují v Bibli. Stejně tak se i Boží zákon projevuje Desaterem přikázání napsaným v nebesích. A obojí je skutečné a doslovné,“ argumentoval Maatan.

„S tím Božským vzorcem to taky přeháníte,“ utrl se Colin.

Maatana v hloubi duše bodl zármutek. Odmítání zákona napsaného v nebesích jen otevře stavidlo pro příval spiritualismu, poničí

soudržnost Božího Slova. Neviditelné se musí vždy projevovat viditelným. Maatan začal vnímat nepřátelskou atmosféru, která se v místnosti rozhostila vůči tomu, co říká. Starosti mu naháněl i odmítavý postoj vůči spisům Jonese a Waggonera. Tudy cesta k úniku z města nepovede, tady je to dosud pevně zakotvené v Pentagonu lží.

„Odmítání nauk od Jonese a Waggonera, co se týče dvou smluv, je podle mě sebevražda. Když je budeme odmítat, nikdy se z tohoto města nedostaneme,“ prohlásil Maatan pevně.

V tu chvíli ucítil zabrnění v kapse. V té měl klíč Božského vzorce, a když ho vyjmul, zjistil, že kámen zezelenal. Okamžitě mu na mysli vytanul text:

...a kolem trůnu duha na pohled jako smaragd. Zjevení 4:3
(CSP)

Duha má symbolizovat Věčnou smlouvu a skrze Božský vzorec zákon přivádí zmíněnou lepší naději. Zelená barva je symbolem naděje. Znenadání Maatana zabořilo v nose a znovu jako by slyšel zvuk kroutícího se, hroutícího železa. Třetí Goliášův syn byl pro něj mrtvý a třetí znaménko se změnilo na zlaté. Eric a Tony mu oba položili ruku na rameno a zašeptali mu: „Vítej u správného porozumění zákonu a smlouvám. Vycítili jsme, že i atmosféra kolem tebe se změnila.“

Maatan se s úsměvem otočil zpět ke shromážděné skupince. „Jelikož jste si vytyčili svou pomyslnou hranici, mně nic v dodržování svátků bránit nebude, protože naše chápání zjevně nevede stejnou cestou,“ pronesl. V duchu se přitom modlil, ať si zachová klid.

„Děkujeme, že jste přišel a podělil se s námi,“ ozval se James. „Já bych se o těchto věcech rád dozvěděl více.“

„Tak to budete kdykoliv vítán, Jamesi. Neváhejte se mi ozvat.“

A poté všichni tři odešli. Cestou do auta je zastavili Claude s Frankem. „Maatane, děkujeme za tu přednášku o Božském vzorci. Opravdu to do některých věcí vneslo smysl.“

„Měl bych nějaký materiál týkající se svátků neboli slavností, který by vás mohl zajímat,“ vzal si slovo Frank. „Je to o kalendáři svátků a o tom, kdy se který svátek dodržuje.“

„To dává smysl, že pokud se Šabat odehrává v přesně určenou dobu a je zdrojem, pak i jednotlivé svátky budou mít svůj přesně určený čas. Díky, Franku, na takový materiál se moc rád podívám,“ odvětil Maatan.

Cestou domů pak Maatan, Eric a Tony zpívali chvalozpěvy Bohu za to, že jim dodal tak jasné porozumění tématu dvou smluv a díky němu mohou dokořán otevřít i bránu k porozumění Hospodinovým slavnostem (svátkům).

„Tony, můžeš se mi podívat na třetí znaménko? Něco mě zabořilo v nose a všimnul jsem si, že se klíč změnil na smaragdově zelený.“

„Ani se nemusím dívat, tohle jako důkaz stačí. Když se nám třetí znaménko změnilo na zlaté, i kameny na našich klíčích se změnilo na smaragdově zelené a ta bolest v nose také odpovídá.“

„Stejně se prosím podívej. Prostě to chci mít potvrzené.“

„Ano, Maatane, už ho máš zlaté.“

„Není zajímavé, jak je tohle poselství o Božském vzorci pro jedny vůni života vedoucí k životu a pro jiné vůni smrti vedoucí ke smrti?“ nadhodil Eric (2. Korintským 2:16).

„Já najednou cítím vůni evangelia mnohem zřetelněji a ta hrozná myšlenková mlha je pryč,“ oznámil Maatan.

„Chvála Pánu. Děkuji, Otče, že nás krok za krokem vedeš ven z tohoto tmářského systému.“

Zatímco slunce zapadalo, modlili se a společně velebili svého nebeského Otce za to, jaké světlo a požehnání jim nadále poskytuje skrze následování Božského vzorce.

„Tak pojďme na tu večeři, bratři drazí! Už mám opravdu hlad. A pro tebe mám jedno překvapení, Tony,“ zahlásil s úsměvem Maatan.

45. Upevnění

„Na tom setkání se muselo stát něco ohromného,“ vytušila Stella, jakmile Maatan, Tony a Eric vešli do dveří.

„Inu, milovaná... než budeme v tomto rozhovoru pokračovat, raději se odebereme do kanceláře,“ mrknul na ni Maatan.

„Ach, jistě,“ uchichtla se Stella.

„Tak pojd'te do kanceláře, pánové.“

„No ne, Maatane, copak to tu máme,“ začal se smát Tony. „Vidím, že jsi to tu také uzemnil. Dobrá práce! Tak, Maatane, řekni Stelle tu dobrou zprávu.“

„Víš, drahoušku, přestože to setkání samotné se ukázalo jako zklamání, dostali jsme požehnání v podobě propojení rámce pro to, aby se třetí znaménko změnilo na zlaté.“

„A já si říkala, proč mě najednou tak zabořilo v nose. Přemýšlela jsem, co se mohlo stát.“

„Tony mi ukázal výrok, který propojuje obě smlouvy podle vztahu Božského vzorce. Poslechni si tohle:

Smlouva z hory Sinaj je tedy přivedla do smlouvy s Abrahamem. **První smlouva je přivedla ke druhé smlouvě. Stará smlouva je přivedla k nové smlouvě.** A proto zákon, který byl základem této smlouvy – ten porušený zákon – byl vychovatelem, který je přivádí ke Kristu, aby mohli být ospravedlněni vírou. A. T. Jones, *Review & Herald*, 17. července 1900

Z toho je vidět, že Bůh používá Starou smlouvu k tomu, aby pro nás zviditelnil naše hříchy a my se k Němu tak obrátili v pokání skrze víru. Když jsem tuto pravdu přijal, drahokam na klíči Božského vzorce se změnil na smaragdově zelený a znaménko v hlavě na zlaté. Taky jsem požádal Tonyho, aby mi ho zkontroloval.“

„Věřím ti,“ odpověděla šťastně Stella. „Věřím, že tohle je pravda. Do Božského vzorce to dokonale zapadá. Dřív jsem to brala tak, že Stará smlouva je špatná kvůli textům, kde se píše, že litera zabíjí, ale Duch obživuje (2. Korintským 3:6).“

„Úžasné. Jsem moc rád, že tomu věříš i ty, Stello. Myslím, že náš Otec věděl, že to přijmeš, a tak se ti znaménko změnilo na zlaté už souběžně s mým v souladu se zásadou, že jsme jedno tělo.“

„Kráčej ve tvém požehnání je opravdu požehnání, Maatane.“

„Ách, s Ericem asi raději počkáme v jídelně, protože tady to začíná vypadat romanticky,“ prohodil Tony a vyšel z místnosti ven.

„Děkuji, milovaná. Přeji si věrně sloužit Pánu Ježíši a být manželem a otcem, který se o svou rodinu stará a přináší jí požehnání. Co se týče toho, že litera zabíjí, napadlo mě to samé – že Stará smlouva je vlastně něco špatného a že Izraelité byli špatní, protože vstoupili do Staré smlouvy s Bohem na základě nesprávných slibů. Ale podívej, co se píše tady:

Jestliže **služba vedoucí k odsouzení měla svou slávu**,
služba spravedlnosti má slávu nesrovnatelně větší!. 2.
Korintským 3:9 (NBK)

Vlastně se tu píše, že služba vedoucí k odsouzení, což je Stará smlouva, měla svou slávu. To proto, že vede ke slávě, když lidská pýcha padne do prachu. Je naprostý zázrak, že se to stane. Ale protože jsme zvyklí fungovat v protikladném způsobu myšlení, vidíme smrt jen jako protiklad života, takže si pochopitelně volíme zákon života a odmítáme zákon smrti. Ježíš nám ovšem říká:

Amen, amen, pravím vám: Jestliže pšeničné zrno, které
padlo do země, nezemře, zůstává samo. Zemře-li však,
přináší mnohý užitek.” Jan 12:24

„Rázem to dává o dost větší smysl, Maatane. Připomíná mi to jeden z našich oblíbených textů v knize Galatským:

Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. *Život*, který nyní žiji v těle, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne." Galatským 2:20

„Přesně tak, Stello – do života můžeme vstoupit pouze skrze smrt vlastního já. To činí z posloupnosti smrti a života dělá Božský vzorec. Skrze smrt ega člověk spěje, aby tak přešel do nového života v Nové smlouvě. Není náhoda, že rozseknutí dvou smluv na dvě časové období tuto posloupnost zkazí. Lidé odmítají proces Staré smlouvy a smrtí vlastního já si neprojdou – přitom tvrdí, že jsou v Nové smlouvě, ale přitom jsou stále v té Staré, jen její pach přebíjejí ‚deodorantem‘.“

„Tyhle věci by sis měl někam psát, Maatane. Jsou důležité. Systém Božského vzorce je mocná věc.“

„Tak já zatím alespoň shrnu proces toho, co už víme:

Nauka	Princip Božského vzorce	Drahokam
1. Nesmrtelnost duše.	Nauka o nesmrtelné duši vyžaduje, aby člověk Bibli namísto prostého čtení vnímal spiritualisticky. Božský vzorec nás před spiritualismem chrání tak, že vyžaduje, aby se viditelné Boží Slovo nacházelo v harmonii s působením a vedením neviditelného Ducha.	Safírově modrý. Základ Božího trůnu a klíč k poslušnosti, která umožňuje, aby v Božích dětech přebýval Jeho život.
2. Trojice	Otec a Syn se nacházejí ve vztahu Zdroje a Prostředníka, jak popisuje 1. Korintským 8:6.	Rubínově červený. Boží moudrost v podobě vytvoření systému Božského vzorce.
3. Dvě smlouvy	Obě smlouvy následují	Smaragdově

	Božský vzorec. Stará smlouva je prostředníkem vedoucím k Nové smlouvě. Abychom vstoupili do života, musíme projít smrtí.	zelený. Naděje na spásu skrze příslib v podobě duhy.
4. Neděle a slavení Velikonoc a Vánoc	Dědictví Božího Syna je tím, co mu dodává odpočinek. Neděle je nezávislá a pravého odpočinku se jí nedostává. Právě svátky jsou rozšířením Soboty, jsou Šabatem v plnější podobě. Přinášejí nám větší požehnání Božího Ducha.	Onyxově bílý. Spravedlnost svatých skrze Kristova Ducha v nich.
5. Boží charakter/povaha	V tuto chvíli si zatím nejsme jisti.	

Hmmm... To by mě zajímalo, které téma Božského vzorce se pojí s Božím charakterem. O tohle se ještě budeme muset modlit...

Zrovna teď by mě každopádně zajímalo, proč se při debatě o svátcích naše kameny v klíči Božského vzorce změnily na bílé, ale odpovídající znaménko se na zlaté ještě nezměnilo,“ pokračoval zamyšleně Maatan. „Musí nám stále ještě chybět nějaký dílek téhle skládky. I o to se budeme muset modlit. Mezitím ale letos oslavíme Svátek stánků. Jsem si jistý, že Hospodin nám požehná, když ve své víře postoupíme dál.“

„Jsem ochotná jít do toho s tebou, ale musím říct, že je to trochu zvláštní pocit,“ přiznala Stella. „Nic takového jsme ještě nepořádali. Jak zjistíme, kterého kalendáře se držet?“

„Pán Ježíš nám už cestu otevře, Stello. Co se týče otázky kalendáře, podrobím to hlubšímu studiu. Co tak vím, způsobů výpočtu je spousta, ale metody prakticky jen dvě. Problém tkví v tom, od kdy počítat nový rok. Když se vyřeší tohle, zbytek dat už se od toho odvine. Máme dvě hlavní teze – v jedné se uvádí první novoluní po jarní rovnodennosti. Ve druhé jde o novoluní poté, co se dostatečné množství ječmene

dostane do fáze něčeho, čemu říkají *abíb (aviv)* – neboli do první fáze zralosti, která je signálem v Bibli zmíněnému mávání obilným snopem.“

Stella nad tím trochu protočila oči. „To zní trochu technicky,“ poznamenala.

„To jen proto, že jsme v tomhle noví. Pán už nás poučí a my se dozvíme vše potřebné. Chci následovat všechna přikázání mého Otce.“

„To ano, drahý manželi, a za to já Hospodinovi děkuji!“

„No, každopádně bychom měli povečeřet, než bude moc pozdě. Naši hosté si určitě říkají, kde jsme tak dlouho,“ připomenul Maatan.

„Jistě, Maatane. Pro tuhle příležitost jsem připravila naše oblíbené thajské jídlo,“ usmála se vřele Stella.

„Budiž požehnána, milovaná. Mám hrozný hlad, pojďme jíst!“

Po nadmíru příjemném společenském večeru Tony a Eric odešli s pocitem velkého požehnání. Maatan a Stella se zase odebrali do postele s nadšeným vědomím, že možnost úniku z města je blíže než kdy dřív.

46. Nepředstavitelná láska

Druhý den vstal Maatan brzy ráno a v myšlenkách se zaobíral významem Kříže (Ukřižování) ve světle Božského vzorce. Co když měla Ježíšova smrt, jak je zaznamenána v evangeliích, znamenat viditelný projev něčeho hlubšího? Maatan se modlil o porozumění. V mysli mu vytanul Izaiáš 53:

Opovržený a lidmi zavržený, muž bolestí, který znal nemoci; jako někdo, před nímž člověk skryje tvář — všemi opovržený, takže jsme si ho nevážili. Jenže to byly naše nemoci, které snášel, a naše bolesti, které nesl; a my jsme si o něm mysleli, že je zasažen a ubit Bohem a zkrúšen. Ale on *byl* proboden za naše přestoupení, zdeptán za naše provinění, na něho *dolehla* kázeň pro náš pokoj a jeho šrámy jsme uzdraveni. Izaiáš 53:3-5

V době, kdy toto Izaiáš psal, byl Kristus popisován jako opovržený. Text zní, jako by se odehrával v současnosti, a pak jako by se oproti Izaiášově době odehrával v minulosti. Nestojí v něm bude opovržený', ale:

Je opovržený a lidmi zavržený
Byl opovržený a my si jej nevážili

Maatan hloubal dál a narazil na další verš vztahující se k této otázce:

Budou se jí klanět všichni obyvatelé země, jejichž jména nejsou **od založení světa** zapsána v knize života **toho zabitého Beránka**. Zjevení 13:8

Jak přesně je Kristus zabitý od založení světa? Tu ho napadla myšlenka: „*At' sama Bible definuje pojem ‚Kříž‘*“. Maatan hledal dál a dostal se do knihy Matouš:

Tehdy Ježíš řekl svým učedníkům: „Chce-li kdo jít za mnou, **at' zapře sám sebe, vezme svůj kříž** a následuje mne. Matouš 16:24

Kříž tedy značí sebezapření. *V jakém ohledu tedy zažíváš sebezapření od založení světa, Pane?* Při dalším hledání Maatan našel tento verš:

V každém jejich soužení měl soužení i on. Anděl jeho přítomnosti je zachraňoval. On je ve své lásce a ve svém soucitu vykoupil. Zvedal je a nosil je po všechny dávné dny.
Izaiáš 63:9

„Copak to studuješ, miláčku?“ zeptala se Stella, vcházejíc do jeho kanceláře.

„Přemyslím nad Ukřížováním ve světle Božského vzorce. Zkrátka mě napadlo, jestli i fyzické utrpení Ježíše na kříži neznamená viditelný projev něčeho mnohem většího ve sféře nám neviditelné. My víme, že Ježíš na kříži trpěl ve velké míře i duševně, jenže Bible naznačuje, že toto utrpení nemělo svůj začátek a konec v jediný den před 2000 lety. Toto utrpení podle všeho trvá už od založení světa a lidského pádu.“

Maatan ukázal Stelle verše Izaiáš 53, Zjevení 13:8 a Izaiáš 63:9.

„Připomíná mi to chvíle, kdy přišli k nějakému úrazu Chí nebo Leo. Vidět utrpení vlastních dětí člověka opravdu zarmoutí,“ poznamenala Stella bystře.

„To máš pravdu. A pomysli na to, jak se náš Otec a Spasitel museli každý den trápit naší hříšností. Když se někdo zraní nebo zemře a pozůstali pociťují bolest – každé naše trápení doléhá i na Otce a Syna.“

„Tuhle jsem zrovna četla, kolik žen celosvětově přijde o život v rámci domácího násilí,“ zamyslela se Stella. „Denně je takto zabito více než sto žen.“

„Utrpení vyvolané touhle statistikou si ani nedovedu představit,“ uznal Maatan smutně. „Jak může náš Spasitel vůbec snášet takový žal a bolest? Tohle je ta hlubší realita ohledně Kříže. On snáší opovržení a zavržení den co den. Pomocí svého Ducha den co den kontaktuje lidské pokolení a den co den je odmítán a odstrkován. To musí opravdu bolet.“

„A co pak Otec? Jakou obět' v tomto ohledu přináší On?“

„Zrovna jsem přemýšlel nad tím samým... Náš Otec byl ochoten se kvůli nám vzdát svého Syna, načež den co den musí přihlížet, jak se k němu lidstvo chová. Musí mu to působit nesmírnou bolest.“

„Vlastně jsme nikdy nepřemýšleli o tom, jaký kříž nese Otec,“ dodala plačtivě Stella.

„Božský vzorec nám odhaluje hlubší realitu utrpení, které od samého počátku v srdci působí hřích Bohu,“ zamýšlel se zarmouceně Maatan. „Pane, je to opravdu tak? Připadá mi to šílené. Jako bys čelil ukřižování den co den! Jak můžeš takové utrpení snášet? Rázem si připadám jako jeden z učedníků v zahradě, kteří se dívali, jak snášíš tu obrovskou tíhu hříchu a nahlas u toho sténali. Mám pocit, jako bych až doted' byl k veškerému Tvému utrpení slepý.“

„Tohle je opravdu hluboké, Maatane. Rozhodně unikátní náhled na Kříž... Jakou úžasnou lásku ze strany Otce a Syna to ukazuje! Jejich trpělivost a sebezapření přesahuje lidské chápání.“

„Amen, Stello. Až bych z toho plakal. Ten Kříž nebo Ukřižování znamená mnohem víc, než jsem si kdy dokázal představit. Nikdy jsme evangelium nevnímali v tomhle světle, je to tak vzácné a zároveň tak znepokojující... Svět se najednou zdá tak neatraktivní. Touha, aby tohle utrpení Otce a Syna skončilo, tak ta pohání naše poslání vůči světu. Jak jsme vůbec mohli žít tak, jak jsme žili, než jsme znali tuto pravdu?“

Pane, dej, ať na ten Kříž nikdy nezapomeneme,“ začal se modlit Maatan, „a ať vždy myslíme na tvé utrpení. Pomož nám, ať k němu nepřidáváme svými hříchy vůči Tobě a neubližujeme ti, jak se píše v Bibli:

...a odpadli, je nemožné znovu obnovovat ku pokání, neboť si opět křížují Syna Božího a vystavují *ho* veřejnému posměchu. Židům 6:6

My Tě nechceme křížovat znovu a vystavovat Tě veřejnému posměchu. Ať se o tomto Kříži a o evangeliu nebeského Království káže po celém

světě. Dozajista musí mít větší moc, než jakou jsme mu přisuzovali. Otče, sotva pomyslím na to, kdyby můj syn měl snášet bolesti hodinu, a Tvůj Syn zažívá nesmírnou bolest každý den. To musí být tak bolestivé... Ani si to nedokážu představit. Ani nevím, jak reagovat! Pane Ježíši, co s tím máme dělat?“

Hodinu ted' sleduj spolu se mnou, ozval se mu v mysli hlas. Pokud budeš takto rozjímat o mé lásce k tobě a žádat o mou milost, abys kráčel se mnou, pak budeš přetvořen k mému obrazu.

„Pane, pomáhej nám, ať nikdy nezapomeneme na skutečný rozsah Tvého Kříže a na to, jak Otec ve skutečnosti tímto Křížem trpí. Většinu Tvého utrpení pouhým okem nevidíme. Skrýváme se před ním a předstíráme, že neexistuje. Odpusť nám, Otče, za to, jak se k Tobě chováme. Nech nás zvednout náš kříž a následovat Tě. Ve jménu Ježíše, amen.“

47. Náročné otázky

„Tati, poslouchal jsem audioverzi té knížky *Touha věků*²¹ a moc se mi líbí.“

„To je skvělé, Chí. Není krásné vědět, že nás Ježíš miluje natolik, že byl ochoten sestoupit k nám na zem a ukázat nám, jaký Otec ve skutečnosti je? Je z toho patrná velká láska, trpělivost a ohleduplnost.“

„Takový bych vážně chtěl být,“ prohlásil Chí.

„Budiž požehnán, synku můj drahý. Ježíš je ten největší dar, o jaký se s tebou můžu podělit. On je jedinou cestou k Otci.“

„Ale tati, i tak bych se chtěl na něco zeptat.“

„Určitě, biblické otázky mám moc rád.“

„Proč Mojžíš nakázal, aby byly děti, které proklejí své rodiče, potrestány smrtí?“

Maatanovi přeběhlo po zádech mrazení. „Kde jsi ten verš našel, Chí?“

“Ten, kdo by proklel svého otce či matku, jistě bude usmrcen.” Exodus 21:17

Maatan se na chvilku zamyslel. *Jak mu to mám co nejlépe vysvětlit? Otče, prosím tě o vedení.*

„Podle mě bychom si to měli vyložit tak, že ti, kdo si neváží svých rodičů a chovají se k nim špatně, za to budou trpět.“

„Ale tady se píše, že mají být usmrceni. To je docela drsné, ne?“

„Máš pravdu, Chí, zdá se to poněkud drsné. Budu to muset prostudovat podrobněji a modlit se o pochopení, jak to do sebe zapadá. Jsem si jistý, že nás náš nebeský Otec miluje a nechtěl by nám ublížit. Poslední dobou se dozvídám spoustu nových věcí, takže až si to všechno utřídím, snad ti budu moci odpovědět lépe. Dřív jsem si myslel, že

---

²¹ fatheroflove.info/book/view/desire-of-ages

odpovědi znám, ale teď se snažím brát to opatrněji a počkat, až mi všechno bude opravdu dávat smysl.“

„Díky, tati. Ještě jsem v Bibli našel jeden příběh, který mi leží v hlavě.“

„Jenom jeden, Chí? Já bych takových měl několik. Copak ti dělá starosti?“

„Ten příběh o Saulovi a o tom, jak dostal příkaz zabít všechny Amálekovce. V Bibli se o tom píše tady:

Toto praví Hospodin zástupů: Všiml jsem si toho, co učinili Amálekovci Izraeli, jak se mu postavili do cesty, když táhl z Egypta. Nyní jdi, pobij Amálekovce a zasvěťte zkáze všechno, co jim patří. Neměj s nimi soucit, ale usmrt' muže i ženy, děti i kojence, býky i ovce, velbloudy i osly. 1. Samuelova 15:2-3

Mám dost problém tohle pochopit,“ pokračoval Chí. „Obzvlášť to s těmi kojenci. Proč Bůh přikázal, aby je zabili? Četl jsem k tomu nějaký komentář a tam se v podstatě psalo, že ti lidé byli zlí a kdo jsme my, abychom zpochybňovali Boha. Ale já to zpochybňuju stejně, tati. Nedává mi to smysl.“

„Za tvou upřímnost ti patří požehnání, synku. Co takhle se ohledně toho rovnou pomodlit? Věřím totiž, že náš Otec nás má moc rád a pokud z celého srdce budeme chtít najít odpověď, najdeme ji.“

„Dobře, tati, to bych rád.“

„Otče na nebesích, slíbil jsi nám, že když budeme postrádat moudrost, dodáš nám ji. Potřebujeme pomoc s porozuměním těmto otázkám v Bibli. Dříve mi přišlo, že odpověď znám, ale teď si nejsem úplně jistý. Dej nám prosím světlo, ať pochopíme tyto věci, o které se modlíme. Ve jménu Ježíše, amen.“

Pak Maatana něco napadlo. „Zrovna jsem si vzpomněl na něco, co jsem nedávno četl v knize, kterou mi dala naše přítelkyně Judith Shaftová. V té knize se rozebíral význam toho, co Ježíš řekl Filipovi v knize Jan:

Ježíš mu řekl: „ Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty jsi mne nepoznal? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říkat: ‚Ukaž nám Otce‘? Jan 14:9

„Když Ježíš přišel na tuto zem, tak přitom - dle vlastních slov - zjevil, kdo je Otec. Což znamená, že Bůh musí být podobný Ježíšovi, jak ho známe z evangelií. A zabil někdy Ježíš někoho?“

„Ne, to určitě ne.“

„To mi připadá jako velká nápověda. Další věc, kterou jsem v té knize našel, se týká Desatera přikázání. Ta nás nabádají, že nesmíme zabíjet, a Ježíš říkal, že přikázání svého Otce dodržuje. Myslím, že právě v těchto dvou oblastech bych měl zahájit své vyšetřování. Možná to bude trvat, ale jsem si jistý, že nám Bůh pomůže. Tohle je poslední pilíř Pentagonu, který musíme vyřešit... Takže bych řekl, že tvé otázky jsou nanejvýš příhodné. Snad budeš v Písmu hledat spolu se mnou a uvidíme, co nalezněš.“

„Budu se snažit, jak jen dovedu, tati. No, asi se teď vrátím k práci na tom tvém webu. Pracuju na jedné nové funkci, kterou tam budu moct přidat.“

„Děkuju, Chí. Toho si vážím.“

48. Půlnoční volání

„Tak Stello, Donald Trump prý chce kandidovat na prezidenta. To bude velice zajímavé. Nejsem si jistý, jak se s tím naši vlivní a mocní popasují... Přeci jen se opravdu nebojí říkat o věcech to, co si myslí.“

„Já o něm vlastně ani nic moc nevím, Maatane.“

„Rozumím, drahoušku. Co dalšího tu máme... Nejvyšší americký soud právě legalizoval stejnopohlavní manželství. Rozhodně teď míříme do neprobádaných vod.“

„Vím, že tohle téma už jsme kdysi řešili. Co si o tom myslíš teď?“

„Beru to podle Božského vzorce. Jak moc je pravděpodobné, že budou dva muži nebo dvě ženy fungovat jakožto zdroj a prostředník? Pravděpodobnější je, že z toho bude vztah zdroj-zdroj. A z toho je pak ZZS. Nevím pak, jak v takovém vztahu najdou skutečný pokoj... nicméně většina lidí stejně uctívá Boha s principem zdroj-zdroj, tak to vlastně není o tolik jiné. Nakonec to do sebe asi přirozeně zapadá.“

„Z tohoto úhlu pohledu jsem nad tím ještě neuvažovala,“ odvětila Stella.

„Taky studuji celou tu otázku kalendáře. Frank King mi zaslal pár informací, které mi docela pomohly. Víš, jak ti raní Adventisté -ti, kteří se řídili naukami Williama Millera, tak jak předpověděli konec světa – na 22. říjen 1844 – a pak zjistili, že čas měli správný, ale událost to byla jiná?“

„Jistě, na to si vzpomínám. William Miller byl tehdy z posledních, kdo se s oním stanoveným dnem smířil. Svoje poselství však rozšířili do mnoha končin světa a ovlivnili tak doslova statisíce lidí.“

„Tyhle výpočty prováděl Samuel Snow na základě výzkumu Joshuy Himese. Snow vyvodil, že datum (svátku) Dne smíření bude v roce 1844 spadat do října a ne do září, jak tehdy tvrdili židovští rabíni. Důvodem byla použitá metoda výpočtu. Rabíni začali využívat metodu odlišnou od své původní, protože císař Konstantin jim prakticky

přikázal, že musí opustit původní metodu, jinak zemřou. Přišli proto s výpočtem založeným na jarní rovnodennosti.“

„A ta je myšlená jak? A proč se vlastně Konstantinovi ta původní metoda nelíbila?“ zajímala se Stella.

„Dnes využívaná metoda se odvozuje od jarní rovnodennosti, kdy den a noc dosáhnou prakticky stejného trvání. Stává se tak kolem 21. března. Židovští rabíni vypočítali, že počátek nového roku nastane o prvním novoluní po jarní rovnodennosti. Samuel Snow ale tvrdil, že tahle metoda není biblická a že by se výpočet měl dělat podle metody s ječmenem ve stádiu zralosti Abíb (Aviv). To znamená vydat se před březnovým novoluním do Izraele a zjistit, jestli už je ječmen téměř zralý, čemuž se říká *Abíb*. Pokud v březnu ještě zralý není, kontrolují ho znovu v dubnu. Když není zralý v březnu, v dubnu už zralý bude. Touto metodou se řídili karaitští Židé, kteří přísně následovali Tóru a nikoliv Talmud, jenž považovali za lidskou tradici doplňující Tóru.

Všichni raní křesťané dodržovali Pesach a jediným způsobem, jak mohli zjistit datum, bylo pomocí této metody Abíb. Konstantin proti této metodě brojil proto, že se tak udržovalo spojení s judaismem a Tórou. Té se chtěl zbavit a učinit tak z křesťanství celosvětovou císařskou víru, kde zákony fungování této víry určuje stát – a nikoliv Tóra. Totéž se projevuje v tom, že se ze Šabatu stala posvátná neděle a z Pesachu Velikonoce.

Samuel Snow tedy objevil, že pokud máme datum (svátku) Dne smíření počítat skutečně podle Bible, musíme tak činit podle metody Abíbu, a to je přivedlo k datu 22. října 1844. Říkalo se tomu půlnoční volání – to kvůli načasování, se kterým tuto informaci zveřejnili.

A já si myslím, že se Frank právem řídí Snowovým kalendářem, jestli chce vypočítat datумы pro svátky,“ shrnul svou myšlenku Maatan. „Věřím, že Bůh ohledně výpočtu dat těm raným Adventistům seslal světlo, aby se tak dostali ke správnému kalendáři. Podle mě je to právě ten kalendář, který bychom měli používat i my.“

„Tak to mi asi nezbude než ti věřit,“ odpověděla Stella. „Modlím se, aby tě náš Otec vedl a ukázal ti, která cesta je pro nás ta nejlepší.“

„Jedním z hlavních důvodů, proč se přikláním ke karaitům (karaim), je to, jak si vykládají starozákonní Písmo. Řídí se metodou Božského vzorce – v první řadě ho čtou doslovně a až když to nedává smysl, začlení do toho duchovní rovinu. Podobně to měli i millerité... Já vím, že tohle možná není úplně zábavné téma, ale opravdu ze všech sil se snažím dobrat pravdy.“

„Můj Bůh však plně vyhoví vší vaší potřebě,“ odcitovala Stella s úsměvem Fp 4:19.

49. Živý chléb z nebes

Za účelem studia věcí, které Maatan šířil ohledně Božského vzorce a svátků, se několik lidí začalo scházet pravidelně každý středeční večer – Craig Ellison, Edward Judson, Gavin Davidson s Colinem Nixonem a také Eric a Tony. Prostorný dům pro tato setkání zajistil jistý muž jménem Paul Ireland, jenž se rovněž zajímal o témata, která Maatan řešil. Paulova manželka jednou řekla Maatanovi: „Mohli bychom Svátek stánků slavit u nás a scházet se každý večer.“

„To zní jako dobrý nápad, Diane. Mám lidem hodně co říct. V přípravách útěku z tohoto Pentagonu lží už jsme ušli pořádnou cestu... Tenhle systém klamů zacílených proti našemu Otci a jeho Synovi má hluboké základy. Stále jsem otřesený z pomyšlení, v jak dokonalé léčce jsme všichni vězeli. Je to naprostý zázrak, že se teď dozvídáme o cestě ven,“ odvětil s poněkud nepřítomným pohledem Maatan.

Poslední týdny před tímto svátkem Maatan hloubal nad tím, jak mohou svátky sloužit jako rozšíření Šabatu. V jakém přesně smyslu představují jas či záři slávy Soboty?

*****

„Stello, to bys neuhodla! Claude Hudson, Frank King a James Counsellor – ti všichni přijdou slavit Stánky. Moc mě těší, že přijde i James, přeci jen původně vypadal ohledně tohoto tématu nejistý.“

„To je skvělé, Maatane. Větší společnost vždycky potěší,“ odpověděla.

Konečně nadešel čas svátku a započala doba plná požehnání. Během svátku se Maatan se shromážděním dělil o své myšlenky.

„Chtěl bych promluvit o něčem, co mě vlastně napadlo až cestou na určitá setkání s Tonym a Ericem. Jde o to, že stejně jako je Ježíš září Otce, tak i svátky jsou září slávy Šabatu neboli Soboty. A mě napadlo, že stejný vzorec Otce a Syna můžeme vidět nejen v tom, že jsme byli stvořeni jako muži a ženy, ale také v Bibli neboli v tom, jak spolu navzájem biblické nauky souvisí.“

Bible totiž také není jenom jedna kniha. Je to 66 knih uspořádaných do dvou hlavních oddílů, do Starého a Nového Zákona. A jak spolu tyto dva Zákony souvisí? Podle jakého vzorce máme posuzovat jejich vztah? Inu, pokud bych se měl řídit principem vztahu zdroje se zdrojem, pak by Starý i Nový Zákon fungovaly jako zdroj. Ale jak by se daly dva zdroje propojit v soudržný celek? Na totéž se musíme ptát i v otázce Otce a Syna. Jak se tyto dva mohou stát jedním? Protože Ježíš řekl, že On a jeho Otec jsou jedno.

K tomu, abychom je chápali jako ‚jedno‘, existuje několik cest. Můžeme se snažit spojit identitu dvou těchto Bytostí do jedné – tak se to dělá v případě Trojice. V první řadě se mezi takovými dvěma těžko hledají rozdíly a ve výsledku na nich přestane záležet, protože přeci mají být oba jedno a to samé.

Druhá cesta předpokládá, že se jedné z těchto dvou entit zbavíme. U Trojice se sice nic takového neděje, ale právě takto mnozí řeší napětí týkající se Starého a Nového Zákona – Starý Zákon nahrazují Novým. Také se dá říct, že pokud mezi Starým a Novým naleznou nějaký rozpor, pak jednoduše ignorují Starý a řídí se jen Novým.

Podle mě je správná ta cesta, která se zakládá na vzorci popsaném v 1. Korintským 8:6, tedy zdroj a prostředník/kanál. Otec je Zdrojem všeho a jeho Syn je Prostředníkem všeho. Oba jsou jedno, protože jejich vztah zdroje a prostředníka do jejich existence vnáší klid. Nedochází k žádnému zmatení či konfliktu, jako když jsou zdroje dva. Lidská mysl neustále vyhledává klid a harmonii. A pouze Božský vzorec tento klid zajistí, nebo minimálně tak mi to bylo zjeveno – Z, K, P; Zdroj, Kanál, Pokoj. Kde jsou zdroje dva, tam se lidská mysl neustále snaží udržet si je v rovnováze nebo přijít na to, kterého z nich se zbavit. Takový základní kámen jsem našel na každém křesťanském kostelu a sboru – ZZS, neboli Zdroj, Zdroj, Skutky.

A jelikož pokoj tedy vychází ze vzorce ZKP, je zjevné, že i Šabat se musí řídit právě tímto vzorcem. Odkud tento vzorec máme?“

[Shromáždění]: „Od Ježíše Krista.“

„A v jakém smyslu s námi Kristus přebývá?“

[Shromáždění]: „Svým Duchem.“

„Ano, přesně tak, svým Duchem. A co je jedním ze symbolů, které podle Bible zjevují Kristovu přítomnost?“

[Shromáždění]: „Chléb Jeho přítomnosti na stole chlebů předložení.“

„Přesně tak! A jak Ježíš sám sebe nazval, když po nakrmení pětitisícového zástupu mluvil s těmi, kdo jej zpochybňovali?“

[Shromáždění]: „Chléb života.“

„Amen. On je náš Chléb života. A když čteme Starý Zákon, k jakému účelu slouží chléb ve Svatyni?“

[Shromáždění]: „K obětem v podobě pokrmu či masa.“

„A v tuto chvíli si položme otázku: Je symbol chleba ve Starém Zákoně Novým Zákonem nahrazen, nebo je chleba podle Starého Zákona symbolem, který se v Novém Zákoně rozšiřuje a zesiluje?“

[Shromáždění]: „Je zesílený.“

„Právě tak – je zesílený podle zásad Božského vzorce. Obrátme se tedy nyní ke knize Numeri, kde se dočteme o obětním chlebu, který byl přikládán ke každé oběti. Přečteme si, jaký příděl chleba měl být na každý den:

Řekni jim: Toto je ohnivá oběť, kterou budete přinášet Hospodinu: Dva roční beránky bez vady denně jako ustavičnou zápalnou oběť. Jednoho beránka připravíš ráno a druhého beránka připravíš navečer. A jako přidavnou oběť desetinu éfy jemné mouky namísené se čtvrtinou hínu panenského oleje. To je ustavičná zápalná oběť ustanovená na hoře Sínaj jako příjemná vůně, ohnivá oběť Hospodinu. Numeri 28:3-6

Jakožto mladší jsem si při čtení takových pasáží vždycky říkal – proč? Měl jsem totiž za to, že veškeré tyto instrukce nejsou relevantní,

protože Ježíš je přibil na kříž. Tak jsem si říkal – „Maatane, tohle všechno pokazuje na Ježíše a jeho oběť, tak to prostě přeskoč“. Nikdy jsem si však nepoložil otázku, co přesně to znamená nebo proč, jak tu vidíme, má každá denní doba jiné míry, a co to vlastně značí.

Když si vypočítáte váhu a objem surovin na každý den, vyjde vám tohle.“ Maatan na obrazovku promítnul následující údaje:

Oběť	Zvířata	Mouky celkem na oběť	Oleje celkem na oběť
Denní	2 beránci – jeden ráno a jeden večer Celkem = 2 beránci	1,4 kg mouky x 2 (na ráno a večer), Celkem = 2,8 kg	0,9 l oleje x 2 (na ráno a večer), Celkem = 1,8 l

Mouka se mísila s olejem, aby vzniknul nekvašený chléb. Tento chléb symbolizuje Krista. Je zajímavé, co se pro změnu děje o Šabatu – přečtěme si prosím související verše:

V sobotu mi však kromě pravidelné ranní a večerní oběti předložte ještě další dva jednoleté beránky a s nimi dvojnásobnou tekutou oběť a obilnou oběť ze čtyř litrů jemně mleté mouky a olivového oleje. Numeri 28:9-10 (SNC)

Během Šabatu (Soboty) se přinášela kromě denní oběti ještě přídavná oběť. Výsledkem bylo, že o sobotách se obětovalo dvakrát tolik chleba než v jiné dny. Vychází nám z toho toto:

Oběť	Zvířata	Mouky celkem	Oleje celkem
Denně – jeden beránek ráno a jeden večer,	2 beránci Celkem = 2 beránci	1,4 kg mouky x 2, Celkem = 2,8 kg	0,9 l oleje x 2, Celkem = 1,8 l
Šabat	2 beránci plus 2 z denní oběti, Celkem = 4 beránci	2,8 kg plus 2,8 kg z denní oběti, Celkem = 5,6 kg	1,8 l plus 1,8 l z denní oběti, Celkem = 3,6 l

Vidíte to dvojité množství chleba během Šabatu? Tento chléb symbolizuje Ježíše obětovaného za nás. Z dvojité dávky chlebu vyplývá, že i Ježíšův Duch je nám o Šabatu blíže. Symbolizuje dvojitou dávku Ducha.

A proč dvojitá dávka Ducha? Protože Ježíš v tuto dobu spočívá v náruči Otce s vědomím, že je milovaný, vzácný a ceněný v očích svého Otce. Právě tato atmosféra z Kristova bezprostředního okolí je o Šabatu sesílána nám, pokud i my spočineme v jeho náruči, zatímco on spočívá v Otcově. Berte to tak, že i v tomto se projevuje Božský vzorec a proto i v nás se může tento odpočinek projevit zesílený!“

[Shromáždění]: „Chvála Pánu!“

„To rozhodně, chvála Pánu! Starý Zákon nám tedy přesně říká, co se děje a jak blízko k nám se Kristus během Šabatu ocitá. Proto je Šabat pečeti Boží, proto o Šabatu dostáváme pečeť s Otcovým jménem. Protože v tento den vstupujeme do Jeho odpočinku tím, že přijímáme svou identitu Jeho dětí. A Jeho dětmi jsme skrze milovaného Syna Božího, tedy Ježíše Krista!“

[Shromáždění]: „Chvála Pánu!“

„Jak bychom si k odpočinku mohli dopomoci sami? Jsme bezbožní a bezbožným se klidu nedostává, běda! V Kristu však můžeme nacházet veškerý odpočinek, který má Ježíš, a skrze prostřednictví ještě více.

Veškerá duchovní požehnání skrze Krista Ježíše patří i nám, a protože vycházejí od našeho Spasitele, máme je k dispozici od založení světa!“

[Shromáždění]: „Chvála Pánu!“

„A když už by si člověk mohl myslet, že lépe být nemůže, povšimněme si další oběti, na které zjistíme, že Otec nám nadšeně touží předávat veškeré požehnání, jaké může.“

Tony mi vyprávěl o nebeských principech a o tom, že fungují na základě sčítání a násobení. Kde je náš Bůh Stvořitel, tam vždy dochází ke sčítání a rozšiřování. V kontrastu s tím leží království Satanovo, které funguje na principu odečítání a dělení, co se týče Božích věcí. Je pravda, že Satan přidává na zlu a násobí zármutek, ale tak už to v jeho království chodí.

Pokud se zaměříte na novoluní a svátky, uvidíte, že všechny fungují podle principu znásobení. Povšimněme si, kolik chlebu je k dispozici během novoluní:

Oběť	Zvířata	Mouky celkem na oběť	Oleje celkem na oběť
Denně: Numeri 28:3-6 1 beránek ráno a 1 beránek večer	2 beránci Total = 2 beránci	1,4 kg mouky x 2 Celkem = 2,8 kg	0,9 l x 2 Celkem = 1,8 l
Šabat: Numeri 28:9,10 (Princip sčítání)	2 beránci plus 2 beránci Celkem = 4 beránci	2,8 kg plus 2,8 kg z denní oběti, Celkem = 5,6 kg	1,8 l plus 1,8 l Celkem = 3,6 l
Novoluní: Numeri 28:11-14 (Princip násobení)	2 mladí býci, 1 beran, 7 beráneků plus denní oběť, 1 kůzle jako oběť za hřích	4,2x2 = 8,4 kg 2,8x1 = 2,8 kg (1,4x7)+(1,4x2) = 12,6 kg Celkem = 23,8 kg	2,7x2 býček 1,8x1 beran 0,9x7 beránek 0,9x2 denní beránek Celkem = 15,3 l

Šabat nám zdvojnásobuje denní dar Ducha. Bůh nám o Šabatu Ducha přičítá. Během novoluní Bůh svůj denní dar Ducha násobí zhruba 8krát neboli na čtyřnásobnou dávku oproti Šabatu. Proto se máme shromažďovat od novoluní po novoluní, protože se jedná o svátek Božího Ducha. Znamená příjemný odpočinek pro naše duše, a proto žena ve Zjevení 12 prohlašuje, že má měsíc pod nohami!“

[Shromáždění]: „Chvála Pánu!“

„Přejete si přijímat tohoto Ducha – Ducha Ježíše o novoluní? A co proto musíte udělat? Jednoduše tomu věřit, řídit se tím! Chvalte Pána a děkujte mu za dar jeho Ducha v čase novoluní, a bude vám dán... ale pouze těm, kdo mají víru, víru Ježíšovu!“

A to stále není vše. Nyní vám vypíšu, kolik chleba bylo k dispozici během Pesachu (Paschy) – prakticky sedminásobně více než o Novoluní:

<p>Nekvašený chléb po sedm dní: Numeri 28:17-25 7 x novoluní</p>	<p>14 býčků 7 beranů 49 beránků + 14 za denní + 2 sobotní po 7 kůzlatech</p>	<p>23,8 kg x 7 dní + 2,8 kg na Šabat Celkem = 169,4 kg (60,5krát denní)</p>	<p>15,3 l x 7 + 1,8 l na týdenní Šabat Celkem = 108,9 l</p>
---	--	---	---

Celkem 169,4 kg chleba připraveného během Pesachu. To je šedesátinásobek než je denní dávka, třicetinásobně větší než za sobotní oběti.“

[Shromáždění]: „Chvála Pánu! Věříme tomu, přijímáme to, tak to budeme brát!“

„A nyní přeskočme na svátek Stánků, svátek, který právě teď přijímáme z rukou našeho Spasitele. Kolik chleba je k dispozici v tuto dobu?“

Slavení Svátku stánků: Numeri 29:12-40 Den 1. = 13 býčků, Den 2. = 12 býčků až po den 7. = 7 býčků, Každý den = 2 berani a 14 beránků	70 býčků	294 kg	2,7x70 = 189 l
	14 beranů	39,2 kg	1,8x14 = 25,2 l
	98 býčků + 14 denně + 2 na Šabat	159,6 kg	0,9x 114 = 102,6 l
	7 kůzlat jako oběť za hřích,	Celkem = 492,8 kg	Celkem = 316,8 l

Během Stánků tedy celkem 492,8 kg chleba. Když k tomu připočtete chléb ze Svátku troubení a Dne smíření (oba též za 7. měsíc), toto číslo se vyšplhá až na více než 560 kg chleba, což je stokrát více než o Šabatu a dvěstěkrát více než denní dávka chleba.

Chcete tento chléb, přátelé? Chcete jej obdržet hned teď?"

[Shromáždění]: „Amen, chceme jej a potřebujeme jej přijmout!“

Skupina postoupila vpřed a Maatan se za ně všechny modlil, ať dospějí k vědomí, že jsou syny a dcerami Božími, a děkoval Bohu za seslání svého Ducha. Několik lidí se dalo do pláče a spontánně začali zpívat:

Já jsem dítě krále, dítě krále
když Ježíš je můj Spasitel, já jsem dítě krále.

Několik ze shromážděných následně ucítilo, jak jejich klíč Božského vzorce, který dostali na základě svého studia s Maatanem, Tonym a Ericem, zavibroval. Kdo se podíval, zjistil, že se drahokam změnil na bílý. Mnozí ucítili brnění v prstech a jako by kolem zavál mocný vítr. Do toho se z nebes ozval hlas:

„Ty jsi mé milované dítě, v němž jsem našel zalíbení
Jsi přijat skrze Milovaného.“

Všichni začali provolávat „Haleluja“, země se otřásla a opět byl slyšet zvuk kroutícího se, hroutícího kovu. Nikdo už nedokázal ovládat své nadšení, někteří začali samým jástem vyskakovat do výše. Jiní začali objímat své příbuzné a přátele a v očích měli slzy štěstí. Duch na ně byl vylit ve velké míře a poslední Goliášův syn byl pro ně nyní poražený.

I Maatan objal Stellu a zvolal: „Milovaná, už zanedlouho budeme z tohoto města moci uniknout. Bůh nás obdařil vítězstvím a svrhl pilíře Kostnice. Již brzy budeme vysvobozeni!“

„Kdo by si to byl pomyslel,“ odvětila Stella. „Šabat následuje Božský vzorec stejně jako Otec a Syn. A svátky neboli slavnosti jsou zase září slávy Šabatu... Je to tak nádherně ucelený systém. Děkuji Pánu, že nám tuto nedocenitelnou pravdu zjevil.“

Za Maatanem přišli Eric a Tony a objali ho. „Je skutečně úžasné, že jsme tento historický moment mohli zažít,“ pronesl Eric. „Naši předkové tolik toužili dožít se tohoto dne a my ho nyní prožíváme. I čtvrté znaménko už máme zlaté a naše hmatové vnímání je obnoveno. Nyní se nám dostalo plné útěchy od Ježíše a naprosté radosti. Už jen poslední pilíř, o němž víme, že se pojí s Božím charakterem ... Pán nám jistě pomůže.“

Eric, od pohledu dojatý, pak pokračoval. „Je úžasné, Maatane, že jsme tuto vynikající pravdu obdrželi právě o svátku Stánků – ve stejný čas, kdy poselství z roku 1888 došla k mým a Tonyho prapředkům. Je vidět, že právě ono stonásobné zesílení Ducha jim pomohlo předat poselství, které obdrželi.“

„To je pravda, Ericu. Oni své poselství zveřejnili v říjnu 1888, právě v čase Svátku stánků... To nemůže být náhoda. V tuto dobu je nám z nebes seslán chléb, přesně jako se píše v knize Numeri.“

Tony mu radostně přitakal. „Ta pravda je tak velkolepá, Maatane. Musíme to sepsat do knihy a tu rozeslat všem. Tyto svátky jsou skutečně září šabatní slávy.“

50. Kdo uvěří naší zprávě?

Na závěr Svátku stánků měl Maatan potřebu říct ještě něco na rozloučenou:

„Kdo naší zprávě uvěří? Protože nám byla zjevena paže Hospodinoval! Z našeho společně stráveného času cítím nesmírné požehnání. Docela dlouho jsem se podrobně zabýval tím, zda jsou svátky skutečně zesílením slávy Šabatu, a teď jsme zjistili, že tomu tak skutečně je. Chtěl bych vám všem proto nahlas přečíst tento biblický verš, který si hodlám zapamatovat:

Pamatujte na zákon mého otroka Mojžíše, který jsem mu dal na Chorébu, ustanovení a nařízení pro celý Izrael.
Malachiáš 4:4

Několik lidí pod vlivem tohoto dechberoucího sdělení zatoužilo po křtu a začali Maatana žádat, ať je pokřtí. Ten měl zprvu pocit, že by neměl, ale rozhodl se řešit to modlitbou. Několik lidí mezitím pokleklo a Maatan nabyl dojmu, že by měl jít a pokřtít ty, kdo o to ve jménu Ježíše Krista žádají.

Radost vyvolaná touto událostí trvala celé týdny. Brzy se rozšířila zvěst o tom, jakou radost během Svátku stánků věřící pocítili. Všichni hovořili o tom, že obdrželi velké požehnání a že se potvrdila pravda o Božském vzorci svátků.

Několik týdnů poté se Maatanovi po telefonu ozval Tony. „Maatane, měl bych tě varovat, že mezi lidmi věřícími v Otce a Syna je početné hnutí, které je proti svátkům.“

„Vážně?“ podivil se Maatan. „Ale proč? Jak můžou mluvit proti něčemu tak úžasnému, jako jsme zažili během stánků my? Čím jsme se provinili?“

„Oni si myslí, že když říkáme, že jsme požehnaní, tak si vykládají tak, že se pokládáme za někoho lepšího, než jsou oni. Dokonce koluje email,

který naznačuje, že naše dílo je nutné zarazit. Tvrdí se tam, že podílet se na svátcích Jehovu uráží.“

Maatana ta zpráva uvrhla do hlubokého smutku. „Tak to jsem rád, že mě na to upozorňuješ, Tony. Chápu, že je pro lidi těžké to přijmout, takové věci jsme se jakožto Adventisté neučili. Ale Božský vzorec mluví jasně. A jak může někdo přehlížet fakt, že i sám Ježíš svátky dodržel? Jak může být Ježíš, zachovávající svátky, být v jednu chvíli pokládán za spravedlivého, jen aby se totéž po jeho smrti stalo urážkou Jehovy – obzvláště když i Pavel a všichni učedníci svátky slavili také?“

„Musíme se dál modlit, Maatane. Je mi známo, že ani raní Adventisté svátky nepřijímali. Ericův praděda se vyslovoval proti nim, takže není divu, že někteří lidé se tímto světlem nechat osvětit nechťejí.“

„A co ta mosazná znaménka? Co říkají na to, že naše už se změnila na zlatá?“

„Ta znaménka jsou malá a není na místě říkat lidem, ať je jeden druhému kontrolují. Kromě toho by si také mohli vykládat špatně, kdybys jim řekl, že tvoje znaménko je zlaté a jejich mosazné. Stejně jako v případě svátků to budou brát tak, že se považujeme za někoho lepšího, než jsou oni.“

„To máš pravdu, Tony. Znaménka jenom odrážejí procesy odehrávající se v lidském nitru; jsou znamením spravedlnosti z víry, kterou máme pouze skrze Krista. Za to, že se nám přeměnily, si nemůžeme přičítat žádnou zásluhu. Pouze pravda, ta člověka osvobodí, a kdybychom se chlubili takovými věcmi, mohla by se nám změnit zpátky na mosazná.“ Maatan se na chvíli odmlčel a přemýšlel, jak toto poselství sdělovat bez obav, že ho někdo nepochopí správně.

„No, každopádně se těším, až se budeme dále zabývat Božím charakterem a na to, kam nás Božský vzorec zavede příště,“ povzbudil ho Tony.

„To i já. No nic, tady nadchází čas večere, tak už asi půjdu.“

Později toho večera Maatan dostal další telefonát.

„Ahoj Maatane, tady máma. Slyšela jsem, co se stalo na tom vašem setkání, a o dodržování svátků... Zrovna mi volal jeden z vyznavačů Otce a Syna a byl na tebe velice naštvaný za to, co děláš.“

„Štvát lidi mi očividně jde,“ povzdechl si Maatan.

„Opravdu je nutné, synku, abychom znovu zažívali tohle trauma a zase přicházeli o přátele? Vždyť to samé se dělo, když jsi řešil Trojici. Chovali se k nám jako k malomocným, když zjistili, že neuznáváme Trojici, a tolik přátel se k nám obrátilo zády... Ted' už s námi skoro ani nemluví.“

„Já vím, mami. Já vím, že je to těžké. Moc ti děkuji, že s námi ohledně Otce a Syna kráčíš po stejné cestě. Víím, že i ty jsi měla svoje pochybnosti a že ses touto otázkou hodně zabývala.“

„Být pořád terčem odmítání není nic lehkého, Maatane.“

„To máš pravdu, mami. K válce o identitu a vlivu Pentagonu lží to patří – to kvůli strachu z odmítnutí se většina lidí nechává zotročovat dál. Nemají odvahu z toho uniknout. Uvědomuji si, že problematika svátků je náročná hned z několika důvodů. Jedním je to, že se tím mění náš způsob uctívání – v určitých dobách se scházíme a změna v našem způsobu uctívání se tak stává viditelnou.“

„Já se modlím, aby tě náš nebeský Otec ve zkoumání těchto věcí i nadále vedl, synku.“

„Děkuju, mami. Zrovna se pokouším tyto svoje myšlenky sepsat a celé to shrnout do jednoho celku. Taky jsem přišel o mnoho přátel v církvi a teď se bojím jít dál. Žiju jen kvůli poznání Ježíše Krista a Otce. Nezáleží na ničem, pouze na poznávání pravdy. Už jsem se odpojil od čtvrté věže a příslušné znaménko se změnilo na zlaté, takže k úniku z tohoto města už máme blízko. Jen se trpělivě snaž vydržet, než všechno dáme dohromady, a všechno dobře dopadne.“

„Dobrá, synku. Mám tě ráda.“

„Já tebe taky, mami,“ rozloučil se Maatan a zavěsil.

„Zaslechla jsem, co jste řešili,“ prohodila Stella. „Musím se přiznat, že když jsi s tématem svátků začal, taky mě to zprvu nepřesvědčilo. Přeci jen je pro nás velká změna smýšlení.“

„A já ti děkuji za trpělivost, Stello. Děkuji, že ses nepoddala svým obavám a nepokoušela ses mě pod jejich vlivem, byť nezáměrně, přesvědčovat o opaku. Jsem vděčný, že jsi své pochybnosti svěřila Otcí a měla důvěru v jeho vedení.“ Maatan Stellu objal a samou vděčností ji pevně sevřel v náruči. „Jak já si vážím toho, že se mi nesnažíš nic vyvracet, ale místo toho se za mě modlíš. I v případech, kdy jsi měla výhrady, ses nepokoušela mě zastavit a za to ti patří velký dík.“

„Ne že bych to pokušení občas neměla, Maatane. Je to obtížná cesta, ale na druhou stranu vím, že tě Otec povolal k tomuto dílu. Modlím se za tebe, Maatane, a důvěřuji našemu Otcí, že ti skrze svého Syna dodá moudrost.“

„Děkuji ti, miláčku. Tvoje důvěra ve mně mi dává křídla, všechno mi pak jde lépe. Celé moje bytí se opírá o tebe. Když lidé přemýšlí, zda mi mají naslouchat, dívají se na tebe – kdybys ty mi nenaslouchala, nenaslouchali by mi ani oni. Ty dodáváš váhu všemu, co kážu a co učím, a to už tím vědomím, že mám tvůj respekt a tvou důvěru v Boží vedení. Díky takové atmosféře mohu postupovat rychleji, než bych jinak dovedl,“ svěřil se Maatan a hrdlo se mu při těch slovech trochu stáhlo.

„Ó... Miluju tě, drahý můj,“ usmála se na něj Stella, když pochopila jeho zranitelnost. „Jsem moc vděčná, že na této úžasné cestě můžu jít po tvém boku. Ted' už chápu, proč je dodržování svátků moudré – nechápala jsem to hned, ale ted' už to vím.“

Maatan Stellu políbil. „Děkuji Otcí za to, že tě mám. Jsem opravdu požehnaný muž.“

„A já zase požehnaná žena,“ oplatila mu vřelý úsměv Stella.

51. Boj s Goliášem

Pro Maatana a jeho drahé přátele, kteří se spolu s ním vydali na cestu ven z města Kostnice, byli čtyři synové Goliáše poraženi. O svou moc přišli skrze přijetí pravdy, která lidem umožnila fungovat blíže k nebeské atmosféře. Teď už zbýval jen sám Goliáš, jehož moc nad lidskými dušemi se pojí s naším strachem ze smrti. Pro valnou většinu lidí na tomto světě jde o největší strach v jejich životě a právě skrze tento strach Goliáš ovládá město Kostnice.

Jeho genialita tkví v tom, že strach ze smrti umísťuje do samého srdce křesťanské víry. Činí tak skrze přesvědčení, že spravedlnost Boha požaduje smrt pro ty, kdo se proti Bohu proviní, tedy pokud se nenajde náhradník, který by tuto cenu splatil.

Tohoto zákeřného protivníka lze porazit pouze tím, když člověk ví, jaký Bůh skutečně je. Pokud někdo zaostává v tomto poznání, právě díky tomu může Goliáš skrze strach ze smrti a skrze hrozbu, že hříšníci proti Bohu zahynou a shoří, ovládat svět.

Cosi – snad prozřetelnost – Maatana zavedlo zpět k fontáně v Centrálním parku. Tentokrát, s jasnějším poznáním pravdy, vnímal skutečnost války mezi dobrem a zlem mnohem zřetelněji.

„Stello, nevím sice proč, ale chtěl bych se vrátit do Centrálního parku ve městě. Brzy bude novoluní a právě během něj mi tam byl zjeven klíč k úniku z města. Mám pocit, že se tam můžu dozvědět ještě něco víc.“

„Budu se za tebe modlit. Mám dojem, že na takovou cestu by se člověk měl vydat o samotě, a já stejně nechci chodit do centra, pokud vyložene nemusím.“

„V tom s tebou souhlasím. Můžu se s tebou podělit o to, co zjistím. Cokoliv Pán dává mně, to můžeš zdědit i ty, neboť tvé srdce je nakloněno mému vedení.“

„Amen,“ řekla Stella a objala ho.

Cestou vlakem do města Maatan přemýšlel o všem, co se za ty roky událo a kolik se toho změnilo. *Vzdávám Ti chválu, nebeský Otče, za to, jak mě krok za krokem vedeš. Děkuji, že jsi nám zjevil klíč a cestu z města ven.*

Při pohledu na své spolucestující Maatan v nitru hořel touhou podělit se s nimi o pravdu týkající se Božského vzorce a úžasného Syna Božího. Když z vlaku vystupoval, vytanula mu na mysli spousta vzpomínek – to, jak zde pracoval, události z 11. září, ztráty na životech a padající věže.

Když docházel do parku, stíny už se prodlužovaly a slunce klesalo k západu. Tenký srpek měsíce visel těsně nad obzorem. Cestou k fontáně se Maatan zahleděl na postavu Apollóna. Tentokrát, se zlatými znaménky, mu socha připadala jaksi temnější a hrozivější než dřív. Kolem fontány jako by se držel přístin tmy.

Při pohledu do fontány se světlo měsíce odráželo na hladině spolu s Apollónovým odrazem. Ze svého výzkumu Maatan věděl, že ostatními postavami sousoší jsou Diana, Pan a Théseus. Najednou se ve vodním odraze objevilo cosi jako kříž vystupující ze země, načež Apollón jako by vyskočil ze svého místa a plivl do tváře toho, jenž na tom kříži umíral. Hromovým hlasem mu řekl: „Máme své zákony a podle našeho zákona tě čeká smrt.“

Při zvuku toho hlasu se Maatan zachvěl a o pár kroků poodstoupil, zatímco drama odehrávající se na vodní hladině pokračovalo. Když vzhlédl od vody, viděl, že socha Apollóna stojí stejně nehybně a bezhlasně jako vždy.

V tu chvíli nabyl dojmu, jako by se na tohoto Ukřižovaného přišli podívat všichni obyvatelé města. Někteří mu spílali a nadávali, jiní se smáli a popíchovali ho. Pár se jich dívalo se smutkem v očích a obavami o něj.

Z kříže pak začalo vycházet světlo, které ozářilo shromážděný dav.

Ke kříži přiběhl Pan a začal tělo Ukřižovaného ovíjet jakýmsi tenkými provázky. Vypadalo to, jako by se pokoušel pozměnit výsledný dojem

toho, co se zde odehrává. Díky svému hudebnímu nadání a filozofickému talentu na lid uvalil jakési kouzlo, aby podlehl jeho výkladu děje. Diana si oblékla oděv kněze a začala před křížem sloužit jakousi mši, při níž pohupovala kadidelnicí a odříkávala slova v latině. Tím davu učarovala, takže tam všichni stáli jako přikovaní a upřeně hleděli na její podobu a krásu. Na svém šatu měla rozparek až po stehno. Ve světle měsíce byla pravá povaha jejího počínání zjevná, avšak pouze ti, kdo rezonovali s atmosférou nebes, dokázali takové věci vypořádat. Celý svět jako by se nechal zhypnotizovat touto ženou, která za pomoci Panovy mystické filozofie držela lid v područí Apollóna. Ten nad nimi majestátně stál a zjevně se snažil vypadat jako král.

Vítr ovanuvší vodu tryskající z fontány jako by pak zašeptal: „Ukřižujte ho! Ukřižujte ho!“ Na to se ozval hlas, který řekl:

„Sestup z kříže a my v tebe uvěříme!
Jiné zachránil, ale sebe zachránit nedokáže!

Maatan v nitru zažíval smíšené pocity zármutku a hrůzy. Jeho pozornost upoutal zvuk hromu, zprvu vzdálený, ale pak čím dál více se přibližující. Náhle nebe ozářil blesk, který jako by udeřil do kříže – vypadalo to, že i Apollónův otec Zeus přišel dohlédnout na to, aby byla vykonána spravedlnost. Zděšený Maatan padl na zem. V záři blesku uviděl Ježíšovu tvář, zarmoucenou a poznamenanou utrpením. Maatan v slzách volal na všechny shromážděné v tomto divadle, které se v měsíčním svitu odehrávalo: „Nechte ho být! Vždyť neudělal nic, za co by zasloužil zemřít!“ Blesk však udeřil do stejného místa znovu, země se prudce otřásla a trpící Spasitel na kříži tiše visel dál.

Dav si zjevně nevšiml Maatanova křiku. Zpoza fontány vyšel Théseus a v ruce držel velký meč. Zjevně se připravoval zabít oběť na kříži před očima Apollóna, Pana a Diany, trojice slavných bohů stojících v přední části.

Pan a Diana pak jako by splynuli s podobu Apollóna, který se náhle zdál Všemocný, jak tak hněvivě hleděl dolů na Ukřižovaného. Théseus

poklekl před tímto bohem tři-v-jednom, a jakmile vstal, dostal příkaz obět' popravít pro dobro lidstva.

V ten okamžik se z kříže ozval hlas: „Dokonáno jest!“ Celou Ježíšovu tvář zalilo světlo a dav kolem fontány padl nazad na zem. Théseus se po svém nedobrovolném ulehnutí rozzlobeně zvedl na nohy. Přiskočil ke kříži a mečem probodl Spasiteli bok, což onu postavu tři-v-jednom zjevně uspokojilo. Smrt oběti očividně ukojila její hněv.

Když Maatan zvedl zrak k soše Apollóna, viděl, že tvář té vznešené bytosti je ve světle měsíce vidět jasněji. S naprostým zděšením a hrůzou zjistil, že na Apollónově soše vidí svou vlastní tvář.

Náhle jako by se země rozpoltila a z ní vyrazila legie zlovolných andělů, kteří Maatana obklopili, jako by mu chtěli zabránit věrně se dívat na Ukřižovaného.

Maatan, vylekaný až do hloubi duše, vykřikl. *Pane Ježíši, odpusť mi tento strašný hřích. Hnusím se sám sobě a ani Ti nedokážu vysvětlit, proč se tohle děje...* Padl na zem, nebesa se otevřela a z nich se proudem vylil déšť, který ho ihned promácel na kost. Déšť doprovázelo ohnivě krupobití. Diana vyskočila z Apollónovy siluety a pokusila se Maatana popadnout za hrdlo a škrtnit, aby své doznání nemohl doříct.

„Nedošel jsem tak daleko, abych zemřel rukou téhle prostitutky,“ bránil se Maatan. V těle pocítil nutkání tu ženu udeřit a ve stejnou chvíli mu Théseus nabídl svůj meč, přičemž se potměšile smál. Řekl: „Až s touhle děvkou skončíme, hodláme ji spálit v ohni, ale jestli chceš, připravím tě a můžeš se k nám připojit.“

Maatan se zděšeně stáhl před tím, jaké pocity s ním začaly cloumat. Touha zabít, představa vykonání spravedlnosti vyžadující smrt – nevěděl, co si s těmi emocemi počít.

Proč chci něco takového po ukřižovaném Spasiteli a proč mám teď takovou touhu tu ženu zabít?

„Pane, nezapomeň na mě, až vstoupíš do svého království,“ zvolal zoufale. V tu chvíli celá scéna skončila, dav zmizel a Maatan tam stál

zase sám, navíc zcela suchý. Rozhlížel se do všech stran a snažil se pochopit, co se to právě stalo. Kam všichni zmizeli? Noční stíny nad fontánou se zdály naprosto nehybné až na lehký vánek, který rozechvíval vodní hladinu.

Vyčerpaný Maatan na místě poklekl. Začal se modlit o pozorumnění a vzápětí uslyšel tichý, téměř nepatrný hlas:

S jistotou ti dnes říkám, budeš se mnou v ráji.

V tom na rameni ucítil čísi ruku a vylekaně se otočil.

„Maatane, jsi to ty?“

„Tony! Co ty tady děláš?!“ Objali se, a aniž by spolu promluvili jediné slovo, začali plakat. Došlo jim, že stejný zážitek právě měli oba. Snad půl hodiny tam jen seděli a mlčky se snažili pochopit, co se právě stalo.

Nakonec ticho přerušil Tony. „Maatane, proč jsi sem šel?“

„Něco mě sem táhlo, ani jsem nevěděl, proč vlastně.“

„Já to měl stejně. Nebyl jsem si jistý, proč mám pocit, že bych měl být tady... Taky jsi viděl Spasitele v tom odrazu na vodní hladině?“

„Ano, zjevil se mi naprosto jasně. Dělo se toho tolik... Nevěděl jsem, co si počít.“ Maatan se na chvíli odmlčel, dosud v slzách, a pak se zeptal: „Jak jsi viděl Apollónovu tvář poté, co Ježíš zemřel?“

„Jako svoji vlastní tvář,“ stísněně hlesnul šeptem Tony.

„Tony, co to má znamenat?“

„Podle mě to, že v té fontáně se odráží naše vlastní přirozenost, tedy že to naše spravedlnost si žádá smrt jako cenu smíření za přestoupení.“

„Však i v Bibli se píše, že ‚bez vylití krve není odpuštění‘.“ (Židům 9:22) Maatan se zamyslel nad vlastním životem a porozuměním. „Ale já měl za to, že tuhle smrt požadoval Bůh.“

„To já taky,“ přiznal Tony, „ale zjevně se ohledně té oběti máme poučit o něčem, čemu jsme dosud nerozuměli. Viděl jsi, jak se ta Diana a Pan spojili s Apollónem?“

„Viděl, a Diana se mě pak pokoušela škrtit, když jsem volal Ježíše o pomoc.“

„To samé jsem zažil taky,“ přitakal tiše Tony. „Dnes, v téhle fontáně, se nám zjevila Goliášova moc. Vládne pomocí toho, že požaduje smrt, a vládne tak nad celým světem. Smrtí Krista však byl Goliáš poražen. Kristus vlastní smrtí porazil toho, kdo měl ze smrti svou moc, a tím je d'ábel.“ (Židům 2:14)

„Musíme prozkoumat Boží spravedlnost, protože dnes jsme byli svědky její padělané verze,“ prohlásil Maatan.

„Řekl bych to úplně stejně. Musíme hodně studovat, abychom se připravili na boj s tímhle obrem, jenž vládne zoufalství,“ odpověděl váhavě Tony. „Teď jsme viděli Kříž (Ukřižování) skrze filtr této fontány. Představa smíření skrze náhradníka coby oběti nás zaslepovala vůči skutečné Boží spravedlnosti.“

„Ale jak jinak by si Bůh získal naši pozornost? Když jsme byli vychováni v ideje toho, že přestoupení vyžaduje smrt, co jiného pak Bohu zbývalo než poskytnout nám to, co je podle nás k odpuštění a záchraně nutné?“

„To je dost hluboká myšlenka. Ukřižování resp. ten Kříž byl skutečně potřeba – byla to jediná cesta, jak jsme mohli dojít k hlubšímu porozumění Boží lásce.“

„Připomíná mi to tento verš,“ rozpomněl se nadšeně Maatan:

Byla mi dána třtina podobná holi se slovy: „Vstaň a změř Boží svatyni i oltář a ty, kteří se v ní klanějí. **Ale vnější nádvoří svatyně vynech a neměř je, protože bylo dáno pohanům**, kteří budou šlapat po svatém městě dvaatřicet měsíců.“ Zjevení 11:1-2

„Výborně, Maatane! Zrovna jsem si vzpomněl na ten obětní oltář na nádvoří, který byl vyrobený z mosazi...“

„...což znamená, že nedokáže odrážet Boží myšlenky, protože mosaz pochází z Kostnice,“ doplnil nahlas Tonyho myšlenku Maatan.

„Myslíme si oba totéž. Bůh musel vydat svého Syna smrti, protože my jakožto lidstvo žili v přesvědčení, že hřích vyžaduje smrt a že tuto smrt musí přestupníku způsobit Bůh sám.“

„Mám husí kůži už z toho pomyšlení,“ přiznal Maatan.

„Odvezu tě domů,“ nabídl mu Tony. „Přijel jsem sem autem. Tohle byl ten nejnezapomenutelnější den v mém životě.“

„Děkuji, Tony, tohle bylo opravdu fascinující zjevení. Musíme to prozkoumat a modlit se, ať vše správně pochopíme... Otče, než odsud odejdeme, chceme Ti poděkovat za to, že jsi k nám promluvil skrze tuto mosaznou fontánu smrti a ukázal nám tak světlo pravdy. Ve jménu Ježíše, amen.“

52. Odsouzení

Během následujících dní a týdnů byl Maatan zamklklejší a uzavřenější než obvykle. Snažil se pochopit onu obrovskou záhadu, pronásledovala jej ta myšlenka o zavraždění Božího Syna. Svůj čas trávil procházkami po lese a kolem řeky, kde hledal klid v osamění.

Celou dobu žádám Boha o odpuštění. Dostal jsem příslib ráje, toho jsem si vědom, ale to ujištění jako by mi pronikalo mezi prsty. Srdce mi svírá strach, strach ze smrti, a opět se tak ocitám v Goliášově područí.

„Vypadáš utrápeně, Maatane,“ oslovila ho Stella s obavami v očích. „Pořád myslíš na to zjevení u fontány? Byl to šok i pro mě, když jsi mi řekl, že na Apollónově soše byla vidět tvoje vlastní tvář.“

„V tu chvíli jsem si uvědomil svoji identitu syna hromu a blesku. Podědil jsem nesprávné zásady vládnutí, panování a spravedlnosti, mám převrácený náhled na moc a autoritu. Tohle odhalení mě hluboce zasáhlo, až do duše. Pořád je toho spousta, čemu nerozumím, a tíží mě pocit viny, že jsem Jehovova syna Ješuu zabil já. Mám pocit, jako bych neznal ani sám sebe, a pořád mě to trápí – obzvláště když si v Písmu čtu Boží varování proti vzpurným hříšníkům.“

„Jaké přesně verše z Písma máš na mysli?“

„Myslím tyto verše:

Hospodin řekl: Vyhladím z povrchu země člověka, kterého jsem stvořil, vyhladím člověka i zvěř, plazy i nebeské ptactvo, protože lituji, že jsem je učinil. Genesis 6:7

A Hospodin seslal na Sodomu a na Gomoru déšť síry a ohně. Bylo to od Hospodina z nebes. Genesis 19:24

On jim řekl: Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Připašte si každý meč k boku, projděte tábor sem a tam od brány k bráně a zabíjejte každý svého bratra, každý svého přítele, každý svého příbuzného. Synové Léviho učinili podle

Mojžíšova příkazu a onoho dne padlo z lidu asi tři tisíce mužů. Exodus 32:27-28

Kdykoliv čtu něco takového, mám strach, že tohle si za smrt Božího Syna zasloužím i já. Popadá mě strach a ten vede k soužení. Víím, že bych se bát neměl, ale tenhle zločin proti Bohu a jeho Synovi je tak urážlivý, tak strašný, že jsem v pokušení mít ho i za neodpustitelný. Já víím, že je to špatně, ale ten pocit se mě prostě drží – obzvláště tehdy, kdy jsem sám v pokušení zhrěšit nebo upadnout do pokušení. Připadám si naprosto nehodný Boží lásky a mám pocit, že bych měl zemřít za to, co jsem udělal. Ty výroky rezonují mojí duší. Přestože se domáhám Boží spravedlnosti, i tak mám pocit, že tohle platí pro mě:

Lidský synu, nastav svou tvář směrem k Témanu, kaž proti Dárómu a prorokuj proti lesu na poli Negebu. Řekneš Negebskému lesu: Slyš Hospodinovo slovo: Toto praví Panovník Hospodin: Hle, roznítím v tobě oheň a strávím v tobě každý strom syrový i každý strom vyschlý. Plápolající plamen neuhasne a budou jím popáleny všechny tváře od jihu na sever. Tehdy každé tělo uvidí, že jsem jej zapálil já, Hospodin, a neuhasne. Tu jsem řekl: Ach, Panovníku Hospodine, oni mi říkají: Cožpak on nepředkládá pouze podobenství? I stalo se ke mně Hospodinovo slovo: Lidský synu, nastav svou tvář proti Jeruzalému, kaž proti svatyním a prorokuj proti izraelské zemi. Řekneš izraelské zemi: Toto praví Hospodin: Hle, jsem proti tobě, vytáhnu svůj meč z pochvy a vyhladím z tebe spravedlivého i ničemu. Kvůli tomu, abych z tebe vyhladil spravedlivého i ničemu, proto vyjde můj meč ze své pochvy na veškeré tělo od jihu na sever. I pozná, každé tělo, že já Hospodin jsem vytáhl svůj meč z pochvy; už se nevrátí. A ty, lidský synu, vzdychej zlomený v bedrech. S hořekováním budeš vzdychat před jejich očima. Ezechiel 21:2-11

Když se modlím, cítím něžnou útěchu od mého milovaného Spasitele a uvědomuji si, že mě nabádá k odvaze a víře v Otcovo odpuštění. Záměrně se snažím věřit, že kde se rozmohl hřích, tam se ještě mnohem více rozhojnila Boží milost, ale v současnosti jako by mě obkličovala tma a občas jako by se mi Jeho tvář skrývala. Mám důvěru, že Kristus zemřel za usmíření mých hříchů, ale síla toho zjištění, že jsem jej vlastně zabil já, ta mě rozechvívá. Uniknout z tohoto města je mnohem těžší, než jsem si představoval, a Goliáš je mnohem vychytralejší a mocnější než jeho synové.“

„A nezkoušel sis o tom promluvit s Tonym a Ericem?“ zeptala se jej Stella poté, co jej pozorně vyslechla. „Tony si přeci jen zažil totéž, tak ti do toho třeba dokáže vnést trochu světla.“

„To máš pravdu, Stello. Jen jsem potřeboval být na nějaký čas sám a zpracovat to všechno, co se stalo. A že toho nebylo málo. Sice jsem věděl, že jsem hříšník, ale nikdy jsem si to neuvědomoval tak hluboce jako po tom, co jsem toho večera viděl.“

„Pán tě vede, Maatane. A já jsem si jistá, že ti ukáže, co máš dělat.“ Stella položila Maatanovi ruku kolem ramen ve snaze utěšit jej v jeho zkouškách.

„Já mému milovanému Spasiteli důvěřuji. Ten mě nikdy nezklamal a já věřím, že i navzdory mým bezbožným skutkům, kterých jsem se proti němu dopustil, mě stále miluje. S jeho Otcem mám však problém, v nitru mám nadále pocit nejistoty. Víím, že to zní pošetile, ale napovídá mi to, že Otce neznám tak, jak bych měl – vždyť Ježíš říká, že ‚pokud jste viděli mě, viděli jste i Otce‘. Miluji Ježíše a víím, že On miluje mě. Otce miluji také, ale i tak se bojím. Možná přemýšlím nad tím, jak by bylo mně, kdyby mi někdo zabil syna. Okamžitě mi v duši narůstá ohnivý žár a hřmění, protože bych rozdrtil každého, kdo by si na mého syna dovolil být jen vztáhnout ruku.“

„V tomhle pocitu tě chápu, Maatane, přestože bych ho nevyjádřila stejnými slovy. Na obranu svých dětí bych udělala cokoli. Jenom v tom nevnímám ten ohnivý žár a hřmění jako ty – možná proto, že tohle

nutkání a síla potřebná k tomuto způsobu ochrany se vyskytuje více u mužů než u žen.“

„Budiž požehnána Stello, co bych si bez tebe počal. Co se týče toho hřmění v duši a obrazu Apollóna, který je synem bouře... Není náhodou možné, že si zaměňuji Jehovu a Dia? Od Trojice už jsme unikli a máme víru, že Jehova je od své podstaty Agape. Je štědrý, milující a laskavý... jenže Písmo ho přitom na hoře Sinaj vyobrazuje s hromem a bleskem. I z Jehovova trůnu vychází hrom a blesk. Jak tomu pak mám rozumět? Možná právě proto s tím tak válčím. Pochází můj pocit odsouzení od Dia místo od Jehovy? Zaměňuji si Dia s Jehovou? Při hledání Otce mi v duši zuří válka mezi identitami.“

„Maatane, promluv si s Tonym. Vždyť víme, že se nachází na stejné cestě, a dva jsou více než jeden.“

„Je to tak, Stello. Asi je na čase začít s ním tohle téma řešit více.“

53. Klíč zrcadla nalezený v lese

Následující týden tedy Maatan navštívil Tonyho, aby zjistil, jak se má on.

„Pojď dál, Maatane. Těch posledních pár týdnů od našeho setkání u fontány, to je síla.“

„To bych řekl,“ zanaříkal Maatan. „Můžeme se spolu na chvíli pomodlit? Až to všechno budeme řešit, chtěl bych u toho mít spojení s Ježíšem.“

„Určitě. Máme tu i Erica, který se pomodlí s námi a pomůže nám ve studiu těchto událostí.“

„To jsem rád, že se přidáš, Ericu,“ řekl Matan. Muži pak chvíli strávili modlitbou, při níž prosili o jasnější porozumění, a poté vstali.

„Třeba bychom se při hovoru mohli projít,“ navrhl Tony. „Myslím, že čerstvý vzduch nám udělá dobře.“

Během procházky po lese začal jako první mluvit Tony. „Mám tu něco, co napsal můj praděda. Připomněl mi to přítel jménem Marc Fuller a mám pocit, že by nám to mohlo pomoci.“ Tony se dal do čtení:

Přesto je však také pravda, že už sama Boží spravedlnost tkví v zákonu; zákon je totiž pouze vyjádřením Boží vůle, je pouhým přepisem jeho charakteru. A protože je tomu tak, z povahy věci vyplývá, že nikdo nemůže v zákoně vidět Boží spravedlnost, nikdo nemůže v zákoně najít Boží spravedlnost, pouze Bůh sám. A to jen podtrhuje onu mocnou pravdu, že kdokoliv - ať již je to Bůh či člověk - v zákoně vždy uvidí a nalezne pouze SVOU VLASTNÍ spravedlnost. Ze strany člověka je to hřích, protože se mu nedostává Boží spravedlnosti. Ze strany Boha je to však spravedlnost, protože to je sama spravedlnost Boha v celé své dokonalosti. *Review and Herald*, 12. prosince 1899

„To je tak dokonale důmyslné,“ užasl Maatan. „Každý, kdo do zákona nahlíží, v něm vidí svou vlastní spravedlnost, takže je mu dokonalým zrcadlem.“

„Myslím, že tohle dobře doplní zase citát od mého pradědy,“ přihlásil se o slovo Eric.

Jak víme, že máme Ježíšovu víru? Kdo nám to řekl – člověk či Bůh? Bůh řekl: ‚Sami sebe zkoušejte, zda jste ve víře‘. 2. Kor. XIII:6. Jak se to dělá? Mnozí se zkrátka jen porovnávají s ostatními ve svém okolí, ale o tom nám Pavel říká, že je to „nemoudré“. **Bůh nám poskytl sklíčko, do něhož můžeme nahlédnout a vidět se takoví, jací jsme. Tímto sklíčkem je Jeho slovo.** Jakub napsal: „Neboť je-li někdo posluchačem slova, a ne tím, kdo je činí, ten se podobá muži, který v zrcadle pozoruje svou přirozenou tvář; podíval se totiž na sebe a odešel, a hned zapomněl, jaký byl. Kdo se však zahledí do dokonalého zákona svobody a vytrvá, kdo se nestane zapomnětlivým posluchačem, nýbrž činitelem skutku, ten bude blahoslavený ve svém jednání.“ Jakub 1:23-25. Tento „zákon svobody“, o němž Jakub píše, je tentýž zákon, který nám říká „Nezaczizoložíš a Nezavraždíš“. Jakub 2:8-12. Tento zákon je zrcadlem duše. To skrze nahlížení do něj se můžeme ujistit, zda jsme ve víře. Ti, kdo zachovávají víru, zachovávají i přikázání. Zjev. XIV. 12. **Prozkoumali jste se v tomto zrcadle a víte, co za člověka jste, zda jste ve víře?** Učiňte tak a uvidíte, zda se neukáže místo, kde vaše konání s vírou v souladu není. E. J. Waggoner, *Přítomná pravda UK*, 7. března 1895

„My přirozeně předpokládáme, že to, co o Bohu čteme v Božím Slově, vypovídá o tom, jaký Bůh je,“ navázal Eric opatrně. „Ale pokud je Bible zrcadlem neboli sklíčkem, v němž vidíme sami sebe, nevypovídá náhodou Bible spíše o tom, co si o Bohu myslíme?“

„No ne! To je fascinující myšlenka. Proč mě to nenapadlo dřív?“ rozkřikl se Maatan. „Když si čteme Bibli, ukazuje nám, co si myslíme o Bohu. Částečně proto je zrcadlem našich duší.“

„Ano... a otázkou potom je – jak poznáme rozdíl mezi tím, kdy Bible skutečně odhaluje Boží povahu neboli charakter, a naším přirozeným smýšlením a představami o Boží povaze?“ nadhodil bystře Eric.

Maatan se na chvíli zamyslel. „Ježíš říká, že pokud jsme viděli jeho, viděli jsme i Otce. Pokud tedy chceme poznat charakter Otce, musíme ho hledat v životě Ježíše.“

„Taky si říkám,“ souhlasil Tony. „Vzpomněl jsem si na tento verš:

A my všichni, spatřující s odhalenou tváří Pánovu slávu jako v zrcadle, jsme proměňováni v týž obraz, od slávy k slávě, jako od Pána Ducha. 2. Korintským 3:18

„Ale samozřejmě!“ zvolal Maatan. „Vždyť Ježíš je zrcadlovým odrazem Otce, protože je přesným otiskem. (Židům 1:3). Když se budeme zabývat tím, kam až toto zrcadlo sahá, můžeme si ho pak porovnat se zbytkem Písma a zjistit, kde Písmo odhaluje charakter Boha a kde odhaluje naše falešné smýšlení o něm.“

„Ježíš například během svého pobytu na zemi nikoho nezabil. Řekl, že na zemi odhaluje slávu svého Otce neboli jeho charakter,“ řekl Eric a poukázal na další verš:

Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokonal dílo, které jsi mi dal, abych je vykonal. Jan 17:4

„Všechny ty verše z Bible, které jako by vykreslovaly Boha coby ničitele, jsou ve skutečnosti zrcadlem našeho lidského smýšlení o něm. Poukazuje to na naše hříšné myšlenky. Ukazuje se tak, že skutečně nikdo nemůže doopravdy znát Otce, aniž by k tomu přišel skrze Ježíše a to, co během svého života na zemi odhalil On,“ prohlásil nadšeně Maatan.

V tu chvíli se nebe roztrhlo a na jejich hlavy se začal snášet déšť. Na nebi vysvitla duha, jako by chtěla svědčit pravdivosti těchto věcí. Maatan začal jásat a rozběhl se lesem jako smyslů zbavený. Teď měl klíč k tomu, jak rozlišit Dia od Jehovy.

Pak ucítil, že mu klíč v kapse zavibroval. Když ho vytáhl, zjistil, že drahokam Božského vzorce zprůhledněl jako křišťál a on se tak mohl dívat skrze klíč.

„Haleluja, blížíme se k poslednímu pilíři,“ oznámil Maatan. Jakmile dorazili zpět do tepla Tonyho domu, všichni společně poklekli a vzdali Bohu dík. Poté, co skončili se svým díkuvzdáním, Maatana něco napadlo.

„Vlastně dává naprostý smysl, že bychom si měli číst Starý Zákon podle Nového. Stejně jako je Ježíš cestou k Otci, tak i Nový Zákon je jedinou cestou ke Starému.“

„Opravdu důmyslná myšlenka, Maatane. Božský vzorec nám opět ukazuje strukturu, podle níž můžeme rozklíčovat Pentagon lží,“ pochválil ho radostně Eric. „Pojďme s tímto novým světlem studovat Bibli nanovo!“

54. Proklet od země

Dalších pár týdnů a měsíců se Maatan, Tony a Eric podobně zabývali různými biblickými příběhy, v nichž Bůh vyzníval spíše jako otec Apollónův než Otec Ješuův.

„Přemýšlel jsem nad příběhem Kaina a Ábela ve spojitosti s příběhem o potopě. Podívejte, jak se zde píše o tom, co potká Kaina poté, co svého bratra Ábela zabil,“ nadhodil Maatan.

Hospodin řekl Kainovi: Kde je tvůj bratr Ábel? On odpověděl: Nevím. Cožpak jsem strážcem svého bratra? Hospodin řekl: Cos to udělal? Slyš, krev tvého bratra ke mně křičí ze země! **A nyní budeš proklet a vyvržen ze země**, která otevřela svá ústa, aby ze tvé ruky přijala krev tvého bratra. Genesis 4:9-11

„Vidíte, odkud ta kletba má přijít? Nikoliv od Boha, ale ze země. Zabití Ábela jakýmsi způsobem ovlivní zemi tak, že se mu přijde pomstít a Kaina proklít,“ podotknul Maatan.

„To dává smysl i v případě, když si člověk čte příběh o potopě pozorně,“ přitakal Tony.

Země však byla před Bohem zkažená; země byla plná násilí. Bůh hleděl na zemi, a hle, byla zkažená, protože všechno tvorstvo na zemi pokazilo svou cestu. I řekl Bůh Noemu: Předě mne přišel konec všeho těla, protože země je plná jejich násilí. Hle, zničím je spolu se zemí. Genesis 6:11-13

„Jak vidíš, tady se píše, že země sama byla zkažená, takže Bůh ve výsledku viděl, že bude reagovat na veškeré hříchy na ní nahromaděné. Proto řekl: ‚Zničím je spolu se zemí.‘“

„Bereme-li v potaz Ježíše Krista, který nám říká, že Otec je jako On, nemůže to znamenat, že by se je Bůh chystal zahubit přímo,“ dodal Eric. „Namísto toho, stejně jako když Ježíš opustil jeruzalémský chrám

se slovy, že jejich dům byl ponechán ke zpusnutí, tak i Bůh dovolil, aby se země dostala do bodu, kdy padne kletba na celý svět.“

„Podívej na tenhle verš, který jsem teď objevil v knize Izaiáš,“ vložil se do toho Maatan. „A to jsem jenom hledal slova *země a kletba*:“

Usychá, vadne země, chřadne, vadne svět, chřadnou velikáni lidu země a země je znesvěcena pod svými obyvateli. Vždyť přestoupili zákony, změnili ustanovení, porušili věčnou smlouvu. Proto šíří zemi prokletí a její obyvatelé nesou vinu. Proto ubude obyvatel země a lidí zůstane maličko. Izaiáš 24:4-6

Písmo jako by nám říkalo, že naše planeta je znesvěcená neboli negativně ovlivněná hříšností lidského pokolení. Jak jinak chápat výraz „znesvěcena pod svými obyvateli?“

„Když jsem hledal stejná klíčová slova, našel jsem tohle,“ doplnil ho Tony:

On obrátí srdce otců k synům a srdce synů k otcům, abych nepřišel a nestihl zemi klatbou. Malachiáš 4:6

„Neznamená to náhodou, že když rodiny nefungují, hříšnost vzrůstá o to více a země je tím pádem touto hříšností prokleta?“

„Zdá se, že tohle částečně potvrzuje i tento verš z Leviticus 18,“ přitakal Eric.

Neposkvrníte se žádnou z těchto věcí, neboť všemi těmito věcmi se poskvrňovaly národy, které před vámi vyháním. Protože se země poskvrnila, navštívil jsem ji s trestem za její provinění a země vyvrhla své obyvatele. Leviticus 18:24-25 (CSP)

„Zvrácenost rodin, o které se mluví v této kapitole, vede k tomu, že země vyvrhne, neboli zničí svoje obyvatele,“ rozvedl to Eric. „Tak se

naplňuje to, co Bůh řekl na počátku Kainovi, že bude „proklet a vyvržen ze země.“

„Ale jak je vůbec možné, aby lidé ovlivnili zemi do takové míry, že hrozí její zničení?“ divil se Maatan. „Víme, že podle Bible jsme stvořeni ze země. Jeden vědec jménem Manfred Clynes dělal výzkum ohledně vibrační frekvence lidských emocí. Je možné, že by pocity vzteku, hořkost, zármutek, vraždění a sexuální hýření ovlivnily křehkou rovnováhu přírody?“

„Leckdo by ti řekl, že to je hloupost, ale Bible rozhodně dává spojitost mezi hříšností lidstva a ničením této země,“ odpověděl Tony. „Pokud bychom nepřijmuli tento náhled, museli bychom dojít k závěru, že tohoto ničení se dopouští Bůh – jenže jak nám ukazuje Ježíš, tak to být nemůže, protože on také nikdy nikoho nezničil.“

„Pokud je to pravda, mohli bychom to brát tak, že činy Dia, který je bohem hromu a nebes, jsou ve skutečnosti projevy lidské hříšnosti. Když se člověk ve svých myšlenkách stane bouřlivým, ovlivní to i zemi ve formě bouří a ničení. Nemohlo by i to zapadat do Božského vzorce zdroje a prostředníka?“

„Ted' nevím, zda tě chápu, Maatane. Zkus to říct znovu.“

„Myslím to tak, že pozemské bouře se odehrávají v lidských myslích,“ pokračoval Maatan. „Toto sémě se v atmosféře projeví viditelně, protože člověku byla svěřena vláda nad zemí. Před lidským upadnutím do hříchu se Bible o žádných bouřích nezmiňuje – země byla zavlažována mlhou a v té době ani nebylo deště.“

„Na tom, co říkáš, asi bude něco pravdy,“ uznal Eric. „Možná ta myšlenka ještě není úplná, ale rozhodně je dost zajímavá.“

„Jsem si jistý, že to není všechno,²² ale opravdu v tom asi vidím Božský vzorec. Připomíná mi to tu příhodu, kdy Ježíš nakrmil pět tisíc lidí a učedníci poté viděli, že ho lidé chtějí vzít s sebou a učinit z něj krále.

---

²² Více informací ohledně problematiky charakteru Boha najdete v knize *Agape* na fatheroflove.info

Ježíš jim v reakci na to přikázal, ať skočí do lodi a odplují. Je možné, že právě frustrace těchto učedníků z toho, že Ježíš odmítl být králem, mohla vést až k bouři, která je postihla hned poté?“

„To jsou fascinující myšlenky, Maatane,“ podpořil ho Tony. „Na jejich potvrzení bude rozhodně potřeba hlubší výzkum, ale mám dojem, že neuvažuješ nesprávně.“

„Nebyl to náhodou Nikola Tesla, kdo řekl: ‚Kdo chce pochopit Vesmír, ať přemýšlí o energii, frekvenci a vibracích‘? Energie a vibrace, ty nás všechny propojují. Cítíme emoce ostatních, vnímáme, když jsou rozzlobení, v nepokoji nebo šťastní. Nejen že to vidíme, my to i cítíme. Pomyslete na světlo a zvuk – ty jsou taky založené na vibracích a frekvenci. V tom případě to musí být tak, že pokud přemýšlíme a mluvíme s láskou, i zemi to ovlivní pozitivně, a pokud naopak přemýšlíme a mluvíme řečí nenávisti a hněvu, na zemi to bude mít negativní vliv.“ Maatan začínal propadat nadšení, že právě tohle je ta odpověď, kterou hledal.

„Nebo to taky může být něco, co nás napadá čistě na základě hnutí New Age,“ upozornil ho Eric.

„Ale tohle hnutí ve svých principech staví na božství a nesmrtelnosti člověka, což Bible jasně popírá; naproti tomu principy vibrací a frekvencí jsou zkrátka součástí vědy. Tak či onak, Bůh řekl, že Kain bude vyvržen ze země a nikoli stižen kletbou od Boha. A Kain se i přesto snažil následné katastrofy přisuzovat Božímu konání:

Hle, dnes jsi mne vyhnal z povrchu země a před tvou tváří se budu muset ukrývat. Budu na zemi bezdomovcem a tulákem a každý, kdo mě najde, mne bude moci zabít.
Genesis 4:14

Kain řekl Bohu, že to on ho ze země vyhnal, ale přitom si to způsobil sám,“ usoudil Maatan.

„Potom mě napadá, jak to bylo během potopy se zvířaty,“ pokračoval Tony. „Jak víme, část se jich zachránila v arše, ale co naprostá většina zvířat? Podívejte se znovu sem:

Hospodin řekl: Vyhladím z povrchu země člověka, kterého jsem stvořil, vyhladím člověka **i zvěř, plazy i nebeské ptactvo**, protože lituji, že jsem je učinil. Genesis 6:7

Pokud Bůh sám skutečně přímo zničil zemi vlastní rukou, znamená to, že Bůh také zahubil miliony zvířat, ptáků a dalších stvoření. Ale jakého hříchu se dopustili oni, že by si zasloužili být zničeni jeho rukou? Boha to vykresluje jako tyrana, který je schopen jen tak bez důvodu zničit tolik nádherných živých bytostí.“

„A taky to pak zní, jako že největší míru negativní vibrační frekvence na zemi působí Bůh,“ dodal Maatan.

„Zajímavé, Maatane. Jako příčinu odhaduji to, že když Kain zabil Ábela, vibrace v Ábelově krvi negativně ovlivnilo zemi,“ řekl Eric.

„V té potopě přitom zemřely miliony lidí. Pokud ji způsobil Bůh, pak vlastně porazil sám sebe, protože tento zhoubný vliv na zemi vycházející ze smrti milionů lidí by se pak dal přisuzovat Jemu a nikoliv lidem. Boha to vykresluje nejen jako ničitele nevinných bytostí, ale i ničitele životního prostředí!“ prohlásil Maatan.

„Není divu, že lidé nemají zábrany zemi znásilňovat a ničit ji,“ uvážil Tony. „Přeci jen uctívají Boha, který dělá totéž, když se rozlítí.“

„Já hodlám věřit tomu, co Bůh řekl Kainovi – že ta kletba nepochází od Boha, ale od země,“ pokračoval Maatan. „Pocházela od země znesvěcené hříšností lidské rasy. Právě tuto kletbu vzal na sebe Kristus a pozdržel ji, aby byl náš trest načas podmíněně prominut, což je symbolizováno tím, že má na hlavě korunu z trnů.“

„No jistě!“ přitakal Eric. „I ty vibrace pak dávají smysl, protože nás v tomto městě drží systém frekvencí, který propojuje mosazná znaménka se železnými sloupy. Také víme o tom, že elektromagnetické

frekvence pohánějící naše telekomunikační systémy mají vliv na včely a migraci ptáků a velryb.“

„Jestli začneme mluvit o tomhle, rozzlobí to hodně lidí,“ zasmál se Maatan.

„Klíčovou pointou, která by nám neměla uniknout, je to, že pokud čteme Bibli odděleně od života Ježíše, pak zdánlivě odráží lidské smýšlení a to, jak by lidstvo samo naložilo se vzbouřenými a zkaženými lidmi,“ shrnul to Tony. „Odpovědí je dát jim nejdříve čas na učinění pokání a poté je vyhladit. Spousta lidí má za to, že dát lidstvu 120 let je štědré. A pokud se po takové době nezačali kát, inu, pak je Bůh zahubil. A nejen zahubil – shodil na ně samotnou oblohu a země se pod nimi rozevřela, což je muselo naprosto vyděsit, a když umírali, umírali proto tou nejstrašlivější představitelnou smrtí.“

„Jenže ve světle Ježíšovy projevené povahy lze příběh o potopě vnímat jinak,“ navázal Eric. „Skrze slávu Pána Ježíše se v Bibli otevírá mnohem lepší vysvětlení charakteru Boha. To, co nám bylo skryto, vyjde najevo díky víře, že Bůh je jako Ježíš.“

„Pánové, tohle bylo opravdu produktivní studium. Božský vzorec nám opět ukázal cestu k pravdě. Tyto poznatky rozhodně ještě skýtají mnoho věcí k zamyšlení, ale v Bibli nacházíme důkazy, které tento směr uvažování podporují. Jediným důvodem, proč by to někdo nechtěl přijmout, je to, že sám raději bude uctívat boha, který zabíjí... což pak leccos vypovídá o povaze toho, kdo si něco takového myslí,“ zauvažoval Maatan na závěr.

„A to jen dokazuje, že Bible je skutečně zrcadlem našich duší.“

55. Strojovna

„Tak připravuji menší přednášku na naše příští setkání o Pesachu,“ oznámil Maatan.

„A o čempak hodláš mluvit?“ zajímala se Stella.

„Chtěl bych dát dohromady strukturu několika klíčových bodů, které se vztahují k úniku z Pentagonu lží. Jsem si jistý, že už jsme blízko cíle, tak bych to jenom chtěl předložit všechno uceleně.“

„A víme už přesně, kdy bude Pesach letos?“

„Měl by být v polovině dubna, ale abychom měli naprostou jistotu, nutno ještě počkat na potvrzení o stavu obilí v Izraeli.“

„A proč že musíme čekat na zprávy o stavu obilí v Izraeli?“

„Jde o součást takzvaného půlnočního volání od adventistických průkopníků. Ti využívali metodu karaitského kalendáře, která je podle mě tou nejlepší metodou, jakou se můžeme řídit. Někdo může mít jiný názor, což je také v pořádku.“

„Tak každopádně přeji, ať se ti přípravy vydaří, miláčku.“

„Díky, milovaná. Rozhodně už jsme urazili řádný kus cesty!“

V rámci příprav na svou sérii přednášek si Maatan připomněl výrok od autora ze 17. století, pastora Johna Flavela:

„Když mladý křesťan, nemaje pevný základ, spatří veškeré tyto zásadní pravdy a vidí pro ně pádné doklady a důvody, i tak může být slepý vůči správnému pořadí a zasazení veškerých těchto pravd. Je vzácné, aby mladý profesor chápal nezbytné pravdy metodicky, a to je velice velká chyba, neboť užitečnost a vytříbenost jednotlivých pravd nalézají se částečně v jejich vzájemném uspořádání a náležitosti. Právě toto tudíž bude velice důležitou součástí vašeho přetvoření – spatřit tělo křesťanských nauk takové, jaké je, v jediném záběru, neboť jeho jednotlivé části jsou

v dokonalé harmonii spojeny, být obeznámen s aspekty toho, v nichž jeden bod souvisí s druhým, a jaké je správné místo toho všeho. Existuje veliký rozdíl mezi tím, když dotyčný vidí různé součástky z nástěnných hodin či hodinek rozebrané a roztroušené, a když je pak vidí složené v pohybu a akci. Vidět tu kolík a tam zas kolečko a netužit, jak to vše spojit v jeden celek, ba ani nevidět je na jejich správném místě, to mnoho uspokojení nepřináší. Proto právě tato struktura a sestavení svatých nauk musí být známa a s každou částí nutno zacházet v duchu toho, že v rámci tohoto sestavení má své konkrétní využití a je propojena s ostatními částmi. Pouze tak lze jasně chápat pravou podstatu Teologie, tedy spolu s harmonií a bezvadností pravdy.“ John Flavel, *Fontána života otevřená*, Úvod.

Tento citát Maatanovi dlouhodobě ležel v hlavě. Dotýkal se systematického způsobu myšlení, který získal během studia počítačového programování a pomocí něhož si získané informace uspořádal do schémat. I tento relační (vztahový) systém vyžadoval znalost nikoliv pouze jednotlivých prvků systému, ale i toho, jak spolu tyto prvky vzájemně souvisí (jaký mají vztah).

Svátek nekvašených chlebů se blížil a Maatan děkoval Pánu za to, že mu při přípravě přednášky dodává své vedení. Některé svoje myšlenky zformuloval následovně:

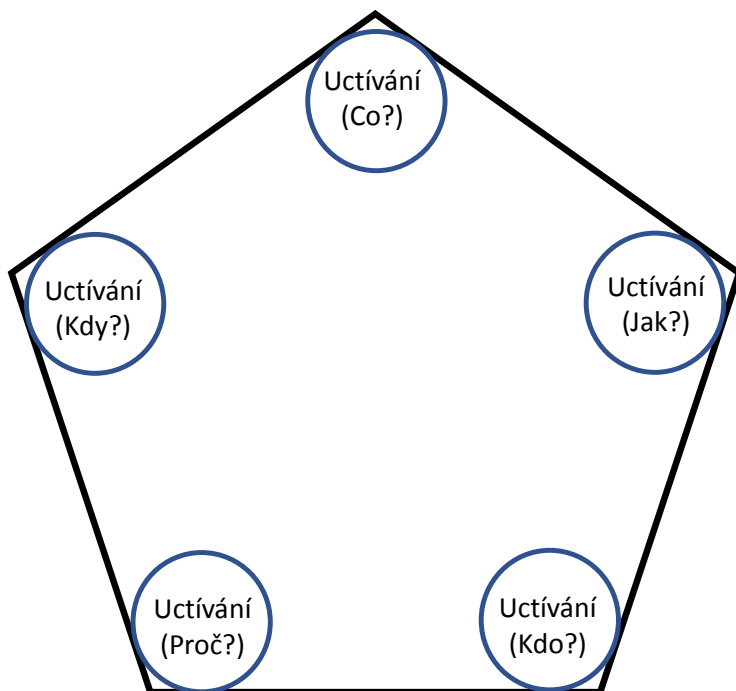
„Moji drazí přátelé, kráčíme spolu na této cestě ven z města Kostnice a zrak přitom upíráme výhradně k městu nebeskému. Nabyl jsem dojmu, že je důležité předložit vám určité klíčové prvky toho, co se společně učíme. Jak je vidět, existuje pět hlavních oblastí, jimiž je potřeba se zabývat, protože jsme všichni byli opatřeni pětícími znaménky, která nás mají v tomto městě udržet. Mějte na paměti, že toto město vystavěli synové Kaina, kteří si přivlastňují vedoucí pozici jakožto děti nejstaršího z Adamových potomků.

Díky našemu studiu Písma a poznatků od poslů, kteří přišli v roce 1888, se nám podařilo zpřístupnit čtyři z těchto pěti znamének. Kromě toho víme, že problematika pátého znaménka se pojí s Božím charakterem. Jelikož je nám známo, *kam* si přejeme jít – dostat se z tohoto města a do atmosféry nebes – pak nám k zodpovězení zbývá těchto pět otázek:

1. Koho uctíváme?
2. Proč uctíváme?
3. Kdy uctíváme?
4. Jak uctíváme?
5. Co uctíváme?

Uctívání znamená vyjadřování úcty a velebení božské bytosti, přičemž božskou bytostí je v tomto případě ta nejvyšší Bytost neboli Stvořitel.

Pokud bychom si těchto pět otázek měli uspořádat podle spojitosti s pětící pilířů, které obklopují toto město, mohlo by to vypadat takto:

Jelikož nám sám Pán Ježíš říká, že On je cesta k Otci, pravda a život, potom právě skrze Jeho identitu nalézáme kotevní bod neboli základní kámen všeho dalšího, nad čím se musíme zamýšlet. Tuto skutečnost jen potvrzuje ve svém dopise Pavel, který napsal, že nelze položit jiný základ nežli Ježíše Krista. (1. Korintským 3:11).

Přesněji se tedy musíme ptát na stejnou otázku, jakou Ježíš položil Petrovi: ‚Kdo říkáš, že jsem?‘ Na což Petr odpověděl: ‚Ty jsi Kristus, Syn živého Boha.‘

Sám Satan zradil realitu tohoto, když při zápasu s Kristem po Ježíšovi požadoval, aby třikrát prokázal svou identitu, a vyzýval ho: ‚Pokud jsi skutečně Syn Boží... udělej to a to.‘ Satan nabídl Kristovi způsob, jak by mohl prokázat svou identitu skrze projevení nadpřirozených schopností. Kristus na tuto výzvu odpověděl slovy: ‚člověk by neměl být živ pouze z chleba, ale z každého slova, které vychází z úst Božích‘.

To nám napovídá, co je jedním z klíčových témat potřebných k úniku z Pentagonu lží. Vztahuje se k tomu, zda žijeme podle Božího Slova nebo ne. Následně je potřeba si všimnout, že to poslední, co Kristus od svého Otce slyšel, bylo toto:

‚Ty jsi můj milovaný syn, v němž jsem našel zalíbení.‘

Kristus odmítl potřebu lopotit se či konat zázraky, aby tak prokázal svou identitu. Namísto toho své vědomí identity a hodnoty zakládal na spočinutí v Otcově Slovu. Jak definovat Ježíše Krista? Měli bychom jej definovat na základě jeho síly? Nebo na tom, že dlí na Slově svého Otce a věří v to, co Něk jeho Otec říká?“

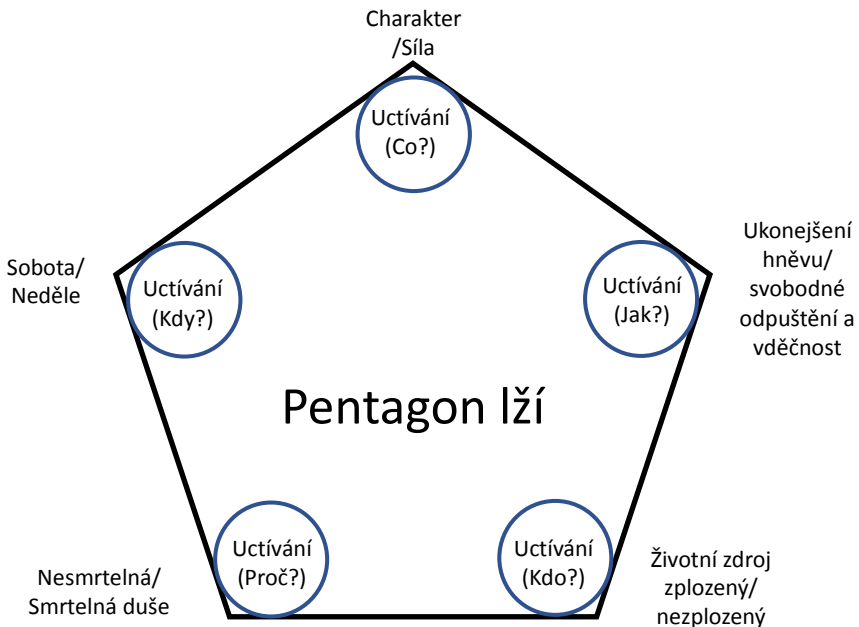
Rozdíl mezi těmito dvěma idejemi nebo dvěma osobami je možno shrnout do těchto dvou popisků:

1. Boží Syn = Definovaný Otcovým slovem.
2. ‚Bůh Syn‘ = Definovaný sám sebou skrze své skutky.

V rámci tohoto porovnání lze říct, že:

1. Boží Syn se identifikuje podle svého dědictví, které zdarma dostal od Otce, čímž jej Otec učinil sobě rovným.
2. ‚Bůh Syn‘ se identifikuje podle své vlastní síly, na základě níž je roven Otcí, a to podle vlastního božského práva.

Který z těchto dvou vám zajistí věčný život? Který z nich je Ježíš Kristus a který Barabáš? Tyto otázky lze do našeho diagramu zakomponovat následovně:

Ta kontroverze na téma Božího Syna je otázkou zdroje života. Pochází život z vlastního zdroje, nebo jej dědíme? Pokud uctíváme Božího Syna, opíráme se o vzorec dědičnosti. Pokud uctíváme ‚Boha Syna‘, opíráme se o vzorec vlastního života, neboli – jak je vyučováno ve většině církvi – nesmrtelné duše.

A to nás přivádí k otázce, *proč* uctívat. Uctívání Syna Božího je uctíváním z vděku za věčný dar života daný příjemci. Je to uctívání z čirého vděku a lásky. Uctívání ‚Boha Syna‘ se zakládá na tom, že má

větší moc či sílu a vy menší. Je ve vašem zájmu ho uctívat, protože je silnější. Podle tohoto modelu by se jeho uctívání dalo zpochybňovat už na základě domněnky, že máme svůj vlastní nesmrtelný život, přirozenou touhu po nezávislosti – že náš život na nikom nezávisí, neboť uctíváme ‚Syna‘, který také na nikom nezávisí.

V případě ‚Boha Syna‘ toto *proč* spočívá nejen v obdivu vůči jeho větší síle, ale i ve strachu z trestu v případě, že bychom vůči jeho majestátu víru neprojevali.

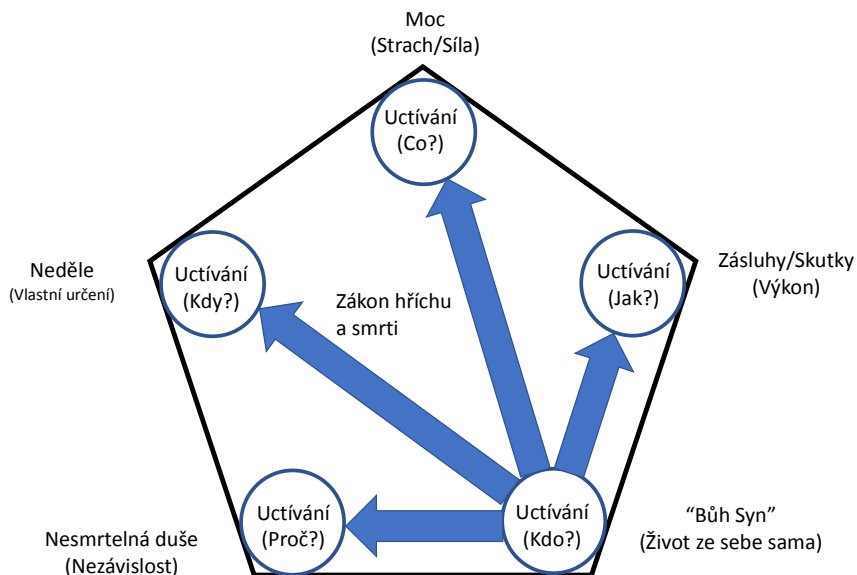
Ted' můžeme přejít k otázce, *co* uctívat. Co vlastně ve skutečnosti uctíváte? Je to milující charakter Boha, nebo je to Jeho moc? Bůh má ve vlastnictví charakter i moc, to ano, ale co z toho je zdrojem našeho uctívání? Pokud je to moc, potom zůstává charakter až na druhém místě. Ve spojitosti s tím, když se *proč* v uctívání zakládá na víře ve vlastní nesmrtelnost, nás to přirozeně bude svádět k dojmu, že silou je nutno podřizovat menší životní sílu té větší.

Abych to řekl jinak: Pokud věříme, že jsme nesmrtelní, protože uctíváme ‚Boha Syna‘ majícího život sám od sebe, potom uctíváme moc, v životě nezávisíme na nikom dalším a naše podřízenost vychází jen z toho, že ‚Bůh Syn‘ má větší moc než my a pomocí ní si zjednává ve vesmíru řád.

Otázka *kdy* se zase přímo pojí k otázce *proč*, protože pokud náš život plně závisí na Bohu, potom budeme žít podle každého Jeho Slova a odpovědí na otázku *kdy* uctívat proto bude Šabat neboli Sobota. To je místem odpočinku v Otcově náruči, kde nikomu nezáleží na projevech moci. Pro ty, kdo uctívají ‚Boha Syna‘, by taková situace byla neuspokojivá, protože pokud někdo projevuje moc z vlastní nesmrtelnosti, k čemu je mu odpočinek? Takové místo toho potřebují den, který je věnován projevům moci a schopnosti.

Otázka *jak* je pro následovníky Božího Syna otázkou víry v Boha a v Boží Slovo. Pro následovníky ‚Boha Syna‘ je odpovědí na tuto otázku víra ve vlastní schopnost učinit cokoliv, čím je možno vysloužit si přízeň nebo usmířit hněv.

Když máme tedy toto vše pohromadě, můžeme se řídit příkladem Johna Flavela a spojit si vše do souvislosti s ‚Bohem Synem‘:

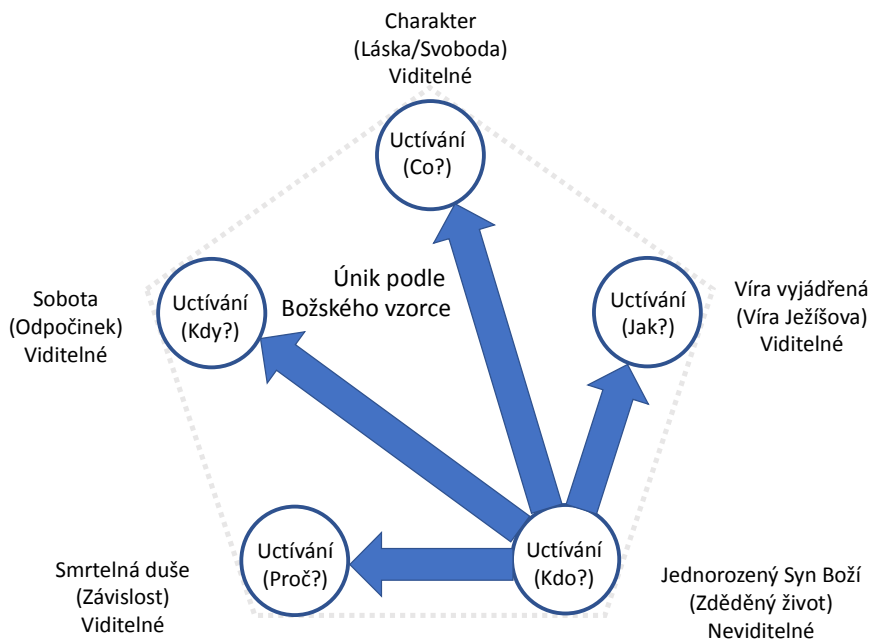

Uctívání ‚Boha Syna‘ tedy přirozeně vede k víře v nesmrtelnost duše, dále k vlastnímu vymyšlenému kalendáři uctívání a způsobu – *jak* – uctívání založeném na zásluhách kvůli touze uctívat – *co* – moc. Od uctívání ‚Boha Syna‘ se takové nauky odvíjejí zcela přirozeně. Vyznavači protestantské víry by možná protestovali, jak je jim ostatně blízké, proti obvinění, že uctívání zakládají na vlastních skutcích. Zjevně jim však uniká, že stejný dogmatismus platí, pokud člověk dělá věci kvůli zásluhám i pokud je kvůli zásluhám *nedělá* – neboli spravedlnost skrze nečinění. V následujícím verši vidíme, co Pavel vytýká těm, kdo usilují o zásluhy:

Jestliže jste s Kristem zemřeli živlům světa, proč si dáváte předpisovat, *jako* byste žili ve světě: toho se nedotýkej, to nechutnávej, na to ani nesáhni? To se týká vesměs věcí, které jsou spotřebováním určeny k zániku — jsou to lidské příkazy a nauky. Kolosským 2:20-22

Protestantská víra se chlubí svým osvobozením se od Šabatu, svátků i novoluní, ale toto zákonictví se zpronevřuje v odsuzování těch, kdo tyto věci činí. Je to smutné, protože Pavel věřící přímo vyzýval, ať se ohledně těchto věcí nenechají od nikoho soudit. Pokud se však s mnohými protestantskými věřícími zapředete do debaty o Sobotě, dozajista se odsouzení dočkáte. Kdo dodržuje Šabat, působí v očích druhých jako někdo, kdo se snaží vysloužit si spravedlnost jeho dodržováním, nicméně nepřátelský postoj vůči Šabatu zase vypovídá o pokusech vysloužit si spravedlnost jeho *nedodržováním*.

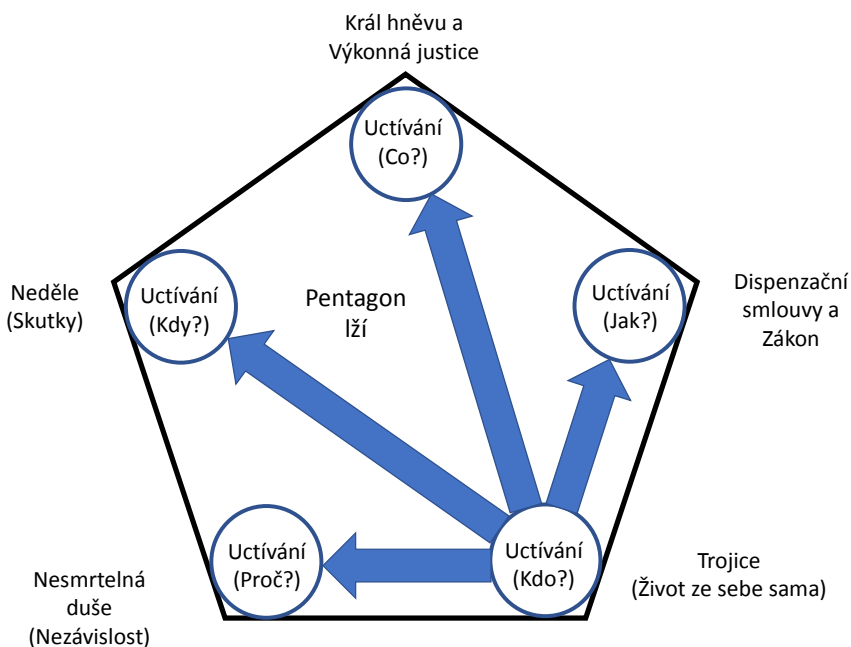
My naopak můžeme shrnout ideu Syna Božího a jejích důsledků pro těchto pět otázek následovně:

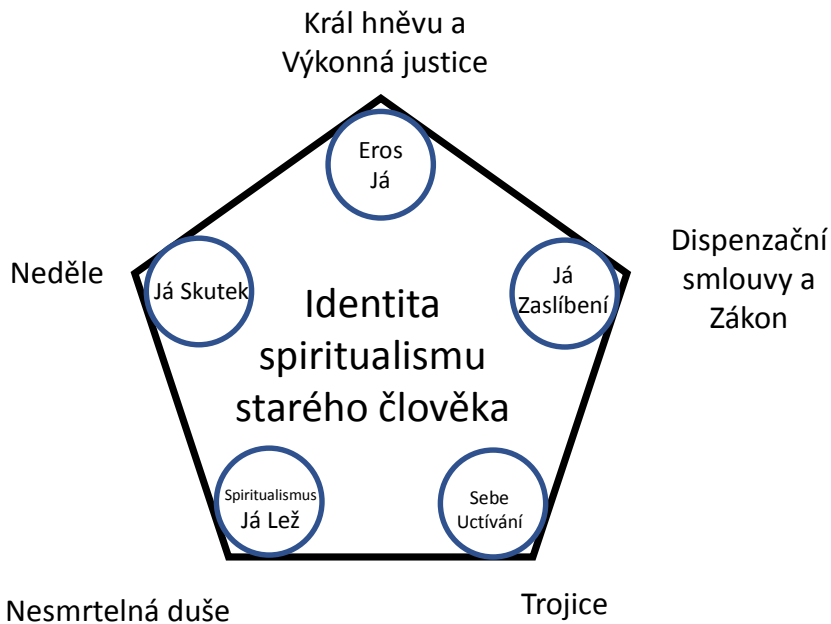
Uctívání zplozeného Syna znamená uctívání Toho, kdo všechny věci dědí skrze víru. To vede jeho následovníky k tomu, aby spolu se svým Mistrem říkali: „Sám o sobě nemohu dělat nic, ale co vidím dělat Otce, to dělám i já“. To přirozeně vede k hlubšímu pocitu závislosti, a protože

takoví následovníci za veškeré dary od Otce skrze Syna pociťují hluboký vděk, spokojeně pak nacházejí odpočinek v časech předepsaných Otcem, jak je stanoveno v 23. kapitole knihy Leviticus. Krom toho mají i samotnou víru Ježíšovu, na základě níž přijímají, co říká Písmo ohledně jejich hříšného stavu a ohledně zdarma nabízené nápravy. Uctívají skrze víru, která funguje a působí skutky. Víra koná v tom smyslu, že víra je zdrojem, ale je to také víra, která je přetváří a vede k dobrému dílu, neboť víra podle Ježíše není neživá a slabá. Víra Ježíšova v nich slouží jako neviditelné semínko, které časem plodí dobré viditelné ovoce, ale za toto ovoce pak nepřisuzují zásluhy sobě, neboť to všechno je dar. A jak zplozený Syn dědí všechny věci, tak jeho charakter je čiré Agape. Stejně jako přijímá, tak i dává, a jeho následovníci tomu svým charakterem odpovídají.

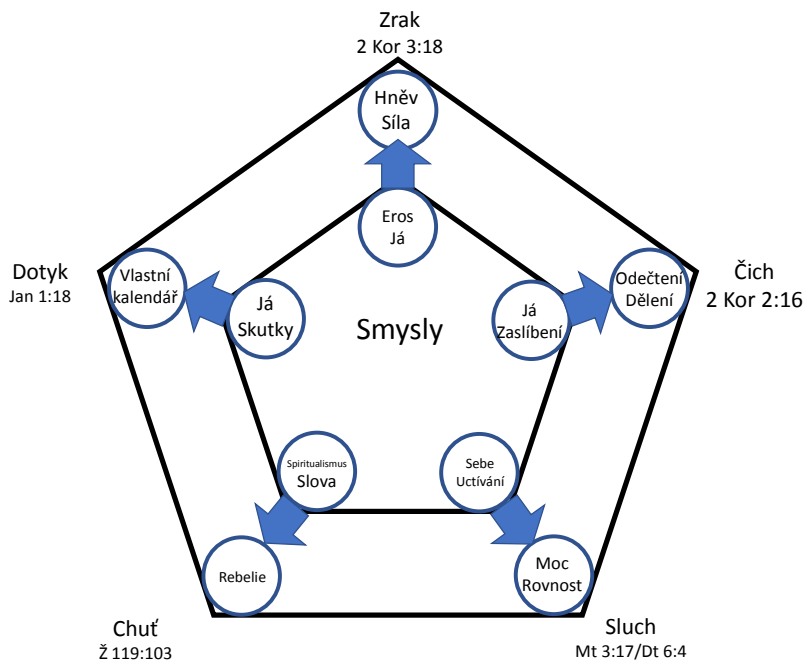
Nauky podporující uctívání ‚Boha Syna‘ jsou následující:

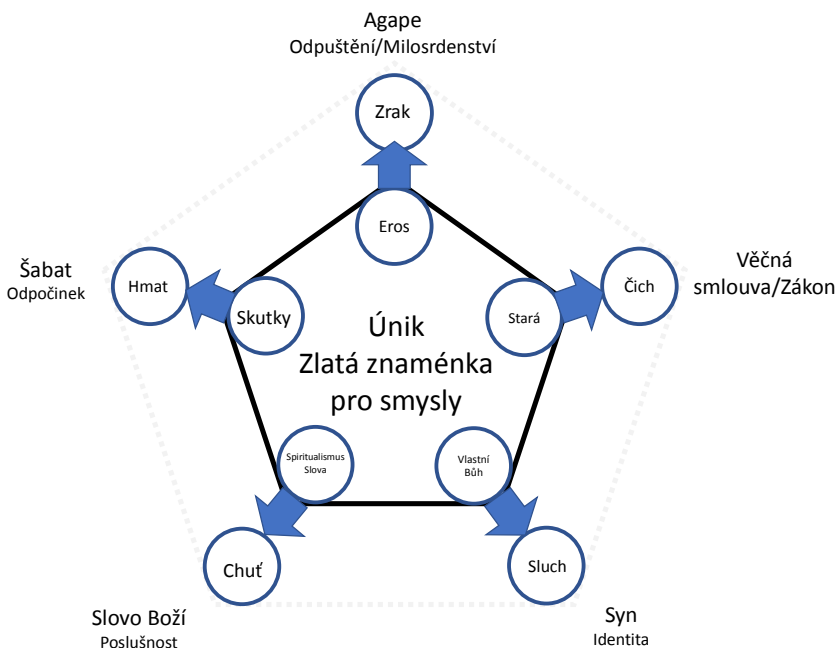
Tyto nauky se pak v nitru starého člověka s jeho starou přirozeností rozvíjejí takto:

A to pak přirozeně plodí následující:

Všech těchto pět lidských smyslů je naladěno na potěšení vlastní já. Abychom tedy unikli z tohoto žaláře sebeuctívání, potřebujeme přečištěnou naši chuť pro Slovo Boží a tak objevit pravou identitu Božího Syna, na níž není ani jediná nit spiritualismu (zduchovňování). To nás přivede do náruče Otce, kde dlí i Kristus, a jeho Duch se nás během svátků dotkne v několikanásobné míře. Uctíme sladkou vůni Nového Zákona a uvidíme nádheru Pána. Měli bychom se proto osvobodit a sloužit našemu Bohu třebaš kde se shromáždí dva či tři lidé namísto v davu těch, kdo se zaměřují na konání zla.

Ti, kdo uctívají jednorozeného zplozeného Božího Syna, který všechny věci dědí, budou žít podle každého slova, jež vychází z Božích úst. Potom odpočinou od svého díla a budou žít vírou podle Ježíše, který jim ukazuje Otce tak, jako Ho ukázal Filipovi.

Pokusil jsem se vám co nejlépe shrnout klíčové prvky systému Pentagonu a toho, jak je možné z něj uniknout. V srdci toho všeho leží uctívání zplozeného Syna. K této pravdě máme přístup na základě slov, jež k němu pronesl Otec: ‚Ty jsi můj milovaný syn, v němž jsem našel zalíbení‘. Pokud se rozhodnete přijmout tuto pravdu a v této válce identit zvítězit, potom před vámi všechny pilíře Pentagonu padnou. Syn Boží je tou Úzkou branou, která vede ven z Pentagonu lží. Pokud na něj budete hledět na takového, jaký On je, stanete se dokonalými křesťany, neboť jeho sémě ve vás vyrostě do úplnosti.“

Po těchto slovech se ve shromáždění rozhostilo ticho. Všichni vstřebávali jednotlivé dílky mozaiky, které jim právě byly předloženy. Potom nastal hromadný jásot a vzdávání díky milovanému nebeskému

Otci za to, že jim zjevil tuto mapu vedoucí je z města ven. Mnozí Maatana požádali, aby si jeho diagramy mohli vzít s sebou, a on se o ně rád podělil.

Toho večera Maatan poklekl před svým Otcem ve jménu Ježíše a plakal děkovným dojetím. „Děkujeme Ti, Otče, že pamatuješ na své děti. Byli jsme tak ztraceni v temnotě, ale Tys nás našel a teď nás vedeš domů. Děkuji Ti, děkuji Ti za Tvou neustálou lásku a přízeň vůči nám. Ve jménu Ježíše, amen.“

Tvým zákonem řídil jsem se v hříšném světě
A soudem, který brzy přijde
Ano, vždy ti budu sloužit, Pane
Dokud tvé dílo na zemi neskončí
Dokud tvé dílo na zemi neskončí

Rozhlédl jsem se a viděl lhostejné duše
Nemající z tebe žádný strach
Ale já ti vždy budu sloužit, Pane
A pracovat na osvobození lidí
A pracovat na osvobození lidí

Jenže jak jde čas, Pane, umdlévám
A vidím zákon, který soudí
Tento služebník dívá se do zrcadla
A vidí okovy, jimiž je připoután
Vidím okovy, jimiž jsem připoután

Mé znavené nitro se chvěje u tvých nohou
Jen sešli na mě své soudy
Neboť snažil jsem se ti sloužit, Pane
A vždy Tě nakonec zklamal
Ano, vždy Tě nakonec zklamal

A pak cítím, jak mě Tvoje náruč pozvedá
A jak mi něžně šeptáš
Ty nikdy nebudeš můj služebník,

Neboť pro mě jsi jako syn
Ano, pro mě jsi milovaný syn

Ted' je zákon smrti zákonem života
A můj duch osvobozený
Neboť slyšel jsem, že nejsem služebník
Ale syn, jak jsi mě nazval
Milovaný syn, tak Ty jsi mě nazval

John Penman

56. Budování chrámu

V dalších měsících Maatan cestoval do různých částí města, aby sdílel poselství o Otci a Synovi, o Božském vzorci a o skutečném Kristově kříži. Zrovna když si plánoval řadu schůzek na opačné straně města, někdo mu zavolal.

„Zdravím, Maatane. Tak jsem právě slyšel o lidech, kteří mívají s tebou bohoslužby a oni prý mají za to, že Bůh nezabývá. Je to pravda?“ Volajícím byl Toby Stanford, který věřil v poselství o zplozeném Synovi, ale nikoliv v nenásilný charakter Boha.

„Nuže Toby, touhle otázkou se aktuálně zabývám. Ježíš řekl, že zjevuje Otce, a Ellen Whiteová tvrdila, že Bůh nečiní nic násilím, ale ohledně některých příběhů mám pořád otázky.“

„Věříš, že Bůh zahladil bezbožné lidi v Sodomě a Gomoře?“

„To je jedna z těch otázek, kde bych nejprve rád měl všechny podklady.“

„Vždyť na tom přece není nic těžkého, Maatane, jednoduchá odpověď – ano nebo ne. Zničil je nebo nezničil?“

„Tohle už zní spíš jako výsledek než zájem, Tony. Co takhle se pokusit prozkoumat všechny důkazy vypovídající o tom, zda je Otec podobný Ježíšovi během jeho života na zemi?“

„Já svoje důkazy prozkoumal a mám jasno – Bůh na ně z nebe dštil ohnivý déšť a zničil je. A tečka!“

„Inu, jestli ses takto finálně rozhodnul, pak to beru. Nehodlám tě k dalšímu zkoumání nutit,“ odvětil Maatan a pokoušel se nepodléhat své podrážděnosti.

Uchýlil se ke krátké modlitbě. *Pane, pomoz mi ke klidu, nechci Tobymu popsat Tvůj charakter nesprávně. Tenhle rozhovor mi přijde nefér a vyvolává ve mně silnou frustraci.*

„Jestli hodláš učit v naší skupině takovéhle věci, nevím, jestli bychom o tebe vůbec stáli. Nemáme zájem,“ oznámil rozhodným hlasem Tony.

„To je mi líto, že to bereš takhle. Byl bych rád, kdybychom prozkoumali Bibli společně a zabývali se těmito důkazy. Co je na tom špatného?“

„Náš Bůh je svatý Bůh a občas je s lidmi potřeba mluvit bez vytáček,“ odseknul Toby.

„A podle tebe se tato svatost projevuje zabíjením lidí, kteří nějakým způsobem překročí své meze?“ zareagoval otázkou Maatan.

„Podle Bible měly Sodoma a Gomora sloužit jako předznamenání toho, co se stane na samém konci. Bůh milosrdně varuje lidi, že pokud své jednání nezmění, budou zničeni v plamenech.“

„To je tedy, jako kdyby za vlastníkem obchodu přišel mafián a laskavě mu řekl, že pokud bude platit výpalné, nic se mu nestane, ano?“

„To není vtipné, Maatane. To spolu nemá nic společného.“

„Mně se to v principu zdá stejné – ‚udělej, co říkáš, jinak ti bude ublíženo‘. Nemůže to právě takto znít nekřesťanům?“ nadhodil Maatan v naději, že se nad tím Toby zamyslí.

„Ale jak potom má skončit všechen hřích? Má se Satan zabít sám? Mají jeho následovníci zkrátka podlehnout nějakému sebezničení? To by pak Bůh vypadal slabý, jako že na vyřešení problému hříchu vlastně nemá dost odvahy.“

„Ale kdyby tu odvalu měl, jak říkáš, proč by to pak neukončil hned na začátku a neušetřil tak miliardy lidí nepředstavitelného trápení a bolesti? Pokud je Bůh ochoten zabíjet a řešit věci silou, proč by to neudělal rovnou na začátku?“

„No, to bychom pak asi nevěděli, jak velké zlo je hřích.“

„A nemáš pocit, že tohle by lidé bývali pochopili už po potopě? Pokud se Bůh chystal vyřešit věci silou, dozajista tak mohl učinit po pár stovkách let, ne za 6000 let.“

„Jak vidím, v tomhle tématu jsi nesmírně paličatý, Maatane. Nemá smysl se o tom dál bavit,“ prohlásil Toby.

„Když to říkáš... Ať ti Pán Ježíš požehná a přivede tě k pravdě.“

„A ať tebe uchrání od takových bludařských nauk,“ opáčil Toby.

„Bludařem už mě nazývali mnohokrát, Toby, takže tvými soudy se ani v sebemenší míře ovlivnit nenechám. Mě přesvědčí jenom Slovo Boží.“

Pak už hovor dlouhého trvání neměl. Maatan se odešel projít a chvíli přemýšlel. Mezi soudem a trestem zjevně nějaká spojitost byla, a čím více nad tím přemýšlel, tím očividnější se zdála. *Člověk přeci druhému neublíží, pokud ho předtím neodsoudil. Má to snad znamenat, že stejně jako Bůh lidi nezabíjí, tak je ani neodsuzuje?*

Ale co pak se všemi těmi verši, kde se píše o soudu, jako v Danielovi 7, knize zápisů a všude jinde? Maatan poklekl k modlitbě. „Pane, jak si to všechno mám poskládat v jeden celek?“

Pohled' na mého Syna, pohled' na to, co o tom říká On, ozvalo se mu nazpět.

Ano, samozřejmě, pomyslel si Maatan. Děkuji, Pane.

Na to utíkal domů k počítači, kde zadal do vyhledávání *soud* a *odsouzení* v rámci Ježíšových výroků. Hned na něj začaly vyskakovat verše:

Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby byl svět skrze něj zachráněn. Jan 3:17

Vždyť Otec ani nikoho nesoudí, ale všechen soud svěřil Synu. Jan 5:22

Cože? Otec nikoho nesoudí! Proč jsem si toho nevšimnul dřív? Každopádně tady se zmiňuje, že všechen soud svěřil Synu, takže co o svém soudu říká Ježíš?

Vy soudíte podle těla; já nesoudím nikoho. Jan 8:15

Jak může Ježíš říct, že nikoho nesoudí? To znamená, že nikoho nesoudí Otec ani Syn. Verš pokračuje:

Jestliže já přece soudím, můj soud je pravdivý, protože nejsem sám, ale jsem já a ten, který mne poslal, Otec. Jan 8:16

Jak může Ježíš nikoho nesoudit a pak prohlásit, že když přece soudí, jeho soud je pravdivý? Ve snaze najít souvislost Maatan pátral dál.

A jestli někdo uslyší má slova, a nezachová je, já ho nesoudím. Nepřišel jsem, abych svět soudil, ale abych svět zachránil. Kdo mne odmítá a nepřijímá moje slova, má svého soudce. Slovo, které jsem pověděl, to ho bude soudit v poslední den. Neboť já jsem nemluvil sám ze sebe, ale Otec, který mne poslal, ten mi dal příkaz, co mám říci a co promluvit. A vím, že jeho přikázání je věčný život. Co tedy já mluvím, mluvím tak, jak mi pověděl Otec. Jan 12:47-50

*Už to možná chápu. Ježíš mluví pravdu svého Otce a to, co On říká, dojde nakonec k našim myslím. Pokud jsme jeho slovům uvěřili, zachováme si pokoj, ale pokud jsme je odmítali, budeme si připadat odsouzení. Takže odsuzování vlastně konáme **my sami**.*

Maatan se ještě na chvíli zamyslel. *Kde hledat podobný příklad v Bibli? Už vím, ten příběh ženy přistižené při cizoložství!*

Tu k němu učitelé Zákona a farizeové přivedli ženu, přistiženou při cizoložství; postavili ji doprostřed a řekli mu: „Učiteli, tato žena byla přistižena při činu cizoložství. V Zákoně nám Mojžíš přikázal takové kamenovat. Co říkáš ty?“ Těmi slovy ho zkoušeli, aby ho mohli obžalovat. Ježíš se však sklonil dolů a psal prstem po zemi. Když se ho nepřestávali ptát, vzpřímil se a řekl jim: „Kdo z vás je bez hříchu, ať na ni první hodí kámen.“ A opět se sklonil a psal po zemi. Když to uslyšeli, **vytráceli se jeden po druhém, zahanbeni ve (svém) svědomí**, starší nejprve, až tam zůstal on sám a žena, která byla uprostřed. Jan 8:3-9

*Tady je také odsoudilo jejich **vlastní** svědomí! Neodsoudil je Ježíš sám. Napsal pravdu a ta pravda je odsoudila, skrze jejich vlastní svědomí. No ne, to je úžasné.²³ Neřekl k tomu Ježíš náhodou něco víc?*

„Nesud'te, abyste nebyli souzeni. Neboť jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni, a jakou měrou měříte, takovou vám bude naměřeno. Matouš 7:1-2

A já si dříve myslel, že když budu soudit a odsuzovat ostatní, potom mě bude soudit a odsuzovat Bůh, ale to se tady nepíše. Musí to znamenat, že pokud v sobě rozvineme odsuzovačnou povahu vůči druhým, potom až pohlédneme na Ježíšovu krásnou tvář, vyvolá to v nás pocit odsouzení sebe sama a budeme se chtít před beránkem ukrývat ve skalách.

Pořád mám spoustu nezodpovězených otázek, ale tohle rozhodně smysl dává. Mezi odsouzením a trestem zjevně bude Božský vzorec. Důvodem, proč není odsouzení, jsme-li v Kristu Ježíši, bude tedy to, že ani On sám neodsuzuje.

Najednou jako by se zpomalil čas a místnost se zalila měkkým světlem. Maatana přemohlo pomyšlení na minulost a na to, kolik soudu a odsuzování ostatních ve své povaze měl. Rázem se vnímal zcela odlišně – cítil se naprosto odsouzený, byť to nepocházelo od Boha, ale od něj samotného.

Pane, moc se omlouvám za svou strašnou charakterovou povahu. Mám výčitky kvůli své minulosti a kvůli tomu, jak jsem v soukromí smýšlel o ostatních lidech. Rozhodl jsem se držet se Tvého slova a věřit, že mě skutečně nebudeš neodsuzovat za mé chyby. Věřím, že mi zdarma odpustíš. Je těžké obracet se proti vlastním pocitům... Mám pocit, že si zasloužím trest, ale teď vidím, že to nevychází od Tebe – za to si můžu já sám.

Teď už chápu, proč nade mnou Goliáš měl takovou moc. Duch odsuzování, kterého mám zděděného po Adamovi, ve mně vyvolává touhu ničit. Když jsem pak konfrontován se svým hříchem, soudím se tak, jako

---

²³ Více informací naleznete v knize, [Jak soudíte na maranathamedia.cz](http://maranathamedia.cz)

bych soudil jiné, a připadám si naprosto odsouzený. Když jsem viděl na soše Apollóna svoji tvář, měl jsem pocit, že za něco tak zlovolného bych měl zemřít – ale to jsou moje myšlenky, nikoliv Boží.

Maatan se pak celé týdny jako by vznášel, někdy plakal a jindy se smál, někdy zase cítil radost, jakou ani nedokázal vyjádřit. Podělil se o tu nádhernou pravdu se Stellou a ona se radovala s ním.

„Děkuji, Maatane, za tvoje věrné vedení. Děkuji Bohu, že tě mám,“ řekla mu dojatě.

„A já ti děkuji, miláčku, že jsi na této cestě se mnou. Občas to byla opravdu zkouška, ale tvoje láska a podpora jsou jako vzácný poklad od Otce. Pán nás skutečně zjevně dal dohromady pro svou slávu a naše potěšení.“

Maatan se Stellou společně poklekli a začali se modlit k otci. „Otče, děkuji, že nás vedeš po této úzké stezce. Děkujeme, že jsi nám poslal svého Syna jako pastýře a osvobodil nás od našeho zaslepení. Děkuji ti za svou milovanou ženu, která je mi nesmírným požehnáním. Důvěřujeme ti, že když už jsme se dostali takto daleko, ve jménu Ježíše překonáme vše. Amen.“

Zanedlouho, když zrovna měl narozeniny, Stella za Maatanem přišla s úryvkem z Písma. „Mám pocit, že tohle se vztahuje ke tvojí práci, Maatane. Byli jsme, podobně jako ve své době Nehemiáš, povolání ke stavbě chrámu:

Nyní, můj synu, ať je Hospodin s tebou. Ať uspěješ a postavíš dům Hospodinu, svému Bohu, jak o tobě promluvil. Jen ať ti Hospodin dá rozumnost a porozumění a ustanoví tě nad Izraelem, abys zachovával zákon Hospodina, svého Boha. Tehdy uspěješ, jestliže budeš zachovávat a plnit ustanovení a nařízení, která Hospodin přikázal Mojžíšovi pro Izrael. Posilni se a buď odvážný, neboj se a neděs. Což není Hospodin, můj Bůh, s vámi a nedal vám odpočinek všude kolem? Vždyť vydal obyvatele

země do mé ruky a zemi si podmanil Hospodin a jeho lid. Nyní přiložte své srdce a svou duši k hledání Hospodina, svého Boha. Povstaňte a stavte svatyni Hospodina Boha, aby byla přenesena truhla Hospodinovy smlouvy a posvátné Boží předměty do domu postaveného pro Hospodinovo jméno. 1. Paralipomenon 22:11-13, 18-19

Maatan se modlil: Pane, věřím, že nás voláš proto, abys nám ukázal tolik krásných pravd a že vše dává naprostý smysl. Držíme se Tvého slibu, Pane Ježíši, že nás učiníš sloupy tohoto chrámu Tvého Boha. Cítíme se nehodní, ale netroufáme si stavět naše vlastní soudy nad Tvou vůli. Ved' nás svým dokonalým vedením, abychom Tvému jménu přinášeli slávu.

57. Chronos poražen

Uběhlo dalších pár týdnů a Maatan se začal modlit k nebeskému Otci s otázkou, proč se poslední znaménko dosud nezměnilo na zlaté. *Pane, měl jsem za to, že mi poslední znaménko zpřístupní uvědomnění si, že lidi neodsuzuješ, ale ono se dosud nezměnilo. Jaký kousek skládanky mi ještě chybí?*

Promluvil si o svém problému i se Stellou. Bavit se o tom s Tonym, Ericem a ostatními ve studijní skupině. Nikdo však zjevně neměl jasnou odpověď na to, proč k žádné změně nedochází. Skupina se postila a modlila se o nalezení odpovědi. Věděli, že jsou už blízko, ale stále nenacházeli nic směrodatného.

Pak Maatan dostal pocit, že by se měl během novoluní vypravit k poslednímu z pilířů.

„Já půjdu s tebou. Chci být u tebe, kdyby se něco stalo,“ požádala ho Stella.

„Co tím myslíš – kdyby se něco stalo?“

„Myslím to tak, že kdybys něco objevil, chci tam být s tebou a zažít to také. Víím, že kráčet po cestě tvého prostřednictví mi doposud ke změně znamének stačilo, ale tentokrát bych u toho prostě chtěla být také.“

„Dobře, Stello. A co naši kluci?“

„Ti budou celé odpoledne u kamarádů.“

„Tak dobrá, jdeme!“

Pilíř se nacházel na opačné straně města a cesta k němu trvala přes dvě hodiny. Maatan si cestou povídal se Stellou. „Zase jsem přemýšlel nad tím, co jsem zažil během novoluní u fontány s tím Apollónem, Dianou a Panem.“

„To vyznělo jako opravdu intenzivní zážitek.“

„To teda byl... a to zjevení se očividně vztahovalo k Diovi, protože zahrnovalo blesky a hrom. Zeus je symbolem síly, představuje autoritu skrze sílu. Tak mě zrovna napadlo něco, co se týká otce Dia.“

„A kdo že má být Diův otec? V řecké mytologii se zas tak dobře nevyznám.“

„Chronos! Je znám také jako Otec Čas. Možná právě v tom se nachází klíčový prvek toho, jak Pentagon lží dokáže neustále držet lidi pod svou nadvládou,“ řekl Maatan a v duchu se pomodlil. Napadlo ho: „Než dojedeme k tomu poslednímu pilíři, myslím, že bychom se měli zastavit ve městě u fontány, je to cestou.“

Ocitli se ve městě. Maatan zaparkoval auto několik bloků od Hlavního parku a k fontáně vyrazili procházkou.

„Chronos je nestvořený bůh, který se datuje před všechny ostatní bohy řecké soustavy. Dává tudíž smysl, aby byl spojený s tím posledním znaménkem. Měl jsem za to, že už objevením pravdy o tom, že náš skutečný Otec není ničitel, jsme porazili posledního Goliáše. Ale tenhle obr nad námi zjevně stále drží vrstvu tmy.“ Jak tak docházeli k parku, v dálce uslyšeli zvuk hromu.

„Zajímavé, že se zrovna teď schyluje k bouři,“ poznamenala Stella.

„To ano, vypadá to, že Diovo dogma se na nás připravilo.“

Jak tak vstupovali do parku, začal se zvedat vítr. Maatan pokračoval ve svých úvahách: „Přijde mi fascinující, že Chronos bývá vyobrazován jako tříhlavý had.²⁴ Připomíná mi to, jak Pan a Diana splynuli s Apollónem. V tomhle principu tři v jednom děti fungují stejně jako jejich rodiče.“

Nyní stáli před fontánou, kde Maatan poklekl a začal se modlit. „Otče, ukaž nám prosím, co nám ještě chybí.“ Blížící se bouře v dáli duněla, jako když lev obchází svou kořist. Z nebe vyšlehly blesky jako prsty, kterými je nebe chtělo sevřít.

---

²⁴ www.greekmythology.com/Other_Gods/Primordial/Chronos/chronos.html

„Bůh nám nedal ducha strachu, ale lásky, síly a vyrovnané mysli!“ zvolal přesvědčeně Maatan.

Ted' blesk vystřelil ze směru, kam měli Maatan se Stellou namířeno, a vzápětí jako by obkroužil celé město. Vzhledem k tomu, že Maatan a Stella byli od čtyřech z pěti znamének odpojení, náraz síly generované tímto prstencem téměř neucítili. Světelný záblesk se rozsvítil reziduálním světlem všude kolem nich.

Maatan ihned přeběhl k té části fontány, kde stála tichá mosazná socha Thésea, a padl na kolena. Ve vodním odraze, rozsvíceném světlem blesku, zahlédl slova napsaná jakoby ohněm na vodní hladině:

Obětní hod ani přídavnou oběť jsi nechtěl

„Stello, pojd' sem honem, než to zmizí!“ Stella u něj byla co nejrychleji, ale písmena se mezitím vytratila. Rozžehl se další blesk vycházející od posledního z pilířů a odrazil se o ostatní pilíře města. V odraze na hladině se opět objevila slova:

Ba až k veliteli toho vojska se [malý roh] vyvýšil a od něho odebral soustavnou bohoslužbu a povrženo bylo sídlo jeho svatyně. Daniel 8:11

„Ted' to taky vidím. Maatane, co to znamená?“

„To bude odkaz na Daniela, který psal o činnosti malého rohu a jeho útočení proti Kristu a jeho lidu. Pojem ‚soustavná‘ (ustavičná, každodenní) se vztahuje k obětnímu systému, kterým se v pohanském uspořádání usmiřovali bohové. Určitě to souvisí s těmi prvními slovy o tom, že Bůh oběti a obětní dary nevyžaduje!“

Při dalším zaplanutí blesku, který jim tentokrát přeběhl přímo nad hlavami, se ve vodě objevila tato slova:

uprostřed onoho sedmiletí ukončí obětní hod i přídavnou oběť. Daniel 9:27

Maatan chvíli přemýšlel nad možným významem. „Vzpomínám si, že o tomhle jsem se bavil s Tonym a Ericem. Něco jsem na tom měl problém pochopit... Eric mi citoval odstavec ze spisů svého pradědy, a ten mi nepřestal vrtat hlavou. Mám ho v autě na notebooku.“

„Vidíš v té vodě ještě něco dalšího, Maatane?“

„Ještě bych chvílku počkal a uvidíme.“ Po pár minutách nastal další záblesk a odrazil se ve vodě:

...že čas [Chronos] již více nebude.

Zjevení Janovo 10:6 (CSP)

Maatan popadl Stellu za ruku. „Musím si přečíst ten citát od Waggonera. Nejspíš právě tam je to poslední, co nám chybí!“

Maatan a Stella pak udýchaní doběhli zpět k autu. „Jen ten počítač zapnu a najdu to,“ oznámil Maatan nadšeně. „Tady je!“

„Ale,“ někdo řekne, „vy jste to smíření přisoudili jen na stranu člověka; **já jsem se vždy učil, že Kristova smrt opětovně smířila Boha s člověkem; tedy že Kristus zemřel, aby uspokojil Boží spravedlnost a aby Boha ukonejšil či usmířil.**“ Nuže, ponechali jsme otázku opětovného smíření přesně tam, kam ji Písmo svaté zařadilo; a ačkoli Písmo toho má mnoho co říci o nutnosti smíření člověka s Bohem, **ani jednou nenaznačuje něco takového, jako je nutnost smíření Boha s člověkem. Už jenom naznačovat takovou nutnost znamená vznášet vážné obvinění proti Božímu charakteru.** Tato myšlenka se do křesťanské církve dostala z papežství, které ji zase přineslo z pohanství, v němž jediná představa o Bohu byla, že to je bytost, jejíž hněv musí být ukonejšěn obětinou. E. J. Waggoner, *Přítomná pravda, UK, září 21, 1893, strana 386.7*

„Stello, uvědomuješ si, co to znamená?“

„Co, Maatane?“ zeptala se udiveně Stella.

„Dozvěděli jsme se, že Otec nikoho nezničí svou silou. Pokud spravedlnost Boha vyžadovala smrt, potom to znamená, že Bůh požaduje něčí zničení, a to prostě nemůže být pravda! Bůh nikdy nechtěl ničit oběť, to není jeho charakter. Ale Kristus za nás zemřel, aby tak vykoupil lidstvo, abychom *my* uvěřili, že můžeme mít odpuštění. To *my* se smířili s Bohem, nikoliv *Bůh* s námi. Ježíšova oběť nás měla přesvědčit o tom, co se Bůh chystal udělat celou dobu – odpustit nám zdarma!“

„A proto se tu noc před ukřížováním Ježíš modlil ke svému Otci s tím, že dokončil dílo, které mu svěřil?“

„Přesně tak! Idea toho, že Bůh vyžaduje oběť, přešla do křesťanské víry z pohanství a používal se pro ni výraz ‚znesvěcující ohavnost‘ (ohavnost zpusťování). Křesťanství jako by se snažilo přemoci pohanství silou, ale zároveň podporovalo jeho základní princip *ukonejšení skrze smrt*.“

Maatan nastartoval auto. „Cestou k poslednímu pilíři se o těchto věcech můžeme bavit dál.“

„Co mohlo znamenat to, že Chronos už nebude?“

Maatan se na chvíli zamyslel. „Chronos, to je zosobnění času. V naší lidské existenci to vypadá, že čas nakonec všechny zničí. Lidé dříve či později zemřou a to se dá vnímat tak, že je o život připravuje čas neboli Chronos. Takže Chronos je vyobrazován tak, že požívá své děti neboli je ničí.²⁵“

„Chronos, to je nestvořený bůh. Oproti všem ostatním božstvům je nadřazený. V Bibli se píše, že náš Otec v nebesích přebývá na věčnosti (Izaiáš 57:15). Zajímalo by mě, jestli Bible píše i něco dalšího ohledně Chronose, co se týče Božího Syna.“

„A proč? Nač tím narážíš, Maatane?“

---

²⁵ <https://en.wikipedia.org/wiki/Chronos>

„Znáš takový ten pocit, když při příjemných společně strávených chvílích čas jako by mizel? Přestáváme ho vnímat, proto se říká, že když se člověk baví, čas mu utíká‘. Zajímalo by mě, jestli právě tohle prožívají Otec a Syn ve věčnosti. Zatímco budu řídit, mohla bys v mojí biblické aplikaci vyhledat slovo *Chronos* v řeckém Novém Zákoně?“

„Našla jsem tenhle verš.“ Stella pomalu četla:

...Kterýž spasil nás, a povolal povoláním svatým, ne podlé skutků našich, ale podlé uložení svého a milosti nám dané v Kristu Ježíši před časy [Chronos] věků [Aeon]. 2. Timoteovi 1:9 (BKR)

„Před Chronosem (byl) Aeon, to je ono! Podle Bible Kristus existoval dřív než Chronos. To znamená, že láska mezi Otcem a Synem byla taková, že i čas vnímali odlišně. Jejich vzájemná láska a to, že jsou nesmrtelní, znamená, že pro ně má čas jinou prioritu a podobu než pro nás smrtelníky. Proto Bible říká, že Chronos ani neexistoval. Jde o jiné vnímání času, než máme my v současnosti.“

„Mám další verš, Maatane. Je to ze Římanům:

Zdali nevíte, bratři, mluvím přece k znalým zákona, že zákon nad člověkem panuje na čas [Chronos] jeho života?“ Římanům 7:1 (MPCZ)

„Můžeš prosím znovu přečíst jen tu poslední část?“ požádal Maatan. Stella mu ji zopakovala, načež se Maatan na chvíli zamyslel a nakonec zvolal: „Zákon hříchu a smrti nad člověkem vládne jen tak dlouho, jako existuje Chronos! No samozřejmě!“

„Zase máš ten svůj pohled,“ všimla si s úsměvem Stella.

„Podívej se na ten poslední verš předchozí kapitoly. Tam se píše, že odplatou za hřích je smrt. To smrt dodává času jiné vyznění a hodnotu... Když člověka čeká smrt, potom se čas stává velice důležitým, jelikož je ho omezeně. To díky tomu vládne Chronos nad lidským pokolením.“

Stella se na Maatana podívala ve snaze udržet si přehled o jeho toku myšlenek, a krátce se pomodlila o pochopení, co tím chce říct.

„Když se Adam odvrátil od svého nebeského Otce, porušil tak svůj láskyplný vztah s Ním. Přišel o pocit radosti, lásky a míru, který dříve měl. A místo nich se objevil strach ze smrti, která učinila čas neboli Chronose jeho pánem. Lidstvo si zvyklo na to, že život trvá nějakých 70 nebo 80 let, a že na konci tohoto časového období nás čeká soud za činy, které jsme vykonali.

Žijeme ve strachu, že zemřeme za své hříchy a budeme souzeni, a že pokud budeme shledáni nehodnými, Bůh nás odsoudí a zničí. Ale my teď víme, že tento strach se nezakládá na realitě. To Adam, ponoukaný Satanem, dospěl k pomyšlení, že ho Bůh chce zabít. Tento strach ze smrti vytvořil Chronose a učinil jej naším pánem v tomto životě. A všechny vlastnosti tohoto Chronose pak Satan přiřadil Bohu, abychom tak z Boha měli strach. Jsme neustále v pokušení snažit se o ukonejšení Boha tím, že budeme konat dobro nebo mu nabídneme nějakou uspokojící oběť.

Moc tzv. malého rohu pak tyto pohanské zvyklosti přejala a zakomponovala je do křesťanství skrze ideu, že Bůh soudil a odsoudil vlastního Syna, aby sloužil jakožto náhradník, který zaplatí za naše hříšné životy.“

„Teď tak trochu poletuješ mezi několika různými vrstvami, Maatane, a jsem z toho trochu zmatená.“

„Promiň, Stello, pokusím se to popsat jednodušeji.“ Tou dobou už přijížděli k poslednímu pilíři, který se tyčil do větší výšky než ostatní.

„Ještě mě zkus vnímat, Stello, teď už mi to všechno dává smysl,“ poprosil ji Maatan a snažil se krotit své nadšení pomalým tónem hlasu. „Než přišla smrt, žádné vnímání času neexistovalo. Vesmír zaplňovala láska mezi Otcem a Synem a všechny Boží děti žily v tomto láskyplném a pečujícím království. Satan přišel s falešnou představou o spravedlnosti – začal tvrdit, že Boží spravedlnost vyžaduje smrt těch,

kdo jeho zákony poruší. Tuto představu vnuknul Adamovi a Evě. Přesvědčil je, že Bůh jim za jejich hřích neodpustí, ale že je zahubí.

A tak začal existovat čas. Čas se datuje ke chvíli, kdy vesmír začal věřit, že Bůh usmrtí ty, kdo jej neposlechnou.

V tom, jak Adam odpověděl Bohu na otázku, proč jedl zakázané ovoce, se odráží Satanova představa o smíření. Adam svou chybu svalil na svoji manželku a na Boha, čím se z nich obou pokusil učinit obětního beránka za svůj hřích. Adam vlastně navrhnul, aby místo něj zemřeli jiní. Ale Bůh žádnou obět nikdy nechtěl – vždyť je Bohem slitování, ochotným odpouštět, protože Jeho milosrdenství je věčné. Adam mohl prosit o odpuštění, kdyby býval stále věřil, že mu Bůh odpustí. Ale tomu věřit přestal.“

„Takže jestli to chápu správně,“ vložila se do toho Stella, „Bůh se svým Synem vnímali čas jinak, než Satan vnesl do vesmíru ideu smrti. Když však Satan přesvědčil Adama a Evu, že je Bůh má v úmyslu zabít, a oni mu uvěřili a začali se bát, že za pojetí ovoce zemřou, místo věčnosti upadli do času Chronose na základě pocitu, že mají omezený čas a poté musejí zemřít. Uvěřili lživému tvrzení ohledně Boha, čímž si z milujícího Otce učinili nelítostné monstrum a požírače dětí, kterého známe jako Chronose. Je to tak správně?“

„Přesně tak, Stello! Myslím, že právě tohle se nám Bible snaží říct výrokem, že Ježíš Kristus byl před Chronosem. Chronos existuje pouze tehdy, pokud věříme ve smrt a přijímáme tak Satanovu lež, že Bůh svobodně neodpouští. Kde neexistuje smrt, tam není ani čas. Přítomný sice je, ale v našem smýšlení nezaujme prioritu, protože nemá konce. Takové vnímání Bůh chce, abychom skrze Krista měli. A totéž říká tento verš:

A která se nyní ukázala zjevením našeho Zachránce Krista Ježíše. On zničil smrt a skrze evangelium vyvedl na světlo život a neporušitelnost. 2. Timoteovi 1:10 (CSP)

Já vím, skutečně to pochopit není nic snadného,“ pokračoval Maatan, „a proto je porážka této poslední věže tak těžká. Ale Ježíš nám řekl, že Chronos již nebude. To znamená, že si lidstvo uvědomí, že Bůh si svůj zákon nevynucuje silou. Až tuto falešnou myšlenku překonáme, pak už nad námi Chronos nebude vládnout a my mu nebudeme podřízeni.

A podle mě právě to se myslí tím, že ‚oběti a obětní dary pominou‘. Pokud uvidíme charakter Otce v pravém světle, pochopíme, že On si ničí smrt nikdy nepřál. Křesťanství učí, že smrt Ježíše uspokojila Boží spravedlnost, jenže Boží spravedlnost nezahrnuje smrt. Pokud by tomu tak bylo, nikdo by nepoznal život ve věčnosti. Dokud existuje hrozba smrti, nelze zažít skutečný mír.“

„Asi začínám chápat, jak to myslíš, Maatane. Je to vážně hluboký myšlenkový proces. Těžko říct, kolik lidí tomu porozumí...“

„Moudří porozumějí, Stello, a obrátí mnohé ke spravedlnosti! (Daniel 12:3, 10). Ježíš nakonec bude moci zastavit onu potřebnost krve, aby byla rozstříkována v nebeské Svatyni svatých. Krev ve Svatyni svatých symbolizuje to, že se Ježíš musí přimlouvat za lidi, podle nichž Bůh za přestoupení vyžaduje smrt. Taková představa ale je ona *pustošící bezbožnost* (Da 8:13, MPCZ), je to pohanské. Boha nikdy nebylo nutné usmiřovat si skrze smrt jeho Syna – Kristus nám byl dán ‚před věčnými časy‘, jen jsme ho jako náš život nepřijali, neboť naše smýšlení bylo zahlcené myšlenkami na smrt:

...osvobodil ty, kteří byli strachem ze smrti drženi po celý život v otroctví. Židům 2:15 (CSP)

Bůh nám dal svého Syna proto, aby naplnil naše potřeby, abychom uvěřili ve smíření s Bohem – a my celou dobu měli za to, že to Bůh tak chce! Bůh jen byl ochoten milostivě se snížit k uspokojení této naší falešné představy, aby nás mohl provést Svatyní a my pak konečně došli k porozumění a úplnější pravdě.

Nyní se po nás chce, abychom přestali jednat v duchu myšlenky, že Bůh vyžaduje náhradnickou smrt kvůli smíření s námi. To je od základu

pohanské. On to udělal proto, abychom se mohli smířit my s Ním a překonat tak Adamovo dědictví – totiž myšlenku, že Bůh nás chce za naše přestoupení usmrcovat.“

V tu chvíli jim před očima prošlehl blesk a udeřil do základny posledního pilíře – přesně do písmene G. Oba vykřikli bolestí, protože jim z očí spadly šupiny a oni konečně prohlédli.

Od pilíře se vypotácela postava šelmy připomínající leoparda, padla na zem, chvíli lapala po dechu a nakonec zůstala nehybně ležet.

Nebe se odvinulo jako svitek a odhalilo tak mosaznou kopuli, která překrývala celé město, ale pro ně nyní byla odhalená. (Job 37:18) Frekvence jejich bytí se pozvedla na takovou úroveň, že se celá atmosféra kolem nich naprosto změnila.

V tu chvíli se nebe rozzářilo a před nimi se zjevil anděl.

Anděl jim řekl: „Nebojte se. Hle, zvěstuji vám dobrou zprávu o veliké radosti, která bude pro všechen lid. A náhle se s andělem objevilo množství nebeského vojska chválícího Boha a říkajícího: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi Božího zalíbení.“ Lukáš 2:10, 13-14

Anděl se k nim přiblížil a prohlásil: „Teď jste svobodní. Odpojili jste se od města Kostnice a dveře k úniku máte otevřené. Připravte se k odchodu co nejdříve. Potom vám bude sděleno, co je nutné učinit následně.“

Maatan a Stella v slzách radosti chválili Otce a Syna. Pro ně už Chronos neexistoval. Smrt již neovládala jejich smýšlení, protože již neuctívali boha smrti, ale vzkříšení a život, který je jedinou cestou k Otcí!

Maatan Stellu objal a zlehka ji políbil. „Děkuji, miláčku, že jsi celou dobu šla se mnou.“

Stella svého manžela stiskla a jemně mu řekla: „Děkuji, Maatane, že jsi důvěřoval Otcí a Synovi a nechal ses dovést až sem. Náš Otec tě pozvedl jako pramen vody v pustině. Svými zuby roztrháš hory a stlučeš je. Teď

byla utvořena cesta, po níž může vstoupit Boží sláva, a brzy bude velkou silnicí našeho Boha a všichni ji uvidí. A to pomyšlení, že jsem Pánovou pomocnicí, kterou k tobě povolal, aby ti pomohla v tomto díle...”

„Až budu stát v branách tohoto města, dozajista tě budu chválit za tvou krásu a moudrost, Stello. Ať se pro tebe sláva našeho Spasitele skrze mne jen násobí.“

Maatan a Stella zůstali zasněně hledět jeden na druhého s vděčností vůči jejich nebeskému Otci za to, jaký dar v tom druhém mají. Čas se zastavil a nebesa přihlížela lásce Otce a Syna, která se projevovala skrze Maatana a Stellu. Teď, když měli všechna znaménka zlatá, odráželi Božský vzorec Otce a Syna mnohem viditelněji než kdy dříve.

Můj milý má mne. Po mně prahne jeho touha. Jen pojď, můj milý, pojďme ven do polí, ať venku přespíme. Podíváme se ráno na vinice, réva *jestli* vyraší, zda její květ rozvírá se a rozkvetly už granáty. Tam ti dám své milování. Laskavec vůni už přivání a nad našimi dveřmi dozrály lahůdky, nové i staré. Pro tebe, můj milý, schovala jsem je. Píseň písní 7:10-13

58. Poslední přípravy

Maatanova skupina dalších několik týdnů naslouchala jeho poznatkům a zpracovávala je. Tony a Eric s potěšením děkovali Bohu, že se i poslední znaménko změnilo na zlaté.

Nedlouho před svátkem Letnic došlo na debatu, co je potřeba udělat v rámci úniku z města. Svými novými očima viděli zvrácenost města mnohem zřetelněji než dříve. Pociťovali hlubokou vděčnost Bohu za jeho odpuštění vůči jejich soudivým a odsuzovačným sklonům. Toužili se osvobodit a měli důvěru, že je jejich nebeský Otec zachrání.

Stále jim zbývala spousta otázek bez odpovědi, ale čím více se věnovali studiu, viděli, že klíč zrcadla nalezený Maatanem v lese jim Písmo otevírá.

„Myslím, že fungování zrcadla jasně osvětluje tento příběh o tom, jak Ježíš reagoval na ženu z Kanaánu, která ho prosila o pomoc pro svou dceru,“ oznámil Maatan a začal předčítat z Matouše 15:22-28. „Nejprve to vypadá, že si jí nevšímá, protože neodpovídá:

A hle, z těch končin vyšla nějaká kananejská žena a křičela:
„Smiluj se nade mnou, Pane, Synu Davidův! Mou dceru zle trápí démon.“ Ale on jí neodpověděl ani slovo...” Matouš 15:22-23

„Hmm, asi chápu, kam míříš, Maatane. Když si pak člověk přečte další část ve verši 23, uvidí, co se děje dál. Na základě Ježíšova mlčení v jeho učednících vzrůstají sklony k rasismu,“ prohlásil Craig Ellison.

Ale on jí neodpověděl ani slovo. I přistoupili k němu jeho učedníci a prosili ho: „Pošli ji pryč, vždyť za námi křičí!“
Matouš 15:23

„To ano, Craigu. A je vidět, že Ježíš je za jejich tvrdost srdce nekárá, ale spíše jako by je v ní povzbuzoval,“ přitakal Edward Judson.

On řekl: „ Byl jsem poslán jen ke ztraceným ovcím z domu Izraele.“ Matouš 15:24

„Je snadné z tohoto číst, jako že Ježíš ženě říká, že k ní poslán nebyl, jenže podle Bible víme, že Izrael byl odjakživa národem v duchovním smyslu. Pokud se člověk znovu nezrodí, není součástí pravého Izraele, byť žije ve společnosti s nejpřímějším přístupem k pravdě,“ poznamenal Tony Jones.

„Ta žena musela mít úžasnou víru. Přestože se urážky proti ní jen kupí, nadále se drží své naděje. Musela jistě překonat vlastní předsudky, že jakýsi židovský Mesiáš bude předpojatý a nebude jí chtít pomoci,“ vyzorovala Stella.

Ona však přišla, klaněla se mu a říkala: „Pane, pomoz mi!“
Matouš 15:25

„Dvě zkoušky už přestála,“ všimnul si Craig James, „ale stejně jako Petra se Ježíš potřetí zeptal, zda ho miluje, tak i tato žena je zkoušena potřetí a tato zkouška působí vcelku drsně.“

On odpověděl: „Není správné vzít chléb dětem a hodit jej psům.“ Matouš 15:26

„Opravdu to zní, jako by jí Ježíš pasoval do role psa, ale to on ve skutečnosti neřekl. Řekl jen, že není správné brát jídlo dětem a dávat je psům. Mohla mu na to klidně říct, že i ona je dítě a také má právo na Jeho lásku a péči,“ uvažoval Colin Nixon.

„Ano, a tady nám funguje zrcadlo,“ dodal Maatan. „Tahle žena se podle své reakce cítila jako zavržený pes a přesto se dál držela víry Ježíšovy, že její žádost bude vyslyšena.“

Ona řekla: „Ano, Pane, ale vždyť i psi jedí z drobtů, které padají se stolu jejich pánů.“ Matouš 15:27

Prokázala, že je dcerou Abrahamovou – nenechala se ohledně Božího příslibu otrást nevírou, ale naopak silně projevila svou víru a za tu byla odměněna.“

Tehdy jí Ježíš odpověděl: „Ó ženo, tvá víra je veliká. Staň se ti, jak chceš.“ A od té hodiny byla její dcera uzdravena.
Matouš 15:28

„Tohle dává naprostý smysl,“ uznal Ruben Olson. „A jak si tohle „zrcadlo“ převést na ty starozákonné příběhy, kde to vypadá, že Bůh lidi zabíjí a ničí?“²⁶

„Vezměme si třeba příběh o tom, jak Mojžíš dostal nabídku, že se může stát velkým národem a celý Izrael nechat vyhladit za jeho hříšnost,“ odpověděl Maatan.

Rychle se odvrátili od cesty, kterou jsem jim přikázal; udělali si slité tele, klaněli se mu, obětovali mu a říkali: Izraeli, toto jsou tvoji bohové, kteří tě vyvedli z egyptské země. Hospodin řekl Mojžíšovi: Díval jsem se na tento lid. Hle, je to lid tvrdé šíje. Nyní mě nech, abych vzplanul hněvem proti nim a skoncoval s nimi. Tebe však učiním velkým národem. Exodus 32:8-10

„Tady je vidět, že Mojžíš se u Boha přimlouval za ušetření Izraele. Opravdu bychom věřili, že Mojžíš je díky této své žádosti milosrdnější než sám Bůh? To přeci není možné, protože veškeré milosrdenství vychází od Boha a nikoliv od člověka.“

„Taky nemůžeme říct, že by Bůh blafoval, když mluvil o vyhlazení celého Izraele, protože to by byla lež a Bůh nelže,“ poznamenal Eric.

„Takže tento Boží výrok musel pocházet z Mojžíšova srdce a Bůh mu ho svými slovy odrazil jako zrcadlo,“ navrhl Gavin Davidson.

---

²⁶ Viz kapitola 16 knihy *Agape*, kde je více o principu zrcadla. K dispozici na fatheroflove.info

„Ano, Gavine, takto do toho vstupuje zákon, aby se provinění rozhojnilo,“ navázal Maatan. „Mojžíš vycítil, že je to nesprávné, a pak jej Boží Duch přiměl ke spravedlivému činu – prosit za milosrdenství vůči Izraeli. Takto Bůh způsobil, že si Mojžíš uvědomil věci ve svém vlastním nitru a následně se obrátil k Bohu o jeho přízeň, která tak přišla v mnohem větší hojnosti a přitom zároveň respektovala jeho svobodnou vůli. Bůh nechtěl Mojžíše k vedení Izraele nutit, pokud by si Mojžíš myslel, že Bůh je má ponechat zničení. Mojžíš se však za Izrael přimluví a ten je ušetřen.“

„Tohle vsutku otevírá starozákonní příběhy v novém světle. Bez tohoto principu jsem byl chudý, slepý, zubožený, nahý a zbídačený ve své snaze porozumět jim,“ uznal Tony.

„Důležité je to mimo jiné proto, že až odejdeme z města, náš smysl pro odsuzování bude podroben zkoušce,“ upozornil Maatan. „Čím více se budeme snažit vzdálit z dosahu Goliáše, který nás proklíná svými hrozbami dnem i nocí, tím více budeme v pokušení pochybovat.“

„To je pravda. Všichni vedeme vnitřní dialog s Goliášem, který se nás snaží přesvědčit, že nemáme naději,“ podpořil ho Tony. „Takže až z města odejdeme, bude nás čekat velká zkouška v tomto směru. Naději máme jen v případě, že budeme důvěřovat v Ježíšovy zásluhy a věřit, že nám bylo odpuštěno. Také musíme věřit, že nás nikdy neodsoudil a nikdy neodsoudí. Potom budeme moci z města uniknout.“

„Potom jde o to, že tuto cestu budeme muset vykonat každý sám. Nemůžeme jít ve skupině, tím bychom na sebe přitáhli ještě více pozornosti. Půjdeme odděleně po jednotlivých rodinách,“ oznámil Maatan a pak ukázal na místo na mapě. „Sejdeme se tady na hoře Victoria (v překladu Vítězství), kde společně oslavíme Svátek stánků.“

„Já bych přece měl otázku,“ ozval se Chí. „Podle Bible to vypadá, že Bůh v Deuteronomiu zabíjí. Můžeme se věnovat tomuhle verši?“

Nyní pohleďte, že já, já jsem to, a není Bůh mimo mě. Já nechávám zemřít a oživuji, zdeptal jsem, já i uzdravím; není, kdo by vysvobodil z mé ruky. Deuteronomium 32:39

„Výborná otázka, Chí,“ pochválil ho Maatan. „Jsme v pokušení číst si jen tu část verše, kde se píše ‚nechávám zemřít‘. Ale my si musíme číst celý verš a pokládat si ho do kontextu s celým zbytkem Bible. Všimni si, že se tu píše ‚nechávám zemřít a oživuji‘. V původním hebrejském slohu to pak zní trochu jinak. Pravděpodobně se tu odráží vzorec zdroje a prostředníka... Zdrojový výrok říká ‚nechávám zemřít a oživuji‘, zatímco výrok prostřednický říká ‚zdeptal jsem, a já i uzdravím‘.

Kde jinde v Písmu najdeme podobný výrok, který by nám dodal více kontextu? Takto to říká Chana:

Hospodin usmrcuje i oživuje, přivádí do podsvětí i vyvádí z něj. Hospodin činí chudým i zbohacuje, ponižuje i povyšuje. Pozvedá chudého z prachu, vytahuje nuzného ze smetiště, aby je posadil se šlechtici a dal jim do dědictví slavný trůn. Neboť Hospodinu patří sloupy země, na ně položil svět. 1. Samuelova 2:6-8

Tou dobou si procházela velikou zkouškou v podobě toho, že ve své domácnosti měla další ženu jakožto druhou manželku svého manžela. Tato druhá žena dokázala přivést na svět jejímu manželovi potomky, zatímco Chana to zjevně nedokázala. To zdrtilo jejího ducha, a jak se říká, ‚ubilo jí to‘, že si tímto zážitkem prošla. Na druhou stranu vidíme, že její píseň propojuje do jednoho celku hned několik různých paralel.

1. Hospodin usmrcuje i oživuje
2. Přivádí do podsvětí i vyvádí z něj
3. Činí chudým i zbohacuje
4. Ponižuje i povyšuje
5. Pozvedá chudého z prachu
6. Vytahuje nuzného ze smetiště, aby je posadil se šlechtici a dal jim do dědictví slavný trůn.

„Všechny tyto výroky vlastně říkají totéž,“ vyzoroval Ruben.
„U výroků v Novém Zákoně je tomu jinak:

1. Litera zabíjí, ale Duch obživuje. 2. Korintským 3:6.
2. Služba smrti, která se udála ve slávě, předcházela službě Ducha, která oplývá slávou ještě více. 2. Korintským 3:7-10.
3. Zákon vstoupil, aby se provinění rozhojnalo, ale kde se rozhojnil hřích, tam se nadmíru rozhojnala milost. Římanům 5:20.
4. Blahoslavení chudí duchem, neboť jejich je království Nebes. Matouš 5:3.
5. Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni. Matouš 5:4.
6. Blahoslavení ti, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Matouš 5:6.
7. Přinese světu důkaz o hříchu a spravedlnosti. Jan 16:8.

Tady všude se píše totéž, takový je proces evangelia – že právě důkaz o hříchu vede k hojnosti milosrdenství. Použitím tohoto zrcadla je lidská spravedlnost ponížena do prachu.“

„Rázem se vše zdá jasnější,“ přitakal Colin. „Jakmile pochopíme starozákonní proces vidění se v zrcadle, které nás vede k pokání, pak k nám novozákonní milosrdenství může přijít v mnohem větší míře a uzdravit nás.“

„A takový mají evangelia proces dle Božského vzorce,“ dodal Maatan. „Stará smlouva je cestou do Nové smlouvy. Stará smlouva usmrtí starého člověka a Nová smlouva jej pozvedne v nového člověka. Důvodem, proč všechny tyto starozákonní příběhy vykreslují Boha jako tyrana a masově vraždícího maniaka, je to, že Bůh člověku odráží jeho vlastní pohnutky, nikoliv Boží pohnutky.“

„A jak tedy poznáme, kdy k nám Bible mluví zrcadlově a kdy přímo v souladu s Božím charakterem?“ zajímal se Leo.

„To je právě ta hlavní otázka, se kterou se kruh uzavírá. Odpověď prostě najdeme tady:

Ježíš mu řekl: „ Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty jsi mne nepoznal? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říkat: ‚Ukaž nám Otce‘? Jan 14:9

Když při našem čtení Bible vyznívá Bůh jako Ježíš, potom k nám mluví přímo o sobě. Třeba ve verších, jako jsou tyto:

Hospodin prošel kolem něho a zavolal: Hospodin, Hospodin, Bůh soucitný a milostivý, pomalý k hněvu, hojný v milosrdenství a věrnosti, zachovává milosrdenství tisícům, snímá vinu, přestoupení a hřích, jistě však nenechá *viníka* bez trestu, navštívuje s trestem vinu otců na synech i na synech synů, na třetí i čtvrté generaci. Exodus 34:6-7

Hospodin, váš Bůh, vás rozmnožil, ano je vás dnes tolik jako hvězd na nebi. Ať vám Hospodin, Bůh vašich otců, ještě tisíckrát přidá a požehná vám, tak jak vám řekl. Deuteronomium 1:10-11

Zpovzdálí se mi ukázal Hospodin a *řekl*: Miluji tě věčnou láskou, proto ti stále zachovávám milosrdenství. Jeremiáš 31:3

Ale v takovýchto verších naopak Bůh odráží lidem jejich vlastní chybné řešení potíží, nastavuje zrcadlo lidské duši:

Hospodin řekl: Vyhladím z povrchu země člověka, kterého jsem stvořil, vyhladím člověka i zvěř, plazy i nebeské ptactvo, protože lituji, že jsem je učinil. Genesis 6:7

A Hospodin seslal na Sodomu a na Gomoru déšť síry a ohně. Bylo to od Hospodina z nebes. Genesis 19:24

Až ti je Hospodin, tvůj Bůh, vydá a pobiješ je, zcela je zasvěť zkáze. Neuzavírej s nimi smlouvu a neslituj se nad nimi. Deuteronomium 7:2

když nabrousím svůj blyškový meč a má ruka se chopí práva, odpovím pomstou svým protivníkům a těm, kdo mě nenávidí, odplatím. Opiji své šípy krví, když můj meč bude požírat maso, krví pobitých a zajatců, vlasatých vůdců nepřítelů. Deuteronomium 32:41-42

Toto praví Hospodin zástupů: Všiml jsem si toho, co učinili Amálekovci Izraeli, jak se mu postavili do cesty, když táhl z Egypta. Nyní jdi, pobij Amálekovce a zasvěťte zkáze všechno, co jim patří. Neměj s nimi soucit, ale usmrť muže i ženy, děti i kojence, býky i ovce, velbloudy i osly. 1. Samuelova 15:2-3

Seslal na ně svůj planoucí hněv, zuřivost, rozhořčení a soužení — komando zlých andělů. Urovnal pěšinu svému hněvu. Jejich duše neušetřil smrti a jejich život vydal moru. Pobil vše prvorozené v Egyptě, prvotinu síly ve stanech Chámových. Žalmy 78:49-51

Proto se v Bibli často píše takovýmto jazykem – protože tolik hříšnosti je v lidském srdci. Až Bůh přijde klidem, jako první se stane to, že lidská hříšnost se rozhojní. Náš Otec těmito výroky mluví o lidských proviněních. My víme, že Bůh takový není, protože Ježíš za svůj pobyt na zemi nikoho nezabil. Ježíšův život je nám vždy klíčem k poznání, kdy náš nebeský Otec mluví k nám a kdy mluví o nás, aby nás tak přiměl k pokání,“ shrnul své myšlenky Maatan.

„Musím si naprosto přeformátovat celý svůj mozek,“ prohlásil Edward. „Celou dobu čtu Bibli úplně špatně!“

„To my všichni,“ uklidnil ho Craig Ellison. „Jen se tím prokazuje pravdivost Písma:

Takto jsi jednal a já jsem mlčel. Představoval sis, že jsem jako ty. Kárám tě a předložím ti to před oči. Žalmy 50:21

Vždyť moje myšlení nejsou myšlení vaše, ani vaše cesty nejsou cesty mé, je Hospodinův výrok. Neboť jako jsou nebesa vyšší než země, tak jsou mé cesty vyšší než cesty vaše a má myšlení vyšší než myšlení vaše. Izaiáš 55:8-9

Avšak jejich myšlení otupělo. Až do dnešního dne zůstává při čtení Staré smlouvy tentýž závoj neodkrytý, protože pomíní jen v Kristu. 2. Korintským 3:14

Pokud čteme Starý Zákon podle charakteru Krista, ten závoj při jeho čtení je rázem odkrytý,“ uzavřel to Craig.

V celé skupině se rozhostila radostná atmosféra. „Opravdu se nám otevřely oči a začínáme vidět Hospodina v jeho slávě!“ vykřikl někdo.

„Požehnán buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nám skrze Krista Ježíše požehnal veškerým duchovním požehnáním. Projevuje nám hojnost lásky, milosti a přízně. Můžeme si Bibli číst ve zlatavosti Božího charakteru. Skutečně je jako ‚zlatá jablka na stříbrných mísách‘ (Příslaví 25:11). Mosaz zůstala na nádvoří a my už nyní měříme pouze chrám!“ radoval se kdosi další.

A tak byl na ně v den Letnic seslán Boží Duch a Boží zákon, což je Jeho charakter, jim byl vepsán tak, jako se píše v Nové smlouvě:

Protože toto je smlouva, kterou uzavřu s domem Izraele po oněch dnech, praví Pán: Dám jim své zákony do mysli a napíši jim je na srdce; a budu jim Bohem a oni mi budou lidem. Židům 8:10

Toho dne se tento verš skutečně naplnil.

59. Exodus

Maatan, Stella a jejich synové se věnovali posledním přípravám na odchod z města Kostnice. Jakékoliv biblické téma, které by mohlo vzbuzovat pochybnosti, řešili z pohledu Bible jako celku, aby jasně a s jistotou viděli Boží charakter ve tváři Ježíše Krista.²⁷

Deset dní se rozhodli strávit modlitbami a duchovní přípravou, konkrétně od Svátku troubení po Den smíření. Potom se hodlali vydat z města pryč a Stánky oslavit ve svém stanu v horách.

Jak se ten čas blížil, na město Kostnice udeřila strašlivá bouře. Vítr porazil mnoho stromů a vypadala elektřina. Bouřka to byla tak zuřivá, že nad městem uhodilo na 265 tisíc blesků. Maatanovi bylo jasné, že to se probudil Zeus a Apollón se jim s pomocí Diany snaží v útěku zabránit.

Všem členům rodiny narůstala v duši úzkost. V tomto městě vyrostli; nic jiného neznali. Jak přežijí někde v horách? Měli pocit, že se na ně začíná snášet duch zmatení. Byli v pokušení žádat Hospodina, jestli by se nemohli zastavit ve městečku Zoar hned za hranicemi města, ale Maatan pak toto pokušení zapudil s vědomí, že to jejich cílem není.

Sbalili si těch pár věcí, které potřebovali na cestu, a uložili je do batohů. Nebylo snadné rozhodnout se, co tu nechat. Nechtěli si však s sebou brát nic, co by je mohlo duchovně ovlivnit a mít tak negativní vliv na atmosféru kolem nich.

Tak dlouho o tom Maatan snil, a teď ta doba nastala.

Časně ráno, jen co po noci nového měsíce vysvitlo slunce, Maatan se Stellou jako by v duši pocítli volání troubení. Za deset dní měli odejít.

Vyznávali se sobě navzájem a pak šli i za svými přáteli s prosbou o odpuštění za každé slovo, které snad kdy řekli nesprávně. Sedmého dne město potemnělo a zůstalo takové další tři dny. Tma to byla tak

---

²⁷ Přečtěte si prosím knihy *Skutky našeho laskavého Boha*, *Agape*, *Kanaánské dobývání* a *Stravující oheň* dostupné na fatheroflove.info

hustá, že nebylo možné vyjít ven. Ve svých příbytcích měli světlo, ale venku byla tma jak v pytli. Lidé ve městě dostali strach. Co má znamenat tohle zlé znamení, které se jim zjevilo?

Až v Den smíření znovu vysvitlo slunce. Na rodinu se snesl Pánův Duch a naplnila se tak slova Zachariáše:

Vyleji na dům Davidův a na obyvatele Jeruzaléma ducha milosti a úpěnlivých proseb. Pohledí na mě, toho, kterého probodli, a budou ho oplakávat jako se kvílí nad jedináčkem, budou nad ním hořce naříkat, jako se naříká nad prvorozeným. Zachariáš 12:10 (CSP)

Maatan si znovu vzpomněl na to, jak na soše Apollóna viděl svou tvář zkřivenou hněvem vůči Kristovi. Hluboce ho zarmoutilo, jakou bolest tím musel způsobit Otcí a Synovi. Plakal jako malé dítě, ale klid nacházel v náruči svého Milovaného a důvěřoval v Boží milost a odpuštění.

Stellu zase velice rmoutil každý případ, kdy si na něco stěžovala. Bůh naplňoval všechny jejich potřeby, ale i tak občas pociťovala frustraci a sklon porovnávat svou situaci s lidmi okolo, protože měla dojem, že její život je těžší. Zjistila, že tím způsobuje bolest svému Spasiteli, a tak se z tohoto hříchu kála a dosáhla tak útěchy a vítězství.

Chí a Leo kráčeli v prostřednickém proudu svých rodičů a pili z pramene Ducha, který tekł k nim. Těšili se, až z města odejdou a povzbuzovali své rodiče k vedení, přičemž se jim snažili pomáhat a poslouchat je.

Za úsvitu všichni vstali a pomodlili se k Otcí o sílu a odvahu. Ve svém nitru sice nadále cítili Goliášovy kletby, ale s posílněním od Ducha Šabatu v Den smíření tomuto tlaku dokázali odolat.

Naplňli auto svým skromným majetkem a stanem a vydali se k hranicím města. V zájmu soustředění se rozhodli si cestou zpívat. Přestože cítili určitou úzkost, provázal je také nebeský klid.

Ve směru, kam jeli, město halil závoj hutné mlhy. Mířili na západ a slunce měli za zády, ale místy museli jet kvůli mlze velice pomalu.

Najednou Maatan uslyšel, jak mu někdo říká: „Zastav to auto, hned.“ Divil se, co to může znamenat, ale protože na cestě toho kvůli husté mlze příliš vidět nebylo, rozhodl se raději uposlechnout. Zastavil u kraje cesty a vystoupil z auta.

„Počkejte tady, prosím, obhlédnu to před námi,“ sdělil svojí rodině.

„Můžu jít s tebou, tati?“ požádal ho Chí.

„Dobře, synku, pojd'. A ty, Leo, tady zůstaň s maminkou.“

„Dobře, tati.“

Sotva byli z auta oba venku, zaslechli zvuk řeky. Vidět ji však nebylo. Poklekli proto s modlitbou: „Otče, prosím, můžeš rozestoupit tuto mlhu, ať vidíme, co je před námi?“

Mlhu okamžitě prozářilo světlo a ukázalo se, že před sebou mají most... jenže poškozený nedávnou bouří. Blesk do něj musel uhořit hned několikrát.

Když došli až k němu, našli u něj velkou ceduli s nápisem: „Most je poškozen a probíhá jeho oprava.“

„Tak tudy asi z města neodjedeme, Chí. Ale důvěřuji Otci, že nás ven vyvede.“ Vrátili se k autu a zpravili o situaci Stellu a Lea.

„Tak co s tím, Maatane? Třeba by bylo lepší se vrátit a najít jinou trasu.“

„Navrhuji pomodlit se a zeptat se Otce, jaký je nejlepší postup. Otče, veď nás prosím a ukaž nám, co si teď máme počít.“ Vzápětí mu v mysli vytanuly verše:

Promlouvejte k srdci Jeruzaléma, volejte k němu, že se naplnila jeho povinná služba, že je zapláceno za jeho viny; vždyť přijal z Hospodinovy ruky dvojnásobně za všechny své hříchy. Hlas volá v pustině: Připravte cestu Hospodinovu, napřimte v pustině silnici pro našeho Boha!

Každé údolí bude pozdviženo a každé pohoří a návrší sníženo; pahorkatina se stane rovinou a útesy plání. A zjeví se Hospodinova sláva a uvidí to spolu veškeré tělo; protože Hospodinova ústa promluvila." Izaiáš 40:2-5

„Věříme ti, Pane. Věříme, že nám ukážeš cestu ven z tohoto zpustlého města. Co máme dělat teď?“ Ten samý hlas jim následně odříkal přísloví:

Cesta přímých *je* odvrátit se od zla, kdo střeží svou cestu, chrání svou duši. Příklad 16:17

„Pane, copak se stále držíme nějakého zla? Je ještě něco, čeho se musíme zbavit?“ Začali vybalovat svoje věci a pečlivě je prohledávat. Našli přitom několik zapomenutých předmětů, které náležely ke Kostnici, tak je Maatan rozlámal a hodil do řeky. Potom se znovu ozval ten tichý hlas:

A bude silnice pro ostatek jeho lidu, který zůstane v Asýrii, tak jako byla pro Izrael v den, kdy vyšel z egyptské země. Izaiáš 11:16

„Vypadá to, Stello, že lepší cestu nenajdeme. Podle mě bychom měli Hospodinovi důvěřovat, že nás přes ten most dostane, i když je poškozený.“ A znovu mu na to v duchu odpověděl ten tichý hlas:

Postav si patníky, udělej si ukazatele a zamysli se nad silnicí, nad cestou, po *které* jsi chodila. Jeremiáš 31:21

„Budeme pokračovat s důvěrou v Boha Izraele.“ Maatan přejel k mostu a výstražnou ceduli odnesl z cesty. „Nejdřív ten most zkusím přejet pěšky, ať mám jistotu, že opravdu vydrží.“

„Ale co důvěra v Boha Izraele, byl by to její projev? Neřekl nám snad, že tohle je správná cesta?“

„Vlastně máš pravdu, miláčku. Dobře, uděláme to právě tak. Otče, důvěřujeme Ti, že ten most podržíš a my ho zvládneme přejet.“

Maatan pomalu dojel s autem až k mostu. Ten poněkud vrzal a skřípěl, ale jinak se zdál v pořádku. Zhruba ve třech čtvrtinách cesty přes most jím otřásl obzvláště hlasité zaskřípění. „Pane, důvěřujeme Ti, že ten most vydrží,“ řekl, zatajil dech a mírně šlápl na plyn. Most se sice dál vlnil a sténal, ale váhu jejich auta vydržel. (Římanům 8:22)

„Třeba ten most sténal pod váhou našich prohřešků,“ napadlo Chía.

„Vypadá to tak,“ odvětil Maatan. „Ježíš, ten největší stavitel mostů, snášel naše nářky a bral na sebe naše provinění. Bez něj bychom se přes tu řeku nikdy nedostali.“

„Napadá mě verš hodící se k této příležitosti,“ ozval se Leo.

Když půjdeš přes vody, *budu* s tebou, a přes řeky, nezalij
tě. Když půjdeš ohněm, nespálíš se a plamen tě neožehne.
Izaiáš 43:2

„Výborně, Leo,“ pochválila ho Stella. „A my musíme tomuto slibu důvěřovat.“

V tu chvíli mocně zahřměl hrom, nebe se rozvinulo jako svitek a na místo, kudy právě jeli, začalo zářit světlo. Mlha zcela zmizela a oni se ocitli v bezpečí na druhém břehu. Velebili Boha za svou záchranu a poté se vydali dál k úpatí pohoří, kde měli v úmyslu vystoupit na horu Victoria.

Auto zaparkovali na jednom odlehlém místě a své věci si vzali s sebou. Jen co našli cestu vedoucí nahoru, začali po ní stoupat.

„Kolik času nám ten výstup zabere?“ zajímala se Stella.

„Řekl bych, že budeme na vrcholu tak do dvou hodin,“ odvětil Maatan. Začal zpívat děkovný žalm za to, jak úžasně se jim z města podařilo uniknout. Stella s dětmi se k němu přidaly a společně zpívali chvalozpěvy nebeskému Otci za svou záchranu.

Pod vrcholem začala být stezka poměrně příkrá. Maatan se zprvu snažil udržet si tempo a dostat se tak k vrcholu co nejrychleji, ale zanedlouho oba ztěžka dýchali, jak je dostihlo zvýšené vyčerpání. Chía a

Leo stoupali bez problému. Vědomí, že už jsou skoro na vrcholu, motivovalo Maatana a Stellu jít stále dál.

Konečně se ocitli na vrcholu hory Victoria a mohli se rozhlédnout po městě ležícím v údolí. Vzduch tu byl úžasně čistý a slunce je hladilo svými paprsky. Maatan slzel radostí a děkoval Bohu. Při pohledu shora to vypadalo, že je město naprosto uzavřené pod kupolí upevněnou k pěti obřím sloupům na jeho okrajích.

...můžeš spolu s ním rozprostřít oblaka pevná jako zrcadlo odlité z kovu? Jób 37:18 (CSP)

„Je to naprostý zázrak, že jsme se dokázali dostat ven,“ prohlásil ohromeně Maatan. „Ta kupole nad městem vypadá, jako by bylo celé město neprodyšně uzavřené v mosazi. Zevnitř jsem neměl potuchy, že vypadá takhle. Děkujeme Ti, Otče, za to, jak jsi nás úžasně zachránil. Vzdáváme Ti díky za záchranu z tohoto hříšného města,“ odříkával a slzy se mu valily po tváři.

Na to se znovu ozval ten tichý hlas: „Pamatujte na svá nová jména, Maayane a Stelo. Maatane, tvůj protest skončil. Jsi pramenem vody pro toto město a tvá žena zase pomníkem milosrdenství a přízně vašeho Boha.“

„Děkujeme, Otče, za Tvou úžasnou přízeň,“ zašeptal Maayan.

Poté se dali do stavby stanu, místa, kde oslaví Svátek stánků. A oslava to byla vskutku vydařená. Zpívali, radostně tančili, jedli ovoce rostoucí na hoře a v obzvláště jasných dnech měli výhled až na nebeské město Nový Jeruzalém.

60. Svátek stánků

V den, kdy Maatan se svou rodinou došli na horu, zbývaly do Svátku stánků čtyři dny. Maatan s dětmi rozdělal příjemné a pohodlné tábořiště pár set metrů pod vrcholem, kde nevanul tak prudký vítr.

Dalšího dne se ze všech směrů začaly blížit proudy lidí. Mezi prvními přišli Tony a Eric se svými rodinami. Svou přítomností je potěšili i Craig Ellison, Edward Judson, Gavin Davidson, Colin Nixon a Craig James, kteří dorazili i se svými příbuznými, přáteli a spolustudenty Bible. Všichni se těšili z radostného vědomí, že z města dokázali uniknout. Po nich přišli i Ruben Olson, Claude Hudson, Frank King, Daniel Bernstein, Paul Ireland, James Counsellor, Lester Leon, Jonathan Olson, Gaye Jamison, Gavin Power a jejich rodiny s nimi.

Z města přišlo také několik lidí, se kterými Maatan komunikoval přes webové stránky a další komunikační prostředky, například Marc Fuller, Judith Shaftová, Sharyn Petersonová, Boris Solomon, Deyan Diamond, Paul Foster, Morris Frankston, John Penn, Glenn Cooper, Robert Johns, Susan Mosesová, Tina Marie, Elisabeth Dalyová, Melissa Highfieldová, Sandy Douglasová, Shaquille Riceová, Adam Paulson, Tony Paceman a jejich rodiny. S každou další skupinou, kterou uvítal, pociťoval Maatan čím dál větší nadšení, že se z města povedlo uniknout tolika lidem.

Pak dorazili Dennis Weatherall, Dale Climate, Pedro Olson, Len Neeson, Abraham Hilltop, Don Lamb, Angel Tulson, Susanna Kingová a jejich rodiny. Každý měl o své cestě z města co vyprávět. A čím více lidí přicházelo, tím více se radovali.

Další den do tábora přišla další vlna rodin, mezi nimiž byli George Bunson, Tor Maker, Ben Kross, Daniel Brown, Carlos Helmet, Philip Anson, Bester Simons, Frikkie Vanderfieldová, Cedric Vandermeer, Cecil Eben, Tommy Coppersmith, Tommy Omarson, Pavle Stanson, Richard Robles, Lorraine Bedfordová, Ray Foster, Tony Pulman, Lavanya Mawsonová, Bright Nason, Jiří Signal, Kevin Munson, Dietmar

Henshaw, Wyman King, Shane Winslet a všichni jejich příbuzní. S každou z těchto rodin nadšení vzrůstalo ještě více.

Další den dorazili Emmah Abbotová, Azadeh Bason, Paulina Paulsonová, Steven Dyson, Yvonne Ironbladesová, Chris Pentecost, Sean Stanford, Darren Silas, Malcolm Reid, Andrew Bright, Bukhosi Namefield, Rogerio Branson, jejich rodiny a několik dalších lidí. Představovali první ovoce poselství, které jim umožnilo dostat se ven z Pentagonu lží.

Těch osmero svátečních dní pro ně bylo nesmírným požehnáním. Čím blíže měli ke Kristu, tím blíže měli i k sobě navzájem. Společně zpívali, modlili se a zabývali se studiem Boží lásky.

Čím dál více také toužili kontaktovat příbuzné a přátele, kteří dosud žili ve městě, aby i oni měli příležitost uniknout do světla pravdy. Maatan si takto vzpomněl na svého bývalého vedoucího Davida a modlil se, aby dostal příležitost podělit se o tyto informace i s ním.

Mnozí se netajili překvapením, že se jim tento únik vůbec povedl. Jiní mluvili o zkouškách víry, které zažili, když vstoupili na most a snažili se projít mlhou.

A zde se také začaly tvořit plány, jak toto vzácné poselství rozšířit do celého světa.

*****

Modlíme se za to, aby se každý, kdo dočetl až sem a jehož srdce hoří velkou touhou po tomto poselství, připojil k této skupině tzv. povoláných a pomohl i ostatním uniknout z Pentagonu lží. Pokud tuto knihu překládáte a přejete si připojit se k nám, dopište své jméno na seznam těchto povoláných, neboť tento seznam není kompletní a je otevřený všem, kdo se chtějí přidat.

Pokud nasloucháte Jeho hlasu, dnes nadešel den vaší záchrany. I vy jste povoláni k oslavě svátku. Ať z nebe i k vám zní povolání:

Jsi mé milované dítě, ve kterém jsem našel zalíbení.

Doslov

Bible nám tím nejjednodušším způsobem sděluje, co evangelium ve skutečnosti znamená – hned v prvním napsaném evangeliu Nového Zákona je to napsáno v úplně prvním verši:

Počátek evangelia Ježíše Krista, Syna Božího. Marek 1:1

Počátkem evangelia je pravda o tom, že Ježíš je skutečným a pravým Synem Božím. Jeho identita zplozeného Syna nám propůjčuje klíč Božského vzorce, díky kterému můžeme uniknout ze Satanova Pentagonu lží.

Je tomu tak proto, že když je Ježíš znám jako jednorozený zplozený Syn, můžeme jasně vidět, že slouží jako Otcův prostředník (neboli kanál). S pomocí tohoto klíče Božského vzorce můžeme rozebírat i vztah mezi mužem a ženou a rozpoznat strukturu toho, jak Starý a Nový Zákon fungují vůči sobě navzájem. Rozeznáme tak vztah mezi Starou a Novou smlouvou, zpřístupníme si Božský vzorec Kříže a mnoho dalších věcí, které lze v evangeliích naléznout. To vše je nám dáno proto, že vztah Krista k Otci je ona cesta, pravda i život Otce.

Tento příběh představuje Boha jako naprosto nenásilného a neodsuzujícího. Tento Bůh nespolehá na sílu nebo manipulaci, naopak je schopen nést nesmírné utrpení přesahující naše chápání, jen aby nám tím dopřál čas pochopit pravou podstatu naší hříšnosti a kajicně zareagovat na jeho Ducha.

Ve většině křesťanského světa se učí, že Kristus trpěl na kříži proto, aby tím uspokojil Boží spravedlnost, a že tak svou smrtí splatil dluh vůči Bohu.²⁸ Takové poselství však Bible nepředává. Jak jsme si ukázali v tomto příběhu, poselství se týká přímo Ježíše Krista a jeho úchvatného charakteru. On dokončil dílo, které mu jeho Otec uložil, a to již večer *před* svým ukřížováním.

---

²⁸ Více se lze dočíst v knize *Kříž prozkoumaný a kříž nalezený*, která je k dispozici na maranathamedia.cz

Bůh se kvůli nám vzdal svého Syna proto, že my jsme po Adamovi zdědili ducha odsuzování, jenž za přestupky požaduje smrt (Římanům 5:16-18). Není to Bůh, kdo potřeboval smrt svého Syna kvůli smíření s námi. Bůh se naopak svého Syna musel vzdát proto, aby uspokojil *naše* vnímání spravedlnosti, abychom vůbec dokázali uvěřit, že nám Bůh hodlá odpustit.

Toto evangelium se ve světě nekáže; naopak zůstává téměř zcela neznámé. Svět nepomine, dokud toto evangelium nebude kázáno po celém světě a každý dospěje ke konečnému rozhodnutí.

Jste zváni připojit se k nám v šíření tohoto evangelia světu. Toto poselství evangelia je různými způsoby předkládáno na webové stránce *fateroflove.info*. Pokud jste i vy v této knize našli požehnání a zamilovali si tohoto nenásilného, milosrdného Boha, pak jste zváni připojit se k rostoucímu pěveckému sboru hlasů po celém světě, jež toto poselství s nadšením sdílejí. Toto poselství lze shrnout v souladu s poselstvím prvního anděla ze Zjevení 14:

Tu jsem uviděl jiného anděla, majícího věčné evangelium, jak letí prostředkem nebe, aby je zvěstoval těm, kteří přebývají na zemi, každému národu, kmenu, jazyku a lidu. Volal mocným hlasem: „Bojte se Boha a vzdejte mu slávu, neboť přišla hodina jeho soudu; pokloňte se tomu, který učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.“ Zjevení Janovo 14:6-7

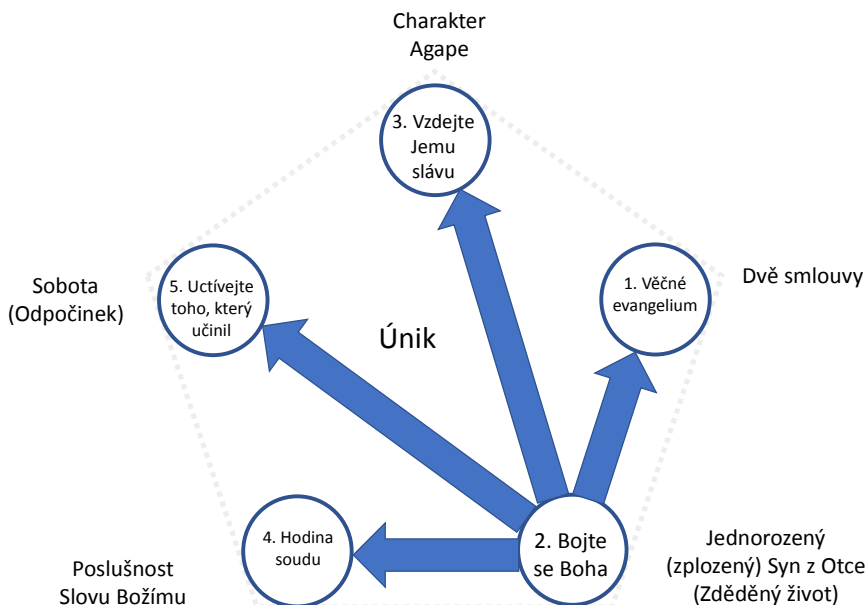
Tento anděl neboli posel káže věčné evangelium. Toto poselství se musí dostat ke každému na této planetě. Kromě toho je rozloženo do několika klíčových částí:

1. **Věčné evangelium.** To lze nalézt v Božském vzorci obou smluv.
2. **Bojte se, neboli mějte bázeň před Bohem.** Toto poselství se týká toho, *kdo* je Bůh. Je to Trojice nebo Otec, který má Syna, jenž z Něho byl zplozen (narozen)?

3. **Vzdejte mu slávu.** Toto poselství mluví o Božím charakteru. Jeho charakter totiž můžeme poznat pouze skrze Ježíše Krista, neboť ten u Jana 17:4 řekl, že svého Otce oslavil neboli odhalil jeho slávu. I Pavel napsal, že Kristus je září Otcovy slávy. Kristus nikdy nikoho nezabíjel a to vypovídá o tom, jaký charakter má Bůh. Toto poselství se má dostat k celému světu – poselství, které přinese Boží pečeť, což je Otcovo jméno.
4. **Hodina jeho soudu.** Toto je výzva k zamyšlení se nad Božím charakterem. Je Bůh pouze Agape a ze své podstaty plně dávající, nebo je to Bůh síly a dominance, který působí smrt těm, kdo se mu vzpírají? Podle toho, jak soudíme Jeho (tedy Boha), soudíme s ohledem na své hříšné životy i sebe.
5. **Pokloňte se tomu, který učinil nebe a zemi.** Toto je výzva k uctívání Stvořitele. Kdy se společně scházíme k bohoslužebnému uctívání? Klaníme se mu a přijímáme jeho Ducha kdykoliv nás volá, jak se píše v Leviticusu 23, nebo Boha uctíváme podle toho, jak se to zlíbí nám a jak nám ukládají naše lidské tužby?

Těchto pět bodů se přímo vztahuje k pěti bodům systému Pentagonu. Výzva k uctívání pravého Boha souvisí s tím, zda uctíváme Otce a Syna nebo Trojici. Výzva, ať Bohu vzdáváme slávu, souvisí s tím, jaký charakter uctíváme. Věčné evangelium představuje výzvu ohledně dvou smluv a plánu spásy. Hodina jeho soudu souvisí s tím, jak čteme Slovo Boží, protože podle slov pronesených Bohem a jeho Synem budeme souzeni i my. Volání k uctívání Toho, kdo učinil nebe a zemi, souvisí se Šabatem a Božími slavnostmi namísto neděle a s ní souvisejícími svátky Velikonoc a Vánoc.

Těchto pět částí od prvního anděla se přímo vztahuje k pěti součástem Pentagonu. Můžeme si je vypsát následovně:

Když porozumíme Prvnímu andělovi a přijmeme jej, potom ten pětiúhelníkový babylonský systém se zhroutlí a Boží lid bude osvobozen. Tento pocit svobody lze pochopit pouze díky příběhu ženy, která byla přistižena při cizoložství a která symbolizuje nás všechny, kdo jsme se narodili jako otroci v tomto městě. Až pochopíme, že je nám odpuštěno a přijdeme Ježíšovi omýt nohy, potom Jidáš, syn zatracení, uzavře smlouvu s církevními vůdci, aby Ježíšovy následovníky zradil a vystavil je smrti.

To vše je však tématem pokračování tohoto příběhu o Úniku z Pentagonu lží. Do té doby doufám a modlím se, že naleznete klíče nutné k úniku z města Kostnice a připojíte se k nám na hoře, odkud je vidět na Město nebeské. Modlíme se, aby vám Boží milost umožnila porazit Goliáše a jeho syny a přivést celé zástupy ke spravedlnosti.

Celý čas vede mě můj Spasitel;
co měl bych žádat více?
Mohu snad pochybovat o něžné přízni
Toho, kdo byl mi celý život učitelem?
Nebeský klid, nade vše božská útěcha,
zde ve víře v Něj spočívám;
neboť vím, že ať mě potká cokoliv,
Ježíš vše činí tak, jak je správné.

Celou cestu vede mě můj Spasitel;
prozárí každou klikatou cestu, po níž kráčím;
dodává mi přízeň v každé zkoušce,
krmí mě chlebem života.
Byť mé unavené nohy mohou ochabnout
a duše může zmírat žízni,
ze Skály přede mnou vždy vytryskne,
hle, pramen radosti, který vidím.

Celou cestu vede mě můj Spasitel;
ach, jak plná je Jeho láska!
Dokonalý klid mi slibuje
v nebeském přibytku Otcově,
kde se probudím k životu bez smrti,
s křídly nad pozemské říše.
Taková je má píseň napříč věky,
že Ježíš mě vede celý čas.

Po událostech 11. září a pádu věží dvojčat si Maatan a Stella uvědomí, že jsou ve skutečnosti uvězněni v městě Kostnice pod elektromagnetickou kopulí, jež město obklopuje. Všichni obyvatelé města jsou připojeni do jakési sítě pod záminkou imunizačního programu, který je má chránit. Ve skutečnosti ten systém brání mysli, aby se zapojila do vyššího stavu reality.

Maatan objeví tzv. Božský vzorec, který je klíčem k úniku z města, a to právě u fontány vyrobené z mosazi a zasvěcené Apollónovi a jeho společníkům. Vydejte se po stopách úžasného útěku Maatana, Stelly a jejich rodiny a přátel z města zasvěceného vzpouře proti Bohu a Jeho milovanému Synovi.

SOURCE
CHANNEL
REST